Onun Şeytanları

BEYZA AKSOY

EMEGE SAYGI ACIKLAMASI ▶️
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

epsilon®

Beni başrolleri yakınlaştırmak için yazılan ikinci karakter, hikâyesini dinlemek istemediğin figüran olarak hatırlarsın. Ama herkesin bir hikâyesi vardır. Ve ben o sarışınım. Sen ise, benden nefret ediyorsun.

"Üşürken içimi sevgi ısıtmadı benim, hep çay ya da kahve içtim. Büyüdüm, büyüdüm... Büyürken sıcak şeylerle ısınamadığım kışlar geçirdim. Odamın kapısı bir gece yarısı çocuk masallarına hiç açılmadı. Bu yüzdendir belki de, yatağımın altındaki canavarlar her gece kafamda cirit atardı. Anneme söyledim, babama da... Susmayı böyle öğrendim: Saat 8'de, yemek masasında.

THG 0044952 SUB

www.epsilonyayinevi.com

9 786051 738253

online alışveriş:kitap365.com

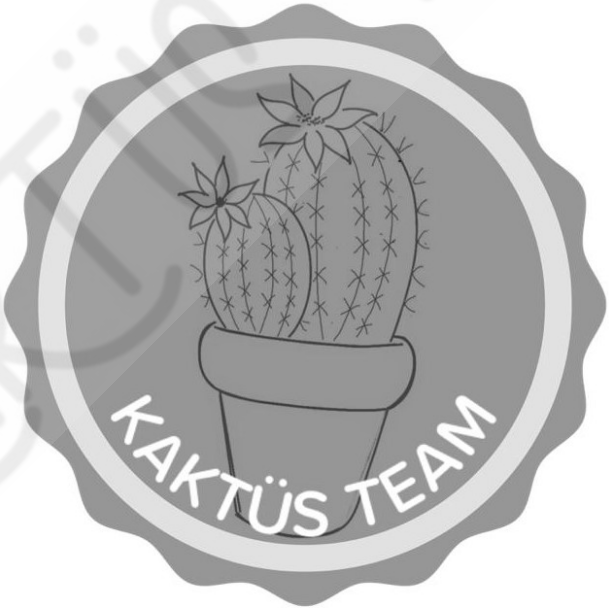
KDV mu

EMEGE SAYGI ACIKLAMASI TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR. SADECE PDF'IN YENIDEN DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

İnsanları
insanlar öldürür,
silahlar değil.
Bu devirde
sözler işliyor cinayetleri,
katiller değil.

KAKTÜS TEAM

Onun Şeytanları

Onun Şeytanları
Beyza Aksoy

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Bilge Özmen
Kapak Tasarım: Dilan Kaya
Sayfa Tasarım: Nurban Seyrekbasan

4. Baskı: Haziran 2021
ISBN: 978-605-173-825-3

© Beyza Aksoy, 2020
Bu eser, yayıncının izni olmadan çoğaltılamaz.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Dörtel Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Zafer Mah., 147. Sok., No: 9-13/A
Esenyurt/İstanbul
Tel: (212) 565 11 66
Sertifika No: 40970

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

Onun Şeytanları

BEYZA AKSOY

KAKTÜS TEAM

Epsilon

SERİ

Siyah Kuğu I
Siyah Kuğu II: Ruh Kadehi
Açık Yaralar ve Dikiş İzleri I
Açık Yaralar ve Dikiş İzleri II: Vernem Nidahen
Gece Yarısı Resitali I
Gece Yarısı Resitali II

Kitapları istediğiniz sırayla okuyabilirsiniz.
Kitaplar Soyhan şehrinin olduğu aynı evrende geçer;
fakat her kitabın farklı bir başlangıcı, farklı bir hikâyesi
vardır ve farklı karakterlerin hayatlarına odaklanır.
Her türlü her kitaptan diğer kitapların karakterleriyle ilgili
bilgiler edinecek, her kitapta farklı şeyler öğreneceksiniz.

Gece Yarısı Resitali I-II, tüm serinin son kitaplarıdır.

Serinin karakterlerini farklı başrollerin olduğu
diğer kitaplarda görebilirsiniz.

AYNI EVRENDE GEÇEN İKİ KURGU DAHA:

SERİ

Onun Şeytanları
Kelebeği Öldürmek (I-II)

Onun Şeytanları ve *Kelebeği Öldürmek*,
birbirlerinin devam kitaplarıdır.

Şeytanı içeri al.
Başını kes, dilini sağ bırak.
Kılıfına iki yalan uydur.
Birini öldür, diğerini alnına yaz.

Çalma Listesi

Chris Isaak, "We Let Her Down"
The Score, "Stronger"
Normandie, "White Flag"
Harry Styles, "Golden"
Molly Kate Kestner, "Prom Queen"
Thirty Seconds To Mars & Halsey, "Love Is Madness"
Halsey, "Without Me"
Halsey, "Devil In Me"
Jacob Lee, "Demons"
Maggie Lindemann, "Would I"
Kistian Kostov, "Beautiful Mess" (Inspired by China)
5 Seconds of Summer, "Why Won't You Love Me"
Billie Eilish, "When The Party's Over"
Sena Şener, "Yalnızım"
T.I. & Christina Aguilera, "Castle Walls"
Jessie J, "You Don't Really Know Me"
Jacob Browne, "Meet Me By The River" (Acoustic)

Yaş Dokuz

Yağmurlu havalardan nefret ederim.

Ay'ın gökyüzünde gösteriş yaptığı gecelerden de.

Kapısı kilitli olsa bile güvende hissettirmeyen, odalarla dolu bu büyük evden de; çünkü hizmetçiler bile bilir ki dışarıda kıyametin kopmuğu bir günde evin içinde olanları hiçbir ruh duymaz.

Dolunay, beyaz gecelikli kadını uyutmaz.

Hiçbir kapı, içeri girmek isteyen öfkeli bir deliyi dışarıda tutacak kadar sağlam değildir hiçbir evde.

"Yaptığının bedelini ödeyeceksin," diye bağırışının yankıları saniyelerdir duvarlarından sekiyordu merdiven boşluğunun. İkinci katın koridorundaki küçük dolabın içine zamanında sığıp fark ettirmeden kapıyı kapatabildim; ama yere vuran topuklu ayakkabılarının sesi kafamın içinde acı verici bir korkuya dönüşmüştü. O kadar hızlı atıyordu ki kalbim, küçük ellerimle ağzımı sımsıkı kapattığım an burnumdan nefes almayı bile unutur olmuştum. Ben de nefesimi tuttum, dolabın aralığından baktım gittiğine emin olana kadar.

Gitti; ama başka birine gitmişti.

Küçük kuzenime.

Merdivenlerden çıktığına emin olduğumda kapakları açmak için uzandım, ama titreyen ellerim bunun için yeterince

güç kullanmamıştı. Olmuyordu, kendimi çıkaramıyordum buradan, yukarı çıkıp yardım edemiyordum...

Dolap kapaklarını sonunda açtığımda merdivenleri kontrol edip bulduğum banyodan içeri kilitledim kendimi. Kolumu çevirip aynadan çiziğe baktım; çok da derin değildi, ama çok kötü yanıyordu. Kanamıştı biraz. Tenim kızarmıştı. Babam bunu görürse yine mahalledeki çocukların peşine takılıp parka gittiğimi düşünür, bana ceza verirdi. Hava çok sıcak olsa da bir süre uzun kollu giyinmeliydim.

Daha sonra kalbimin bir atış kaçırmasına neden olan bağırışı duydum; çığlıkları, kırılan eşyaların seslerini... Saklanmış hizmetçilerin kapı aralarından dinlediklerini biliyordum, her şeyi biliyorlardı ama ağızlarını açamıyorlardı.

Onların büyük olmasının ya da benim küçük bir çocuk olmamın bir önemi yoktu. İkimiz de dilsizdik. Onlar ağızlarını açsa kovulurdu, ben üvey yengeme kötü sözler söyleyip ithamlarda bulunduğum için haftalarca ceza alırdım. Almıştım. Bir işe yaramamıştı.

Sesler kesildi.

Korkuyla, yavaşça çevirdim kilidi ve kapıyı açıp kafamı uzattım; işte oradaydı, merdivenlerden iniyordu. Sivri uçlu topuklu ayakkabılarından çıkan tok ses her adımıyla yankılanıyordu yine; üzerinde dizlerine kadar gelen şık ve pahalı bir elbise, dudaklarında kırmızı bir ruj vardı ve saçları omuzlarından dökülüyordu. Biraz kabarmıştı. Muhtemelen yorulduğu içindi.

Bizi kovalamaktan.

İnerken güldü, genzinden tok sevinç nidaları yükseldi o anda, iğneler hâlinde barı zihnimin duvarlarına. Kanattı yıllarca. Ben kan revan içindeysem, o yukarıda ne kadar derin bir karanlığın içinde yapayalnızdı diye düşünebilmek, hayal edebilmek için yeterince gelişmemişti beynim.

Yeterince büyümemiştim.

BİRİNCİ BÖLÜM

Hepimiz kurtarılmayı istedik.
Bir sabah gelsin ve bir daha gece olmasın istedik.
Çünkü şeytanlar, karanlıkta parıldıyorlar.
Parıldıyor ve sana eşlik ediyorlar.
Eğer yüzünü aydınlığa dönmezsen, bir gece kazanacaklar.

Muhtemelen en düzenli ve planlı hayatlardan biriydi benimkisi. Yaşadığım evde başlıyordu bir kere her şey; kahvaltı ve akşam yemeklerinin saatleri belliydi. Asla gecikme yaşanmazdı ve her zaman bütün aile bireyleri vaktinde o masada olurdu. Orada olmak zorundaydınız. Duş almış, giyinmiş ve hazır bir hâlde.

Gözleri sürekli saatin üzerinde dolanan biri değildim; ama konu evin kuralları olduğunda her şey fazlasıyla keskin bir çizgiye sahipti. Belki de bu yüzden, hiçbir zaman anlayışlı ve empati yeteneği gelişmiş bir birey olamamıştım. Bana bu fırsat tanınmamıştı, çünkü zorluklarla boğuşmamıştım.

Benim bir kusurum yoktu. Belki de sorun tam olarak buydu ve hikâye de tam burada başlıyordu.

"O salak eteği giydiğine inanamıyorum, bahse varım pazardan kumaş alıp kendi kesip biçmiştir."

"Dikkat çekmeye çalışıyor. Artık gözlük de takmıyor, lens almış. Peh. Burnundaki gözlük izini gördün mü? Birinin bu kızın suratıyla fondöteni tanıştırması gerekiyor."

Yorum yapmadığımı fark ettiğimde birden iki en yakın arkadaşımın da suratı bana döndü. Bunun iki sebebi olabilirdi: Bir, söylenecek her şey söylenmişti. İki, bu konu benim için yorum yapılmaya değer değildi.

Cevap bunların hiçbiri değildi. Bu sefer, değildi. Aramızda kesin olan sınırlardan birini çiğnemiştim ve onlar konuşurken dinlememiş, başka şeyler düşünmüştüm. Aslında buna kafa dağılması deniyordu ve günlük hayatta herkesin başına gelebilirdi; ama bizim küçük arkadaş grubumuzda böyle şeylere yer yoktu, ne zaman olsa karşı taraf sinirleniyordu ve ufak bir tartışma çıkıyordu. Gerçi tartışma her ne kadar ilerlese de öğle yemeğine beraber oturuyor ve sorunlarımızı çözmek yerine arkadaşlığımıza kaldığımız yerden devam ediyorduk.

Yutkundum ve dudaklarımı birbirine bastırdıktan sonra gözlerimi etrafta gezdirdim. Bahçede, çimlerin üzerine serdiğimiz bir örtünün üstünde oturuyorduk. Meyve ve içeceklerimiz vardı. Üçümüzün de gireceği bir ders daha vardı fakat bir saat sonraydı, bu yüzden şimdilik güneşin altında güzel havanın tadını çıkarıyorduk.

Peki kızlar kimden bahsediyor olabilirlerdi?

Ah... Evet, *elbette*. Oradaydı. Hazırlık sınıfından Duygu. Bir ay önce yeni dönem başladığında o da okula yeni başlamıştı ve aptal kız, okulun ilk günü buzlu içeceğini üzerine dökeceği bir beni bulmuştu. Aslında hava çok sıcaktı ve serinleyip mutlu olmuştum; ama bu yalnızca bir saniye sürmüştü. Bunun sebebi, o gün annemin hediye ettiği Chanel şort ceket takımını giyinmem ve aptal kızın içeceğinin böğürtlenli olmasıydı. O sarı takımı İstanbul'daki en iyi kuru

temizlemeci bile kurtaramazdı ve annem bunun farkına vardığında onun azabından ben de kurtulamamıştım.

Bu yüzden Duygu'dan nefret ediyordum ve onu ne zaman görsem aklıma o gün geliyordu.

Giydiği eteği süzdüm; lacivert ve uzundu, sanki düz bir kumaşı belinize dolamışsınız gibiydi ve bir tarafında bacağının çıkabileceği kadar derin bir yırtmacı vardı. Elinde kitaplarıyla beraber Yabancı Diller Fakültesi'ne yürüyordu.

Beyaz spor ayakkabıları gözümü aldığında önüme döndüm ve gözlerimi devirerek, "Bırakın şu zavallıyı, ucuz kumaşı geçirmiş işte çengelli iğneyle üzerine," diye mırıldandım.

İnci kafasını geriye atarak kahkaha attı. "Çengelli iğne mi? Çok iyiydi."

Bu cevabım Eylül'ü tatmin etmemiş gibiydi. Tek kaşını kaldırırken, "Nereye dalıp gittin?" diye sordu. "Yoksa cuma günkü partiyi mi düşünüyorsun hâlâ?"

Suratımı buruşturdum. O aptal partiye gitmek istemiyordum; orada Mete'yle karşılaşacağımı biliyordum ve onun kadar acımasız biriyle aynı ortamda bulunmak istemiyordum. Liseden sonra onu bir daha görmeyeceğimi düşünmekle çok fena yanılmıştım; çünkü arkadaşları buradaydı ve arada kampüse geliyordu.

İt herif.

"Bir şey olmayacak, o şerefsizin olay çıkaracağını falan sanmıyorum."

İnci benim tarafımı tutarken ağzına bir elma dilimi attığında Eylül kucağındaki içeceğin pipetiyle oynuyordu. "Ben güvenemiyorum açıkçası. Geçen hafta karşılaştıklarında Alena'ya nasıl baktığını gördün mü? Kızı avucunun içinde zannediyor." Bana döndü. "Bence ona iyi bir ders vermelisin. Böyle piç kuruları etrafta çok, hadlerini bilmeleri gerekiyor."

Evet, elbette.

Bir süre sonra sıkılıp etraftaki insanların giydiklerini oylamaya başlamıştık, ardından ders saatimiz geldi ve ayrılan ilk ben oldum. Geçen sene birçok yönden daha rahattım; çünkü üniversitede ilk yılımdı ve hazırlık okuyordum. Bu sene farklıydı, Bilgisayar Mühendisliği bölümüne başlamıştım ve birinci sınıftım. Bu da daha çok çalışma ve konsantrasyon ihtiyacı demek oluyordu. Ailemin benden beklentileri yüksekti. Çift anadal yapmamı istediklerini biliyordum ve ben daha ilk yılın yarısında yorulmuştum.

Dersten sonra kampüsteki kahve dükkânının önünde kızlarla buluştuğumda saat dördü gösteriyordu. Dükkânın kapısından çıkan ranıdık kabarık saçlar ve lacivert kumaş etek ise elbette ki Duygu'ya aitti.

"Uzak dur mikrop," diye homurdandı İnci, Duygu'ya dik dik bakarak.

Duygu'nun elinde bu sefer sıcak bir içecek vardı. Karton bardağa konulmuştu ve sıcaklığı önlemek için bardağa geçirilen kartonlardan almadığından elindekini dökmemek için ekstra çaba sarf ediyordu. Muhtemelen avuçları yanıyordu.

O an keyfimi yerine getirecek şeyin ne olduğunu anladım. Yavaşlattığım adımlarımı hızlandırarak kızlarla beraber Duygu'nun yanından geçerken çantamı koluma takıyormuş gibi yapıp ona dirsek attım, böylece kahvesi döküldü. Hem de kitaplarının üzerine.

Duygu birden yandığı için elindeki her şeyi yere atıp çığlığı basarken Eylül ve İnci şaşırmış gibiydi ya da tıpkı benim gibi çok iyi numara yapıyorlardı; çünkü bunu yapacağımı zaten biliyorlardı.

"Yandım! Ne yaptın!" Büyük bir şok ifadesiyle ellerini kocaman açılan ağzına kapattığında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Onunla uğraşmamıştım bile ve o

Chanel takımımı mahvetmişti, bunu hak ediyordu. Böğürtlenli lanet içeceğini daha dikkatli taşımalıydı.

Dizlerinin üzerine çöküp kitaplarını ve saçılan notlarıyla beraber defterini toplarken, "Notlarımı mahvetmin," diye söyleniyordu.

"Efendim, duyamadım?" diyerek diklendim.

Yutkundu ve kafasını kaldırıp kararlı ifademi gördüğünde kekeledi. "Ben... Şey..."

"Yine dikkatsizliğin yüzünden içeceğini döktün Duygu," diye mırıldandım ellerimi belime koyarak. "Onu daha iyi taşımalısın ya da senin için taşıyacak bir arkadaş bulmalısın. Biliyorsun, etrafında kimse yok ve yalnızca gözlüğünü çıkarıp lens takınca da olacak gibi değil. Özellikle de o eteği giyiyorken. O... *Şeyi*?"

Duygu yüzünü buruşturarak başını eğdiğinde İnci'yle Eylül göz göze gelip güldüler ve başlarını diğer tarafa çevirdiler.

"İyi misin?"

Kızlara baktığım kısacık bir sürenin sonunda bir erkek sesi duyduğumda önüme dönerek Duygu'ya yardım etmek için kimin eğildiğine baktım; İktisat bölümünden Enes'ti, ona yardım ettikten sonra beraber kalktılar. Birkaç saniye sonra iki arkadaşı da yanında belirdi.

"Yine ne yapıyorsun Alena?" diye homurdandı Enes, Duygu'ya acıyan gözlerle bakıp ardından öfkesini bana çevirerek. Neden eğlenirken bu çocuğa sürekli denk geliyordum? Geçen sefer de hazırlık sınıflarının oryantasyon etkinliğinde karşılaşmıştık ve günümü cehenneme çevirmişti.

"Hiçbir şey." Omuz silktim. "Sadece bu arkadaşımız yürürken kahvesini döktü ve ben de aptallığına şaşırmakla meşguldüm. Sonra sen geldin. Artık beraber şaşırabiliriz."

"Kızı rahat bırak," dedi mavi gözlerini kocaman açarak. "Geçen sefer de onunla uğraştığını gördüm."

Duygu sonunda cesaretini toplamış gibi, "Önemli değil," dediğinde herkesin dikkati ona çevrildi. "Ben kucağımdakilerle beraber kahveyi taşıyamadığım için döktüm. Alena'nın da durup benimle uğraşmaya hakkı var, sonuçta kıyafetlerini mahvetmiştim ve ödeyemedim bile."

"Ödeyemezsin de." *Aptal masum kız tavırları.* Her seferinde nasıl oluyordu da beni bu duruma sokmayı beceriyorlardı? *Onun bir suçu yok, önemli değil, benim aptallığım, hakkı var...* Hadi oradan! Beyaz atlı prensiniz geliyordu ve eliniz ayağınıza dolandığından kanatsız meleğe evriliyordunuz iki saniyede. Bütün bu oyunu görebilen de bir tek bendim ya, şaşıyordum etrafımdakilerin benimle aynı okula girebildiğine.

"Kimsenin seninle uğraşmaya hakkı yok Duygu," diyerek araya girdi Enes. "Saçma sapan şeyler düşünme. Olur böyle şeyler."

O sırada Enes'in yanında duran iki arkadaşını görebilme fırsatım oldu; ikisini de daha önce hiç görmemiştim, görmüşsem de dikkat etmemiştim. Biri esmerdi, kolundaki Rolex marka saatten ve mavi kotunun cebinde potluk yapan araba anahtarlarından zengin olduğunu anlayabiliyordum. Ayakkabıları da son çıkan Adidas koleksiyonundandı ve kulağına dayayıp konuştuğu, kap takmaya bile yeltenmediği yeni iPhone'u teorimi destekliyordu.

Buna rağmen diğer çocuğun, yani kumral olanın, farklı bir enerjisi vardı. Siyah bir kot ve tişört giyinmişti. Kulağında küpe vardı, büyük parmaklarında da yüzükler. Kollarından ve elinin üstünden de anlaşıldığı üzere dövme yaptırmayı seviyordu. Koyu renkli kirpiklerinin çevrelediği yeşil gözleriyle olanları öylece izliyordu. Benden uzundu. Tanıdığım en uzun erkeklerden biriydi.

Telefonla konuşan çocuk aramayı sonunda sonlandırdı-

ğında olayı hiç takip etmediğini gayet belli edercesine, "Enes, mekâna geçiyor muyuz? Yoksa ben kızı almaya gidiyorum," diyerek araya girdi. "Bu arada bu kim..." Durdu ve Duygu'yu süzdü. "Kahveni mi döktün? Bu mal mı çarptı sana?"

Ki o mal, Enes oluyordu.

Enes sabır dilenir gibi, "Doğukan, oğlum, bilgisayar oyunu oynamaktan iki hücresi kalmış beynini de al siktir git, sekizde mekândayız işte," diyerek onu kovdu ve esmer olan söylenerek gider gitmez Duygu'ya döndü. "Alena sana bulaşmaya devam ederse haberim olsun."

Bana attığı bakışa karşılık ona aşağılarcasına bakım. *İşine bak be.*

"Komiksin Enes," diye homurdandım kızlara bakmadan önce. Ardından dönüp kapıya yürüdük ve içeri girdik.

"Az önce ne oldu öyle?"

Girer girmez Eylül kısa bir aydınlanma yaşadığında İnci'yle beraber az önce olanlar hakkında konuşmaya başlamışlardı ki kahvemi sipariş ederken dönüp hâlâ dışarıda dikilenlerin ne yaptığına bakım. Duygu, Enes'le konuşuyordu. Kızın suratındaki ifadeyi arkası dönük olduğundan göremiyordum; ama Enes tam olarak zoraki bir tavırla sohbeti sürdürüyormuş ve iyilik meleği kesildiği için pişmanmış gibi bakıyordu. *Duygu muhtemelen böyle bir erkeğe aptal gibi sırıtıyordur.*

Kumral olan, kafenin kenarındaki büyük taş duvarın çıkıntısına oturmuş, konuşmalarının bitmesini bekliyordu. Onları izlerken oldukça sıkılmış gibi bir havası vardı. Elini saçlarından geçirirken uzun parmaklarına ve o parmaklara geçirdiği yüzüklere bakıyordum ki yakalandım; bana döndü, kafamı hızlıca önüme çevirdim ve kasiyerin uzattığı fişi alıp elimde buruşturdum.

Beni görmüş müydü? Kafenin duvarları camdandı, ama

hafif bir siyah film çekilmişti; bu mesafeden beni fark etmesi mümkün müydü?

Bir anda bu konu hakkında o kadar savunmasız hâle gelmiştim ki bulduğum ilk boş anda dışarı çıkıp dikildiği yere geçecek ve dışarıdan kasanın önünü görebiliyor muyum diye kontrol edecektim.

Kahve arasından sonra öğleden sonraki dersler her zamanki gibi birkaç saniyede bitmiş gibi geldiğinde, akşam saat yediye yaklaşırken babamın gönderdiği şoförle eve gelmiştim. Klasik Alena Doran, daha sonra her zamanki gibi duş aldı, odasını topladı, üzerini değiştirdi, saçlarını kuruttu ve akşam yemeği için aşağıya indi.

Her zamanki gibi leziz duran yemeklerle donatılan masayı es geçerek televizyonun önünde oturup telefonuyla oynayan erkek kardeşimin yanına çevirdim ayaklarımı. "Aral, ne yapıyorsun?"

Bana göz devirip elindeki telefonu gösterdi. Mobil bir oyun oynuyordu. "Kör müsün?"

Kendimi onun yanına atıp başımı koltuğa yasladım. "Babam geldi mi?"

Kafasını salladı. "Duş alıp yemeğe ineceğini söyledi. Annem de arka bahçedeki serada. Her zaman aynı şey işte."

Aral, on yedi yaşında, tam bir ergendi. Aramızda iki yaş vardı, evet, benim de henüz çok farklı olduğum söylenemezdi; ama kesinlikle onun daha gelişmiş ve olgun versiyonuydum. O ise bilgisayar oyunları, kitaplar ve basketbolla ilgilenen tipik sarışın bir oğlandı işte. Belki benim bir tık daha sarı hâlim. Hiçbir zaman iki kardeşin olabildiği kadar yakın olamamıştık; ama aynı evde yaşıyorduk ve aynı kurallara boyun eğiyorduk. Bu da bizi bir çeşit yoldaş yapıyordu ve bence bu kardeşlikten de öte bir şeydi.

Saat sekize birkaç dakika kala babam da merdivenlerden

indiği zaman Aral'la ayaklandığımızda, hep beraber sofraya otururduk ve sessizlik içerisinde masadaki yemeklerden tabağımıza almaya başladık. Aral haklıydı, hep aynı şey olurdu; masa başında duyabileceğiniz tek ses tabak çatal sesleri olurdu ve bir süre sonra herkes doymaya başladığında klasik birkaç soru sorulurdu yalnızca. *Nasıl gidiyor çocuklar? Okul nasıl çocuklar? Falan filan...* Sorun şuydu ki olumsuz bir cevap verme ya da herhangi bir sorunu belirtme şansınız yoktu ya da günlük hayatta başınıza gelen bir olayı anlatamazdınız...

Tabağıma yalnızca yoğurt ve salata aldığımda, en azından biraz beyaz et yemek maksadıyla küçük bir parça ızgara tavuğu da kenara bıraktım ve beni daha fazla doyurması için bir bardak suyu yavaşça içtim. Bu sırada yanımda oturan Aral'ın tabağına bakmadan da edemiyordum; çünkü masada ne varsa üst üste sıvamış, dağ yapmıştı tabağını... Hiçbir zaman kilolu bir çocuk olmamıştı, ne yerse yesin oldukça zayıftı. En azından liseye geçtiğinde yağ hücrelerinin gazabına uğrayacağını zannediyordum, ama hiçbir zaman öyle bir şey olmamıştı. *Şanslı velet.*

Ben salatamı didiklerken babam bir yudum su içti ve geriye yaslanarak, "Gününüz nasıl geçti?" diye sordu. İşte bu, her şey burada başlıyordu: günün sorusuyla. Bu sorunun cevabı belliydi, ama ağzını açıp o cevabı vermek oldukça zordu; çünkü gerçekten zor bir gün geçirmiş olsak da asla sofranın tadını kaçırmamak amacıyla söyleyemezdik. Buna iznimiz yoktu. Bazen düşünüyordum... Babam sorularını gerçekten cevaplarımızı duymak için mi soruyordu yoksa sadece sormuş olmak için mi?

"İyi," diyerek soruyu Aral'a paslayan ben oldum.

Aral kafasını salladı ve eti çiğneyip yuttuktan sonra, "Benim de günüm iyi geçti," diye mırıldandı.

Annem gülümsedi ve boğazını temizledi. "Biz iyiyiz. Sen nasılsın, canım?"

Hadi ama anne... Kapalı kapılar ardında ettiğiniz kavgalar bütün mahalleye naklen yayınlanıyor. Yoksa geçen yaz ev tadilattan geçerken babam evin duvarlarına yalıtım da mı yaptırdı?

"Oldukça iyi. Bugün şirketimiz için bayağı kârlı bir işe daha imza attık, ortaklarla yakında bir yemek vermeyi planlıyoruz."

"Bu harika olur," dedi annem çatalını ve bıçağını tabağının iki yanına bırakıp dirseklerini masaya yaslayarak. "Bir mekân mı kiralayacaksınız yoksa evi mi hazırlatmalıyım?"

"Sanırım ev daha iyi olur."

"Öyleyse davetlilerin bir listesini almam, mönü hakkında fikir sahibi olmama yardımcı olur."

"Sana mail atarım."

Sana mail atarım. Baba, sen bu kadınla aynı yatakta uyuyorsun her gece; biliyorsun, değil mi?

İş ortaklarına mail atarsın, birlikte çalışmak istediğin şirketlere mail atarsın, okula mail atarsın... *Karına değil.*

Aral altıtan bacağıma vurduğunda yutacağım yoğurt bir an boğazımda kaldı ve öksürdüm. Ağzımdaki yoğurt biraz tabağıma ve sofraya sıçramıştı. Üstelik annemlerin konuşması bölünmüştü ve ikisinin de gözü bana dönmüştü.

Pislik. Bilerek yapmıştı. *Erkek kardeş mi yoksa can düşmanım mı belli değil.*

"Özür dilerim." Ben suyuma uzanıp birkaç yudum içerken anne ve babam ayıplayan bakışları eşliğinde sohbetlerine geri döndüler.

Yemekten sonra birlikte sofradan kalktığımızda, Aral odasına gitmek için merdivenlerden çıkıyordu ki peşine takıldım. "Bilerek yaptın!"

"Ayağım uyuşmuştu, farkında değildim."

Beni başından atmaya çalışıyordu. Her zaman aynı şeyi yapıyordu, ortalığı karıştırıp hesap vermeden kolayca sıyrılabileceğini sanıyordu; ama beni başından atmak istiyorsa daha iyisini yapmalıydı.

Odasına girince kapıyı kapatamadan peşinden içeri daldım ve kapıyı kapattım. "Beni yemeğin ortasında babamın gözünün önünde kötü göstermeyi bırak!"

Gülerek tekerlekli sandalyesine oturdu ve eline aldığı tenis topuyla oynamaya başladı. "Boğazına kaçan yemek yüzünden hafifçe öksürmek mi kötü gözükmek? Sen o adama baba mı diyorsun bir de?"

Durdum. "Aral."

"*Alena*." Beni taklit ederek ismimi söyledikten sonra topu karşı duvara attı ve birkaç saniye sonra doğru yerlerden sekerek tekrar eline geldi. Bana asla abla demezdi. "Saçma salak tavır almayı kes. O kadar da önemli biri değilsin. O sofradaki soytarılar da sırf öksürdün diye seni evden atacak değil."

"Laflarını böldüm."

"Çok önemli." Gözlerini devirdi.

"Bir gün göz devirdiğinde irislerin arkaya gidecek ve bir daha gelmeyecek. Kes şunu yapmayı."

Tekrar göz devirdi. "Engel olamıyorum. Bu eve alerjim var, yan etkisi de bu. Ya beni çekersin ya da kapı orada."

"Beğenmiyorsan çıkar gidersin evden büyüyünce."

"Senin yürüdüğün aptal yolu takip etmeyeceğim zaten, merak etme; seneye bir gelsin, sınavdan sonra bütün tercihlerimi şehirdışından yana kullanıp kurtulacağım bu evden."

Şokla ağzım açıldığında kollarımı göğsümde birleştirdim. "Buna asla izin vermezler. Tercihlerini kendi başına yapacağını mı zannediyorsun?"

Omuz silkti. "Siklemiyorum, beni zorlarlarsa da kaçarım."

Kaşlarım çatıldı. "Küfür etme. Saygısızsın."

Sandalyede iyice yayılıp topu karşı duvara tekrar attığında, "Hak edersen bakarız," diye mırıldandı. "Eee, bu gece çıkmıyor musun arkadaşlarınla? Barlara falan gitseniz siz sürtmeye?"

"Aral, fazla oluyorsun."

"Ne? Öyle değil mi?"

"Kafam bozuk olmadığı sürece içmediğimi biliyorsun."

"Geçen yılbaşı gecesini ne çabuk unutmuş."

"O bir istisnaydı." Kuzenlerime sinirlenip bütün aile birlikte geçirdiğimiz yılbaşı gecesi içmiş ve sarhoş olmuştum, karşılığında da bir hafta ev hapsi cezası almıştım ve harçlığımdan kesilmişti. Berbat günlerdi.

"Her neyse," dedi umursamaz bir tavırla. "Aptal arkadaşlarınla ne yaptığın umurumda değil. Çık odamdan." Sonra önüne döndü.

"Neden benden bu kadar nefret ediyorsun? Çıkmıyorum, bana nedenini söyle. Ben sana saygımı kaybettirecek bir şey yapmadım."

"Alena, cidden, başım ağrıyor. Seninle uğraşamam şimdi."

"Aral."

"Çık işte odamdan!"

Bir anda ayaklanıp bağırdığında sıçrayarak geri yürüdüm ve sırtımı dolabının keskin tarafına çarptım. Bir anda vücuduma yayılan elektrikle acıdan sırtım bir yay gibi gerildiğinde inleyerek ona yüzümü dönmüştüm.

"Of," diye homurdandı. "Ne oldu? İyi misin?"

"İyiyim," diyerek kapıyı açtım ve çarparak çıktım. Derin nefesler almaya çalışıyordum; çünkü sırtımı çok kötü çarpmıştım ve acıyordu.

Odama girdikten sonra kapıyı kapatıp yatağımın kena-

rındaki iki kişilik koltuğa oturdum. Aral'ın neden bana böyle davrandığını hiçbir zaman anlayamamıştım; ama bütün mantığımı kullanarak ergenliğine veriyordum. Beni sevmiyordu değil de ters bir karakteri vardı ve zor bir insandı işte.

Hah. Bu özellikleri tanıyordum gerçi... Bu, tam olarak bendim.

O da benim gibiydi işte. Yalnızca, mıknatısın iki aynı kutbu birbirini itiyordu. Olay bundan ibaretti.

Yatağın üzerindeki telefonuma ardı ardına mesajlar geldiğini fark ettiğimde kalkıp elime aldım ve kilidi açmadan ekrandan okudum; kızlardandı, grupta bir magazin haberini tartışıyorlardı. Normalde olsa yatağıma yatar, Skype'tan grup sohbeti açardım; ama şu an bu yapmak istediğim son şeydi. Ağrıyan bir sırtım vardı ve moralim bozuktu, ki söylediğim son şey kızların asla uğraşmak istediği bir şey olamazdı.

Birbirimize hayatımızın kötü ve sıkıcı yanlarından bahsetmemeliydik... Bu keyfimizi kaçırırdı. Böyle şeylerin unutulması gerekirdi, çünkü hayata böyle devam edilebilirdi.

Masama geçip ders çalıştığım birkaç saatin sonunda yatağıma yattığımda, pencerem sıcak hava yüzünden aralıktı ve tatlı esintinin dalgalandırdığı perdemi delip geçen ayışığı tam da yatağıma vuruyordu.

İnsanın bazı eylemlerinin sebebi olmaz. Benimkilerin de birçoğunun hiçbir sebebi yoktu.

Sadece bir kısmının, ufak bir kısmının, ufak bir sebebi vardı.

Ne yapıyorsun, Alena?

Ayışığını izliyordum. Saat gece üçü geçiyordu ve uyuyamıyordum. Kıpırdaşan perdeler ve ayışığı odamın duvarlarına vuran hareleri dans ettiriyor; penceremin hemen yanındaki ağaca konmuş bir baykuş, uğultusuyla geceme eşlik ediyordu.

Akşam yemeğini ve Aral'ın sözlerini düşündüm. Haklı olduğunu biliyordum, aklı başında olan herkes aile yapımızı izledikten sonra böyle şeyler söylerdi; ama ben Aral kadar cesur değildim. Çıkıp da üniversite tercihlerini şehirdışından yapacağından nasıl bahsedebiliyordu? Bu ancak anne ve babamın onu evlatlıktan reddetmesiyle olabilecek bir şeydi ki imkânsızdı.

Eskiden beri her şeyimiz denetlenirdi, yediğimiz yemeklerden gittiğimiz alışveriş merkezine kadar her şey. Babam sırf paramızı nelere harcadığımızı görmek için ortaokuldan beri yalnızca kredi kartı kullanmamıza izin veriyordu. Okula kendi arabalarımızı kullanan şoförlerle gidiyor, asla mutfağa içeride hizmetçi varken giremiyorduk. Ya da bahçıvan bahçedeyken de dışarı çıkamıyorduk... Dengimiz insanlarla arkadaşlık kurmamız bekleniyordu, mesela Eylül ve İnci. İkisi de varlıklı ailelerden geliyordu ve ikisinin de eğitim düzeyleri inanılmazdı.

Bunca imkân ve yalnızca ailelerimizin sözünü dinlemeliydik. Onun dışında özgürdük. Aral bundan vazgeçmek istiyor olamazdı.

Olabilir miydi?

O an aklıma zehir gibi onlarca düşünce akın etti. *Ne yapıyorsun, Alena? Ertesi sabah okula gidip kızlarla dedikodu yapmak için mi uyuyorsun geceleri? Davetlerde annenin gösterdiği zengin züppe çocuklarla flört etmek için mi süsleniyorsun partilere giderken? Sırf biraz daha küçük aldığın kotunun içine girebilmek için atladığın öğünler canını sıkmıyor mu senin de? Nereye gidiyor ki hayatın? Şimdiye kadar hiç değişmediyse, sonrasında değişeceğini sana düşündüren şey ne?*

Son versene?

Ayışığına sırtımı dönerek diğer tarafa yattım ve gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım.

Ne yazık ki karanlığa gömüldüğüm an gözümün önüne Duygu'nun kahvesini nasıl kitaplarının üzerine döküp onu yakmak geliyordu. *Neden öyle bir şey yapmıştım?* Bir de Enes'in arkadaşı... *Şu dövmeli çocuk.*

KAKTÜS TEAM

İKİNCİ BÖLÜM

Hangisi daha kötü?
Daha başlamadığın yolda yenilgiyi kabullenmek mi yoksa çizgiyi ilk geçen olduğunu herkes biliyorken kilometrelerce geriye sürüklenmek mi? Seçim hakkım olsaydı ilkini seçerdim, belki de bu yüzden ikincisi beni seçti ve bütün oyunu böyle yönetti.
Attığım her adım için iki adım geri sürüklendim hayatım boyunca.

İnsanlığa sorulacak bir ton sorum vardır, eminim; fakat son zamanlarda aklımın kuytu köşelerini eşeleyen yegânesi vardı ki çoğunluğun vereceği cevap hakkında oldukça şüpheliydim: *Olacakları bilsen, bir şeyleri değiştirir miydin?*

Hayır, diyemiyordum.

"Vişneli votka istiyorum," diye homurdanarak kapıyı açan çocuğu kenara itti Eylül ve içeriye daldı. İnci, şaşkınca Eylül'ün arkasından bakan çocuğu çenesinden tutup kendine çevirerek öpücük attığında gülerek peşinden içeri girdim ve biz birlikte yürürken çocuğun gözlerini devirerek ortalıktan kaybolmasını izledim.

Bugün cumaydı ve ben bu gece olmak istediğim son yer

olan bu partideydim. Sebeplerine gelirsek... Bir, lise sonda takıldığım ve bana tekmeyi basan çocuk da buradaydı veya birkaç saate burada olacaktı. İki, ailem asla böyle yerlere gitmemi desteklemiyordu; *hmm*, yani bilselerdi desteklemezlerdi. Bundan bile bile onlara bahsetmeyerek yalan söylemiş mi oluyordum? Bunun hakkında düşünmek başımı ağrıtabilirdi.

İçerisi her zamanki gibiydi. Bu partilere sık sık katıldığım söylenemezdi; ama neredeyse hep bu evde yapılıyordu ve kokudan tutun yüzlere kadar her şey her seferinde aynı oluyordu. Doğum günleri hariç. O zaman dansözler geliyordu ve ortalık karışıyordu.

Gerçi bu hâliyle de farklı olduğunu söyleyemezdim; çünkü ne kadar çok sarhoş olursanız, ortamda o kadar yukarı çıkıyor ve dans ediyordunuz. Yukarı çıkmak derken, gerçek anlamını kastediyorum. Koltuğun üzerinden masaya, ardından omuzlara çıkmak gibi.

Beni yukarılarda görmek isteyen çok insan da vardı, bu yüzden içmiyordum.

Eylül'ün peşinden mutfağa girdiğimde elindeki votka şişesini kafasına dikip kenara bıraktı. Havaya girmek için her seferinde aynısını yapardı. Ardından dönüp isimlerini hatırlamadığım kenardaki çocukların yanına yürüdü. "Yamaçlar nerede?"

Çocuk kafasıyla ileriyi işaret ettiğinde Eylül bana dönerek, "Bir şeyler içmelisin," diye mırıldanırken boş karton bardağa kendi özel karışımından hazırlıyordu: vişne suyu, kola ve votka. İçmeyi seviyor olsam bile, o bardakta benim bir günde almadığım kadar kalori vardı ve eğer içersem dönüşte bütün yolu yürümek zorunda kalırdım.

"Kalsın." Dönüp çocukların işaret ettikleri koltuklara yürürken İnci'nin çoktan orada olduğunu fark ettim. Ne

ara yanımdan ayrılmıştı hatırlamıyordum; Yamaç'ın koltuğunun başlığına oturmuş, elindeki karton bardaktan içki içiyordu. Masanın etrafındaki koltuklarda tanıdık yüzler gördüğümde bir anlığına kaşlarım çatıldı: Enes, telefonla konuşan asalak Doğukan ve kumral çocuk da oradaydı.

Enes beni görünce kaşlarını kaldırıp geriye yaslandı. Onu umursamadan Yamaç'ın oturduğu koltuğun önünden geçip kenardaki tekli koltuğa bıraktım kendimi, bacaklarımı masaya uzatıp birbirinin üzerine attım. Üzerimde siyah bir kot şort ve askılı beyaz bir tişört vardı. Yeşil kareli bir gömlek de giyinmiştim; ama her seferinde omuzlarımdan düşüyordu, yani varlığı ve yokluğu birdi.

"Siz çocukların tanıştığını bilmiyordum," diye mırıldandım Enes ve Yamaç'a bir bakış atarak. Doğukan telefonuyla uğraşıyordu, ama ben gelince bırakmıştı. Kumral çocuk, Enes ve Doğukan'ın oturduğu koltuğun tepesindeydi ve aşırı ilgisiz duruyordu. Benim geldiğimi fark ettiğinden bile şüpheliydim. Yine de koltuğun arkasında, hemen yanında durmuş, ona telefonundan bir şeyler gösteren esmer bir kız vardı ve gülüp duruyordu.

"Evet," dedi Yamaç. "Geçen bizimkiler beni ekince bilardoda tanıştık. İyi çocuk."

Dalga geçercesine gülerek, "Evet, orasını hepimiz biliyoruz," diye mırıldandım.

Enes de bana aynı bakışı attı.

Bu sırada Eylül, kolundan buraya sürüklediği sarışın çocukla beraber masaya yürüyordu. "Oyun oynayalım..."

"Aynen," dedi İnci ve göz göze geldiğimiz an kafasıyla ileriyi işaret etti. Parti evinin kapısından içeri giren tanıdık yüz, burnundaki gözlük izi yavaş yavaş yok olan kabarık saçlı Duygu'dan başkası değildi. Üzerinde bir kot pantolon, beyaz bisiklet yaka tişört ve hırka vardı. *Selam rahibe.*

"Kesinlikle oynamalıyız," diyerek bacaklarımı masadan indirdim ve koltuktan fırladım. Etraftakilerin bakışları bana dönerken ben etrafa ürkek bakışlar atan bu küçük kızın peşine düşmüştüm. Böyle bir partide ne işi vardı? Arka tarafta ot içen keşleri görse polisi arayacak gibi duruyordu.

"Sen." Beklemediği bir anda koluna girip onu bizim masaya yönlendirdim. Şokla bana dönerken, "A-Alena?" diye sorduğunda, "N'aber?" diyerek samimiyetsiz bir tavırla gülümsedim. "Arkadaşlarım ve ben oyun oynuyoruz; fakat yeterince kalabalık değiliz. Bize katılmaya ne dersin? Hem beyaz atlı prensin Enes de var, yani sana dokunamam. Güvendesin."

"Ne?"

Duygu ve aptal saf bakışlarını masamıza ulaştırdığımda onu az önce oturduğum tekli koltuğa yönlendirdim ve Enes'in yayıldığı ikili koltuğa yürüyerek ona sertçe, "Kay kenara," dedim. Önce ciddi olup olmadığıma baktı, hemen ardından Doğukan'ı itip koltuğa oturdu. Bana açtığı yere oturunca hâlâ tepemde oturan kumral çocuğu fark etmiştim ve dizi sırtıma değiyordu.

"Çocuklar, bu Duygu. Duygu, bunlar çocuklar."

"Çok açıklayıcı oldu ama bu," diye mırıldandı Doğukan birasını kafasına dikerek.

"Bu," dedi Eylül, Yamaç'ın yanına oturup geriye yaslanarak bacak bacak üstüne attığında. "Çok eğlenceli olacak."

"Kim başlıyor?" Eylül ortaya sordu.

Yamaç içeceğini kafasına dikip karton bardağı buruşturarak geriye attı ve kıvırcık saçlarını karıştırırken Duygu'yu süzdü. Elbette. Olaylardan haberi veya bu kızı neden getirdiğim hakkında bir fikri yoktu; ama onunla arkadaş olmak istediğimden falan bunu yapmadığımı biliyordu.

Yamaç'la hazırlık döneminden tanışıyorduk; oldukça eğlenceli, çevresi geniş biriydi.

Doğukan bir sigara yaktığında İnci ona gözlerini devirerek ofladı. "Ben başlarım." Gözlerini kısarak bakışlarını üzerimizde gezdirdi.

"Hayır, ben başlıyorum," dedim ve Duygu'ya döndüm. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Bu şeyi mi oynuyoruz?" diye sordu Duygu şaşkınca. Artık hırkasını çıkarmıştı.

Gözlerimi devirdim. "Ağlayacaksan şimdiden kalk git."

Duygu, kabarık saçlarının uçlarında parmaklarını gezdirdi. "Pekâlâ... Doğruluk."

Bunu seçeceğini biliyordum. Her zaman doğruluk derlerdi.

Eylül elindeki şişeyi şerefine içiyormuş gibi Duygu'ya doğru kaldırdığında söylediği şeyle Enes ve kumral çocuk hariç herkesi kahkahaya boğmuştu. "İşte başlıyoruz... Büyükanne konuşuyor."

Duygu umursamamaya çalışıyor gibiydi, ama beceremiyordu. Bu hâli çok eğlenceliydi. "Kızla dalga geçmeyin," diyerek elimi saçlarımdan geçirdim ve ona döndüm. "En son kimi öptün?"

"Annemi."

Eylül elindeki bardağına yudumunu geri püskürtürken Doğukan bile alnına şaplak indirerek Enes'e doğru fısıldamışın. "Kaç yaşında bu kız? On üç mü?"

İnci koltuk kenarında geri kayarak bağdaş kurdu. "Duygu, hiç öpüştün mü?"

Duygu bir anda kızarıp bozardığında başımı Enes'e çevirip arkama döndüm ve kahkaha atmak üzere olan suratımı düzeltmeye çalıştım. Bu kız kâbus gibiydi. Önceden böyle şeyler yapmamış olmakta bir sorun yoktu tabii ki; ama o klasik kızarıp bozarmalar yok muydu? İnsanların dalga geçmesi için davetiye çıkarıyorlardı. Neden izin veriyorlardı etrafındakilere? Neden durmuyorlardı fikirlerinin, hayarla-

rının, düzenlerinin, tercihlerinin ve sahip oldukları kişiliğin arkasında? Dik durmak bu kadar zor olmamalıydı.

Gözlerimi çevirirken kumral çocukla göz göze geldiğimizde oyunu izlediğini fark ettim. Demek sonunda bir şeyler ilgisini çekebilmişti?

Önüme döndükten sonra, "Dudaktan demek istedim Duygu," diyerek profesyonel olmaya çalıştım. Eğer her lafına böyle kolayca gülersem yeterince eğlenemezdim.

Enes, "Kızı zorlamasana," diye homurdandı.

"Zorladığı falan yok, sakin ol Enes," dedi Yamaç. "Oyun oynuyoruz şurada. Zaten daha ilk elden ilkokul sıralarına döndük ama neyse."

Duygu alt dudağını ısırıp başka bir yere baktığında cevabını anlamış oldum. "Yani hiç öpüşmedin."

Kafasını salladı.

"Her neyse," diye mırıldandı İnci ve Doğukan baktı. "Pişt, prens. N'aber? Doğruluk mu cesaret mi?"

Doğukan derin bir nefes alarak, "Cesaret," dedi.

İnci sırıttı. Ah, hayır. İşte geliyor. "Kız arkadaşın var."

"Evet," diyerek onayladı Doğukan.

"Ayrıl ondan. Şimdi. Telefonda."

Yamaç kahkaha atarken Duygu'nun gözleri sonuna kadar açıldığında Eylül alkışlayarak, "İşte bu," diye bağırdı ve çığlık attı.

Enes, Doğukan'ın ne yapacağını merakla izliyordu ki Doğukan telefonunu çıkarıp onu aramaya başladı.

"Bunu cidden yapacak," dedi Enes gördüklerine inanamayarak.

"Hoparlöre al."

İnci'nin talimatıyla Doğukan telefonu hoparlöre aldıktan birkaç saniye sonra karşı taraftan ince ve uykulu bir ses geldi. Saat gece onu geçiyordu. Kim bu saatte uyurdu ki?

"Doğu?"

"Uyanık mısın Aslıhan?"

Eylül kusuyormuş gibi hareketler yaptı. Muhtemelen ismini beğenmemişti.

"Evet, ne oldu Doğu?"

Ona cidden *Doğu* diye sesleniyordu.

"Başak, ben ayrılmak istiyorum."

Salak.

"Sen şerefsizsin," diye fısıldıyordu Yamaç, susturmaya çalışığı kahkahalarıyla İnci'nin kulağına uzanarak.

"Ne?"

Bir süre sessizlik oldu. Ardından kız tekrar, "Ne dedin? Anlayamadım," dedi. Artık sesi hiç de uykulu değildi.

"Beni duydun, bitti," dedi Doğukan ve telefonu suratına kapattı.

"Neden böyle bir şey yaptınız?"

Hepimiz yan taraftan gelen şaşkın sese döndük. Duygu olanları anlamıyormuş gibi kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Pekâlâ küçük kız, bu bir oyun. Oyunun amacı da bu. Böyle şeyler yapmak," diyerek kaşlarını kaldırdı Eylül. "Mesela..." Bakışlarını bana çevirdi, ama hayır; amacı arkamdaki, daha doğrusu tepemdeki çocuğa bakmaktı.

Henüz adını kimseden duymadığım ve sormaya da gerek görmediğim çocuğa bakıyordu doğrudan. "Adın ne?"

Sonunda adını bize bahşettiği an.

"Milas."

"Ha'siktir, isme bak," diyerek alkışladı Yamaç.

Milas onu aşağılarcasına bakıyordu. "Dedi *Yamaç*."

"Ben ismimle gurur duyuyorum, tamam mı? Hayatınızda kaç tane Yamaç tanıdınız? İsmimin alnı olsa onu öperdim."

Milas omuz silkti.

"Doğruluk mu cesaret mi diye sorarak seni yormak is-

temiyorum, zaten cesareti seçersin diye düşünüyorum..." Durdu. "Onu öpmeni istiyorum," dedi Eylül sakince, kavisli kaşlarını kaldırarak. Bu sırada ben de Milas'a ve yanındaki esmer kıza bakıyordum. Kızın dudakları aralandı ve gözleri ışıldadı, muhtemelen zaten başından beri bu anın gelmesini bekliyordu ve işte, yalnızca birkaç santimetre uzağındaydı.

Milas, kıza döndüğünde Eylül, "Onu değil," dedi ve bakışlarını ondan direkt olarak bana indirdi.

Kaşlarımı kaldırarak arkadaşıma baktım. Bana *hadi*, dercesine bakıyordu.

Gözlerimi devirerek, "Onun kız arkadaşı var," dedim ve esmer kızı gösterdim.

"Öyleyse ne? Doğukan az önce sevgilisinden ayrıldı."

Doğukan elini kaldırdı, bu sırada içki bardağından yudumluyordu. "Evet, yaptım."

İyi halt yedin. Salak herif.

Dönüp Milas'a baktım. Kaşları düz bir çizgi hâlindeydi ve salonun loş ışığı yüzünden yeşil gözleri koyulaşmıştı. Bana baktığında gözlerimiz buluştu. Cidden bunu yapacaktık. Gözlerimi dudaklarına indirdim ve tekrar gözlerine çıkardım, bu sefer de o benimkilere bakıyordu.

"Bütün gece yalnızca bakışacak mısınız?" diye homurdandı Doğukan. "Kızı duydun, ben sevgilimden ayrıldım ve-"

Kolrukta geriye dönüp dizlerimin üzerinde durduğumda o da Doğukan'ı daha fazla dinlemek istemediğini belli edercesine eğildi ve yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirdi. Yakından oldukça yakışıklı duruyordu, gerçi uzaktan da öyleydi. Farklı bir havası vardı, bunu onu ilk gördüğümde de söylemiştim. Gizemli duruyordu. Gizemli çocuklardan hep nefret etmiştim, hepsi hayatımı mahvetmişti.

Kısa bir anlığına göz göze geldiğimizde bu bakışları bir daha asla unutamayacağımı düşündüm; ama hiç de öyle ol-

mayacağını biliyordum. O da yalnızca, ertesi hafta adımı bile hatırlamadan yanımdan geçip gidecek başka bir hayaletti işte.

Kafasını hafifçe yana eğerek bir saniye önce nasıl olabileceklerini düşündüğüm dudaklarını dudaklarıma bastırdığında yumuşak baskıyla beraber vücuduma ufak bir elektrik yayıldı. Nane olabileceğini düşünmüştüm ve evet, dudaklarının tadı tam olarak böyleydi. Bu tadı seviyordum, naneyi yani, çocukluğumdan beri naneli şekerlere ve sakızlara zaafım vardı.

Dudaklarımı aralamamı sağlarken alt dudağıma sürtünen dilini fark ettiğimde kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum, ardından dudaklarımdan içeriye bir şey gönderdi ve ufak şeker dilimin üzerinde yer edindi.

Sonra ayrıldık.

"Bu şairaneydi," dedi Yamaç, ben önüme dönüp koltuğa tekrar otururken.

Cidden çocuk şekerini bana vermişti. *Diliyle.*

"Benden de bunu istemeliydin," diyerek çatılmış kaşlarıyla İnci'ye döndü Doğukan. Ona gözlerimi devirip Duygu'ya baktım. Resmen şok olmuştu, ağzı bir karış açılmıştı ve yanakları pembeleşmişti. Nereye baktığını görmek için arkamı döndüğümde esmer kızın artık orada olmadığını fark ettim. Milas peşinden gider diye düşündüm, ama gitmedi.

"O zaman benim sıram," diyerek Duygu'ya döndü Doğukan. "Doğruluk mu cesaret mi? Eğer bir kez daha doğruluk dersen içtiğim her şeyi beyaz spor ayakkabılarına kusarım."

Duygu gözlerini devirdi. "Tamam, of. Cesaret."

Doğukan sırıttı. "Enes'i öp."

"Yuh," dedi Enes yattığı yerden kalkarak. "Benden bu kadar."

"Hadi ama..." Doğukan doğrudan Duygu'ya bakıyordu, Duygu ise onun istediği şeyle şok olmuştu. "Kucak dansı falan istemedim. Alt tarafı bir öpücük."

"Bu gece için yeterince öpücük izledik," dedi Enes imalı bir tavırla Milas'a bakarak.

Duygu ona bakmıyordu. Sanki utanıyor gibiydi. Sanki değil, elbette utanıyordu ama... Ne? Onu gerçekten öpmek mi istiyordu? Gözlerini yerden kaldırıp alttan Enes'e bakışını izledim. Dönüp Enes'e baktığımda, yüzündeki öfke kırıntıları gözlerini sabır dilenir gibi tavanda gezdirişinden belli oluyordu.

"Demek yeterince öpücük izlediniz."

Bir anda bütün tüylerim diken diken oldu. Eylül'ün arkasında beliren sarışın çocuğu fark ettiğimde ellerimi koltuğun yastıklarına dayayıp kendimi istemsizce geriye çekmiş, omuzlarımın Milas'ın bacaklarına değmesini sağlamıştım. İrkildiğimi fark etmiş gibi bana üstten baktığında bakışlarımı başka bir tarafa çevirdim ve dik durdum.

"Mete?" diye sordu Yamaç ayağa kalkıp onunla kısaca sarılarak. "Vaaay... Sen gelir miydin buralara?"

Yamaç'ın çevresi geniştir, derken şaka yapıyor olsaydım keşke.

"Birden fazla tanıdık yüz görünce gelmezsem ayıp olur dedim," diyerek doğrudan bana baktı. Ona oldukça düz ve duygusuz bakmaya çalışıyordum ve bunun işe yaradığını biliyordum; çünkü gerçek de tam olarak buydu. Buna rağmen belki de duygusuz kısmının üzerinde biraz çalışmalıydım; çünkü ondan düpedüz nefret ediyor, hatta onu boğazlamak istiyordum.

"Birden fazla?"

Yamaç ona sorunca Mete kafasıyla beni işaret etti. Gözlerimi devirerek, "N'aber Mete?" diye sordum keyifsizce.

"İyidir güzellik, senden n'aber?" diyerek beni cevapladı ve ardından bakışlarını biraz yukarı çıkarıp Milas'a kafasıyla selam verdi. Ne? Onu kim sanmıştı ki?

"Eee, ne yapıyorsunuz burada toplanmış?"

İnci ona ters ters bakarak, "Seni ilgilendirmeyen bir şey, piç kurusu," diye mırıldanırken Eylül onu, "Oyun oynuyoruz, doğruluk ya da cesaret," diye cevapladı.

Mete sırıtarak ellerini birbirine sürttü. "Öyle mi? Çok iyi. Ben de oynayabilir miyim?"

"Hayır," diye atladım hemen.

Yamaç bana onaylamayan bir şekilde bakıyordu. "Tabii ki oğlum, izin istemeye ne gerek var..."

Mete masaya bir bakış attı. Ortada sadece içki şişeleri ve atıştırmalıklar vardı. "Biraz eğlence katmaya ne dersiniz?"

"Tekila mı?" diye sordu Yamaç.

Mete kafasını salladı. "Hemen dönerim."

"Umarım dönmezsin," diye homurdandım yalnızca kendimin duyacağı bir sesle.

Yamaç kendini oturduğu yere geri atarken İnci kendi kendine söyleniyordu. "O şerefsizi neden masamıza davet ediyorsun, geri zekâlı?"

"Niye?" diye sordu Yamaç bana dönerek. "Hem siz nereden tanışıyorsunuz?"

"Liseden," diye mırıldandım geçiştirerek.

"Hmm," dedi Yamaç. "Kötü bir hikâye galiba."

"Kâbus demek istedin herhalde."

Birkaç dakika sonra Mete elinde iki votka şişesi ve bardaklarla geldiğinde Eylül ilerideki atıştırmalıkların olduğu masaya gitti. Ne getireceğini biliyordum, vişne suyu getirecekti; ama Mete'nin getirdiği votka o kadar ağırdı ki bardağın yarısından fazlasını vişne suyuyla doldursak bile tek atışla sarhoş olmayacağımın garantisini veremezdim.

"Cesaret ya da fondip," dedi Mete elindekilere masada yer açarken.

Endişeli bir hâlde Duygu'ya döndüm. Mete bu kızı harcardı.

Yavaşça koltukta ileriye giderek Duygu'nun bacağına ayağımla dokundum ve bana bakmasını sağladım. "Pişt, sen gitsene artık. Oturacak yer kalmadı."

"Niye canım?" diye söylendi Mete, iki koltuk arasında yere otururken. "Ben buraya otururum."

"Öyle değil," dedim. "Onun eve gitmesi gerek. Yoksa senin hangi kazığın üzerine oturduğun umurumda bile değil."

Enes güldü, ama görmeyeyim diye kafasını başka bir tarafa çevirmişti.

Mete, Duygu'ya baktı. "Kızın gidip gitmemesi gerektiğine sen mi karar veriyorsun Alena? Ona sordun mu?"

Duygu bana baktı, ardından Mete'ye. Hayır, bu oyuna gelme.

"Kalacağım," dedi Duygu.

Gözlerimi devirerek geriye yaslandım. Böylelikle tam olarak Milas'ın bacaklarının arasına girmiştim.

Bir an onun dirseklerini dizlerine yaslayarak üzerime eğildiğini sandım, ardından gerçekten öyle olduğunu anladım; çünkü nefesini kulağımda hissetmiştim. "Çok gerginsin," diye fısıldadı. "Biraz rahatla."

Hafifçe kafamı kaldırıp ona dönerek sertçe yüzüne baktım. *Sana ne? Sana ne benim gerginliğimden?* "Kendi işine bak."

Ardından Mete boğazını temizledi ve hepimiz ona döndük. "Benden önce oynadığınızı varsayarsak... Ben başlıyorum." Sonra tam da tahmin ettiğim gibi Duygu'ya baktı. "Selam güzellik, adın ne?"

Öğk. Şu kelimeyi kullanmayı bırakmalısın, Mete. Bunun için tutuklanabilirsin bile. Kulaklar önemli organlar ve sen hepimizinkini katlediyorsun.

"Duygu."

"Pekâlâ, Duygu... Cesaret ya da fondip. Senden pantolonunu çıkarmanı istiyorum."

"Genelev yan tarafta Mete, yanlış yere gelmişsin," dedi İnci ona anlamsızca bakarak.

"Hadi ama," dedi Mete kaşlarını kaldırıp Duygu'ya bakarak. "Bikini giyiyorsun, değil mi? Aynı şey. Hem tişörtün gayet uzun duruyor."

Sırıtıyordu, bu sırıtışı biliyordum. Midemi bulandırıyordu. Asıl derdi, kızı tarzının ve isteklerinin dışına çıkarmaktı; çünkü böyle tatmin oluyordu. Duygu'nun bedenine karşı muhafazakârlığı barizdi, uzun beyaz bir tişört ve bol kot pantolondan bahsediyorduk ve şimdi Mete ondan pantolonunu çıkarmasını istiyordu.

Duygu'nun votka dolu bardağa bir bakış attığını fark ettiğimde hızlıca durum değerlendirmesi yaptım. Onu bu masaya sürükleyen bendim, halbuki yalnızca biraz eğlenecektik. Peki hangisi daha kötüydü? Pantolonunu çıkarması mı yoksa votkayı kafasına dikmesi mi?

Her ne olduysa kararını çabuk verdi ve pantolonunu çıkarmak yerine votka bardağına uzandı. Vişne suyuyla kırmızı rengini almış sıvıyı kokladığında bile yüzünü buruşturmuştu. Siktir. Onu bundan nasıl kurtarabilirdim? Kurtaramazdım. En iyi ihtimalle sarhoş olmadan hemen önce onu tuvalete götürmenin bir yolunu bulmalı ve parmağını boğazından aşağı itip kusturmalıydım.

Duygu bardağı kafasına diktikten sonra yüzünü buruşturarak gözlerini kapadığında Eylül, "Kız sağlam çıktı," diyerek hafifçe güldü. "Hey, beni duyabiliyor musun büyükanne?"

Duygu bardağı masaya çarptı ve geriye yaslanarak ağzını sildi. Kim bilir şu an ne hissediyordu? Ben ilk içkimi içtiğimde on iki yaşındaydım; ama o basit bir kadeh şaraptı, en ağırından iyi marka bir votka değildi. Böyle söylüyordum; çünkü hiç öpüşmeyen biri, muhtemelen ağzına biradan ya da marketlerde satılan hafif şaraplardan başka içki koymamıştı.

"Sıradaki," dedi Mete ve Duygu bir anda araya girerek, "Ben soracağım," dediğinde herkesin bakışları ona döndü. "Ne?" dedi şaşkın bakışlar arasında. "Sabahtan beri hep bana oynuyorsunuz, sıra bende."

Votka kesinlikle dilini açıyordu.

"Alena," dedi Duygu ve adımı bu kadar cesurca dile getirdiğini ilk defa duydum.

"Efendim Duygucuğum," diyerek ona baktım.

"Cesaret ya da fondip. Oyun boyunca Mete'nin kucağına otur."

Bir anda vücudumu basan öfke ve Duygu'nun gereksiz cesaretinden gelen intikam arzusuyla başımı Mete'nin göremeyeceği bir yere çevirip sabır dilendim. Bu kız ciddi miydi? Bir de burada oturmuş, onu kurtarma planları yapıyordum. Cidden bu aptal partinin havası DNA'mı bozuyordu.

"Asla bunu yapmaz," dedi Mete ve onun çok doğru bir noktaya parmak bastığını göstermek için uzanıp hazır vişneli votka bardaklarından birini dudaklarıma dayadım. Şeker ağzımda erimişti ve tatlı bir nane tadı bırakmıştı. Bu tadı sevmiştim; ama ne yazık ki birazdan votkayla birlikte kaybolacaktı. Sırf bu yüzden bile Duygu ve Mete'den nefret edebilirdim.

Bardağı kaldırdım ve boğazımı yakan sıvıyı mideme yolladım. Bir anda burnumu eşekarıları sokuyor gibi hissetmiştim; ama birkaç saniye içerisinde bu his kaybolmuştu. Gözlerimi açıp bardağı masaya bıraktığımda midem bulanmıştı. İçki içmekten hoşlanmıyordum. Beni olmadığım birine çeviriyordu... Sevmediğim insanlarla aynı ortamda bulunmaktan da hoşlanmıyordum. Bu da beni hiç olmadığım birine çeviriyordu.

Enes bir anda oyuna katılmaya karar vererek, "Milas," dediğinde ona dönüp yüzüne baktım. "Cesaret ya da fon-

dip," diyerek devam etti. "Neden gidip az önce yanında duran esmeri bulmuyorsun? Belki onunla takılmak istersin."

"Biz bundan ne kazanacağız?" diye homurdandı İnci. Sanki oturup içki içerek homurdanmak için buradaymış gibiydi, ama kimse ne söylediğini umursamadı.

Milas, Enes'e öylece baktı. Ardından öne eğildi. Ben öylece kalkıp gidecek sanırken başını başımın yaklaştırarak, "Bana bir votka bardağı uzatır mısın?" diye sorduğunda resmen taş kesilmiş gibiydim. Burada neler oluyordu? Neden gitmiyordu? Enes gitmesini neden istemişti? Aralarında ne vardı? Arkadaş olduklarını sanıyordum.

Uzanıp votka bardaklarından birini aldım ve ona uzattım. Elimden alırken yüzüklerinin soğuk metali elime değdi ve tüylerimi diken diken etti. Birkaç saniye içerisinde bardağı kafasına diktiğinde yanakları içe göçmüş ve âdemelması oynamıştı. Boş bardağı bana uzattığında masaya bıraktım.

"Pekâlâ," dedi Eylül. "Bu garipti."

Enes gözlerini devirerek geriye yaslandı.

"Ben soracağım," dedi Yamaç ve Mete'ye döndü. "Cesaret ya da fondip, sarışın. Alena'yla aranızda ne oldu?"

"Bu cesaret falan değil, soru soruyorsun," dedim itiraz ederek. "Oyun böyle işlemiyor."

"Böyle bir şeyi anlatmak ne kadar büyük bir cesaret gerektirir, biliyor musun Alena?"

Enes konuştuğunda şokla eğilip ona baktım. Bana ciddi ciddi haklıymış gibi bakıyordu. *Değildi!*

Mete'ye baktım. Göz göze geldik. *İç şu zıkkımı. Kapa çeneni ve iç şu zıkkımı.*

"Pekâlâ," dedi Mete, ellerini yere koyup geniş omuzlarıyla geriye yaslanarak dilini dudaklarında gezdirirken. Bu iğrenç görüntüyü görmemek için başımı başka bir tarafa çevirdim.

"Kısaca... O beni sevdi, ben başkasını sevdim. O beni elde etmeye çalıştı, ben başkasını elde etmeye çalıştım. Ufak oyunlar oynadık."

Ona baygınca baktım. "Ben seni asla sevmedim, basit bir hoşlantıydı. Kendini bu kadar abartma, sandığın kadar önemli değilsin."

Tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Balo gecesi terasta karşımda ağlarken tam da tersini ispatlayacak şeyler söylüyordun ama."

Bir an aklıma gelen acı verici anılarla gözlerimi kapatıp yenilgiyi kabul etmek istedim; ama hayır, ben zayıf sarışın değildim. Bu oydu. Bu yüzden tam gözlerinin içine bakarak güldüm. Yalnızca güldüm. "İnsanlar sarhoşken saçma sapan şeyler yaparlar Mete. Çok ciddiye almamanı öneririm."

Sarhoş değildim.

Söylediklerime inanamıyormuşçasına güldü.

Ardından yan tarafımdan gelen sesle hızla Duygu'ya döndüm. Resmen öğürüyordu. Bir elini ağzına, diğerini midesine götürdü.

"Kusacak mı?" diye sordu İnci, kaşlarını çatarak suratındaki dehşet ifadesiyle.

"Bu kadar yeter, ben gidiyorum," diyerek ayağa kalktım ve Duygu'yu da kolundan tuttuğum gibi peşimden kaldırdım. Masadaki kimseye bakmadan onu çekiştirerek koridora soktuğumda banyonun ışıklarını yakıp onu içeri çektim ve kapıyı kapatıp kilitleyerek klozetin kapağını kaldırdım. "Kus."

Kıpkırmızı olmuştu. Yüzünü buruşturdu. "Ne?"

"Aptal utangaçlıklarının sırası değil, ağzından boşaltım yapmanı istiyorum."

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleyemezsin."

"Bal gibi de söylerim. Yoksa mahvettiğin Chanel takımı-

mın faturasını evine avukatımın bir mektubuyla yollamasını mı tercih ederdin?" Telefonumu çıkarıp önünde salladım. "Saatin ne kadar geç olduğu önemli değil, Duygu. Avukatlar müvekkillerinin istediklerini anında yapmak için varlar."

Duygu bir an gözlerini sonuna kadar açtıysa da düşünmesine vakit kalmadan tekrar öğürdü ve bu sefer eğildiği gibi yetişemediği klozete değil, ayaklarıma kustu.

KAKTÜS TEAM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Her peri masalında bir kalbin, bir de mantığın sesini
duyarsınız. Kalp çaresizce kollarını uzatır aşka, mantık ise
öfkeyle bağırır: "Kalbini kıracak." Genelde başroller
ikisini de susturup kendilerini büyüye kaptırırlar,
gerçek hayat ise bundan çok daha farklı.
Çünkü iyi ya da kötü, bütün aşklar bir gün sona erer.
Eğer aşk ete kemiğe bürünüp bir insan olsaydı,
kalkıp da bu şehrin sokaklarında nefes alamazdı.

Lisenin başındayken her genç kız gibi âşık olup hayatı toz pembe yaşama hayalleri kurardım. Buna uygun da bir hayatım vardı aslına bakarsak; çünkü o dönem ailem başını işten kaldıramıyordu ve bu kadar sıkı değillerdi. Para hiçbir zaman sorun olmamıştı, ya da diğer kaygılar... Yalnızca eğlenceli birkaç arkadaşım ve ben vardık.

Sonra bir haftanın sonu, okul töreninin ortasında, bir sarışın dikkatimi çekti.

Kapım tıklatıldığında aynada kendimi süzmeyi bırakırken, "Gelebilirsiniz," diye mırıldandım. Annem, üzerinde koyu kahverengi bir takımla oldukça asil bir hâlde içeri-

ye girdiğinde topuklu ayakkabılarının çıkardığı ses odamın büyük duvarlarında yankılandı.

Omuzlarındaki sarı saçlarını dalgalandırmıştı ve aşırı profesyonel bir makyaj yapmıştı. Her zamanki gibi güzel kokuyordu. Ne yazık ki ona sarılamazdım, yoksa parfümlerimizin kokusu karışırdı ya da saçlarımız bozulurdu. Annem böyle şeylerden hoşlanmıyordu.

"Nasıl oldu elbisen?" diye sorarken kendi kendine görmesi için etrafımda döndüm ve beni süzüşünü izledim. Bugün ailemizin bir dostu ailesiyle beraber Yunanistan'dan bizi ziyarete geliyordu ve oldukça önemli bir geceydi.

Benim açımdan berbat geçeceğine dair hiçbir şüphem yoktu gerçi. Oğulları geçen mayıstan yaz sonuna kadar İstanbul'da, buraya yakın bir otelde konaklamıştı ve annemin isteği doğrultusuyla neredeyse bütün günlerimi onunla geçirmiştim. Aslında eğlenceli biriydi; ama bazen fazla yaklaşabiliyordu ve bu hoşuma gitmiyordu. Buradaki son gecesinde bir bara gittiğimizde beni sarhoş edip kucağına oturtmaya çalıştığını hatırlıyordum. Neyse ki o kadar içmemiştim ve onu orada bırakıp bir taksiye atlayarak eve dönmüştüm. Ertesi sabah ise gitmişti. Hiç de hoş olmayan bu hareketimi anneme anlatmamış olması benim için bir ödül gibiydi; fakat işte, aylar sonra o da burada olacaktı ve yüzleşme vaktiydi. Yine de o geceye tekrar ve tekrar dönsem, anneme söyleyeceğini bilsem bile onu orada dımdızlak bırakıp eve gelirdim her seferinde. O gece çok yanlış şeyler olabilirdi.

Üzerimde beyaz bir elbise vardı, etekleri dizimin altına geliyordu; fakat uçuş uçuş bir elbiseydi. Kalın askıları belime uzanıyordu ve göğüslerimi V şeklinde kesiyordu. Sırtım ise belime kadar açıktı. Annemin isteği üzerine saçlarımı tepemde sımsıkı toplayıp sade bir makyaj yapmıştım yine de.

"Sen kilo mu aldın?"

Annemin çatılan kaşlarını gördüğüm an içimde bir korku büyüdü. Hayır, bu olmuş olamazdı. Sırf bu elbisenin içinde kötü görünmemek için sabahtan beri ağzıma hiçbir şey koymamıştım.

"Elbise beyaz olduğu için öyle görünüyor olabilir-"

"Alena," diyerek lafımı böldü annem ve içimdeki korkuyu büyüterek yavaş adımlarla odamdaki banyoma yürüdü. Işığını açtığında bana ne yaptıracağını biliyordum.

"İçeri gir."

İrkildim. Bu korkunçtu. Bunun olmasından nefret ediyordum. Bunun olmaması için çok dikkat etmiştim, eğer doğru çıkarsa ne yapabileceğim hakkında bir fikrim yoktu.

"Elbiseyi çıkar," dedi ve askıları indirip elbisenin üzerimden kaymasına izin verdim. Elbisenin modeli gereği sutyen giyinmemiştim, artık yalnızca külotumlaydım.

"Tartıya çık," dedi ve küvetin yanındaki ince elektronik tartıyı gösterdi. Ona baktım, doğrudan kararlı bir hâl içinde bana bakıyordu. Bunu birkaç kez daha yapmıştık, bu yüzden bundan sonra olacaklara yabancılık dahi çekmiyordum; ama liseden kalma anılarım fazlasıyla korkunçtu, öyle ki zihnimde yıllarca taze kalabilmişlerdi.

Tartının üzerine çıktığım her anda tazeleniyorlardı.

Lafını ikiletmeden birkaç adımda tartıya ulaştım ve derin bir nefes alarak üzerine çıktım. Ağzımı açıp bugün fazla su içtiğimle ilgili bir şeyler söyleyecektim ki, "Şşt," diyerek lafımı böldü.

"Elli kilo olmuşsun," dedi tartının üzerindeki sayıya bir bakış atarak. "İn."

"Anne..."

"Şu an seninle tartışmayacağım Alena, bu akşam önemli misafirlerimiz var ve sinirlerimin bozulmasını istemiyorum. Bir kilo almışsın ve bunun tek nedeni egzersiz ve diyet pla-

nına uymuyor oluşun olabilir. Yarın sabah diyetisyeninden randevu alacağım ve oraya gideceksin. Bir hafta içerisinde bu saçmalık hallolacak."

Kafamı salladım. Söyleyebileceğim bir şey yoktu.

"Şimdi elbiseni giy," dedi. "Bu akşam yemeğinde yalnızca çorba içebilirsin."

Elbisemi giyindim ve fermuarı çektim. Beraber banyodan çıktığımızda annem kapıya yönelmişti ki bir şey unutmuş gibi, "Ah," diyerek ceketinin cebinden bir kolye çıkardı.

Kolyeyi gördüğüm an gözlerim parıldadı.

"Bu, bu gecelik takman için bir aile yadigârı," dedi ve kuskacı açıp boynuma yaklaştı. Uzanıp kolyeyi boynuma geçirirken, "Meryem Ana," dedi. "Yunanlar böyle ayrıntıları severler."

Yani Ege'yi kastediyordu.

"Beni anlıyorsun, değil mi?" diyerek kolyeyi taktıktan sonra yüzüme baktı. Uzun zamandır ilk defa bu kadar yakından göz teması kuruyorduk. Her seferinde göz kenarları biraz daha kırışıyordu. Her seferinde bütün bu detayları fark edecek kadar uzun bir süre ayrı kalıyordum annemden, aynı evin içinde yaşamamıza rağmen.

Kafamı salladım. "Ege'ye arkadaşlık edeceğim."

Bakışlarını çekecekken bir an tereddüt etti, gözlerini boynuma indirdi ve tekrar gözlerime baktı; ama hemen ardından, "Evet," diye beni onaylayarak odayı terk etti.

Topuklu ayakkabılarımı giyerken kolyemi inceledim. Yuvarlaktı, ortasında bir kadın figürü vardı ve kenarlarında Rumca bir şeyler yazıyordu.

Yaklaşık bir saat sonra misafirler ön bahçeye giriş yapmaya başlarında, karşılama için bütün aile salondaydık. Aral her zamanki gibi üzerine zorla beyaz bir gömlek ve siyah pantolon geçirmiş, büyük bir heyecanla gelecek misafirleri bekli-

yordu. Eminim onlara yemeğin ortasında laf çarpıtmak için sabırsızlanıyordu.

"Çok güzel olmuşsun," diye fısıldadı kulağıma eğilerek, erkek kardeşim. Bu sırada misafirlerin de içeri girdiğini gelen seslerden anlamıştım. "Erkeklerin sende bulduğu tek şey de bu ya, güzelliğin. Hepsi bu. Fazlası değil. Bu gece de onu sergilemek için spot ışıklarının altındasın, sevgili ablacığım."

"Kes şunu," diyerek bacağına vurdum ve ondan bir adım uzaklaşıp içeri giren yüzlere çevirdim bakışlarımı.

Sohbet, Türkçeden dillerinin neredeyse hiç dönmediği İngilizceye kayarken Ege elinde bir buket çiçekle salona giriş yapmıştı. Annemin yanağına zarif bir öpücük bırakıp babamın elini sıkarken Aral onu görmezden geldi ve gözlerini devirerek en uzak köşedeki koltuğa oturdu.

Ege; hafif esmer, uzun boylu, yakışıklı ve zengin bir çocuktu. Onu gördüğüm ilk zamanlar ona âşık olabileceğimi düşünmüş olsam da şimdiki düşüncelerim bundan çok daha uzak bir doğrultuda ilerliyordu. Neredeyse ters yöne, ardına bile bakmadan kaçacak kadar.

"Alena," diyerek elimi avuçlarına bırakmam için elini uzattığında onu bekletmedim. Dudaklarını elimin üzerine bastırdı ve çiçekleri uzattı. "Tekrar seni görebildiğim için ne kadar mutluyum anlatamam." Gözleri, dekoltemden boynumdaki kolyeye girdiğinde resmen parıldadı.

Rahatsız olduğumu belli etmeden gülümsemeye çalışarak, "Teşekkürler, ben de," diye cevapladım onu, sonra beraber ailelerimizin arasında geçen samimiyetsiz bir okul ve kariyer konuşması için yanlarına oturduk.

Bir saat sonra yemekler yenilmişti ve tatlı için tekrar salona geçilmişti. Bu safhaya kadar Ege'nin herhangi yanlış bir hareketi olmamıştı, yemeğin ortasında elini bacağımın üzerine atması dışında– ki ben kıpırdanınca özür dileyerek

pem ve boydan boya bir dolabım vardı. Bu büyük odayı hep bir kedi istemiştim; ama anne ve babam böyle bir şeyin asla olmayacağını kesin bir dille belirtmişlerdi.

"Çok tatlı."

Tatlı falan değildi. Beyaz ve toz pembeden oluşan klasik bir odaydı. En sevdiğim renk maviydi, bu yüzden burayı mavi tonlarında dizayn etmek isterdim; ama annem bu konuda bana söz bırakmamıştı. Neyse ki kitaplarıma karışmıyordu, böylelikle sabahlara kadar okuyabiliyordum.

Ege yanıma yürüyüp önümde durduğunda, "Aşağısı senin için çok sıkıcı olmalı," diye mırıldandı.

"Evet, biraz öyle," diyerek dürüst olmayı denedim.

Sırıttı. "Biliyordum."

"Neyi?"

"Beni beklediğini," diye mırıldandı ve bir adım üzerime yürüdü.

"Ne?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Bunu da nereden çıkardın?"

Üzerime yürüyordu ve ben de geriye giderek istemeden de olsa kapının kapanmasını sağlamıştım; çünkü sırtım kapıya yaslanmıştı.

"Benimle oyun mu oynuyorsun, Alena?"

Boyu çok uzundu, bu yüzden üzerime hafifçe eğildi; ellerimi kaldırıp istemediğimi belirtmek için göğsüne koyduğumda büyük elleriyle bileklerimi kavramıştı. "Mesaj iletme yönün çok antik, ama hoşuma gitti."

"Ne mesajından bahsediyorsun sen?"

Eğiliyordu. Beni öpmek için eğiliyordu. "Kolyen," diye fısıldadı ve başımı çevirmeme rağmen dudaklarını yanağıma bastırdı. Gözlerimi sımsıkı kapatırken, "Bırak beni," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Ege, bırak."

"Hadi ama..." Bileklerimi tutma işini tek eline indirdiği

an diğeriyle tuttuğu çenemi gücüyle kendisine çevirdiğinde dudaklarını dudaklarımda hissettim. Kendimi geri çekmeye çalışıyordum ama sırtım kapıya yaslıydı; bunca yıldır sakladığım bir nesnelerin içinden geçebilme gücüm olsaydı çok işime yarardı, ama ne yazık ki öyle bir şey yoktu.

Tadı fesleğenli esmer makarna gibiydi, bu yemek mönüde vardı. Dudaklarımı aralamaya çalıştığını fark ettiğimde bedenini üzerime yasladı, buna karşılık bacaklarımla onu itmeye çalıştım ve işe yaramadığında alt dudağını sertçe ısırdım.

"Ah!"

İnleyerek geri çekildiğinde şaşkınlığından yararlanıp onu ittim ve dolabımın önüne yürüyüp ondan uzaklaştım. "Manyak mısın Ege, ne yapıyorsun!"

Eliyle dudağındaki kanı siliyordu. "Asıl sen ne yapıyorsun, bıktım senden be! Bir ileri bir geri... Bu kadar itme çekme hareketi anca yatakta olur güzelim, ilişkinin başında değil!"

"Ne ilişkisinden bahsediyorsun sen?" Şokla söylediklerini dinliyordum.

"Bana karşı boş olmadığını biliyorum," dedi gülerek eliyle dalgalı saçlarını geriye iterken. Dudağını ne kadar sert ısırdıysam artık, bir damla kan çenesinden yuvarlanıp beyaz gömleğini mahvetmişti. "Geçen yaz beni o sikik barda terk edip gittikten sonra bunu sana fena ödeteceğimi düşündüm; ama şimdi ben İstanbul'a taşınmışken sizi ziyarete geldiğimde bu kolyeyi takıyorsun!"

"Ne kolyesi?" Şaşkınca elimi boynuma attım. "Bu mu? Bundan mı bahsediyorsun sen? Bunun bütün bunlarla ne gibi bir ilgisi olabilir Ege?"

"O bir Meryem Ana kolyesi," dedi tehditkâr bir tavırla bana bir adım atıp elini kaldırarak. "Bakireliği temsil eder. Eskiden kızlar sevgililerine kendilerini göstermek, belli etmek için takarlardı. Bir nevi seks çağrısı."

"Hayır, hayır, yalan söylüyorsun." Annem böyle bir şey yapmış olamazdı, bunun bilincinde olarak kolyeyi boynuma geçirmiş olamazdı.

"Yoksa neden azgın bir boğa gibi üzerine atlayayım?" diyerek ellerini açtı ve cevap istiyormuş gibi bana bakındı. "Ne? Kendin takmadın mı yani?"

"Biri bana verdi," diye mırıldandım ve ellerime yüzümü sıvazladım. Nefes alamıyordum, dışarı çıkmam gerekiyordu.

"Hadi oradan."

"Ege, siktir olup git odamdan," diye homurdandım ve odamdan çıkıp merdivenlere yöneldim.

Arkamdan "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı.

"Dışarı."

"Seni öldürürler. Herkes aşağıda. Gitme."

"Biliyorum, o yüzden yaşamamı istiyorsan bir bahane bul."

Salondakilere gözükmeden topuklularımı portmantolardan birine tıkıp beyaz spor ayakkabılarımı giyindim ve hızlıca kapıyı çarpıp dışarı çıktım.

Nereye gittiğim hakkında bir fikrim yoktu, yalnızca yürüyordum.

Böyle şeyleri olmasından nefret ediyordum, başkalarının benim üzerimden kararlar vermesinden nefret ediyordum. Annemin bunu yapmasının nedeni neydi? Ege bir kez başladığında ben de zevke ya da aşka gelip durmasını istemeyecek miydim yani? Öğrenmeyeceğimden nasıl emin olabiliyordu?

Ah, ama o benim annemdi. O zehirli bir kadındı. Güçlü ve zekiydi. Aynı zamanda, bunu öğrensem bile yarın sabah kahvaltı sofrasına oturduğumda bu gece hakkında asla bir şey söylemeyeceğimi ve bunun konusunu ömrühayatımda bir kez bile olsun dile getiremeyeceğimi biliyordu.

Kollarımı kendime sararak geldiğim yere baktım, sahildeydim. Kayalıkların üzerinde yürüyordum. Saat dokuza ge-

liyor olmalıydı, hava kararmıştı; ama güneşin ardında bıraktığı pembe bulutlar koyulaşmış da olsa hâlâ görünüyorlardı.

En yüksekte kayalığa ulaştığımda bir an zihnimde daha da ileri, diyen bir ses duydum ve ona uyarak ilerledim. Kayalığın sonu denizdi, kim bilir ne kadar da derindi. Hava soğuktu, atlasam su kim bilir ne kadar soğuktu.

Yine de biliyorsun; atlarsan eğer, birkaç dakika sonra soğuğu hissetmeyeceksin bile. Hiçbir şey hissetmeyeceksin. Acıyı artık hissetmeyeceksin. Aşağılanmış, küçük görülme duygusunu ya da diğer her şeyi. Bir daha sabah kalkıp maskeler takılmış o masaya oturmak ya da her hafta tartının üzerine çıkmak zorunda kalmayacaksın. Bir daha istemediğin şekilde öpülmeyeceksin. İstemediğin partilere gitmeyeceksin. Bir daha ağlamayacaksın.

Bir daha kimse seni incitemeyecek.

Ne kadar da cazip bir teklif.

Soğuktan üşüdüğüm için ellerimi kollarıma sürterken bir ayağımı boşluğa uzattım. Eğer atlarsam ne kadar acı çekecektim?

Muhtemelen cenazemden sonraki gün kahvaltı masasına üç kişi oturulurdu ve herkes sırayla iyi olduğunu söyledikten sonra işine bakardı. Aral'ın bile çok umursayacağını düşünmüyordum, hatta o evden kurtulma planlarına hız bile katabilirdi; ama artık evin tek çocuğu olduğundan üzerine muhtemelen daha çok düşülürdü ve bu yüzden Aral da gelip mezarıma tükürürdü.

Bir an ayağımı taşın üzerine geri çektim; ama hemen ardından boşluğa tekrar uzattığımda yan taraftan gelen bir sesle şok içerisinde sarsıldım.

"Atla. Cesaretin var mı atlamaya?"

Bedenim ileriye çekilirken kendimi geriye itip koca bir kayalığa popomun üstüne düştüğümde dirseğimi çaktım.

Birkaç saniye sonra toparlanıp ayağa kalkarken birkaç aşağıdaki geniş bir kayalığa uzanıp sırtını başka bir taşa yaslamış, siyahlar içindeki çocuğa şokla bakıyordum. Üzerinde siyah bir kapüşonlu ve pantolon vardı, kucağında da bir defter, bir kitap ve bir kalem.

"Milas?"

Kucağındaki defteri kapadı. Sanırım çizim yapıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum yutkunarak. Korkudan sıçramıştım ve kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu.

"Asıl sen burada ne yapıyorsun?" diye sordu ve hafifçe eğilip yukarı baktı. "Burası benim yerim. Atlayacaksan atla, atlamayacaksan geri dön."

"Vay," diye mırıldandım. "Öylece söyleyebiliyorsun."

Yüzüme baktı. Bir an durdu. "Neden? Bunun için gelmiş gibi duruyordun. Okulun asi ve güçlü kızı, gecenin bir yarısı aşağı atlamak için kayalıklarda. Egzotik bir tercih."

Ona söyleyebileceğim bir şey yoktu; çünkü durum tam olarak buydu, ama yine de öyle görünmemeliydim. Ruh hâlimi çabucak değiştirip onun oturduğu kayalığa inerken, "Aptal olma, benim gibi biri neden intihar etsin?" diye sordum. "Sadece rüzgârı hissetmeye çalışıyordum."

Yanına oturup bacaklarımı kendime çekerek eteğimle üzerini kapattım. Neyse ki elbisenin eteği uzun ve genişti.

Bana baktı. "Değil mi? Hayal görüyorum sandım. Bir de bu elbiseyle."

Haklıydı. Sırtım tamamen açıktaydı ve göğsümün ortasından da içime soğuk giriyordu. Havalar çok da soğumamıştı; ama yine de serindi ve bu benim gibi biri için hasta olmaya yeterdi.

Üzerime baktıktan sonra ona döndüm ve kapüşonlusuna bakarım. "Biliyor musun, bu tam da hırkanı bana vermen gereken an."

Sırıtarak önüne dönerken, "Şansına küs," dedi. "Bu hırka değil. Kapüşonlu. Ayrıca içimde hiçbir şey yok. Beni çıplak görmek istiyorsan bu soğukta sahilde olmadığımız bir günü dene."

Gülerek kafamı olumsuz anlamda salladım. Bu çocuk aşırı yakışıklıydı. Arkadaki sokak lambaları yanmışsı ve yan tarafından vuran loş ışık gözlerinin rengini ortaya çıkarıyordu.

Ellerimle kollarımı ovuşturduktan sonra kucağıma yasladım ve başımı yanıma çevirip ona bakmaya başladım. "Burada ne yapıyorsun?"

Defterinin üzerine bir kitap koydu. "Okuyordum."

"Yani kitap okuyorsun?" diye sordum genel olarak.

Kafasını salladı. "Bölümüm İngiliz Edebiyatı, bu bir nevi benim olayım."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Onun gibi biri İngiliz Edebiyatı öğrencisi miydi? Bunu hiç tahmin etmemiştim, Enes gibi İktisat öğrencisidir sanmıştım; sonuçta beraber takılıyorlardı. Onun gibi birinin kitap okuyup edebiyatla ilgilenmesi ya da kapadığı defterine çizimler yapması çok abes olurdu. Ama oluyordu.

Öte yandan, bu benim hayalimdi. "Etkilendim. Hep dil okumak istemişimdir."

Tek kaşını kaldırdı. "Seni durduran şey ne?"

"Ailemin bir şirketi var," dedim kafamı kaldırıp geriye yaslanarak. İleride, Adalar'ın gölgesinin ardından ay çıkıyordu. "Elektronik oyunlar üzerine. Bu yüzden Bilgisayar Mühendisliği okuyup babama yardım etmeliyim. Aile mesleği."

"Bu çok saçma."

Birden söylediği şeyle ona döndüm. "Bunda saçma olan şey ne?"

"Sen ayrı bir bireysin," dedi. "Senin hayallerin ve isteklerin farklı olabilir. Onlara sahip çıkmalıydın."

"Sen benim hayallerimi ve isteklerimi ne bilirsin?" Öfkelenmiştim. "Ailem bana her şeyi verdi."

"Her şeyi mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Önüme dönüp bir saniyeliğine gözlerimi kapattım ve dudağımı ısırdım. Daha kısık sesle, "Her şeyi," diye tekrar ettim.

"Sana ait değillermiş gibi geldi," diye mırıldandı öte yandan. "Yani sana verdikleri şeyler ya da senden istedikleri..."

"Bu seni ilgilendirmez. Bu konuyu buraya kapatalım."

Omuz silkti ve önüne döndü. Kitabını açmıştı ve okumaya kaldığı yerden devam ediyordu. Kitap İngilizceydi, oldukça eski duruyordu.

Bir an dizlerimin üzerinde kalkıp elbisemin mahvolacağı gerçeğini umursamadan yanına sürükledim kendimi ve yeterince yakınlaştığımda durdum. "Hey, şekerin var mı?"

Kitabını bırakıp kaşlarını çatarak bana döndü. "Şeker mi?"

"Biliyorsun... Geçen gün verdiğinden," diye mırıldandım parti gecesini kastederek. Şeker bağımlısı falan değildim; ama o naneli şeyi çok seviyordum ve şimdi burada üşüyorken bir sigaradan daha cazip bir fikirmiş gibi gelmişti. Yanımda hiçbir şeyim yoktu: telefonum, cüzdanım... Belki naneli küçük bir şeker gecemi kurtarabilirdi. O zaman şikâyet etmezdim, en azından ağzımda eriyene kadar.

"Şansına küs," dedi. "Sonuncusunu az önce aldım."

Kaşlarımı kaldırarak yüzüne baktım.

O da kaşlarını çattı. Böyle bakınca etrafta dolanırken takındığı sert ifadesi çok uzak gelmişti, daha çok... Tatlı gibiydi, bilmiyordum. Bebeksi bir suratı vardı ve yakışıklıydı. Dudaklarının tadı güzeldi, naneli şekerden gibiydi. Ege ve fesleğenli makarnalı dudaklarını düşündükten sonra hele de.

"Yani sende," diye mırıldandım gözlerinin içine bakarak. Kafasını geriye yaslayarak sırıttı, elindeki kitabı kenara bırakıp ve ağzında şekeri çevirip dilinde gösterdi.

"Gel de al."

Bir an tereddüt ettim; ama şimdi, on dakika öncesinden çok daha iyi hissediyordum ve bunun sebebi oydu. Muhtemelen o olmasaydı atlardım. Neden bilmiyordum, ama suratına bakınca naneli şeker tadındaki dudaklarını hatırlıyordum ve işte şimdi karşımdalardı. Açık, cüretkâr ve hazır bir hâlde.

Ona uzandığımda kafasını kayalıktan hafifçe kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. Birkaç saniyeliğine gözlerinin içinden geçen duyguları okumaya çalıştım; ama yalnızca benimkilere odaklılardı— ki bu da ihtiyacım olan tek şeydi.

Teklif eden olduğum için o davranmadan önce dudaklarımı dudaklarına bastırdığım anda vücuduma bir elektrik yayıldı ve tüylerim diken diken oldu; bu, Ege'nin üzerimde bıraktığı etkinin kesinlikle tam tersiydi. Burada, onunla benim aramda olmayan her şey vardı: istek, keyif, belki de tutku. Dudaklarını araladığı an kollarımı boynuna doladım ve üzerime eğildi; ama zordu, bu yüzden bir elini bacağımın üzerinde hissettim. Eteğin üzerinden onu yanına atmama yardımcı oldu, böylece bacaklarının üzerine otururdum. Şeker içerideydi ve dudakları ısrarcıydı, oraya girmeme izin vermiyordu; ama yine de beni öpüyor, onu öpmeme de izin veriyordu.

Bir elimi ensesinden yanağına çıkardığımda rahatsız olmuş gibi hareketini kesti ve elini belimden kaldırıp benimkini yanağından çekti. Dudaklarımız ayrıldığında hâlâ kucağında ve yakınında duruyordum, gözlerimi açıp gözlerine baktım. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Yüzüme dokunma," diye mırıldandı. Gayet ciddi ve netti.

"Ne?" Kaşlarım çatıldı. "Ellerim... Temiz, yani, endişelendiğin buysa."

Yüzüme baktı. Bir şey demeden elini boynumdan yanağıma çıkararak yüzümü kavradığında dudaklarını benimkilere tekrar bastırdı ve diliyle nazikçe içeriye girmek için izin

istedi. Ona izin verdim ve daha fazlasını, ona daha yakın olmayı istediğim için kollarımı boynuna yeniden dolayarak üzerine eğildim.

O ise şekeri ağzımın içine ittikten hemen sonra yalnızca birkaç saniye daha yanımda kaldı ve benden ayrıldı. "İşte şekerin," diyerek geriye çekildi ve hareketlendi. "Artık girmem gerek."

"Ne?"

Beni belimden tutup kaldırdığında itiraz edemeden bacağımı kaldırıp yanına otururdum ve o kitabıyla defterini alırken onu şaşkınca izledim.

Ayağa kalktı, ardından üzerindeki kapüşonluyu sıyırıp üzerime fırlattı. Bir an vücuduyla kutsanan gözlerim siyah kapüşonluyu üzerime atmasıyla kapandığında yüzümdekini çektim ve ona baktım. Göğsünde de birkaç dövme vardı ve tam da tahmin ettiğim gibi, zayıf ama kaslıydı. Bir ayağını büyük bir kayalığa atıp bir yere tutunmadan yukarı çıktığında birkaç adımda gözden kayboldu ve beni orada bıraktı. Kapüşonlu üstüyle birlikte.

Ağzımdaki şekeri çevirdim ve istemsizce ısırdım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Herkes kapıyı çarpıp gitmek istedi. Bir gece uyumak ama sabahında uyanmamak, denize atlamak ama yüzeye çıkmamak, gazı açmak ve üstünü örtüp gözlerini son kez kapatmak... Herkes, hayatında bir kez olsun, çantasını toplayıp çekip gitmek istedi, ama kimsenin cesareti yok; çünkü bir kez mutluluğu tadarsan, bunun geri dönüşü olmadığını bilirsin. Bu yüzden herkes kalıyor; çünkü herkes daha fazlasını istiyor.

Pazartesi sabahı etraf olabildiğince sessizdi. Önceki gece eve biraz geç girmiştim; fakat annem ve babam giden misafirlerin ardından odalarına çekildikleri için pek de sorun olmamıştı. O hâlde kapıda yakalansam muhtemelen azar işitir, yaptığım şeyin büyük bir kabahat olması dolayısıyla da ceza alırdım. Gerçi bu Ege'nin işi de olabilirdi, çıkarken ona bahane uydurması hakkında bir şeyler geveledeğimi hatırlıyordum. Üstelik dudağını kanatmıştım ve gömleğinde de kan lekesi vardı, bir şeyler uydurmuş olsa onun için de çok daha iyi olurdu.

Duş alıp saçlarımı kurutmuktan sonra kısa beyaz bir etek ve açık kahverengi bir gömlek giyindim. Birkaç altın kolyeyi

boynuma geçirip dün gece eve gelirken yalınayak yürüdüğüm için incinen bileğim adına beyaz spor ayakkabılarımı çıkardım. Bunları giyerken annemin beni öldüreceğini biliyordum; ama en azından dün gece boynuma takma nedenini gizlediği kolye yüzünden anlayış göstermesini bekliyordum.

Hafif bir makyaj yaptıktan sonra kahverengi tonlarındaki ceketimi ve çantamı da alıp odamdan çıktığımda, hizmetçi sofrayı hazırlıyordu.

Saçları ombreli, uzun boylu ve muhtemelen göçmen bir kadındı. Bunun olmasından nefret ediyordum; çünkü adını bile bilmiyordum... Ne zaman adlarını öğrensem ve iletişim kursak babam evle ilgilenen görevlileri değiştiriyordu, çünkü ben onların aklına girip yaramazlıklar yaparken arkamı temizlemelerini istemiyordu. Onları asla çocuklarıyla yakın olabilecekleri kadar uzun süreliğine bu evde barındırmıyordu. Her ay değişiyorlardı. Zaten sözleşmelerinde de soru sorulmadığı sürece konuşmaları yasaktı.

Babam takım elbisesiyle annemin önünde merdivenlerden inerken Aral alt kattaki banyodan çıktı ve onlara bir bakış attıktan sonra gözlerini devirerek yanıma yürüdü. Sandalyelerin önünde bekledik. Annem ve babam da geldiklerinde selamlaştık, ardından aynı anda otturduk ve tabaklar servislere açıldı.

O kadar açtım ki masadaki her şeyi tabağıma sıvayıp midemi indirmek istiyordum; ama tam karşımda annem gibi bir faktör otururken yalnızca haşlanmış yumurta ve biraz salata ile yetinmeliydim.

Beyaz fincandaki bitki çayımdan bir yudum alırken ona bakıyordum: anneme. Sarı saçlarımı ve mavi gözlerimi ondan almıştım, şüphesizdi. Benim uzun saçlarıma nazaran onunkiler omuzlarındaydı ve her gün maşa yaptığı için canlılığını kaybetmişti. Yine de bakımlarını ihmal etmiyordu, böylece saç kaybı yaşamıyordu.

Dün gece eve geldikten sonra kolyeyi masamın üzerine bırakmıştım ve hâlâ oradaydı. Yalnızca sakin kalacak ve benimle bu konu hakkında konuşmasını bekleyecektim. Yapmam gereken buydu. Aksi hâlde durumu çok ağır bir şekilde kendi aleyhime çevirebilirdim ve bunun olmasını istemiyordum.

Aral tam da yapmak istediğim gibi bütün masayı midesine indirdikten sonra kalkmak için izin istediğinde babam ikimizin de kalkabileceğini söyledi, bu yüzden çantalarımızı alıp bahçeye çıktık. Ortadaki heykelli çeşme etrafında dönen siyah araçları izlemeye başladık. Öndeki benimdi, arkadaki Aral'ın. Buna alışmıştık. Bu arabaların ve içindeki şoförlerin yalnızca bir görevi vardı: bizi götürmek ve getirmek.

"İyi dersler," dedim Aral'a; ama hiç oralı olmayarak, "Her neyse," diye mırıldandı ve arabaya bindi. Bu sefer göz deviren ben olmuştum. Erkek kardeşim tam bir ergendi.

İlk ders oldukça sıkıcı geçti, sonrasında öğlene kadar kütüphanede ders çalışmak zorunda kaldım ve ardından kızlar arayınca eşyalarımı toplayıp kampüsün içindeki kafeye ilerledim. Her zaman buraya gelirdik; büyük, ferah ve iyiydi. Bayağı iyiydi. Yemekleri de çok güzeldi... Özellikle tavuklu noodle.

Kızları gördüğümde düşüncelerime engel olmaya çalışarak yanlarına ilerledim. Öğlen yemeği için ne yiyebilirdim ki, bir kâse yoğurt mu? Annem diyetisyen için akşama randevu almıştı ve o kadının başıma bu sefer ne gibi dertler açabileceğini çok merak ediyordum. Kırk dokuz kilo olduğuma inanamıyordum. Muhtemelen alkol yüzündendi.

Yanlarına otururken, "Sipariş ettiniz mi?" diye sordum ve kafalarını salladılar. Eylül baştan aşağı siyah giyinmişti bugün, İnci ise kahverengi tonlarını tercih etmişti.

Garson mönüyü önüme bıraktığında sayfaların arasında

gezinmeden bir Sezar salata ve su sipariş ettim, ardından karşımda oturan İnci bakışlarını omzumun üzerinden geriye çevirerek, "Bakın kimler buradaymış," diye homurdandı.

Dönüp baktığımda, köşedeki masada kabarmış saçları ve kocaman kazağıyla oturan birini fark ettim. Ders çalışıyordu sanırım, çünkü önünde kitaplar vardı. Bu kızın modadan haberi yoksa bile, renk uyumu diye bir şey olduğunu da mı bilmiyordu? Kim açık mavi bir kazakla bordo bir pantolon giyerdi?

"Gözlerim kanıyor," dedi Eylül, ellerini gözlerinin önünde hava göndermek amacıyla sallayarak. "Hey, siz hesaplaştınız mı? Şu kusma olayı..."

Çantamı ve ceketimi masaya bırakırken, "Hayır," diyerek ayağa kalktım. "Hemen geliyorum."

Doğruca masasına yürüdüm. Önünde durup kollarını göğsümde bağlayana kadar orada olduğumu fark etmedi. Ardından kulaklıklarını çıkardı ve kocaman olmuş gözleriyle bana baktı. "A-Alena?"

"Bana borçlusun," diyerek ona üstten baktım. "Çok fazla. Çok. O ayakkabıların parasını ödeyebilsen bile, gördüğüm manzaranın yarattığı ufak psikolojik travmam için bir karşılık bulamazsın. Ne yemiştin sen? Pizza, mercimek ve çikolata mı?" Suratımı buruşturdum. "Bir de aptal gibi, 'Ben içerim, ben kalırım,' tavırlarına giriyorsun." Elimi masasının üzerine koyup üzerine eğildim. "Ben sana bir şey söylediğimde, bir dahaki sefere dinle. Etrafımda dolandığın her zaman bana pahalıya patlamandan sıkıldım artık."

Sürekli yutkunuyordu. Titreyen ellerini masanın altına soktu ve terleyen avuçlarını pantolonuna sildi. "Ben... Özür dilerim..."

"Bin yedi yüz Euro'nun özrü olmaz. Geçen seferki Chanel takımımdan bahsetmiyorum bile. Bu sefer bu kadar ko-

lay kurtulamazsın." Karşısına oturdum ve geriye yaslanıp bacak bacak üstüne atarken, "Kölemsin," diye mırıldandım. "Bir ay. Tamam olursam bir ay, tabii."

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Ne?"

"Ne?" Onu taklit ettim. "Ne sanıyordun ki? Bu sefer de bir iki takılma ve lafla kurtulacağını mı? Bir dahakine kimin ayakkabılarına kustuğuna dikkat et, mankafa. Bu kampüsteki herhangi biri olabilir; ama benimkiler olmaz."

Elleriyle yüzünü sıvazladı. "Ben... Nasıl olacak? Yani..."

Onu süzdüm. Bu iş yüzünden gerçekten korkmuşa benziyordu; ama haklıydım. O gece ayakkabılarımı çıkardığım gibi çöpe fırlatmış ve partiden derhal ayrılıp eve bir taksiyle dönmüştüm. Kızlar erkenden ayrıldığım için arayıp sorduğunda da Duygu'nun ağlayarak partiden kaçtığını ve banyonun kusmuk koktuğunu söylemişlerdi.

Önünde İngilizce kitapları açıktı, elbette; o henüz hazırlıktaydı. Kenarda da yarısı yenmiş bir tavuklu noodle tabağı vardı. *Ah. Cidden mi?*

"Tavuklu noodle?"

Kafasını kaldırıp bana baktı ve nereye baktığımı gördü. "Ah, evet."

"Çok mu seversin?"

"Neredeyse bütün öğünlerimde yiyecek kadar." Söylerken bile gözlerinden kalpler fışkırıyordu.

"Artık yiyemezsin," diyerek ayağa kalktım. Önündeki kalemi alıp kitabının üzerine numaramı yazdıktan sonra, "Bundan sonra ne yemek istediğini bana mesaj atacaksın ve ben onaylamadan yemeyeceksin, istemezsem benim yemeni istediğim şeyi yiyeceksin. Bir de tavuklu noodle kesinlikle yok. Sakın bana yalan söyleme, anlarım. Her şeyin fotoğrafını istiyorum," diye söylendim kalemi tekrar önüne atarak.

Ağzı sonuna kadar açıldı. "Ne?"

"Beni duydun, şaşırma ayaklarını geç artık. Öfkeliyim ve bunun acısını ayaklarıma kusan kızdan çıkarmayacaksam kimden çıkaracağım, sen söyle. Şu alık bakışlarını da kes at artık, ne söylesem mal gibi kalıyorsun. Ağzımdan çıkacak şeylere alış."

Kalkıp masasının önünde dikildim. Yalnızca şaşkınca önüne, kitabına yazdığım numarama bakıyordu. "Sen..."

"Ben, ne?"

Gözlerini sıkıca kapattı, "Tamam," diye mırıldandı. "Tamam."

"İyi."

Dönüp kızların yanına yürürken ikisinin de başlarını kaldırmış, başından beri bu tarafı izlediklerini fark ettim. Yanlarına geçip otururken salatam da geliyordu. Onların siparişleri çoktan gelmişti ve ikisinin tabağı da ağız sulandırıcı görünüyordu.

"Ona yaptığın şeye bayıldım."

"Mete'nin partide yapamadığını yapıp o iğrenç bordo pantolonu da çıkarttırmalıydın."

"Hatta yaktırmalıydın."

Suyumdan bir yudum almadan önce gülerek, "Bir dahaki sefere," diye mırıldandım.

Öğleden sonra yalnızca İnci'nin dersi vardı. Biz de Eylül'le bahçede çimenliklere bir örtü serip otururak kitap okumaya karar vermiştik, ama olay şuna dönmüştü: O, telefonuyla ve bilgisayarıyla ilgileniyordu, ben ise ders çalışıyordum.

Geçen sene eğlenceliydi; çünkü İngilizcemin çok iyi bir seviyede olmasına rağmen sınavda boş kâğıt verip hazırlık okumuştum, böylece bütün bir seneyi istediğim şeyleri yaparak geçirebilmiştim. Şimdi ise bölümümdeki ilk senemdi ve dersler oldukça yoğun ve zordu.

Bugün kendimi profesörün anlattığı konunun boğuculuğundan kurtarmaya çalışırken ne yaptığımı fark edip biraz düşünmüştüm. Milas, sahil kenarındayken bana bölümüm hakkında çok farklı şeyler söylemişti. Açıkçası, şimdiye kadar şahsen ne istediğimi hiç tartmadan ailemin söylediklerıyle hareket etmiş biri olarak o zaman ona çok kızmıştım; ama söyledikleri tekrar ve tekrar aklıma geliyordu...

"Her neyse."

Aralcılık oynama vaktiydi. Çok geçti ve değiştirebileceğim bir şey yoktu.

"Efendim?"

Eylül kafasını bilgisayarından kaldırıp bana bakınca sesli düşündüğümü ancak fark edebildim. "Yok bir şey, öyle çalışırken aklımdaki ağzımdan kaçtı," diye mırıldandım ve elimdeki kitabı kaldırıp gösterdim. Omuz silkip bilgisayarına geri döndü.

Eylül, Ekonomi okuyordu. İnci de aynı bölümdeydi. Çok az dersimiz ortaktı.

Eylül ileriye bir bakış attıktan sonra gözlerini bilgisayar ekranından ayırmadan, "Şu çocuk," dedi. "Hoş."

Kafamı kaldırıp ileriye baktım. Masaların orada Enes ve arkadaşları vardı, Yamaç da onlarla takılıyordu. Milas'ı gördüğümde onun üzerinde diğerlerinden biraz daha fazla oyalandım, bir kot ve siyah tişört giyinmişti. Elini saçından geçirirken bir an etrafa baktı ve dilini dudaklarında gezdirdiği sırada göz göze geldik.

Gözlerimi çekmedim. "Bilmiyorum, değişik biri."

"Aranızda bir şeyler var zannediyordum."

Ah, hayır. Bu tuzak bir soruydu. Eylül'ün huylarını biliyordum, bunu bana kesinlikle yem olarak atıyordu. Ne zaman bir çocuğu hoş bulsam ya da ondan hoşlanabileceğim konusunda bir ışık yaksam, Eylül onun dibinde biti-

yor ve çocuğu çoktan kapmış oluyordu. Esmer ve güzeldi; ben zayıf olandım, onun ise bir kalıbı vardı ve o kalıp çok iyiydi. Zaten okulun voleybol takımındaydı. Maçlara gelen erkeklerin yüzde doksanının yalnızca Eylül'ü ve takımdaki diğer kızları bedenlerine yapışan mini şortlarla görmek için geldiğini biliyordum.

Eğer Milas'tan hoşlanıyor olsaydım, kesinlikle onun hakkında bir ton kötü düşüncemi sıralar ve onu yerin dibine gömerdim; ama öyle bir şey olmadığına göre bu konuyu da abartıp üzerinde fazla düşünmenin bir anlamı yoktu. "Bilmiyorum, iyi öpüşüyor."

Eylül bana baktığında Milas'la göz temasımızı kesip ona döndüm.

"Yani onu tekrar öpmek istiyorsun?"

Aslında öpmüştüm. Hem de dün gece; ama her şeyi bilmelerine gerek yoktu.

"Sadece iyi öpüştüğünü söyledim, Eylül. Hepsi bu."

Eylül ellerini kaldırarak, "Pekâlâ, bir şey demedim," diye mırıldandı ve sırıttı. "O zaman biraz takılmamız sorun olmaz."

Kahkaha attım. "Tabii ki sorun olmaz. Alt tarafı oyun icabı öpüştük diye ondan hoşlanacak falan değilim."

"Dövmelerin bu kadar yakıştığı birini daha görmedim," deyip bilgisayarını bıraktı ve avuçlarını geriye uzatarak pozisyon değiştirdi. "Aynı anda hem yakışıklı hem tatlı ve hem seksi olan birini de görmedim. Ondan etkilenmediğine şaşıyorum."

Gözlerimi devirerek, "Yapma," diye mırıldandım. "Yamaç ondan daha iyidir."

Yüzünü buruşturdu. "Hiç sanmıyorum."

Zaten öyle değildi. Neden öyle söylediğimi bilmiyordum; ama bir anda Eylül'ün onu beğenmemiş olmasını dilemiştim.

"Yamaç geliyor," dedi Eylül ve kafasıyla işaret etti.

O kalın kafalı yanımıza ulaştığında, örtünün yarısından fazlasına yayılarak sırtüstü önümüze yattı ve ileriden koparmış olduğu çiçeği kulağının arkasına taktı. "Kızlar."

"Siktir git Yamaç, seninle yatmayacağım."

Yamaç somurtarak Eylül'e baktı. "Kızım, onu mu diyecektim ki ben!"

"Ne eksantrik hareketler yapıyorsun o zaman? Kalk, doğru düzgün otur; bütün örtüye tünedin. İnci gelecek birazdan."

"Off," diye homurdanarak oturdu ve bağdaş kurdu Yamaç. "Akşam sahile geliyor musunuz?"

"Ne sahili?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Enes'in evi Şile yakınlarında, hemen sahilde. Kumsala bir iki sandalye falan çekip kayalıklara film yansıtacağız projeksiyonla. Herif hep yapıyormuş. Aşırı iyi olacak, mutlaka gelmelisiniz."

"Kimler geliyor?" diye sordu Eylül, Yamaç'ın az önce kalkıp geldiği masaya bir an bakarak. Daha doğrusu Milas'a...

"Eneslerin tam takım, bir de bir iki kız daha gelecekmiş. Siz de gelin. Akşam sekizde. Adresi mesaj atarım."

Eylül bana baktı ve göz göze geldik. Akşam diyetisyen randevum vardı, ama altıdan sonraydı. Klinikten çıkıp gelebilirdim.

Kafamı salladım.

"Geliyoruz," dedi Eylül.

"Harika!" diyerek ayaklandı Yamaç. "Adresi mesaj atarım." Gitmeden önce dönüp göz kırptı. "Belki denize gireriz. Seksi bir şeyler giyinin!"

Eylül yanındaki yarısı içilmiş su şişesini Yamaç'ın kafasına atarken kahkaha atıp Yamaç'ın acıyla inlemesini izledim. Bu çocuk abazanın tekiydi, ama seviyorduk işte. Eğlenceliydi.

Saat beşten sonra İnci geldiğinde kızların yanından eve uğramam gerektiğiyle ilgili bir bahaneyle ayrıldım. Yedide buluşmak için sözleşmiştik, Eylül'ün ehliyeti vardı ve araba sürebiliyordu; bu yüzden bizi o alacaktı.

Benim de ehliyetim vardı, ama araba sürmeye iznim yoktu. Garajda yatan siyah bir Mini Cooper bana nasıl fayda sağlayabilirdi bilmiyordum; ama babamın on dokuzuncu yaş günü hediyesi oydu işte. Belki bu konuyu onunla konuşmaya çalışsam ve İstanbul trafiğinden sağ çıkabileceğimi anlatsam biraz yumuşayıp en azından belirli vakitlerde sürmem için izin verebilirdi. Beni öldürmeyeceğini bilsem onu satıp parasıyla en azından bana yararı dokunacak şeyler alırdım.

Diyetisyen randevum korkunç geçti. Yiyemeyeceğim ve yiyebileceğim yemeklerin koca bir listesini aldıktan sonra eve döndüm ve en azından sahilde bir bardak şarap içebilmek için ağzıma bir lokma yemek bile atamadan kendime ufak bir çanta hazırladım. Yarın dersim yoktu, bütün günü asmak istesem bile kahvaltıda evde olmalıydım; bu yüzden ona göre hazırlandım.

Havada ratlı bir esinti vardı, ben de ne olur ne olmaz içime siyah bikinimi giyerek üzerine kot şort ve omuzları açık beyaz bir bluz geçirdim. Saçlarımı salık bırakıp sabahki makyajımı sildikten sonra yalnızca pembe bir ruj sürerek çantam ve beyaz Adidaslarımla beraber odamdan ayrılmıştım. Sırada anneme kızlarla dışarı çıkacağımı söylemek vardı.

Aşağı indiğimde annemin salonda kahve içerek elindeki tabletinde gezindiğini gördüm. Beni fark ettiğinde üzerimdekilere bir bakış attı ve söyleyeceğim şeyi bekledi.

"Kızlarla ve okuldan birkaç çocukla sahilde film izleyeceğiz," diye mırıldandım önünde dikilerek.

"Sabah kahvaltıdan önce evde ol." Sonra tabletine geri

döndü. İşte bu kadardı. Bir aile aynı anda ne kadar sıkı ve ne kadar gevşek olabilirse öyle bir aileye sahiptim.

Ben çıkarken Aral da okul formasıyla arabadan iniyordu. Telefonuna bakıp sırıtıyordu. Beni fark ettiğinde üzerimdekilere bir bakış atıp, "Nereye Natalie? İşe mi çıkıyorsun?" diye takıldı.

Ona, "Ekmek parası," diye homurdandım ve orta parmak gösterip bahçe kapısına yürüdüm. Nedense keyfi yerinde gibiydi, bu sıkça görülmeyecek bir hâliydi. Bir de her zamanki mizahşörlüğü üzerindeydi.

Eylül, siyah bir ciple kapının önünde durdu. Arka koltukta İnci oturuyordu, ben de öne atlamadan önce çantamı bagaja attım ve o da gazladı.

Yol boyunca İnci arabanın hoparlör sistemine bağladığı Spotify'ından bin kere müzik değiştirip durdu. Yine de hava çok güzeldi. Camı sonuna kadar açtım, o araya kollarımı koyup üzerine yatınca İnci'nin açtığı berbat müzikler bile keyfimi bozamamıştı.

Sonunda adrese geldiğimizde Eylül el frenini çekerken, "Eşyalarınızı bagajdan almayı unutmayın," diye mırıldandı. "Ev bayağı aşağıda."

Öyleydi. Tam olarak Yamaç'ın söylediği gibi, ev resmen kumsalın üzerindeydi. Aptal Yamaç, yazlık ile normal evin farkını bilemiyor muydu? Burası Eneslerin evi olamazdı, daha çok iki katlı büyük bir kulübeye benziyordu; ama çok güzeldi.

Aşağıda başkalarını gördüğümde çocukların çoktan geldiğini fark ettim. Hatta kırmızı mayolu bir kız oradan oraya atlıyor, dans ediyormuş gibi hareketler yapıyordu.

Çantamı alıp önden inerken yaklaştıkça kulübenin büyüdüğünü fark ettim. Ön tarafta Enes'i ve Doğukan'ı görmüştüm; bir masa kurmuşlardı ve az önceki kumral kız da

ağzına sürekli bir şeyler atıp duruyordu, bu yüzden Enes'le tartışıyor gibi görünüyorlardı. Çok yakın gibilerdi.

Diğer tarafta kumların üzerine kurulmuş kamp sandalyelerini gördüğümde projeksiyon olayının gerçekten de sahile kurulduğunu fark ettim. Kayalıklara perdeyi asmışlardı ve sandalyelerin gerisinde ayaklı bir kamera vardı, ekranı perdeye yansıyordu. Muhtemelen hava daha kararmadığı için net değildi.

Sandalyelerden birinde üzerinde siyah bir şort ve beyaz tişört olan dövmeli birini fark ettim, rahat oturmuştu ve telefonuyla ilgileniyordu. *Milas.*

Yamaç, "Sonunda geldiniz," derken elindeki küçük sandviçlerle dolu tabağı gözümün önünde sallayarak masaya yürüdü ve diğerlerinin de dikkatini çekti. O böyle yapınca herkes bir anda bana dönmüştü. "Ya, ever," diye homurdandım ve çantamı kenara, kumların üzerine bıraktım. Zaten burada bizden başka kimse yoktu.

Eylül arkamdan gelip ilerlerken, "Oha, masaya bak," diye salyalarını akıtarak konuştu ve hemen oturdu. "Masayı projeksiyonun oraya taşıyalım, bütün film boyunca yeriz."

"Ben de öyle dedim," dedi Yamaç, Enes'e bakarak.

"Öyle mi?" diye sordu Eylül ve etraftaki yüzlerde gezdirdi gözlerini. "O zaman lafımı geri alıyorum, seninle aynı fikirde olmak istemiyorum."

Yamaç'ın ağzı kocaman açıldı.

İnci, "Üzülme kıvırcık," diyerek güldü ve onun saçlarını karıştırdı. "Ben seninle aynı fikirde olurum."

Onlara gözlerimi devirerek etrafa baktığımda kırmızı mayolu kızın Milas'la konuştuğunu fark ettim. Önünde, ona oldukça yakın duruyordu ve bir şeyler anlatıyordu; ama buradan duyamıyordum.

Gözlerimi ondan çektiğim an Eylül'le göz göze geldim.

Siktir. Ona ilgim falan olmadığını söyledikten sonra onu keserken Eylül'e mi yakalanmıştım ben az önce?

"Et, tavuk ve sosis kızarttım," diyerek elindeki koca tabaklarla yanımıza geldi Doğukan. Nereden çıktığını bile fark etmemiştim. Elindeki şeyler o kadar güzel kokuyordu ki neredeyse kendimi kaybedecektim.

Kokuya gelen kumral kız, "Off," diye homurdandı ve aç gözlerle masayı süzdü. "Hadi yiyelim."

Yamaç dönüp Milas'a seslenirken herkes masaya oturuyordu, kız sonunda dönüp bizimle tanışma zahmetine girmişti. "Kızlar, ben Sena bu arada," diyerek gözlerini üzerimizde gezdirdi. En son bende durmuştu. O kadar uzun süre bakınca, "Alena," diye mırıldandım ilgisizce ve Yamaç'ın yanına oturdum. Gerçi niye oturduysam, sanki yiyecekmişim gibi...

Doğukan, "Şarap?" diye sorduktan sonra kadehlere kırmızı ve beyaz şarapları doldururken Milas sonunda gelmişti. Uçtaki sandalyeye oturup geriye yaslandı, aramızda sadece Yamaç vardı.

Önüme dönünce Eylül'ü gördüm.

"Sena, Enes'in kardeşi bu arada," diyerek araya girdi Doğukan. "Biliyorum, bu bilgiyi kimse size isteyerek vermiyor. Ben koca bir yılın sonunda kendi çabamla öğrenmiştim."

Sena gözlerini devirdi ve Milas'ın yanına oturdu. Enes de ona bakıp aynı tavırla gözlerini devirmişti. Ne güzel, herkes göz deviriyor.

Herkes tabaklarını doldururken ben yalnızca bir kadeh şarap aldım ve biraz geri durup bacak bacak üstüne atarak sohbeti dinlemeye başladım.

"İktisat okumaya puanı yetiyordu; ama o saçma sapan sözel bir bölüm seçti," diyerek Sena'yı işaret etti Enes.

Yamaç araya girdi. "Kızı zorlamasanıza. Ne istiyorsa onu seçmiş işte."

"Aynen," dedi İnci. "Şahsen İşletme Fakültesi'nden çok memnunum. Sözel bir bölüm seçtiğimi hayal bile edemiyorum. Bütün o paragraflar, kalın kalın kitaplar..."

"Felsefe saçma sapan değil," diyerek ağabeyine döndü Sena ve somurttu. "Kes sesini. Yalnızca üniversite sınavında en çok yanlış yaptığın ders diye alanımı aşağılayamazsın."

Eylül gülerek kadehini yudumladı. "Zaten beş soru çıkıyor, kaç yanlış yapmış olabilir ki?"

"Beş," diyerek ellerini açtı Sena. "İşte. Bu kadar kalın kafalı."

Enes, kız kardeşine tavuk kemiği attığında Sena çığlık atıp yana kaydı, çok az daha kaysa Milas'ın kucağına oturabilirdi. Bunu yapsa eğlenceli olurdu aslında, Enes'in çıldırmasını izlemek kulağa güzel bir fikir gibi geliyordu.

Daha sonra kafamı kaldırıp Milas'la göz göze geldim. Planlı bir şey değildi, sadece yakınlıklarına bakıyordum ve bakışlarımı kaldırdığımda yeşil gözleri oradaydı işte. Suratında duygu belirten herhangi bir ifade yoktu.

"Sen hangi bölümdesin Alena?"

Adımın söylendiğini duyduğumda kafamı çevirip soruyu soran kişiye baktım. *Sena.*

"Bilgisayar Mühendisliği," diye mırıldandım ağzımda beklettiğim şarabı yutarak. Biraz soğuktu ve boğazım ağrıyordu.

Elini havada salladı. "Sen de kitaplardan nefret ettiğini söyleme lütfen. Bu masada bana destek çıkacak bir kız iyi olurdu."

"Yanlış kişiden yardım dileniyorsun, Alena sözel alanlardan nefret eder. Odasında sadece süs olsun diye birkaç kitap barındırıyor."

"Üzgünüm, tam bir sayısalcıyım," diyerek omuz silktim. "Kitaplardan hoşlanmam."

Sena'nın omuzları çöktüğünde yan taraftan sohbetin başından beri ilk defa konuşan Milas'ın sesi duyuldu. "Öyle mi?"

Ona baktım. Ah, ufak yalanımı biliyordu. Sahilde ona tam tersini söylemiştim.

"Sen ne okuyorsun, Milas?"

Sena herkesin bölümünü öğrenene kadar durmayacak gibiydi.

Dirseklerini masaya yaslayan Eylül, Milas'ın yerine, "İngiliz Edebiyatı okuyor," diye mırıldandı ve doğrudan onun yeşilliklerine baktı. "Çok romantik, değil mi?"

"Kitaplar romantik değildir, insan kafasının zayıf kurgularından ibarettir," diye mırıldandı.

Yamaç kaşlarını kaldırdı. "İki saniye havalı olmayı bırakır mısın ulan? En kötü arkadaş tipisin yemin ediyorum, seninle iki içmeye dışarı çıksak kulüpteki bütün kızları toplarsın."

"Pekâlâ, bu kadar sohbet yeter," diyerek ayaklandı Enes. "Hava kararadı. Filme başlayalım mı?"

Herkes masadan kalkarken, "Ne izleyeceğiz?" diye sordum.

Doğukan mısır kovalarını çıkarırken bana döndü. "'Korku Seansı', 'Iron Man 3' ve 'Bird Box'ı indirdik. Bana kalırsa 'Korku Seansı'."

"Öyle bir şey olmayacak," diyerek kovalardan birini alıp projeksiyona doğru ilerledi Sena.

"'Iron Man 3'!" diye bağırdı İnci geriden zıplayarak.

"Yani 'Bird Box'ı izliyoruz," diyerek en kenardaki sandalyeye oturdum ve geriye yaslandım.

Enes filmi ayarlarken güldü. "Aynen öyle."

Dört kız, dört erkektik. Perdenin önüne dizilmiş sandalyelerden sonuncusu benimdi. Yanıma Milas oturdu, onun yanına Eylül; ardından sıralama Sena, Yamaç, İnci, Enes ve Doğukan olarak gitti. Film başladığında sandalyede biraz daha kayıp bacak bacak üstüne attım ve kafamı geriye atıp olduğca rahat ve salaş bir pozisyonda filmi izlemeye koyuldum.

İlk yirmi dakika olağandı, ardından olaylar peşi sıra dizildi. İlk gerilim sahnesinde İnci sıçrayıp kucağındaki mısır kovasını her yere, özellikle Yamaç'ın kıvırcık saçlarına saçmıştı. O ara Doğukan Yamaç'ın kafasını suya sokup temizlenmesi hakkında bir espri yapınca Yamaç bunun olmayacağını oldukça nazik bir tavırla dile getirdi ve Enes hepsini azarlayınca filme geri döndüler.

Filmin sonuna doğru Doğukan uyudu. Hangi aptal aksiyon dolu bir gerilim filminde uyurdu ki? Bu yüzden sonunda Enes her şeyi kapattı ve Yamaç'la ayaklanıp Doğukan'ı kollarından ve bacaklarından tuttukları gibi koşup itiraz çığlıkları eşliğinde denize fırlattılar.

"Ha'siktir orospu çocukları!"

İnci kafasından elbisesini geçirip yere fırlatırken, "Sonunda!" diye bağırdı ve peşlerinden koştu.

Eylül ve Sena da gittiğinde ben de kalkmış, denize girip girmemek arasında karar vermeye çalışırken onlara bakıyordum. Doğukan tişörtüyle birlikte ıslanmıştı, ayağa kalkabildiğinde ilk işi tişörtü kıyıya fırlatmak oldu. Sena, 'Su çok soğuk!" diye bağırıyordu, ama İnci aksini söyleyip bana sesleniyordu.

Sonunda girmeye karar verdiğimde bluzumu üzerimden sıyırmıştım ki hâlâ yanımda oturan ve hiç gocunmadan bana bakan Milas'ı fark ettim.

"Ne?" diye sordum nasıl baktığını görünce. Bacaklarını açmış oturuyordu ve gayet keyifli görünüyordu.

"Hiç. Şortu da çıkaracak mısın?"

Kaşlarımı çattım. "Şu an röntgenleniyor muyum?"

"İsteğe göre değişir," diyerek ayağa kalktı ve üzerindeki tişörtü sıyırıp sandalyenin üzerine bıraktı. Gökyüzü açıktı ve dolunay etrafı aydınlatıyordu; bu yüzden Milas'ı tıpkı onun beni görebildiği gibi gayet net seçebiliyordum. Bütün

dövmelerini, geniş omuzlarını ve kaslarını... Aslında bu karşılıklıydı, yani bana bu görüntüyü sunduğu sürece beni röntgenleyebilirdi.

Yine de tabii ki bunu açıkça söylemeyecektim. Şortumu çıkarıp kenara bırakırken, "Çok sinir bozucusun," diye mırıldandım.

Peşimden gelerek, "Ne konuda?" diye sordu.

"Kitapları sevmiyorsam sevmiyorumdur. Neden insanların aklını karıştırıyorsun?" Eylül bunu pas geçmiş olamazdı. Daha fazlası olduğunu düşünüyor olmalıydı. Kızlara ne dün geceki Ege ve kolye rezaletinden ne de sahilde Milas'la olanlardan bahsetmiştim.

"İnsanlara yalan söyleyebilirsin," diyerek suya girdi. Hiç dalga yoktu, deniz çok sakindi. "Ama kendine söyleyemezsin."

Dalgalar benim içimde şiddetlendi. O kim oluyordu da beni kendime yalan söylemekle itham ediyordu? Bu saçmalıkn. Aklımı karıştırmaya çalışıyordu.

Su biraz soğuk geldiğinden alıştıra alıştıra giriyordum, diğerleri çoktan ilerlemişlerdi ve kahkahalarla karışık çığlıkları kulağıma geliyordu. Belime kadar girdiğimde Milas'ın nerede olduğuna bakmak için etrafta gözlerimi gezdirdim, ama hiçbir yerde göremedim. Nereye kaybolmuştu? Diğerlerinin yanına ne çabuk gitmişti?

Aşağıdan ayağıma bir şeyin değdiğini fark ettiğimde gözlerimi kocaman açarak olduğum yerde taş kesildim. Neydi o? Bu suda yılan olabilir miydi? *Hayır, canım, ne yılanı...* Balık olurdu anca, değil mi?

Bir anda ayak bileğime dolanan elle aşağı çekildiğimde daha çığlık atamadan suya girdim ve ağzıma bir ton tuzlu su doldu. Suyun altında çırpınarak önümdeki her neyse tekme attığımda bileğimi bırakmıştı. Ardından belimden yakala-

dığında onunla beraber yüzeye çıktım ve ağzımdaki suyu öksürerek tükürdüm. "Ya, Milas!"

Kahkaha atarak geri çekildiğinde sonunda arkamdan çıkmıştı. Ona dönüp bir adım geri gittim, burada su omuzlarıma kadar geliyordu.

Ellerimle yüzümü sıvazlarken kahkahası durdu. "Ne sandın? Yılan mı?"

"Of, hayır, kim yılanlardan korkar ki?"

Aynı anda ayağıma bir şey daha sürtündüğünde, "Komik değil, yapma," diye homurdandım ve gözlerimi devirdim.

Tam karşımda duruyordu. Islak saçlarını geriye atmıştı. Kaşlarını çattı. "Neyi yapmayayım?"

Tekrar ayağıma sürtünmüştü. "Ayağıma dokunuyorsun."

Kaşlarını kaldırdı. "Ben mi ayağına dokunuyorum? Bu mesafeden mi?"

Durdum. *Dalga geçiyor olmalıydı.*

Bu sefer bir şey ayak bileğime kıvrılarak sürtündüğünde gözlerim kocaman oldu ve Milas o anı yavaşlatılmış bir şekilde şaşırarak geçirdi, ne yapacağımı anlamıştı. Çığlık atarak üzerine atılırken şokla titredim, kollarımı boynuna dolayarak bacaklarımı beline sarmış ve onu resmen suya batırmıştım.

Beni tutup yukarı çıkardığında, "Sakin ol, sakin ol," diye söylendi; kafam omzundaydı, bu yüzden yüzünü göremiyordum. "Ne değdi ayağına?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdım. "Yılan var burada! Kıvrılıyor!"

"Sanmıyorum, yosun falandır," diye mırıldandı.

"Ya, çok eminsen dal aşağı bak!"

"Alena, çok da doğru bir pozisyonda olduğumuzu düşünmüyorum."

Kafamı geriye çekip onunla göz göze geldim. O kadar ya-

kındık ki dudaklarıyla dudaklarım arasında beş santim ya var ya yoktu. O ana kadar bacaklarımı beline doladığımı bile idrak edememiştim; çünkü korkudan titremekle meşguldüm.

Kendimi ona bastırıyordum, bunu fark ettiğim an bacaklarımı serbest bıraktım ve ellerimi boynundan çekerek ondan uzaklaştım. "Pardon."

Sırıttı. "Yani, benden uzak duramadığını bu tür bahanelerin arkasına sığınarak belli etmek zorunda değilsin. Direkt söyleyebilirsin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Senden uzak duramamak mı? Yok öyle bir şey." Aşağıdaki yılan, yosun ya da her neyse, bir anda unutmuştum.

"Öyle mi?" diye sordu. "Aynı ortamda bulunduğumuz ama kucağımda olmadığın bir an söyle."

Şokla dudağımı ısırdım, ama ifademi belli etmedim. Cidden öyle miydi? Düşünüyordum da cidden öyleydi. "O şeker içindi. Bu da korktuğum için oldu."

Dilini ağzının içinde yuvarladı. "Naneli şeker için çocuklarla öpüştüğünü mü kastediyorsun?"

Gözlerimi devirerek kafamı geriye attıktan sonra, "Her zaman yiyemiyorum, şeker sonuçta. Çok zararlı," diye homurdandım.

"Evet, ama sen hiçbir şey yemiyorsun."

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Ne demek istiyorsun? Sadece sağlıklı kalmak için diyet yapıyorum."

"Vücudun pek öyle söylemiyor."

"İstesem de kilo alamıyorum." *Yalan.*

"İsteyip de kilo alamayan biri az önceki masada en azından ızgara tavuk falan yerdi. Senin miden şarapla büzüşmüş."

"Önce bölümüm, şimdi de yemek tercihlerim... Senin benimle uğraşmaktan başka işin yok mu?"

Durdu ve bana baktı. Haklı olduğumu biliyordu. Bildiği-

ni biliyordum. Bu yüzden omuz silkti ve diğerlerinin yanına yüzmeye başladı.

Aynı anda arkamda bir bolluk hissettim ve boynuma kadar suya batıp ellerimi sırtıma götürdüm. Resmen bikinimin arkası çıkmıştı. Bu bir şaka mıydı? Daha ne gelebilirdi başıma? Üstelik Milas'ın gidişiyle aşağıda ne olduğu belli olmayan kıvrak şey de aklıma yeniden düşmüştü. Resmen su soğuk diye değil, aşağıdaki şeyin varlığı yüzünden titriyordum.

Sonunda dayanamayıp, "Milas!" diye seslendim, o fazla ilerlemeden önce.

Birkaç metre ileride durup bana döndü. Söyleyeceğim şeyi beklediğini fark ettiğimde yutkunarak zor da olsa onu çağırdım. "Bir gelsene!"

Bu tarafa doğru gelirken o yaklaştıkça kaşlarının kalktığını fark etmiştim. "Tükürdüğünü yalamak için biraz erken değil mi? Beni on saniye önce falan kovdun."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Boynuma kadar suya batmıştım. İstemsizce utanmıştım. Resmen utanıyordum. En son utandığımda kaç yaşındaydım?

"Niye battın o kadar?" diye sordu yaklaştığında. Ayakta durduğu için su, omuzlarının biraz aşağısına geliyordu.

Dudaklarımı birbirine daha sıkı bastırıp bir saniye gözlerimi kapatarak kendimi hazırladım, tekrar açtıktan sonra, "Mayomun bağı çözüldü," diye mırıldandım.

Gözlerini açarak kaşlarını kaldırdı. "Ve?" diye sordu. "Kızları çağırabilirim. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Şaka mı yapıyorsun?" İpleri arkamda tutuyordum, ama bağlamaya çalışırken kollarıma sürekli kramplar giriyordu. Sırıttı.

"Şu an çok zevk alıyorsun, değil mi? Aşırı eğleniyorsun?"

"Yamaç teklif ettiğinde bu kadar eğleneceğimi bilsem teklifini ikiletmezdim," diye mırıldandı yavaşça yaklaşırken. Su göğüslerimiz arasında çarpıp duruyordu.

"Sadece bağla," diyerek gözlerinin içine baktım.

"Başka ne yapacağımı düşünüyordun ki?"

"Sadece söylüyorum."

Omuz silkti. Bakışlarındaki dinginliği ve sakinliği gördüm, ona arkamı yavaşça dönerken, "Ellerini getir," diye mırıldandım.

Elleri ellerime değdiğinde ipleri avuçlarına bırakmıştım. Ağrıyan ellerimi sonunda iki yanıma indirdiğimde sırtımda ellerini hissettim ve titredim. Bağlarken ne zaman dokunsa nefes alışverişimde bir düzensizlik meydana geliyordu ve vücudum dokunuşuna tepki veriyordu.

Kaşlarımı çatarak kafamı eğdim. Bu normal değildi.

"Bağladım," diye mırıldandı kulağıma hafifçe eğilerek, hâlâ arkamdaydı. Evet, bağladığını hissedebiliyordum; yalnızca tepki veremiyordum.

Bana döndüğü yerden başımı çevirip yüzüne baktığımda çoktan etkisi altına girdiğimi biliyordum. Cam bir fanusun diğer ucundaydım şimdi; üstelik diğer taraftaki benliğim tek taraflı bu camlar yüzünden görünmüyordu bile. Bana bunu nasıl yapabiliyordu? Ben, bu şekilde çocuklarla oynardım; ben, bu şekilde istediğimi alır ve kaçardım. Ben, bu şekilde kalp kırardım. *Sonra sesi gelirdi.*

O kadar yakınken yüzüme baktı. "Bu korkunç," diye mırıldandım, bir eli suyun içinde elimin üzerinden omzuma doğru yol izliyordu ve tüylerim diken diken olmuştu.

"Bunu hissediyor musun?" diye mırıldandı, dudaklarıma doğru fısıldayarak. Resmen işkence ediyordu. Beni öpmesi için karşısında kıvranıyordum, kıvrandırıyordu.

Ona uzandığımda geri çekildi. Kaşlarım çatıldı.

"İtiraz et," diye mırıldandı tekrar yakınlaşırken. "Ya da itiraf et, Alena."

Benimle dalga geçiyordu. Yüzü o kadar yakınımdaydı

ki... Ama yalnızca parmaklarıyla kolumun üzerinde belli belirsiz dokunuşları vardı. Beni öpmesini istiyordum sadece. *Şimdi. Burada.* Arkadaşlarımızın ne kadar uzağımızda ya da yakınımızda oldukları umurumda bile değildi. Neyi itiraf etmemi istiyordu? Ona çekildiğimi mi? Evet, lanet olsun, ona çekiliyordum.

Eğer itiraf etmezsem beni öpmeyecekti. Bu yüzden adil oynamamaya karar verdim ve elimi karnına götürdüm. Parmaklarımı hafifçe aşağı sürüklerken kaslarının dokunuşumdan etkilendiğini ve karnının kasıldığını hissedebiliyordum. Şortunun lastiğine işaretparmağımı taktığımda, "Siktir, Alena, ne yapıyorsun?" diye tısladı.

"İtiraz etmeyeceğim," diye mırıldandım tıpkı onun yaptığı gibi gözlerinin içine bakarak. "Ama itiraf da etmeyeceğim. Yine de beni öpmeyecek misin?"

Siktir, yapmayacaktı. İnatçı köpeğin tekiydi, bunu gözlerinde görebiliyordum. Yine de bir süre, makul bir süre, o yumuşak dudaklarını benimkilerin üzerine kapatması için birkaç saniye bekledim.

Ardından hevesim kaçtı.

Ellerimi ve kendimi ondan birkaç adım geriye çekerken kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu. "Bikini üstüm konusunda yardımcı olduğun için teşekkürler."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu fark ettiklerinde, sorunun ne olduğunu soracaklar; ama bir şeyi unutacaklar. Senin ne kadar iyi ve tecrübeli bir yalancı olduğunu...

Gözlerimi açtığımda gece yatarken karanlıkta nasıl olduğunu fark etmediğim odanın boş duvarlarını izledim bir müddet. Gecenin bir yarısına kadar sudan çıkmayıp hasta olacak kadar orada kaldığımızı hatırlıyordum, daha sonra hava iyice soğuduğunda ve ben hapşırmaya başladığımda herkesle birlikte kulübeye geçip gece uyumayı tercih etmiştik. Tabii eşyaları topladıktan sonra.

Kulübe iki katlıydı ve salon dahil birçok yerde yatabileceğimiz alanlar vardı. Ben üst kattaki küçük odada, koltukta yatmayı tercih etmiştim. Eylül ve İnci yatak odasındaki çift kişilik yatağı almışlardı; Enes ve Sena oturma odasındaki karşılıklı koltukları ve Yamaç Doğukan Milas üçlüsü de salonu.

Gece kenara fırlattığım çantamı alıp odadan çıkarak banyoyu bulduğumda içeri girip üzerimdekileri değiştirdim. Temiz iç çamaşırı, siyah bir tayt ve ince bir uzun kollu giyindim. Dişlerimi fırçalarken bir yandan da aynadan üzerimdekilere

bakıp sırıtıyordum. Annem görse beni keserdi. Bütün bu rahat kıyafetlerin pijama olduğunu ve pijamayla odamdan bile dışarı çıkamayacağımı söylüyordu. Aslında eskiden ona inanırdım, ta ki Beden Eğitimi derslerine kadar. Eşofman giyinmek ayıp bir şey değildi ki, yalnızca annem bunu pespayelik olarak görüyordu ve bundan hiç hoşlanmıyordu.

Yüzümü yıkayıp çıkardıklarımı çantama koyduktan sonra banyodan çıktım ve etrafa bakındım.

Herkes uyuyor muydu?

Eylüllerin yattığını hatırladığım odaya doğru yürüdüm. Onu kaldırıp bizi götürmesini söylesem iyi olacaktı. Saat kaçtı bilmiyordum, ama eve dönüp kahvaltıya hazır olarak oturmam gerekiyordu; çünkü aksi taktirde ceza alırdım. Uzun zamandır almıyordum ve yaşım ilerledikçe cezalar ağırlaşıyordu, bu yüzden kahvaltıya geç kalmaktansa sağ böbreğimi kaybetmeyi yeğlerdim.

Odanın kapısı aralıktı, itirdiğimde açıldı. Yatağın toplu olduğunu gördüm, odada kimse yoktu.

Kahvaltı yapıyor olabilirler miydi? Öyleyse beni neden uyandırmamış olsunlardı ki?

Merdivenlerden inerken salonda, koltuğa yayılmış ve ayaklarını masaya uzatmış biri olduğunu fark ettim. Ekranda orijinal dilinde bir National Geographic belgeseli açıktı ve koltuktaki de Milas'tı. Üzerinde siyah düz bir tişört ve kot pantolon vardı. Ben onun yanına ilerlerken beni fark etti ve ben de boynundaki hoş kolyeyi seçebildim.

"Herkes nerede?"

Elindeki kumandayı kenara atıp, "Gittiler," diye mırıldandı.

Kaşlarım çatıldı. "Nereye?"

"Evlerine."

Kafam istemsizce öne eğilmişti. "Ya biz?"

"Bizim burada yalnız vakit geçirmemizin daha yerinde olduğunu söylediler."

Kahkaha attım. "Uyduruyorsun," diye mırıldandım etrafa bakarken. "Neredeler? Sahile falan mı indiler?"

Milas yüz ifademi süzerken teras kapısından içeri biri girdiğinde dönüp gürültünün geldiğini yere baktım. Enes kahkaha atarak Doğukan'la dalaşıyordu. Arkasından da Sena geliyordu, üzerinde sadece kot şort ve siyah suryeni vardı. Gülmekten yüzü kızarmıştı.

"Ah, sarışınımız da uyanmış," diyerek takıldı Doğukan. "Kahvaltınızı nasıl istersiniz hanımefendi?"

Ona gözlerimi devirerek aklı başında bir insan tanesine döndüm. "Enes, Eylüller nerede?"

"Gitmiler," dedi. "Erkenden. Seni uyandırmak istemişler; ama uyanmamışsın, uykulu uykulu odadan kovmuşsun. Yamaç da onlarla birlikteydi."

"Ne yapmışım?" Gözlerim kocaman açılırken elimi ağzıma, ardından da alnıma götürüp ovaladım. Böyle bir şeyi yapmış olamazdım— hayır, olabilirdim. Gayet de olabilirdim. Konu uyku olduğunda tam bir canavara dönüşüyor, bu yüzden sabahları kalkmakta zorlanmamak için gece yarısını geçirmeden yatıyordum.

"Bir yere mi yetişmen lazım?" diye sordu Sena, tek kaşını kaldırarak.

Bu sırada Enes de mutfağa yürüyordu. Bize doğru, "Kahvaltıda özellikle istediğiniz bir şey var mı?" diye seslendi eşikten geçmeden önce. Mutfak Amerikan tarzıydı, bu yüzden onu hâlâ görebiliyorduk.

"Saat kaç?" diyerek yanımdaki Milas'a döndüm hiddetle. Kolundaki saate bakıp, "Yediyi geçiyor," dedi.

Şokla çantamı açıp içinden telefonumu çıkardım, fakat şarjı bitmişti. Kafamı kaldırdığım an Milas'la göz göze gelince, "Bana telefonunu ver," dedim hızlıca.

Kaşlarını kaldırdı.

"Ver," diyerek elimi uzattım. "Birini aramam lazım."

Gözlerini devirerek cep telefonunu cebinden çıkarıp kilidini parmak izi okuyucusuyla açtıktan sonra elime bıraktı. Siyah ve büyüktü.

"Bir dakikaya geliyorum," diye mırıldandım bacaklarının üzerinden geçip terasa yürürken. Bir yandan da Aral'ın numarasını yazıyordum.

Bitirdiğinde onu aradım. İkinci çalışta açtı.

"Kiminle görüşüyorum?"

"Alena, ablan," diye söylendim aceleyle. "Annem ve babam uyandı mı? Neredesin?"

"Aptal mısın?" diye homurdandı telefonun diğer ucundan. "Neden beni yan odadan arıyorsun?"

Kesik bir nefes kaçtı dudaklarımdan.

"Ha'siktir," diyerek bir kahkaha savurdu Aral. "Evde bile değilsin çünkü!"

"Bunda bu kadar zevk almanı gerektirecek bir şey yok, sevgili kardeşim." Elimi saçlarımdan geçirip gergince dudağını dişledim. Gergindim, çünkü yalan söylüyordum, çünkü vardı.

"Neredesin? Şehirdışında olduğunu söyle. Sekizdeki kahvaltıya yetişememen çok eğlenceli olurdu. Ortaokuldan beri kahvaltıyı kaçırdığını görmedim."

"Dediğin şeyi unut, asla olmayacak. Yetişeceğim. Sadece biraz oyala. Mesela üniversiteyi şehirdışında okumak istediğini söylemek için mükemmel bir sabah."

Kahkahası kesildi. "Unut bunu. Bu tımarhaneden kurtuluş yolumu sen ceza almayasın diye feda etmeyeceğim."

"Aral!"

"Bir şeyler ayarlamaya çalışırım," diye mırıldandı.

"Harika! Şimdi gitmem lazım."

"Bekle, bu kimin telefonu? Senin şu Edi ile Büdü'nünki değil, ya da Yokuş muydu neydi, onun..."

"Onun adı Yamaç. Ayrıca, Edi ile Büdü mü, Aral? Ciddi misin? Eylül ve İnci."

"Her neyse."

"Her neyse. Görüşürüz!"

Telefonu kapatıp cebime attıktan sonra hızla içeri daldım. "Kimin arabası var?" diye sordum ortaya. "Ya da buraya taksi çağırsam kaç dakikada gelir?" Bir yandan da Milas'ın yanındaki koltuğa bıraktığım çantamı alıyordum.

Doğukan, "Kahvaltıya kalsana," diye söylendi. "Enes mutfağa girdiyse hepimiz obez olacağız demektir."

Evet, ama kalsam bile hiçbir şey yiyemem. Diyetisyenin verdiği listedeki öğünlerimin en iyi ve en doyurucu olanı, sabah yiyeceğim bir dilim ince tam buğday ekmeğinin üzerine yağsız yumurta ve avokadoydu. Bunu feda edemezdim. Burada avokado bulamayacağımdan da emindim.

Öteki türlü her şeyi unutup yesem de... Haftanın sonunda bu sefer cidden annemin elinde kalırdım. Ne olursa olsun o benim annemdi ve iyiliğimi istiyordu. Alınan bir kilo arttığında işin içinden çıkamayacağını biliyordu.

Bu yüzden Doğukan'a dönüp kısaca, "Aynı şeyleri yemiyoruz," dedim ve kollarımı göğsümde birleştirdim.

Doğukan gözlerini devirerek, "Milas'ın motosikleti var," diye homurdandı ve ona döndü. "Prenses Diana'yı sen götür."

Milas kafasını geriye atıp ona baktı. "Oğlum, kız az önce aynı şeyleri yemediğimizi söyledi. Aynı şeylere binebileceğimizi sana düşündüren ne?"

Sena kıkırdadığında dönüp ona baktım. Anında elini ağzına koyup kafasını başka bir tarafa çevirmişti.

Milas'a döndüm ve bacağımla bacağını dürterek dikkatini üzerime çektim. "Eğer beni saat sekizden önce eve ulaştırırsan sana borçlu olurum. Ne istersen."

Kaşlarını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Ne istersem mi?"

Bir an şüpheye düşsem de bir saniye beklemeden, "Ne istersen," diye tekrarladım.

Doğukan, "İşte ben buna anlaşma deriml" diye bağırıp alkışladığında Enes ona dönüp *ciddi misin* der gibisinden bakıyordu.

"Ne?" diye sordu Doğukan ortaya.

Milas saatine bakın. Ardından ayaklarını masadan çekip, "Sekize on kala kapının önünde olacaksın," diyerek ilerledi ve tekli koltuğun üzerindeki siyah deri ceketini aldı. Ağzım açık kalmıştı. Cidden sekize on kala orada olabilir miydik?

Sena, "Yine de dikkatli sürün," diye mırıldanıp el salladığında ona bakmadan ön kapıdan çıktım. Hem acele etmem gerekiyordu hem de bu kız hakkında düşünecek hâlim yoktu.

Milas'ın peşinden ilerlerken çantamın askısını uzatıp çapraz taktım ve üzerime hırkamı giyindim. Arka taraftaki merdivenlerin oradaki canavarı gördüğümde hayranlığımı belli etmemek için alt dudağımı bütünüyle ağzımın içine alıp çiğnemek zorunda kalmıştım. Bu şey onun muydu ve neden ben bunu yeni öğreniyordum?

Kasklardan birini bana fırlattığında havada yakalayıp kafama taktım, ardından onun peşinden arkasına binip çekinmeden kollarımı beline doladım. Bir an eğilip karnının üzerindeki ellerime baktığını fark etmiştim; ama umursamadım, bundan da etkilenecek hâli yoktu.

Motorun sesi geldiğinde, "Sıkı tutun," dedi bir saniyeliğine bana dönerek.

"İlk seferim değil."

Sırıttım, ama o bunu görmedi. Bunun yerine gaza öyle bir abandı ki bir anda hafif dik yolu tırmandık ve asıl yolda büyük bir hızla ilerlemeye başladık. Rüzgâr kaskın açık kısmından içeri doluyor, kollarımın ve bacaklarımın üzerinden geçip gidiyordu. Lise sondayken takıldığım çocuğun da

motosikleti vardı, şu an bindiğim motosiklet kadar canavar bir şey değildi; ama yine de üzerinde özgür hissediyordum. Bütün arabalar trafiğe takıldığında mesela, ben her zaman akşam yemeklerine yetişebiliyordum.

İstanbul'un caddelerine inerken boş sahil yolunda bir an Milas'ın belindeki kollarımı gevşettim ve yavaşça çektim. Ne yaptığımı fark edip bir an bana dönmüştü; ama o kadar hızlı gidiyordu ki dikkatinin dağılma lüksü yoktu.

Bacaklarımı motosikletin gövdesine daha sıkı sardıktan sonra kollarımı açıp kaldırdığımda rüzgâr avuçlarımın içinden zihnime dolmaya başladı ve bir an, yalnızca bir saniye, özgür hissettim.

Özgürlük benim için neydi?

Yalnızca, henüz bunu keşfetmemiştim.

Ellerimi bıraktığım için Milas yavaşlamıştı. Fark ettiğimde beline tekrar sarıldım ve bunu hızını tekrar artırması için bir işaret olarak algılamasını diledim. Şu anda özgürlüğü falan düşünecek hâlim yoktu, aklımdaki tek şey o lanet olası kahvaltı masasıydı.

"Sağdan!" diye bağırdım girmesi gereken dönemeci göstererek. Yol altımızdan kolayca kaydı ve sağa girdi. Bu sefer de, "İkinci sokak!" diye bağırdığımda büyük evimizin çatısını artık görebiliyordum.

Büyük bir bahçemiz vardı, etrafı siyah demirlerle çevriliydi ve bana mezarlığı hatırlatıyordu. Etrafla sürekli ilgilenen bir bahçıvan olduğundan her yer yaz kış yemyeşildi. Arka bahçede bir havuz, kış bahçesi ve salıncak vardı. Ev iki katlıydı, ama zeminin altında da bir kat daha vardı; bu yüzden üç katlı sayılırdı.

"Burası."

Milas hızını yavaşlatıp motosikleti sonunda demir kapının önünde durdurduğunda ayaklarımı yere indirdim ve önünde

durarak kaskı kafamdan çıkardım. Saçlarımı elimle geri ittik-ten sonra eğilip saatine bakmıştım. "Sekize on iki dakika var. Cidden bunu yaptın," diye mırıldandım kaşlarımı kaldırıp gülümseyerek kafamı olumlu anlamda sallarken.

"Sözümü tutarım."

Kaskını çıkardı ve elini kumral saçlarından geçirdi. Ne kadar yumuşak duruyorlardı... Onları avuçlarımdan geçirip biraz oynama isteğiyle dolup taşıyordum her odaklanışımda.

O an havanın kapalılığıyla grileşen yeşil gözlerine bakar-ken, arka cebimdeki telefonunun varlığını fark ettim. Aral'ı aradıktan sonra cebime atmıştım ve o da bunca zaman ben-de olduğunu fark etmemişti.

Ya fark etmemeye devam ederse... Gelip almak zorunda kalırdı, değil mi?

"Pekâlâ, benim de sözüm sözdür," diyerek ona borçlu olduğumu hatırlattım ve kaskı arkasına koyduktan sonra kapıdan içeri girerken ona el salladım. "Sağ ol!"

Cidden fark etmemişti. Belki de o da fark etmemiş gibi yapmıştı.

Bilmiyordum. Yalnızca bu yaptığımın yanlış olduğu ger-çeğini şimdilik göz ardı etmeyi tercih etmiştim.

Eve açık olduğunu tahmin ettiğim bahçe kapısından gir-dikten sonra salonda kimseyi görmeyince merdivenlere ses-sizce yöneldim. Kahvaltı masası hazırlanıyordu.

Ne yazık ki merdivenlerde en azından o ikisinden birine rastlamayacak kadar şanslı değildim.

"Alena Doran," diyerek bir adım geri attı annem merdi-venlerde. Üzerinde dizkapağının altına gelen ve vücudunu sa-ran siyah bir elbise vardı ve saçları maşalıydı. Bugün makyaj tercihini kahverengi tonlardan yana kullanmıştı ve yeni aldığı parfümünü sıkmıştı. Topukluları yüksekti, bilmiyorum... Ca-nını yakıyor olmalıydılar, çünkü benimkini yakıyorlardı.

"Bu hâlin ne?"

Şaşkın ve öfkeliydi. Tersinden kalkmış olmalıydı.

"Özür dilerim, anne. Günaydın," diye mırıldandım ellerimi arkamda birleştirerek.

Çapraz taktığım çantayı süzüp önüne döndü ve merdivenlerden inmeye kaldığı yerden devam etti. "Baban bu hâlini görmeden odana geç ve derhal hazırlan."

Elbette.

Hızlıca merdivenleri tırmanıp kendimi odama attığımda çantamı bir kenara fırlatıp Milas'ın telefonunu masamın üzerine bıraktım. Altıma kahverengi bir etek, üzerime de krem rengi bir bluz giyindim. Dağılmış ve yıkanması gereken saçlarıma yapabileceğim bir şey yoktu, bu yüzden hızlıca fırçalayıp tepemde topuz yaptım. Biraz göz kalemi ve rimelle kendime geldiğimde, dişlerimi fırçalayıp aşağı indim.

Elbette ki diyet listemi e-postayla almış annem, mutfakta çalışan iki kadına da bunu iletmişti. Aral geç kalmadığım ve eğlenemediği için kahvaltı boyunca surat asarken ben yumurtalı avokadolu ekmeğimi nasıl yersem daha kısa sürede biteceğini çözmeye çalışıyordum. Aslında dünkü kadar kötü değildi her şey; çünkü sanırım iştahım kapanıyordu.

Kahvaltıdan sonra babam işe, Aral ise okula gittiğinde annem de akşama kadar evde olmayacağını belirterek garaja ilerledi ve böylece ben de odama çıkıp biraz ders çalışabilmeye vakit buldum.

Aslında ders çalışmaktan nefret ediyordum; ama liseden öğrendiğim bir şey varsa, o da ders çalışmayı ne zaman bıraksam hayatımın tepetaklak olduğuydu. Öncelikle notlarım düşüyordu, ayrıca ders çalışmadığım vakitlerde dışarıda arkadaşlarımla gezerek başıma yeni belalar alıyordum— ki bu bileşim benim için ölümcüldü; çünkü ailem büyük tehlike teşkil ediyordu.

Bir süre odamı düzenledim. Ardından güneşin açmasıyla bir örtü ve kitap alıp şarj olmuş telefonumla beraber bahçeye inmeye karar verdim.

Duygu cidden dün akşam yediği şeyin fotoğrafını atmıştı: bir tabak bezelye, yoğurt ve kızarmış ekmek. Gördüğüm ev yemeği manzarasıyla karnım guruldasa da bunu görmezden gelip kahvaltısına geçtim: bol kaşarlı tost, süt, muz ve yerfıstığı mı? Bu kız hayatını yaşıyordu!

Böyle onu cezalandıramazdım.

A: Akşamları ekmek yemek yok. Ev yemeği yiyeceksen de en fazla dört kaşık yiyebilirsin. Bana fotoğraf attıktan sonra üzerine eklersen ertesi sabah okulda hâlâ şiş karınla dolaşmandan anlarım.

A: Peki sabahları tost? Hayır, hayır, hayır. Karbonhidrattan yüzün görünmüyor Duygu.

A: Şu saçma stilini de düzeltmeyi dene. Kim bordo pantolonla mavi kazak giyer? Palyaçolar mı?

Bana görüldü yaptığında öfkeyle "Sakın bana bir daha görüldü yapma," yazdım ve gönderdim; bu sefer mavi tik olmamıştı.

Arka bahçe sakindi ve saat iki civarıydı. Birazdan öğle yemeği vaktiydi, bu yüzden biraz keyiflenmiştim. Öğle yemeğinde az haşlanmış havuç, kabak, bezelye ve yağsız baharatlı yoğurt vardı. Üzerlerine biraz tuz atabilmeyi umuyordum; ama ödem toplarsam diye korkuyordum.

Birkaç dakika sonra örtüye uzanmış, kitabıma başlamıştım. Kitap okumaktan nefret etmiyordum; aksine, çok hoşuma gidiyordu. Milas biraz haklı olabilirdi; belki de yalnızca etrafıma değil, kendime de yalan söylüyordum.

Kitap, eski dönemlerin Fransa'sında geçiyordu. Varlıklı ama yaşlı bir Kont, genç bir kızla evleniyordu; fakat bu evlilik, kızın isteği dışında gerçekleşiyordu. Gerdek dedik-

keri gecede Kont, kızın içine tam girecekken kalp krizinden öldüğünde ise kız dul kalıyordu ve sonunda başından beri arzu duyduğu, Kont'un genç ve yakışıklı yeğeniyle evleniyordu.

Kitabın sonuna doğru birden telefonum çalmaya başladığında sıçrayıp doğruldum ve uzanıp beni kimin aradığına baktım. Tanımadığım bir numaraydı.

"Alo, kimsiniz?"

"Telefonunu cepleдiğin çocuk. Tanıdık geliyor mu?"

Gülümsememek için dudağımı dişledim, ama bunun için çok geçti. Şimdi numara yapma vaktiydi. "Aa... Evet. Farkettim ama daha sonra sana nasıl ulaşacağımı bilemedim."

"Evde misin?" diye sordu. "Yakınlardayım. Almaya geleceğim."

"Hm..." Etrafıma baktım. Sessizdi. Hizmetçiler mutfaktaydı ve aile bireylerinden hiçbiri akşama kadar gelmeyecekti. Bahçıvan da bugün görevli değildi. Yani gelse onu kimse görmezdi.

"Evdeyim, gelebilirsin. Arka bahçedeyim."

"On dakikaya oradayım."

"Bir dakika," diyerek onu böldüm. "Bu kimin telefonu? Tanıdıksa kaydedeyim."

Bir bekledi. Ardından, "Sena," dedi. "Tanıdık mı?"

"Ha..." Afallamıştım. "Gerek yok. Her neyse."

Telefonu kapatıp kenara bıraktığımda ufak bir sinirle kitabıma geri döndüm. O aptal kızın telefonuyla ne işi vardı cidden? Tamam, beni bıraktıktan sonra sahildeki eve geri dönmüş olabilirdi ve yanında Sena varken onun telefonunu kullanmış da olabilirdi; ama Tanrı aşkına... Yakınlarda olduğunu ve on dakikaya geleceğini söylemişti, o kızla burralarda ne yapıyordu? Yalnızlar mıydı? Takılıyorlar mıydı?

Yüzüstü uzanıp kitabıma odaklanmaya çalıştım, ne ka-

dar olduğunu fark etmediğim bir sürenin sonunda birinin geldiğini duyduğumda doğrulup kitabı kapattım ve bir elimi yere yaslayarak geriye uzanıp ona baktım. Hoş görünüyordu. Kolyesi hâlâ hoşuma gidiyordu. Yalnızca bir zincirdi oysaki.

Güneşin tatlı ışıklarıyla biraz rengini almış soğuk yeşillerı benim mavilerimi bulduğunda, "Yani burada oturuyor ve kitap okuyorsun," diye mırıldandı ve tepemde dikildi. Ona bakmaya çalışıyordum, ama güneşten pek başaramıyordum.

"Ne var bunda?" diye homurdandım.

Omuz silkerek yanıma oturdu. "Tam bir sayısalcı olduğunu düşünüyordum," dedi iğneleyerek. "Kitaplardan hoşlanmadığını... Tabii böyle bir şey söylemedin, tamamen benim hayal ürünüm ama..."

Hayal ürünü değildi, böyle olmadığını biliyordu. Yalnızca benimle dalga geçiyordu.

Seslice nefes verip kitabı elimde çevirdim. "Tamam, bazen bazılarını seviyorum; ama bazılarını."

"Her kitap herkese göre değil zaten," diye mırıldandı ellerini biraz gerisinde avuçları açık çimenlere dayayıp gerinerek. "Sana Balzac okutmak intihar olurdu."

Kaşlarımı çattım. "Irkçılık yapıyorsun."

Gözlerini kıstı. "Corneille..."

"Ne?"

"Ya da Sartre."

"Belki de aynı dili konuşmuyoruz."

"Ona ne şüphe..." diyerek gözlerini yana devirdi sınırken. "Eee, telefonum nerede?"

"Odamda," diye mırıldanırken gözlerimi kaldırdım ve ikinci kattaki odamın penceresine baktım.

"Yani?" Gözlerini üzerimden ayırmadı. "Sen mi getirirsin yoksa ben mi geleyim?"

Bir süre düşündüm ve bu düşünme işini oldukça kısa

duruyordum. Eğer ona gidip telefonunu getirirsem muhtemelen hemen giderdi; ama gitmesini istemiyordum, bu yüzden ona biraz etrafı gösterebilirdim.

Ayağa kalkıp eteğimi düzeltmekten sonra, "Beni takip et," diye mırıldandım ve peşimden kalkışını izledim. Havuzu geçip basamakları çıkmış, sonra bahçe kapısından içeri girmiştik. Salonu geçtiğimizde mutfağa bir bakış attım ama kapısı çoktan kapalıydı.

Merdivenlere yöneldim. Dönüp ona baktığımda, gözlerini duvarlardaki fotoğraflarda gezdirdiğini gördüm. Muhtemelen annem o fotoğrafları asıp bizi içli dışlı mükemmel bir aile olarak gösterme girişiminde başarılı olmuştu.

"Evde kimse yok mu?" diye sordu.

"Hayır," diye mırıldandım odama yürürken. "Annem seni görse muhtemelen çığlık atardı."

Kaşlarını kaldırdı. "Annelerin görünce çığlık atacağı türden bir adam olma evresine o kadar yaklaştığımı düşünmüyordum."

Dövmelerini süzdükten sonra, "Yaklaşmadın zaten," diye mırıldandım. "Yine de ben sadece seni içeri almakla bile üç kural birden çiğniyorum."

Kapının önünde durduğumuzda dudakları aralanmıştı. "Kural mı?"

"Bir, anne ve babamın tanımadığı bir erkeksin. İki, ön kapıdan zile basarak girmedin. Üç, dövmelerin."

Yüzünü buruşturdu. "Ön kapıdan zile basarak girmedim mi? Bu nasıl bir kural böyle?"

Ona gülerek kapıyı açtım ve içeri geçtim. Neyse ki odamı yeni toplamıştım, biraz fazla eşyam olduğundan çabuk dağılabiliyordu.

Geçip yatağımın üzerine otururken onu izledim. Kapıyı eliyle öylesine itti ve etrafa bakmak için yaklaştı. Her adım atışında daha çok aykırı duruyordu bu odaya karşı.

"Tam tahmin ettiğim gibi, toz pembe ve beyaz," diye mırıldandı hiç hoşlanmadığını belli eden bakışlarla etrafı süzerek.

Ona, burası benim tercih edeceğim bir oda değil, demek istedim; ama fark etmezdi. Sonuçta benim odamdı ve eğer sözümü geçiremiyorsam belki de hak ettiğim buydu.

Raftaki kitapları gördüğünde *Çanlar Kimin İçin Çalıyor*'a elini uzattı ve "Hemingway?" diye sordu tek kaşını kaldırarak kitabın içini süzerken.

"Etkilenmiştim. *Hayır*, çok sevmiştim. Bitişi beni mahvetmişti." Doğrulup ellerimi kucağımda birleştirdim.

"Yani nefret ediyorsun," diye mırıldandı sessizce.

Kaşlarım çatıldı. "Hayır, sevdiğimi söyledim. İkisi farklı şeyler."

Derin bir nefes aldı ve kitabı yerine koyduktan sonra bana döndü. "Bir filmi çok sevdiysen, ya da bir kitabı; onu izlerken ya da okurken, seni içine almış ve yaşamdan soyutlamış demektir. Fakat bittiğinde seni gerçek hayata fırlatıp atar, değil mi? Atar. Artık biliyorsun, sırf bunun için bile nefret edebilirsin ondan."

Bir süre şaşkınca yüzüne baktım. Ardından yutkunup ayağa kalktım ve karşısına geçtim. "Sen cidden İngiliz Edebiyatı okuduğuna emin misin? Sahilde insan kafasının zayıf kurguları demen ya da az önce söylediklerin tamamen buna ters. Sanki bütün bunlardan nefret ediyormuş gibi konuşuyorsun."

Göz teması kurduk. "Az önce sana sevmek ve nefret etmek arasındaki ilişkiyi çok net bir şekilde anlattım. Bir şeyden nefret ederken ona sıkı sıkıya âşık olabilirsin Alena."

"Yani?" Kaşlarımı kaldırdım. "Biliyor musun, bana istediğim bölümü seçmediğimi söylerken belki de kendinden bahsediyordun. Evet, bir şeyler biliyorsun; ama bu sevdiğin anlamına gelmez."

Aynı anda hem keskin hem de baygın bir hâlde bakan gözlerinden bir şeyler geçti; fakat ne olduğunu anlayamayacağım kadar kısa sürmüştü. Onu da anlayamıyordum, bazen parıldıyor ve bir şeyler söylüyordu, böylece onun hakkında fikir sahibi oluyordum; ama hemen ardından başka şeyler gerçekleşiyordu ve sanki az önce tanıştığım bir yabancıya bakıyordum.

Üzerime eğilmeye başladığında beni öpecek sandım. Cidden, bu tartışmanın ortasında uzanıp beni öpecek sandım ve açıkçası bunun isteğiyle dudaklarım istemsizce aralanmıştı; fakat o uzanarak arkamdaki masanın üzerinden cep telefonunu aldı ve kendine çektiğinde hareketi dolayısıyla ekran aydınlandı. "Arayan ya da mesaj atan biri oldu mu?"

Kollarımı göğsümde bağladım. "Evet, bir kadın aradı." Kimsenin aradığı yoktu.

Gözleri açıldı ve dudakları aralandı. Ufaktan sinirlenmişe benziyordu. "Kim? Ekranda ne yazıyordu?"

"Hmm... Neydi ki?"

Buz kesti. "Sahra?"

"Ah, evet, oydu," diye mırıldandım.

Bir anda beni masayla arasına sıkıştırdığında kollarını iki yanımdan masanın üzerine dayadı ve üzerime eğildi. Geriye yaslanmaktan belimi kırdığımı sanmıştım ve nefeslerim hızlanmıştı. "Açtın mı?"

Kaşlarım çatıldı ve geri çekilmesi için ellerimi göğsüne koyarak onu ittirdim. "Açtım, Milas. Ne yapıyorsun? Çekil üzerimden."

"Ne sikime açıyorsun? Sana ait değil!"

Bir anda gürlediğinde boynunda ve alnında beliren damarları fark ettim. Ne yapıyordum ben? Öylesine dalga geçmek istemiştim; ama gerçekten öfkelendiği bir şeye dönüşmüştü. Biri aramamıştı bile! Yalnızca ortalığı karıştırıyordum. Her zamanki gibi.

"Milas, tamam, özür dilerim. Kimse aramadı, tamam mı? Takılmak istemiştim sadece," diyerek sakince göz teması kurdum ve göğsünü ittirdiğim ellerimi kollarına koyup nazikçe orada tuttum. "Kimse aramadı, yemin ederim. İstersen kontrol edebilirsin."

Üzerime yasladığı bedeninin baskısı bir anda çekildiğinde derince bir nefes aldım; beni sıkıştırdığı süre boyunca yutkunamamıştım bile, açıkçası o hâlinden korkmuştum. Kim korkmazdı ki? Üstelik normalde çok sakindi, onu böyle ilk defa görüyordum. *O kız kimdi?*

Araya bir adımlık mesafe bıraktığında telefonunu cebine atıp eliyle yüzünü sıvazladı ve bana baktı. "Dalga mı geçiyorsun Alena?"

Söyleyebileceğim bir şey yoktu, bu yüzden sessiz kalıp dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Telefonumu bilerek vermediğini biliyorum," diyerek aradaki mesafeyi tekrar kapattı ve üzerime hafifçe eğildi. "Buraya gelişimi planladın."

Yok artık. Aklımı falan mı okuyordu bu çocuk? Bunu bilmesine imkân yoktu. Gerçi tahmin edebilirdi, basitçe telefonunu alıp kardeşimi aramış ve ardından hiç gocunmadan cebime atmıştım. Belki de eve bıraktığında hiç laflamadan direkt eve koşuşturmalıydım, daha inandırıcı olurdu.

"Hey, o kadar da zeki değilim," diye mırıldandım kollarımı göğsümde bağlayıp dilimle dudaklarımı hafifçe ıslatırken. "Sadece unutmuşum."

"Hayır," dedi dudaklarımın üzerine fısıldayarak. "Çok daha fazlasısın."

Sonra dün gece sahildeyken resmen acı çektirdiği şeyi yaparak dudaklarını dudaklarımın arasına hapsetti ve bana bunca zamandır özlemini çektiğimi bile fark etmediğimi gösterdi. Tekrar, bu sefer itirazsız; bedenimi dolaba, kendi

bedenini de üzerime yasladığında tek odak noktam dudaklarının arasındaki nane tadıydı. Evet, orada bir yerlerde naneli şeker vardı.

Ellerinden biri çıplak bacağıma kayarken yukarı doğru bir yol izleyip eteğimi sıyırdı, ben elimi koluna koyduğum anda iki eliyle birden kalçalarımdan kavrayarak beni masanın üzerine oturttu. Kaldırırken refleks olarak bacaklarımı beline dolamıştım, böylece kollarımı ensesinde birleştirdim ve sabah yapmak istediğim şeyi yaparak parmaklarımı saçlarına daldırdım. Gerçekten yumuşacıklardı. Karıştırdıkça burnuma şampuan kokusu geliyordu ve bu, sarhoş olmak için alkolden çok daha iyi bir seçenekti.

Kafamın içinde bana kendime mukayyet olmam gerektiğini söyleyen Alena, kalkıp en azından kapının kapalı olup olmadığını kontrol etmemi istiyordu; ama Milas'ın dudaklarının arasında öylesine kaybolmuştum ki ona mantıklı bir ret cevabı verecek kadar bile kendimde değildim.

Saçlarını çekmemle inledi, inatçı dili şekerini bana sonunda ittirdiğinde zaferle gülümsedim ve aynı anda öpücükleri dudaklarımdan çeneme, oradan boynuma kaydı. Bir elini eteğimin altında, bacağımın üstünde hissediyordum; diğeri ise çenemle boynum arasında bir yerdeydi ve yüzüklerinin soğuk metali sıcak tenime değdikçe tüylerim diken diken oluyordu.

Dudaklarını benimkilere tekrar çıkardığında ellerimi indirip tişörtünün altından en sevdiğim yere, karnına götürdüm ve kaslarının üstündeki parmaklarıma verdiği tepkiyi hissettim.

"Sıktır, Alena," diye mırıldandı ve ellerini çekip tişörtünü başının üstünden fırlatıp attı. Böylece bir eli tekrar bacağıma, diğeri bluzumun altından belime gitmişti.

Metal yüzükler belime değdiği anda sırtım bir yay gibi

gerildi ve dudaklarımın arasından kaçan inilti̇ye engel ola-madım. Bunu nasıl yapıyordu? Daha önce hiç kimse beni böyle öpmemişti ve hiç kimsenin öpüşünde böyle şeyler hissetmemiştim; ama şimdi yalnızca lanet olası yüzükleri bile bana zevk veriyordu.

Ellerimi göğsüne sürterek yüzüne çıkarmak istediğimde bileklerimden tutup kollarımı boynuna doladı ve dudaklarını benimkilerden ayırarak alnını alnıma dayadı. Nefes nefeseydik. Nane soluyordum. Hayatımda birisine yakın olmaktan hiç bu kadar hoşlanmamıştım.

"Neden yüzüne dokunmama izin vermiyorsun, anlamıyorum," diye mırıldandım gözlerimi yeşilliklerinde gezdirirken. "Çok güzel bir yüzün var."

Bakışlarını eğdi. Bluzum ve eteğim hafif sıyrılmıştı. Önce bluzumun kolunu, ardından da eteğimi düzeltti ve ben yine dokunuşuyla titredim. Ardından gözlerimin içine baktı ve geri çekilip eğilerek yerdeki tişörtünü aldı.

"Ne?" diye sordum. "Yine gitmen mi gerekiyor?"

Kafasını salladı ve tişörtü başından geçirdi. "Bir dahaki sefere bunun ne kadar ileri gitmesine izin vereceksin, çok merak ediyorum."

Kaşlarımı çatıp masadan atladım. "Sana bir dahaki seferin olacağını düşündüren şey ne?"

Sırıttı. "Güven bana. Seninleyken her zaman bir dahaki sefer oluyor."

ALTINCI BÖLÜM

Yalan söyledim. Ne senin sevginle ne de kendi
şeytanlarımla uğraşacak kadar güçlüyüm;
fakat beni anlamalısın, bu en karanlık gece...
Bulutlar da bütün yıldızların üzerini kapamış.
Sen bir gece daha kalacaksın diye, ay;
güneşin üzerini kapamış.

Her şeyim vardı.

Her şeyim. Bir ailem. Bir kardeşim. Arkadaşlarım. Param. İstediğimde sahip oluyordum her eşyaya. Ülkenin en iyi üniversitelerinden birine gidiyordum. Hava soğuk olduğunda üşümüyordum ya da çok sıcak zamanlarda klimalı bir evde kaldığımdan bu sorun olmuyordu. Hiç otobüse binmemiştim, her zaman beni gideceğim yere götüren rahat arabalar oluyordu. Anne ve babam kavga etmiyordu da; şiddet denen şeyden bihaberdim.

Her şeyim vardı.

En son biriyle takıldığımda hazırlık sınıfındaydım ve berbat öpüşüyordu. Sigara içtiği için elleri sürekli kokardı ve ne zaman elimi tutsa bulduğum ilk küvete atlayıp ellerimi çitilerdim; çünkü sigara, anne ve babamın kabul edemeyece-

ği bir şeydi. Aslına bakarsak babam pazar günleri bahçede kitap okurken puro içiyordu, bu yüzden bu kuralın genele hitap ettiğini değil de çocukları üzerinde kurulu olduğunu fark etmiştim. Lisedeyken arkadaş ortamında birkaç kere içtiğim olmuştu, hatta bazen kendim istiyordum; çünkü arada ailemin yasak koyduğu şeyleri inadına yapmak, o zamanlar sahip olduğum asi ruhumu besliyordu.

İnsanoğlu işte, önünde sonunda her canlıyı evcilleştiriyordu. Kaldı ki anne ve babamdan bahsediyorduk, onlarla çatışmak kısa sürse de hayatımda istediğim en son şeydi. Beni evlatlıktan reddedecekleri falan yoktu, ama kızdıklarında çok korkunç oluyorlardı.

Milas merdivenlerden inerken ense tıraşını izliyordum. Onu öperken aldığım parfüm kokusu o kadar hoştu ki ne zaman onu düşünsem aklıma geliyordu. Bir insanın ensesini kesmek fetiş sayılabilir miydi? Hipnotize olmuş gibiydim. Belki de dudaklarımı oraya bastırmak istiyordum.

Merdivenler bittiğinde ve kapıya uzanan koridorun sonuna geldiğimizde uzanıp kapıyı açtım, sonra da, "Telefonunu bilerek cebe indirdiğimi kabul ediyorum," diye mırıldandım. "Yine de sen de bunun gayet farkındayken engel olmadın. Bu da buraya isteyerek gelmiş olmanı kanıtlar. Bir daha beni küçümseyeceksen kendi hareketlerini de gözden geçir."

Sırıttı. Yeşil gözleri kısılmıştı. "Ne yapacağını görmek istedim."

"Ah, bence ne yapacağımı çok iyi biliyordun," diye mırıldandım, o dışarıya bir adım atarken kapıya yaslanıp ona dik dik baktım.

"Ne yaptın ki ablacığım?"

Bir anda yan taraftan gelen sesle korkarak geriye döndüğümde, Aral'ı karşımda okul formasıyla dikilir hâlde gördüm. Bir kolu alçıdaydı ve sırıtıyordu. Beni yok sayıp iler-

ledi ve elini Milas'a uzattı. "Selam, ben Aral. Alena'nın abisiyim. Sen kimsin yabancı?" Son soruda gözlerini kısmıştı.

Gözlerimi büyüttüm. "Abim falan değil! Lisede daha o."

"Yalnızca bir senem kaldı," diyerek göz devirdi.

Milas sırıtıyordu. Uzattığı elini sıkarken, "Milas. Ablanın okuldan arkadaşıyım," diyerek geçiştirdi.

"Bir dakika," diyerek Aral'ı kenara çektim ve onunla göz teması kurdum. "Delirdin mi sen? Ne yapıyorsun? Neden okulda değilsin?"

Aral sırıtıyordu. *Elbette.* Keyfi yerindeydi. Bundan daha büyük bir açığımı nasıl yakalayabilirdi ki zaten? "Gördüğün gibi antrenmanda kolumu incittim. Her neyse, konumuz bu değil. O çocukla odanda olduğunuzu biliyorum."

Gözlerim ve ağzım sonuna kadar açıldı. "Bunu anneme söylemeyeceksin."

"Elbette söylemeyeceğim," diyerek kafasını salladı. "Ama bir şartım var."

"Ne?" Hızlıca sordum.

"Anneme karşı çık. Nasıl çıkacağın umurumda değil. İstediği bir şeyi yapma, hoşuna gitmeyeceği bir şey söyle. Eğlendir beni, Alena."

Kaşlarımı kaldırarak dalga geçtiği umuduyla güldüm. "Dalga geçiyorsun. Komikti."

"Komik olmadığımı bilecek kadar zekisin Alena. Partilere gitmek için evden ne bahanelerle sıvışıp nasıl kanıtlar hazırladığını biliyorum. Ah, ayrıca, ikinci banka hesabında biriktirdiğin parayı da biliyorum. Neden para biriktiriyorsun Alena? Kaçacak mısın yoksa benimle?"

"Sen şaka yapmıyorsun..."

"Ben şaka yapmam Alena. Bu evin içinde değil."

Bir süre Aral'ın yüzünü izledim, fakat bu uzun süremedi; çünkü Milas kapının önünde bizi izliyordu. Aral haklıydı,

o şaka yapmazdı; ama istediği şey benim için büyük bir ihanet demekti.

"Tamam," dedim. "Tamam. Yeter ki Milas'ı bu işe karıştırma."

"O konuda..."

Seslice nefes verdim. "Ne var o konuda?"

"Belki de benim şarımı ve bu durumu birleştirmelisin," diyerek eliyle omzumun üzerinden arkamı işaret etti. "Sana şeyi söylemeyi unuttum... Biliyorsun, ben lisedeyim ve zedelenmiş kolumla eve gidebilmem için annemin gelip beni alması gerekiyordu."

Arkamı dönerken az kalsın ağzımdan en ağırından bir küfür kaçıyordu, fakat güç bela dudaklarımı birbirine bastırabilmiştim. Aral Milas'a el salladı, "Tanıştığıma memnun oldum," demeden önce kulağıma eğilip, "Onun senin erkek arkadaşın olduğunu söyle, yoksa banka hesabı konusunu akşam yemekte açarım," diye fısıldadı.

Annem buradaydı, çatık kaşlarıyla buraya yürüyor ve açık kapıya bakışlar atıyordu. Birkaç saniye sonra burada kimin olacağını da görecekti. Eve bir erkeğin gelmesi? Dövmeleri olan? Tanımadıkları bir çocuk? Yalnızca bu bile Aral'ın şarımı bir hayli karşılıyordu.

Peki ne demişti o? Aral? Banka hesabı konusu mu? Hayır... Bunu nerede öğrenmişti o küçük sinsi yılan?

"Alena," diyerek Milas'a bir bakış attı annem. Sarı saçlarını tepesinde düzgünce topuz yaptırmıştı. Beyaz bir kalem etek ve mavi bir gömlek giyinmişti. Durduğunda ellerini önünde birleştirip bir açıklama beklediğini belli eden ifadesiyle bakmaya başlamıştı.

Milas tepki vermiyordu; ama benim vermem gerekiyordu.

Onun yanına yürürken Aral'ın salonun girişinde dikilip burayı izlediğini gördüm. *Şerefsiz, nasıl keyif alıyordu!* An-

nem zaten buradaysa bu olayı nasıl kendi yönüne böylesine çevirebilmişti? Biz kesinlikle aynı kanı paylaşıyorduk.

"Anne, bu Milas. Milas, annem," diyerek ikisini birbirine takdim ettim.

Annem hiç de samimi olmayan ve iki saniye süren bir gülümsemeyi Milas'a sunduktan sonra bana dönerken, "Milas kim, Alena?" diye net bir soru sordu.

Netlik. Annemin birinci özelliği ve karşısındaki insandan beklediği, almazsa çirkefleşebildiği tek şeydi. Ağzında laf gevelemek, yalan söylemek, kıvırmak... Cezası ölümdü.

Aslında ben, Aral'ın isteğini gerçekleştirirken her iki taraftan da ölümü kabulleniyordum.

"Milas, erkek arkadaşım," diyerek gülümsedim ve çaktırmadan Milas'ın koluna vurdum. Umarım anlar ve bir şey söylemezdi.

Erkek arkadaşımın olması, annem için— düzeltiyorum, annemin haberinin olmadığı bir erkek arkadaşımın varlığı... Bunu nasıl tanımlayabileceğimi bile bilmiyordum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Üstelik onun dövmeleri vardı ve açıkçası giyim tarzına da bakılacak olursa asla anne ve babamın onaylayacağı biri değildi.

Zaten bunun olacağından değil de...

Milas itiraf etmedi. "Tanıştığıma memnun oldum."

Annem, Milas'ı şöyle bir süzerken, "Evet," diye mırıldandıktan sonra salon tarafına döndü. "Alena, erkek arkadaşını geçirdikten sonra salona gel."

Sonra da topukluları üzerinde dönüp gitti.

Rahat bir nefes aldım; fakat bu rahatlığın çok uzun sürmeyeceğini, giderken kullandığı ses tonundan ve bastırarak söylediği erkek arkadaş sözcüklerinden anlamıştım.

Milas dönüp yürümeye başladığında kapıyı kapatıp peşinden ilerledim. Motosikletine atladıktan sonra kaskını

eline almıştı. Saçlarını dağıttıktan sonra dilini alt dudağının üzerinde gezdirirken bana döndü. "Neden öyle bir şey söyledin?"

"Annem senin gibi tiplerden hoşlanmaz ve Aral bunu bilerek bana şantaj yaptı," diye mırıldandım gözlerimi devirerek. Ardından göz temasını sürdürdüm. "Bekle... Bu çok mu yanlış olur?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Takılıyoruz. Farkındaysan. Yani zaten buna kız erkek arkadaş ilişkisi denmez mi?"

"Hayır," diyerek hafifçe yüzünü buruşturdu. "Buna takılmak denir, evet; ama sadece bu."

Sadece bu. Bir sızıntı hissediyorsun zihninin duvarlarında, göğüskafesinden tüm vücuduna kan pompalayan o lanet olası organdan beynine bulaşan sinsi bir sızıntı. Üzerinde kontrolün yok; söz sahibi değilsin, kabullenmeye başlıyorsun. Onun olduğu yöne bakıyorsun. Telefonunu cebine atıyorsun ki yanına gelsin. Sözlerini ona bakarken yutuyorsun ki çekip gitmesin. *Gidiyor.* Hem de yanında kalarak.

O an anlamıştım, Milas Adin de o tarz erkeklerdendi. Takılırken gayet rahat, ilişki gözden geçirildiğinde buna sevgililikten başka bir isim konulamayacağı bariz olan ama o kalıplara asla sıcak bakmayan ve karşısındakini bir isimle hayatına almak istemeyen.

Berbat biri.

Eğer söylediğini reddedip ona karşı çıksam gidecekti ve o son zamanlarda bana iyi gelen tek şeydi. Bu yüzden "Haklısın," diye mırıldandım. "Saçma sapan kalıplar. Söylediğim gibi, annemi kızdırmak için Aral'ın zoruyla söyledim."

"Sorun yok," diyerek kaskı kafasına geçirdi.

Sorun var, seni kahrolası.

Motosikleti çalıştırdığında bir adım geri çekilmek zorun-

da kaldım ve o gaza basarak birkaç saniye içerisinde yok olduğunda bir süre orada öylece dikildim. Neden bilmiyordum. Yalnızca körü hissettirmişti.

Sonunda içeri girdiğimde doğruca salona yürüdüm. Aral koltukta oturuyor ve televizyon izliyordu, ama sesi kısıktı. Zaten ekrandaki belgesele çok da odaklandığı söylenemezdi, muhtemelen az sonra annemin nasıl delireceğini izlemek için buradaydı. Hâlâ okul kıyafetleri içindeyken annem onu salonda nasıl barındırıyordu, anlamıyordum. Belki de bu, öfkesi hakkında bir fikir sahibi olabilmem için büyük bir ipucuydu.

"Ne zamandır bir erkek arkadaşın var ve benim bundan haberim yok?"

Annem salonun ortasında kolları göğsünde dikilmiş, bir anda karşımda bitttiğinde irkilerek geri çekilirken, "Birkaç haftadır, henüz çok yeni," diye mırıldandım.

"Yani Ege buradayken de bu vardı?" diyerek geçen haftayı hatırlattı ve elini alnına götürdü. "Alena, ben seni Ege'ye gönderdim ve senin bu sırada bir erkek arkadaşın mı vardı?"

Seni Ege'ye gönderdim. Pekâlâ, bu cümleyi sindirebilmem için biraz zaman gerekliydi. Gözlerimi sımsıkı kapatıp derin bir nefes aldım.

"Yattınız mı?" diye sordu annem.

"Tabii ki hayır! Ege'ye karşı hislerim yok."

"Bir dakika, bir dakika," diyerek araya başka bir ses girdi o anda. Aral kumandayı bırakıp yanımıza dikilmişti. "'Seni Ege'ye gönderdim,' ne demek? Ne diyor bu, Alena?"

"Ben senin annenim. Benimle doğru konuş!"

"Anneler kızlarını zengin piçlerin yataklarına göndermezler."

Bir anda bir el gözümün önünde Aral'ın yüzünde patladığında başta gerçekten bunun annemden geldiğini anlaya-

madım. Hiçbir zaman, ailemin ne bize ne de bir başkasına şiddetin kırıntısını uyguladığını görmüştüm, sözcüklerin kutsallığına inanır ve sınırlarımızı koruyarak ne söylersek yalnızca söylemde bırakırdık.

Buna rağmen o gün, öğleden sonra, işler artık biraz değişmişe benziyordu.

Aral yana dönmüş, yüzünü yavaşça düzeltip yanımızdan ayrılırken annem yaptığı şeyin korkunçluğuyla yüzleşmek adına boş boş eline bakıyor ve derin nefesler alıyordu.

O an ortamdaki tek ses, televizyondaki belgeselden gelen şempanze annelerin yavrularını nasıl dikkatle koruduğu ve onlar hakkında ne kadar hassas olduklarını anlatan adama aitti.

Bir an şempanze olmayı diledim. Acınası bir andı.

Ardından odama çıktım ve duş aldıktan sonra akşam yemeği için hazırlandım.

Ertesi gün kotumu ve beyaz tişörtümü, kolyelerim ve beyaz kısa çizmemle kurtardıktan sonra kahvaltı masasına oturup diyet yemeğimi yerken Aral'ın sandalyesinin boş olduğunu fark ettim. Babam onun nerede olduğunu sorduğunda annem Aral'ın kolunu incittiği için ağrıdan gece uyuyamadığını, bu yüzden de sabah kalkamadığını; ama her nasılsa bir hafta raporlu olduğunu söylemişti. Bu bir yalandı; çünkü Aral bütün gece konsol oyunu oynamışın. Küçüklüğünden kalma bir alışkanlıktı. Çok sinirli ya da kırgın olduğunda geceleri uyumak istemez, konsol oyunları oynardı. Şimdi muhtemelen onu gece uyutmayan o iki duyguya birden sahipti, elbette ki uyumayacaktı.

Okula vardığımda henüz erkendi, ama yapabileceğim bir şey yoktu. Bu yüzden kızlarla mesajlaşma grubumuza nerede olduklarını soran bir mesaj attıktan sonra fakültenin içini turlamaya başladım.

Derken nasıl oldu bilmiyordum; ama Yabancı Dil Fakülte-

si'ndeydim işte. Geçen senem burada geçmişti, bu yüzden bu binaya çok alışmıştım. Ön cephedeki bütün pencereler büyük bahçeye bakıyordu. Her zaman pervaza oturup insanların dışarıda ne yaptığını izlemek istemiştim; ama bu hiç olmamıştı, çünkü hiçbir zaman buna uygun giyinmemiştim.

Omzuma taktığım sarı çantamın askısını düzeltirken dersin yeni bittiği bir amfinin açılan kapısından çıkan öğrencileri fark ettiğimde, tanıdık iki yüz fazlasıyla dikkatimi çekti. Hiç, zorla aklıma soksalar dahi, asla, bu ikisinin yan yana geleceğini düşünmezdim.

Ama öyleydi işte. Milas ve Duygu yan yana sınıftan dışarı çıkarken bir şeyler konuşuyorlardı ve gözlerime inanamıyordum ama Milas gülümsüyordu.

Hem Duygu... Ne giyinmişti öyle? Siyah bir etek ve üzerine yapışan ince bir kazak mı? Düz beyaz spor ayakkabıları ve düzleştirdiği kahverengi saçlarıyla bambaşka biri gibi görünüyordu. Makyaj bile yapmıştı. Tamamen farklı biriydi.

Daha fazla dayanamayıp yanlarına yürüdüğümde, "Selam," diyerek karşılarında durdum.

"Aa, Alena," dedi Duygu. "Senin bu fakültede ne işin var?"

"Eskileri yâd ediyordum, geçen sene burada okudum hazırlığı," diye mırıldandım. "Hem asıl senin ne işin var? Bölümün İngiliz Edebiyatı falan mıydı? Öyle olsa bile, daha hazırlıkta değil misin?"

Duygu gülümsüyordu. "Hayır, hazırlığı geçmek için sınavlara hazırlanıyordum ve geçtim, bu yüzden bu dönem birinci sınıfım. Milas'la aynı dersi alıyoruz," diye mırıldandı ve bir saniyeliğine ona bakarken gözlerinin içi parladı. Aptal. Tabii ki parlardı! Çocuk çok fenaydı. Nasıl bunu böylece uluorta yapabiliyordu? Ona hayran olduğunu bu kadar belli etmemesi gerekirdi. Çığlık atsa daha az insan öğrenirdi.

Milas'a bir bakış attığımda göz göze geldik, ardından ona geri döndüm. "Vay be, ikinizi yan yana hayal etmezdim," diye geveledim ağzımda. "Yani, bana iyi anlaşıyordunuz."

"Bir ödev için hoca bizi eşleştirdi," derken saatine baktı Duygu. "Aslında şu an aradayım ve fotokopi çektirmem lazım. Akşam beşte kütüphanede görüşürüz Milas!"

Sonra koştura koştura gitti. O etekle. O *mini etekle*. Bu kızın fiziği bu kadar güzel miydi? Ona giyinmesini ve makyaj yapmasını kim öğretmişti?

"Sana âşık olmuş bu," diyerek elimle geriyi işaret ettim Milas'a bakarken. Suratımda herhangi bir ifade yoktu, yalnızca tepkisini görmek için söylemiştim. *Gerçi yalan değildi.*

Omuz silkti.

"Piç."

"Ne?" Sırıttı.

Elbette. *Kötü çocuklar, iyi kızlara âşık olur.*

Bu asla şaşmaz. Öyleyse ben bu hikâyede, kötü sarışın kız olmalıyım.

Yine mi?

Milas, benimle merdivenlere yürümeye başladığında elindeki siyah defteri fark etmiştim. Parmaklarındaki yüzükler olan ve tenine birkaç dövme yaptırdığı büyük eliyle salaş ama güçlü bir şekilde tutuyordu o defteri.

"Not mu alıyorsun?" diye sordum defterini gözümün ucuyla işaret ederek.

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı defteri hafifçe kaldırıp bir bakış atarak.

Gözlerimi kıstım. "Yoksa tipik bir edebiyat öğrencisi gibi şiir mi karalıyorsun?"

"Yazmaktan değil, okumaktan hoşlanırım," diyerek kısa kesti.

Aslında ben ikisini de seviyordum, ama bunu söyleye-

cek cesaretim yoktu. Fakülteden birlikte çıktığımızda, bahçede ilerlerken birkaç kızı ona kaçamak bakışlar atarken yakaladım. Birkaç erkek de beni süzmüştü. Bu yeni değildi, her zaman olurdu. Yalnızca bazen insanların bana bakarken hakkımda ne düşündüklerini merak edip kendimce bir şeyler uydururdum; bunlar bazen egomu okşayan, bazen de beni yeren şeyler olurdu.

O sırada karşımızdaki otoparka giriş yapan mavi bir Audi'yi fark ettim, kaşlarım ranıdık plaka yüzünden çatıldı. Bir süre sonra yürümeyi bıraktığımda Milas biraz ilerimde beni soru işaretleriyle izliyordu ki nereye baktığımı gördü.

Ege, arabasından çıkıp güneş gözlüklerini çıkardığı an nerede olduğumu fark etmişti. Aramızda sadece birkaç metre ve merdivenler vardı. Neden buraya gelmişti ki? Burada okumuyordu, hatta burada yaşamıyordu bile. Yunanistan'a çoktan dönmüş olmalıydı.

Ege buraya yürürken ben de birkaç adım gidip Milas'ın yanında durdum ve kollarımı göğsümde bağlayarak Ege'nin yanımıza gelişini izledim. Ne söyleyecekti, neden buraya gelmişti, çok merak ediyordum. Bu koca kampüste arabasını park ettiği an beni bulabildiği için şanslıydı.

"Alena," diyerek gülümsedi ve yanağımdan öpmek için elini belime koyarak eğildi. Ona karşılık vermedim ya da kolaylık sağlamadım, o da bunu fark etmişti zaten. Geri çekildiğinde Milas'a bir bakış attıktan sonra yüzüme bakmaya başladı. "Konuşalım mı biraz?"

"Tabii," diyerek kafamı salladım ve bekledim.

"Yani, baş başa."

Milas'a baktım. Doğrudan Ege'ye bakıyordu, ama yüzünde bir duygu kırıntısı yoktu. Ardından Ege'ye döndüm ve ne yapmam gerektiğini tarttım. Evet, o aptal kolye yüzünden neredeyse onun tarafından tecavüze uğruyordum;

ama neler olduğunu çözdükten sonra benden ayrılmış ve her nasıl olduysa o gece ortadan kayboluşumun üzerini bir şekilde kapamayı başarabilmişti. Ayrıca onu reddedersem ve annem bunu duyarsa beni öldürebilirdi.

Kafamı salladım. Milas'a dönerek, "Sonra görüşürüz," dedim ve Ege'nin dönüşüyle peşine takılıp otopark merdivenlerinden inmeye başladım.

Bizi bir kafeye götürmüştü. Deniz kenarındaydı ve pahalı bir mekân olduğu gayet belliydi. Aslında bir saat sonra dersim vardı, bu yüzden bir şey yiyip içmeden- *ki diyetteydim*- kalkıp yetişebilmeyi umuyordum.

Cam kenarında bir masaya oturduğumuzda ve garson siparişler için geldiğinde, "Bir şey almayacağım," diyerek mönüyü uzattım.

Ege bana kaşlarını çatarak baktı. "Alena, lütfen."

"Tamam, kahve olsun. Sade ve şekersiz. Yarım saate kalkmam lazım Ege, dersim var."

"Ben seni yetiştiririm," diyerek bir kahve de o söyledi ve ardından garson gittiğinde ellerini masanın üzerinde birleştirerek bana döndü. "Yanındaki çocuk kimdi?"

"Konuya böyle mi giriş yapıyorsun?"

"Merak etim."

"Seni ilgilendirmez. Lütfen beni ne konuşmak için buraya getirdiysen bir an önce başla da dersime yetişebileyim."

"Pekâlâ," diyerek derin bir nefes aldı Ege, cümlelerini toparlayabilmek adına. "İstanbul'a taşınıyorum Alena."

"Bu harika. İstanbul güzel bir şehir. Başka?"

"Bu sen değilsin, lütfen devam etmemi bekle ve gerçek bir yorum yap," diyerek suratını buruşturdu.

Kafamı salladım.

"Babalarımız bir adım atıp şirketlerini bir ortaklığa taşıyorlar; bu yüzden babam bana geçen gün senin hakkında ne hissettiğimi sordu."

Kaşlarımı kaldırarak ağzım açık bir şekilde ona baktım. "Evlendirecekler de de tam olsun."

Bir şey söylemedi.

Kaşlarımı çattım. "Bekle... Ege? *Hey?*" Elimi gözünün önünde sallıyordum. "Bu kısımda gülerek hayır demen gerekiyordu."

"Yani... Böyle bir konu açılmadı değil. Bilmiyorum... Ben buraya geldim, çünkü... Ailen seninle konuşmadan önce ben konuşmak istedim."

"Neden?"

"Belki deneyebiliriz diye."

"Neyi?" Anlamazcasına kafamı eğerek hafifçe salladım, ardından gözlerimi kısarak ona baktım. Neyden bahsediyordu bu?

"Alena..."

Masanın üzerindeki ellerinden biri uzanıp benim elimi bileğimde şokla kalakaldım. Ege ciddi miydi? Dalga mı geçiyordu yoksa? Bu bir şaka mıydı? Ben böyle klişelere kurban edilecek bir köle değildim! Başımı Doran evinin çatısının altında, Doran kurallarına uyarak geçirmiş olabilirdim; ama zoraki evlilik konulu klişe romanlardaki gibi ailem tarafından ortak şirketin sahibinin oğluna satılabileceğimi hiçbir zaman düşünmemiştim.

Aptal kaderimde Mete yoktu, lanet olsun ki Milas Adin de yoktu; ama Ege olamazdı.

Irkilip elimi geri çekerek, "Benim sevgilim var," dedim ve arkama yaslandım. Sanki böylece ondan kolayca kaçabilecektim.

Bir anda öfkeyle parladı. "O yanındaki çocuk, değil mi?"

Milas'ı kast ediyordu. Hazır anneme palavra sıkmışken buna Ege de inanır diyerek kafamı salladım ve üstüne bir de, "Evet," dedim onaylayarak. Milas duysa beni öldürürdü.

"Alena, daha önce birçok kişiyle takıldın; ama hepsi gelip geçiciydi. Ben burada daha derin şeylerden bahsediyorum," diyerek gözlerini kapatıp bir süre öyle bekledi Ege, ardından geri açarak yüzüme baktı. "Daha özel şeylerden, öpüşüp koklaşmaktan ileri bir seviyeden..."

"Ailelerimiz istedi diye evlenmek mi derin bir şey oluyor? Sen ağzından çıkanlarla şu an masaya yatırdığın konu hakkında bir bağlantı kurabiliyor musun Ege?" Gülerek gözlerimi devirdim. "Bu arada, evet, o özel şeylerden bahsetmiştin, geçen hafta odamda hem de. Üzerime abanırken ve itip çekme hakkında iğrenç bir yatak esprisi yaparken... Çok net hatırlıyorum."

"Bunun için özür dilerim, tamam mı?" Sesini yükseltti bir anda.

"Bana sakın sesini yükseltme Ege. Ya insan gibi otur konuş ya da kalkıp giderim."

"Özür dilerim, Alena; ama özellikle Yunanistan'da son zamanlarda popüler olmuş bir kolyeydi o taktığın Meryem Ana kolyesi. Nereden bilebilirdim annenin sana onu öylesine verdiğini?"

Öylesine mi? Annem, onu bana öylesine vermediğini dün gece açıkça söylemişti. O ne bekliyordu ki zaten, kendimi onun kollarına atacağımı mı? Benim annem değil miydi köyünden aşkı için İstanbullara kaçan, babamın kollarına atlayan... Nedense bu hikâyenin tamamen palavradan ibaret olduğunu ve sosyetik arkadaşlarının gözüne efsanevi bir aşkı olduğunu sokmak için uydurduğunu düşünmeye başlamıştım. Annem itibarı için her şeyi yapabilecek bir kadındı.

Bir an durdum ve nefesim kesildi. *Bu evlilik olayını biliyordu*. Annem bunu biliyordu. Herkes biliyordu. Yalnızca bunu bana öylece kabul ettiremeyeceğini bildiğinden başından beri beni Ege'ye ittiriyordu. Böylelikle asıl teklifi onlara ben yapmış olacaktım. Ayağına gelmiş olacaktım...

İşler o kadar kolay değildi.

Ben mantık evliliği yapmak istemiyordum.

Ellerimi saçlarımdan geçirerek, "Şu an burada oturmuş, benimle boşa konuşuyorsun Ege, yalnızca sinirleniyorum," diyerek çantamı da aldım ve masadan kalktım. "Eğer arkadaş olmak istiyorsan, kendine çeki düzen verdiğin sürece bakarız; ama benim için bundan fazlası değilsin. Yirmi birinci yüzyıldayız, artık çocuklar sırf aileleri şirketleri birleştirmek istedi ya da büyük bir ortaklığa imza attı diye mantık evliliği yapmıyor."

O da ayağa kalktı. "Ben o çocuktan çok daha fazlasıyım Alena. Sana bunu kanıtlayabilirim."

"Nasıl kanıtlayacaksın? *Neyi* kanıtlayacaksın? Ben on dokuz yaşındayım ve evlenmek gibi bir düşüncem yok. Bunu aklından çıkar."

"Ben zaten şimdi evlenelim demiyorum ki, ailelerimiz de öyle söylemiyor! Yalnızca basit bir nişan. Evlilik için mezun olacağımız yılı beklemek yeterli."

Derin bir nefes alarak, "Sanki bu olacakmış gibi konuşuyorsun," diye mırıldandım.

"Neden olmasın?" diyerek masayı aramızdan çekti ve bir adım yaklaştı. "Geçen yaz, seni sahilde öptüğüm günü hatırlıyor musun? Bana karşılık vermiştin. Sen de beni istiyorsun."

"O sadece basit bir öpücüktü. Bunu aklından çıkar Ege. Kahveleri sen içersin." Daha fazla yanında duramayarak kafeden ayrıldığımda bulduğum ilk taksiyi çevirip içeri oturdum ve okulumun adını söyledim.

Ege aklını kaçırmıştı. Böyle bir şey asla olmazdı. Anne ve babamın söylediklerini yapıyor ve kurallarına uyarken kişisel alanımı ihlal etmelerine ses çıkarmıyordum; fakat bu evlilikti! *Lanet olası evlilik*. Eski tarz görücü usulü kurulmuş sahte bir birleşmenin kurbanı olmayacak, yirmilerinde evin-

de çocuklarıyla oturup mutsuz ev kadınını oynayan bir kuklaya dönüşmeyecektim. *Çünkü olacak olan buydu!* Ege'yle böyle bir kâbusun parçası olamazdım. *Hele de Ege'yle.* Bu kadarı çok fazlaydı.

Bu kadarı sınırı aşıyordu. Belki de Aral haklıydı, bir şeyler yapmalıydım.

Kızların mesajlarını görmezden geldim ve derse girmedim. Taksi okulun önünde durduğunda bir süre bekledim; ama öylece yürüyüp devam edemeyecek kadar öfkeliydim. Bu yüzden şoföre ev adresini verdim ve yarım saat sonra ön kapıdan boş eve girerken annem bana bu konuyu açtığında ona ne söyleyeceğimin hakkında düşündüm.

Babamın bir isteği olsa genelde anneme söylerdi ve o da bana iletirdi, bu yüzden babamla baş başa gerçek ve doğrudan bir görüşme hiç gerçekleştirmemiştik, kaldı ki annem de kendi düşüncelerini benden asla esirgemezdi. Bu yüzden biliyordum ki bu konuyu bana annem açacaktı.

Gece yaz onunla takılmamı istemesi, geçen hafta bana verdiği kolye... Daha önce de dost olarak yakınlaşmamı istediği insanlar olmuştu; ama bunun bambaşka bir hikâye olduğunun ve öylece kabul edemeyeceğimin kendisi de farkında değil miydi?

Kim yönetiyordu benim hayatımı? *Benim!*

Ben değildim, orası kesindi.

Odama çıkıp üzerimdekileri çıkararak duşa girdiğimde kafamdaki her şey daha berraktı. Böyle şeylerin olmasından nefret ediyordum, inşa ettiğim her şeyin bir kurmaca olduğunu hatırlıyordum ve sonra unutmak için çok şeyden vazgeçiyor, çok zaman harcıyordum.

Bunu kime anlatabilirdim ki? Kızlara anlatsam tatları kaçardı ve bunun bir kâbus, ailemin de berbat insanlar olduğunu düşünürlerdi. Benden soğusunlar istemiyordum. Tavsiye alabileceğim kimse yoktu.

Belki Aral; ama kapısını bu konu için tıklanırsam muhtemelen elime bir bilet tutuşturup ilk uçakla buradan kaçmamı önerirdi. Kendisi de bunu yapmayı planlıyordu.

Akşam yemeği vakti geldiğinde son birkaç gündür diyet listemdekileri bile doğru düzgün yemediğimi fark etmiştim. Bu hâlde o bir kiloyu vermiş olmalıydım ve annem bir an önce tekrar tartılmamı istese iyi ederdi; çünkü sabahları krep yemeyi özlemiştim.

Saat sekizi vurduğunda dördümüz de masanın başındaydık ve her zamanki gibi aynı anda otururduk. Aral ve annem birbirlerine asla bakmıyorlardı. Babam her zamanki sorularından birkaçını sorduktan sonra yemeğine döndü ve ardından annemle birlikte şirket mevzularını üstü kapalı bir şekilde tartışmaya başladılar.

Bütün yemek boyunca birinin çatalını bırakıp bana yönelerek Ege ve bugünkü saçmalıkları hakkında konuşmasını bekledim, ama öyle bir şey olmadı. Babam, hizmetçiye kahvesini çalışma odasına getirmesini söyledikten sonra iyi akşamlar dileyerek üst kata çıktığında Aral da ortalıktan kayboldu, böylece annem ve ben kaldık.

Kollarımı masanın üzerinde birleştirip hizmetçi kadına bir bakış attım. Beni anlamış gibi tabakları toplamayı bırakarak mutfağa döndü ve bunu fark eden annem de gözlerini bana çevirdi. "Söyleyecek bir şeyin mi var, Alena?"

"Ege, bugün okuluma beni ziyarete geldi."

Annemin dudakları hızla bir gülümseme için kıvrıldı ve gözlerinin kenarları kısıldı. "Öyle mi? Umarım iyi vakit geçirmişsinizdir. Ege gerçekten harika bir çocuk."

Hadi oradan. Aklı başında olmayan bir bebe o daha. Ne istediğini bile bilmiyor.

"Pek vakit geçirmedik. Geçen seferki olay yüzünden özür diledi."

Dudaklarını birbirine bastırarak geriye yaslandı ve kaşlarını kaldırdı. "Pekâlâ, bu nazik bir hareket. Ona bir şans vermelisin."

Sırıttım. *İşte geliyor...* "Benim bir erkek arkadaşım var."

Annemin yüzü anında düştü. "Şu çocuk mu? Alena, bu konuyu seninle yeterince iyi konuşamadık; ama o çocuk sana uygun biri değil."

"Onun yalnızca ismini biliyorsun ve sadece bununla bile onun bana uygun olmadığına karar verebiliyor musun? Sanırım süper güçlerin var."

Ellerini masaya koyarak öne uzandı. "Hayır, tatlım. Buna anne içgüdüsü denir. İnan bana, o sana mutluluk veremez; öyleleri bencildir. Giderler. Giderken de kalbini kırarlar ki bir daha aynı şeyleri hissedemeyesin."

"Sanırım son zamanlarda çok fazla romantik kitap okuyorsun anne," diye mırıldandım haddimi oldukça aşarak. Uzun zamandır onunla bu tarzda konuşmuyordum. "Biz gayet iyiyiz."

Ayağa kalkarken kollarını göğsünde birleştirdi. "Ege gibi birini bırakıp nasıl onun gibi biriyle olursun?"

"Anne, sürekli, 'Onun gibi biri,' diyorsun; ama neyden bahsediyorsun anlamıyorum. Birbirinize tek kelime etmediniz."

Bir ileri bir geri yürürken dönüp bana baktı. "Alena; senin için en iyisi ne, göremiyor musun?"

Samimiyetin suretinin olmadığı bir gülümseyişle yerimden kalkıp sandalyemi düzeltirken kendime engel olamayarak, "Benim için en iyisi; hiç tanımadığım, ama sırf ailesi bizimle ortak iş yapacak diye beni evlenmeye zorladığın Ege mi? Bunu mu kastediyorsun?" diye söylendim.

Annem bir anda ortada durup elini ağzına götürdü. Bunu kendisi açıklamadan bildiğime şaşırmış gibi görünüyordu.

Muhtemelen üzülmüştü; çünkü artık işler daha zordu, beni parça parça bu fikre alıştırarak gerçekleştirme planları suya düşmüştü. Genelde bu metodu kullanırdı annem... Her seferinde başarılı da olmuştu.

Beni şaşırtarak, "Yarın akşam evde bir davet veriyoruz, aile yakınlarımız ve iş ortaklarımız katılacak. Sabah, senin için sipariş ettiğim elbiseyle birlikte dekorasyon ve yemekle ilgilenecek elemanlar gelecek. Eğer okulda dersin varsa ve önemli değilse iptal etmeni rica ediyorum," dedi ve konuyu hiç açılmadan kapattı.

Akıllıca bir hareketti.

"Partnerin olarak Ege'yi davet etmeni-"

"Benim bir erkek arkadaşım var," diyerek her kelimeyi bastırdım. "Ege'yle ikili olarak bir şey yapmak istemiyorum. Hele bu aralar, hiç. Yani eğer yanımda birini getireceksem bu Milas'tan başka biri olamaz."

Annem gözlerini devirerek seslice nefes verdikten sonra, "O zaman onu davet et, Alena," diye mırıldandı. "Smokin giysin."

"Bunu yapabilirim." Gülümsedim ve cebimde titreyen telefonuma elimi attım. "Öyleyse, iyi akşamlar anne."

Yemek masasının başından ayrılırken annem bana cevap vermedi. Odama giden yol ise sanki on kilometre gibi gelmişti.

Titreşmesi biten telefonum ben odama girdiğimde çalmaya tekrar başladığında İnci'nin aradığını görüp aramayı hoparlöre aldım ve kendimi yatağa, telefonumu da yanıma bıraktım. "Efendim İnci?"

"Kayıplardasın yine."

Ellerimle yüzümü kapattım. "Biraz öyle oldu. Galiba üşüttüm."

"Öyle mi? Partiye gelemeyecek kadar mı peki?"

Yatakta yan döndüm ve öylece yanımda duran telefonu-

ma sanki İnci karşımdaymış gibi bir bakış attım. "Ne partisi? Benim neden haberim yok?"

"Artık var güzellik. Son sınıflardan bir grup çocuk tuttukları evden haftaya çıkacaklarmış, çıkmadan bu akşam eğlence düzenlemişler. Bu söylediğime inanamayacaksın, ama bahçelerinde havuz var ve havuz benim odamdan daha büyük. Bu nasıl öğrenci evi ve bu evi hangi parayla-"

"Kimler var?" Bu kafayla böyle bir partiyi çekebileceğimi düşünmüyordum. Üstelik yarın akşam da davet varken...

Siktir. *Milas'ı nasıl gelmeye ikna edecektim?*

"Eylüller var, Yamaç da Eneslerle geldi. Şaka değil, ama Duygu da var ve bu sefer gayet güzel giyinmiş. Stilist falan tuttu herhalde kendine."

İnci'ye, Milas'ın adını kullanmadan Milas'ın gelip gelmediğini nasıl sorabilirdim?

"Enesler derken?"

"Geçen akşam sahildeki takım işte. Doğukan, Milas falan."

Tam isabet.

"Adresi mesaj atarsın."

Telefonu kapatıp üzerimdekileri sıyırarak kirli sepetine attıktan sonra dolabımın önüne geçtim ve ne giyebileceğini düşündüm. Mavi? Hayır. Mekân neresiydi ki zaten? *Bir villa...* Nasıl giyinmeliydim?

Deri bir şort ve askılı beyaz bir bluz giyindim. Üzerine de boyu şortumun bitişine kadar gelen siyah bir hırka... En iyisiydi.

Saçlarımı açıp diplere kuru şampuan sıktıktan sonra hafif bir makyaj yaptım. Beyaz spor ayakkabılarımı elime alarak odamdan çıkınca etrafı kontrol ettim. Teknik olarak sıvışıyordum; çünkü geç gelebilirdim ve yarın okul vardı. Daha da önemlisi, annem derslerimi ekerek akşamki davete hazırlanmam gerektiğini söylemişti, sabah erkenden

kahvaltı için kalkacağımı da hesaba katarsak yeterince uykumu alacağımdan emin olmazsa dışarı çıkmama asla izin vermezdi. Ayrıca bir de Milas'la davet hakkında konuşmam gerekiyordu. Eğer yalnızca telefonla arayıp sorarsam bu teklifimi kabul etme ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu tahmin etmek için medyum olmaya falan gerek yoktu. Sonuç olarak, *evet*, kesinlikle sıvışmalıydım.

"Yani sıvışıyorsun?"

Merdivenlerin başında durmuş, aşağıda kimlerin olduğunu görmeye çalışırken bir anda arkamdan bir hışırtı geldiğinde nefesimi tutarak ona döndüm. *Aral*. Üzerinde eşofmanlarıyla karşımda durmuş, yüzünde bezgin bir ifadeyle dişlerini fırçalıyordu.

Ona sırıttım. "Çığlık falan atmayacaksın, değil mi?"

"Hayır," diyerek içimi rahatlattı. "Hayır tabii ki, Alena. Kaç yaşındayız, beş mi? O küçükkendi. Şimdi şartlar değişti."

Sessizce nefes verdiğimde omuzlarım çöktü. "Ne istiyorsun?"

"Nereye gidiyorsun?"

"Kızlarla bir kafede bir şeyler içeceğiz," diyerek yalan söyledim.

"Yalan söylüyorsun."

"Ne zannediyorsun, sana adresi ve diğer bilgileri hemen öteceğimi mi?"

Kaşlarını kaldırarak diş fırçasını ağzından çıkardı. "Biliyor musun, şu çığlık atma olayını düşünmeye başladım. Yani beş yaşında falan değiliz artık, evet, ama o ebeveynlerimizi buraya getirebilecek en hızlı yöntem bu olurdu."

Telefonumun ekranını açıp ona çevirdim. "Bir parti."

Ekrana bakıp macunlu dişleriyle sırıttı. "Harika. Ben de geliyorum."

Şokla ona baktım. "Hayır. Gelmiyorsun. Henüz reşit değilsin ve orası sana uygun bir yer değil."

"Bunu görüyor musun?" İşaretparmağıyla kafasını gösterdi. "Bu bir kafa. Çalışıyor. İçini açıp bakarsan da bir beyin göreceksin. Çoğu insan buna sahip değil. Bazen sende de olmadığından şüphelenmiyor değilim. Yani bu; muhtemelen o partidekilerin yüzde doksanından daha zeki olduğumu, her zaman seçeneklerin en iyisini kendi çıkarım doğrultusunda değerlendireceğimi gösterir ve Alena, bu gece hiç uykum yok. Odamda takılmak istemiyorum. Yani ya aşağı iner ve garajdaki Mini Cooper'ının içinde beni beklersin ya da ağzımı konuşmak dışında çok gürültülü başka bir şey için açacağım ve hayır, suratına bulaşacak macun köpükleri hiç umurumda değil."

Ağzım açık bir şekilde söylediklerini algılamaya çalışırken bir anda, "İyi seçim," diyerek bana seçenek bırakmadı ve ağzını temizlemek için odasının aralık kapısından görünen banyoya girdi. Durumu kabullenip hızlı ama sessizce merdivenlerden indim. Etrafta kimse yoktu, mutfaktaki işlerle ilgilenen hizmetçiler haricinde. Bu yüzden dikkatlice ön kapıya yürüdüm ve çır çıkarmadan kapıyı açıp arkamdan kapattım. Spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdikten sonra arka taraftaki garaja yürüyüp otomatik kapıyı şifreyle açtığımda, anne ve babamın arabalarının yanında duran biricik arabamı fark etmiştim.

Aral elbette ki biliyordu, bazen arabayı gizlice dışarı çıkarıyordum. Ailem, ehliyetimin ardından bana hediye ettikleri arabamın evin altındaki garajda öylece yatıyor olmasını kabullenmiş olmamı bekleyemezdi. Teknik olarak kabullenmiştim; ama bazı geceler geç dönmem gerektiğinde beni bırakmaları için erkeklerle uğraşmaktan sıkılmıştım, çünkü çoğu ertesi gün peşimden ayrılmıyordu ve geneli aptaldı.

Aral öyle bir erkek değildi, olmayacaktı da. Zaten benim kardeşimden ne beklenirdi ki? Onu yanımda görürmek her

ne kadar hoşuma gitmese de beni ikna edişinden etkilenmişim ve ona izin verecektim.

Beş dakika sonra Aral gözlerinin rengine yakışan mavi gömleği ve pantolonuyla garajın girişinde belirdiğinde yan koltuğa atladı, kapıyı kapattığı an garajdan çıkıp arka bahçe kapısından dışarıya sürmeye başladım.

"Annem ne yapıyordu?"

"Etrafta yoktu, sanırım duş alıyor."

"Babam?"

"Çalışma odasında," diye cevapladı beni. "Yakalanmaktan bu kadar korkuyorsan belki de geceleri gizlice sıvışmak sana göre değildir kız kardeşim."

Ona gözlerimi devirerek baktım ve ardından önüme döndüm. "Komik olma. Korktuğum yok, yalnızca kontrol ediyorum. Yalnızca aptallar arkalarında iz bırakırlar."

"Öyle olsun."

Bazen, geceleri uykuya dalmadan önce, Aral'ın benden önce doğmuş olmasını diliyordum; ama ertesi sabah uyandığımda perilerinkine pek de benzemeyen kısa masalımıza devam ediyorduk. Her şey yerinde duruyordu: bütün sorumluluklarım, bütün hatalarım ve hiçbir şey yapmıyor olsam bile yapmam gereken bir sürü şey. En basitinden bu gece yakalansak, yarın sabah bütün cezayı alan ben olurdum; çünkü birincisi, büyük olan ve kardeşime sahip çıkması gereken bendim, ikincisi de ikimiz de ceza alsak dahi Aral'ın bunu yapacağını düşünmüyordum.

Ben yapmayabilirdim tabii. Yani bana denilen bütün o şeyleri... Ama alışmıştım. Böylece daha sakin bir hayat sürebiliyordum.

Evlendirilmeye zorlanmak pekî? Elbette ki bunun sakin ve değerli hayatımda yeri yoktu.

Kafamı sallayarak yola odaklandım ve bu düşünceyi ka-

famdan attım. Böyle bir şey olmayacaktı, Ege'nin lafını aç-
ması bile komediydi.

Ev, okula yakın, sakin ve büyük bir mülktü. Çevreye ve bahçeye park edilmiş birçok araba ve motosiklet vardı.

Uygun bir yere park ettikten sonra Aral'la aynı anda çık-
tık ve kapıları kapattık.

Ben arabanın önünden dolaşırken Aral bir anda, "Ay-
rılmadan önce ararsın," diyerek sıvışmaya çalıştığında onu kolundan yakalayarak, "Gece yarısından önce döneceğiz," diye mırıldandım.

Yüzünü buruşturarak, "Ne?" diye homurdandı. "Asla olmaz. Evden sıvışığın gecelerde sabahlara kadar dönmü-
yorsun."

"Ama şu an sen varsın, yalnız değilim. Başına bir şey gelirse annemler beni öldürür."

Dönüp eve bir bakış attı. Müzik ve kalabalığın sesi dışa-
rı taşıyordu, terasta oturup türrürenler vardı. Tekrar bana döndüğünde kaşlarını kaldırmıştı. "İçeride başına bir şey-
ler gelebilir mi yani?"

Ellerimi kaldırdım. "Evet. Evet, uyan Aral. Bu aptal liseli partilerinden biri değil, içeride herkes reşit ve içki içip öpüş-
mekten çok daha fazlasını yapıyorlar."

"Yapıyorsunuz," diyerek iğneli bir ses tonuyla beni dü-
zeltti ve elini alnına götürüp öylesine bir asker selamı ver-
dikten sonra içeri yürümeye başladı. "Şunu unutma Alena, ben artık çocuk değilim. Sana iyi eğlenceler."

Bir kere bana abla desen... Seni küçük velet, küçüksün işte.

Aslında pek de küçük görünmüyordu. Bir kere boyu ben-
den uzundu ve oldukça yakışıklı bir suratı vardı. Mavi gözleri ve keskin bir ifadesi... Etrafındaki kızların beslediği egosuyla bana çarpıp durduğunu biliyordum, elbette ki o güçlü gö-

rüntüsünün içinde sakin bir ceylan yatıyordu. Yalnızca onu görmek için ortaya çıkacağı anı beklemem gerekiyordu.

Erkek kardeşimin de elbette zayıf bir noktası vardı. Herkeste olduğu gibi.

İçerisi oldukça iyi havalandırılmıştı ve hoş bir şekilde pizza kokuyordu. Etraftaki pizza kutularını ve Amerikan tarzı dizayn edilmiş mutfağın büyük tezgâhındaki bira şişelerini görebiliyordum. Ön taraf fazlasıyla kalabalıktı, tanıdıklarıma selam verip kısa sohbetlere girerek arka tarafa ilerlediğimde bahçede havuza atlayanları, kenarda dans edenleri ve çalılıkların önüne kurulmuş koltuklarda oturanları gördüm. Kabul etmek gerekiyordu, iyi yer kapmışlardı.

Konuşuyor, gülüşüyorlardı. Herkes oradaydı. Enes'in üzerinde beyaz bir tişört ve kot vardı, Doğukan saçma salak bir gömlek giyinmişti, ama dalgalı saçları hoş görünüyordu. Eylül sürekli kahkaha atarak Yamaç'ın anlattığı şeylere tepki gösterirken Yamaç da bu sırada masadaki şişeden bardağındaki her neyse onu tazeliyordu. İnci beyaz bir etek ve üst giyinmişti ki ona çok yakışmıştı, her zamanki gibi Yamaç'ın koltuğunun kenarında oturuyordu.

Tam karşımda, iki kişilik koltukta oturan -hayır- uzanan siyahlar içindeki kişi de Mülas'tı. Onları dinliyor gibi görünmüyordu. Bir kolunu kafasının altına, diğerini de karnının üzerine bırakmıştı ve gökyüzünü izliyordu. Önünde, koltukla masa arasında çimenlere bağdaş kurarak oturmuş kişi de Duygu'ydu. Bu kız ne zaman aramıza sızabilmişti böyle? Bir de kim ona beyaz tişörtle model olarak bol gelen pantolonunu bu kadar iyi bir şekilde bir araya getirmeyi öğretmişti? Ya da saçlarını düzleştirmeyi? Ya da makyaj yapmayı?

Bana her öğününde ne yediğini gerçekten mesaj atıyordu. Başlarda saçma sapan şeyler aldığı için onu fazlasıyla kızdırmıştım; çünkü bir insan üç öğününü de hamurlu, yağlı

ya da şekerli şeylerle geçirebilir miydi? Hayır. Ben bu lükse haftada bir bile sahip olamıyordum. Öyleyse o da marul yemeliydi. Biraz yeşillik. Biraz salata.

Onu bu hâle getiren salata ve biraz yeşillik miydi? Neden benim üzerimde işe yaramıyordu?

Aralarından yürürken hırkamı çıkarıp kenara bıraktım, çünkü hava sıcaktı. Yamaç ıslık çalıp elimden tuttuğu gibi beni etrafında döndürmeye başladı. "Gecenin yıldızı da sonunda gelmiş. Biz de tam olarak yapay sarışınlar ve onların yanmış saçlarından bahsediyorduk! Etrafına bakarsan fazlasıyla var."

Bir kere etrafımda dönüp elimi ondan kurtardıktan sonra alçak masanın üzerinden atlayıp kalan tek boş yere yürüdüm. "Evet Yamaç, ama bu tarafta yok. Ben orijinalim."

Milas'ın ayaklarını uzattığı koltuk kısmı tam anlamıyla boştu ve ben bu cılız bedeni oraya sığdırabileceğimden emindim, ki öyle de oldu. Milas kıpırdamadı bile. Yukarıda ne görüyordu ki öyle dikkatli bakıyordu?

Bir süre sohbet saçma sapan bir şekilde konudan konuya atladı. Sonunda konuşmaktan ya da Doğukan'ın komik anılarını dinleyip herkesle kahkaha atmaktan sıkılmıştım ve hemen yanımda, ayaklarımın dibinde oturmuş Duygu'ya bakmadan edemiyordum.

Onu ayakkabımın ucuyla dürterek bana dönmesini sağladım. "Burada tam olarak ne yapıyorsun Duygu?"

Gülüyordu, fakat ben onunla konuşurken kendini toparladı. Herkes sohbete devam ediyordu, ama biz sıyrılmıştık.

"Ne demek ne yapıyorsun?" diye sordu. "Takılıyorum, eğleniyorum..."

"Onu demiyorum," diyerek elindeki kola bardağını alıp masanın üzerine bıraktım. "Burada ne işin var, bizim aramızda? Yapman gereken ödevlerin ya da çalışman gereken

şeylerin yok mu senin? İzleyip zırlaman gereken diziler? Devam ettirmen gereken bir asosyalliğin?"

Kaşları çatıldı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Ah, bu ifadeyi seviyorum. Hadi, savun kendini.

Yutkundu. "Akşam... Milas'la kütüphanede ödevimiz üzerine çalışıyorduk. Bitince o arkadaşlarıyla çıkacaktı ve Eylül de gelmek isteyip istemediğimi sordu, ben de geldim."

Tek kaşımı kaldırdım. "O mini eteği çıkarmak ve makyajını yapmak için bayağı zamanın olmuş anlaşılan."

"Ah," diyerek üzerine baktı ve gülümsedi. "Gelirken Eylül'ün evine uğradık ve bana ödünç verdi. Onun bedenine girdiğime inanamıyorum; ama bu pantolon-"

Duygu'nun çenesi düşerken ben o andan sıyrılmıştım. Birincisi, Milas'la gerçekten şu aptal ödev şeyi için partnerlerdi ve birlikte düzenli olarak zaman geçiriyorlardı. İkincisi, Eylül onu partiye mi davet etmişti? Daha geçen hafta eteği hakkında benden daha çok konuştuğu kızı? Neden? Üçüncüsü, kıyafetlerini pekâlâ ödünç vermesi?

Kafamı kaldırdığımda çoktan Duygu'yla konuştuğumu fark eden Eylül'le göz göze geldim. Bana göz kırpıp önüne döndü ve her ne anlatıyorsa anlatmaya devam etti.

Önüme döndüğümde Duygu, ışıl ışıl parıldayan gözler ve heyecanla atan canlı bir kalp ile karşımdaydı. Gerisine, hemen arkasındaki koltukta uzanan yakışıklı çocuğa kaçamak bakışlar atıp önüne dönüyor ve dudaklarını ısırıyordu.

İşte hikâye: *Üniversiteyi yeni kazanmış, kıyafetler konusunda sıfır zevke sahip olan saf ve masum kız, kusursuz sakarlığı sayesinde okulun popüler sarışın kötü kızının öfkesini kazanır ve onun kendisine yaşattığı zor zamanlar sonucunda değişir. Bu sırada da okulun en yakışıklı ve hoş erkeklerinden birine kalbini kaptırır ve aptal bir ödev için onunla eşleşir. Birden sıkıcı filmler ve battaniyeler altında*

cips yiyerek geçirdiği acınası hayatını yatağından eğlenceli partilere taşır ve bam! Bu hikâyede kaybeden tek kişi, kitabın başında ona zorbalık yapan sarışın kız olur; çünkü hiç bir şey bilmeyen çömeze her şeyi öğretmiştir ve asıl bilmediği şey, kendi sıkıcı ve düzenli hayatında sahip olabileceği farklı hiçbir şey olmamasıdır. Saf ve masum olan için ise bambaşka ve heyecan verici bir kapı aralanmıştır.

Oturduğum yerde dikleşerek Milas'a bir bakış attıktan birkaç saniye sonra kafasını hafifçe kaldırarak o da bana bakmaya başladı. *Söylesene, sen onun hikâyesinin başrolü müsün yoksa benimkinin mi?* Gördüğüm en güzel gözler onunkilerdi, yeşil ve gizemli. Hoş bir sesi vardı, ne zaman konuşsa boğazım gıdıklanıyordu. Beni öptüğünde her şeyi unutuyordum. Geri planda kalan, hayatımın ta kendisi oluyordu. Annemin istedikleri, babamın ilgisizliği ve sanki çocuklarında bulaşıcı bir hastalık varmış gibi onlardan uzak durduğu gerçeği, her ay kahvaltı için aşağı indiğimde gördüğüm farklı ve yabancı hizmetçiler, Bilgisayar Mühendisliği bölümünü kazandığım için almam gereken bütün o derslerin yükü, erkek kardeşim benden nefret ettiği için hissettiğim ağırlık, yemek isteyip kendimi uzaklaştırmaya çalıştığım bütün o yiyecekler ve kafamın içindeki ses...

Bunu, onun bir başkasının hikâyesinin başrolü olduğunu anladığım zaman fark etmem de Tanrı'nın beni cezalandırma şekliydi.

İnci, "Sıkıldım, bir şeyler yapalım," diyerek geriye yaslandığında önüme döndüm ve bacak bacak üstüne attım.

"Geçen seferki oyuna ne dersiniz?"

Bir anda Milas ve ben dahil herkesin bakışları Duygu'ya döndüğünde Enes oturduğu yerde kıpırdanarak, "O oyundan hoşlanmadığını sanıyordum," diye mırıldandı.

"Ve çocukça bulduğunu," diye ekledi Yamaç.

"İçki olursa çocuk oyunları kategorisinden çıkar," diyerek ayaklandı Doğukan ve tam olarak içkilerin olduğu kısma gitti.

İnci el çırparak oturduğu yerde biraz öne kaydığında kahkaha attı. "*YES!*[1] Son seferki kadar keyif alabilmeyi umuyorum."

"Sağlam bir şeyler getirse bari," diyerek meydan okuyan bakışlarını doğrudan Duygu'ya yöneltti Eylül. "Geçen sefer içtiğimiz süt falandı galiba. Mete'den ne beklenir ki zaten?"

"Bu yüzden votka."

Doğukan iki şişe ve birkaç bardağı masanın üzerine bırakmağında Eylül'ün keyfi yerine gelmişti ve tam olarak aklından geçirdiği şeyi yaptığı için Doğukan'a gülücük atıyordu.

Milas ayaklarını çekip doğruldu ve koltuğa yaslanarak oturdu. Oyun ilgisini çekmişe benzemiyordu, ama sonunda yaslanarak oturmama izin verdiği için mutluydum.

"Tamam, ama önce havaya girmemiz için tekila öneriyorum, yoksa bu oyun, 'İlk kiminle öpüştün?' sorusundan ileri gitmiyor." Yamaç ayağa kalkıp arka taraftaki hazırlık sınıflarından çömez bir çocuğa birkaç işaret yaptıktan yalnızca iki dakika sonra bir tepsi fondip bardağı masadaydı. "Bu bir medyan okuma. Yaptıysanız fondip yapacaksınız. Beş altı kere yapsak yeter. Ben başlıyorum..."

Yamaç bardakları bıraktıktan sonra yerine geri otururak gözlerini üzerimizde sinsice gezdirdi. "Şu an hoşlandığı biri olanlar fondip yapsın."

Sekiz kişiydik. İki kişi uzanmadı.

Ben ve Milas.

"Nasıl fondip yapıyoruz? Tuz ve limon..." Duygu elindeki minik tekila bardağına yabancı bakışlar atarken ilgisizce, "Önce tuzu yala, kafana dik, sonra limonu ısır," diye homurdandım.

---

[1] (İng.) ever. (ç.n.)

Yani Milas birinden hoşlanmıyordu. Yani Milas benden de hoşlanmıyordu. Yani Milas hoşlanmadığı birini mi öpüyordu? Hoşlanmadığı birinin evine, oyunu sürdürebilmek için başta sesini çıkarmadığı telefonunu unutma bahanesiyle mi geliyordu?

Pis herif.

"En son öptüğünüz kişi bu partideyse ve bunu biliyorsanız fondip," dedi Enes ve geriye yaslandı kendi küçük bardağını elinde çevirirken.

İşte başlıyoruz...

Sekiz kişiydik. Beş kişi uzanmadı.

Ben, Milas ve Doğukan aynı anda uzanıp fondip yaptık.

Gözlerini Milas ve benim üzerimde gezdirerek, "Bu çok belli bir şeydi zaten," diye mırıldandı, İnci ve Doğukan'a döndü. "Her neyse, peki ya sen, zavallım? Kız arkadaşından ayrıldıktan sonra bir başkasını mı buldun?"

"Sadece takılıyoruz," diyerek havuzda arkadaşlarıyla takılan esmer bir kızı gösterdi Doğukan ve sırıttı. "Epey iyi takılıyoruz."

Yamaç şokla kızdan Doğukan'a döndü. "Eğer sen o kızı tavladıysan ben de Bella Hadid'le yatıyorum, velet."

Enes gülüp Doğukan'ın omzuna yumruk atarken Doğukan kaşlarını devirerek sırıttı. "Öyle mi, velet? O zaman oyun sırasında bana meydan okursun ve sana neye sahip olduğumu gösteririm."

Aptal erkeklik gösterileri. *Ergenler.*

"Eğer son bir saat içerisinde yalan söylediyseniz fondip yapın."

Bu sefer Eylül meydan okuduğunda koltuktakileri süzdüm ve kimsenin uzanmadığını gördüm. Hiçbiri yapmamış mıydı yani? Peki kendim için de aynısını söyleyebilir miydim?

Daha önce de birilerinden hoşlandığım olmuştu ve o

duygunun nasıl bir şey olduğunu kesinlikle biliyordum. Oyuna Yamaç başladığında fondip yapmayarak yalan söylemiş olmuştum. Eğer bu oyunu oynayacaksak kurallarına göre oynamalıydık, değil mi? Birinden paçayı sıyırmış olmam, diğerinden de sıyırmamı gerektirmiyordu. Hem bir saat uzun bir zamandı ve ben buraya geleli yarım saat falan olmuştu. Ondan önce de yalan söylemiş sayılırdım. Mesela evden sıvışmam da bir aldatmaydı, anne ve babamı aldatmıştım ve bu da bir yalan sayılabilirdi. Odamda uyuduğumu sanıyorlardı ama hayır, işte buradaydım.

Bilmiyordum. Belki de kendimi kandırmak istemiyordum. Bunu yaparsam rahatlayacaktım ve zaten kimsenin de soru soracağı yoktu.

Uzanıp fondip yaptığımda herkesin gözleri bana döndü, ama bardağı sesli bir şekilde masaya bıraktığımda kimse bir şey sormaya cüret etmedi.

"Sonuncu soru için şuna ne dersiniz: Eğer daha önce fondip yaptıysanız tekrarlayın ve bu hazırlık safhası kapanır."

Söylediğim şey herkese fondip yaptırdığında Duygu alkolden gerçekten etkilenmiş gibi görünüyordu, çünkü yanakları kızarmış ve gözleri sulanmıştı. Ayrıca oturduğu yerde hafifçe sallanıyordu. *Sen kaşındın kızım.*

"Ben başlıyorum," dedi Duygu ve büyük bir cesaret göstererek bana baktı. "Doğruluk mu cesaret mi, Alena?"

Sırıtarak "Cesaret," dedim.

Duygu da sırıttı. "Senden gidip iki dilim pizza yemeni istiyorum."

"Ne?"

"Asla yapmaz," diyerek ağzını açtı İnci.

Eylül, "İşte bu oyunu eğlenceli kılan da bu," diyerek güldü. "Çünkü yapacak."

Saat çok geçti. Onu geçiyor olmalıydı. Bu saatte öyle bir

karbonhidrat ve yağ deposundan gereksiz altı yüz kaloriyi midemе göndermek çok tehlikeliydi, özellikle de yarın akşam bir davet olacakken ve annemin benim için kim bilir nasıl daraltırdığı elbise sabah gelecekken.

Bunu yapamazdım.

Bunu yapmamalıydım.

Ben cevap vermediğimde Enes kaşlarını çattı ve Miray bana döndü. Yamaç ve Doğukan'ın da ilgisini çekmiş gibiydi bu konu.

Daha fazla dikkat çekemezdim, bu konunun benim zaafım olduğunu fark etmemelerini sağlamalıydım. Bu yüzden, "Bu muydu?" diye homurdanarak ayağa kalktım ve takiben masalara yürüdüm.

Hayır. Hayır. Hayır. Midem bulanıyordu. Bunu yapmamalıydım. İki dilim? Bir de iki dilim mi demişti o? *Küçük şeytan! Elimden çekeceği vardı.*

İki dilim pizzayı karton tabağa koyduktan sonra kolluğa geri döndüm ve geriye yaslanıp bacak bacak üstüne attıktan sonra tabağı kucağıma koydum. Yedi kişinin bakışları altında bir dilimi ısırdığımda herkes oyuna geri dönmüştü. "Oyun boyunca ağzında geveler artık," diyerek güldü Eylül ve öne kayıp oyuna devam etti.

Enes'e sormuştu ve o da cesareti seçmişti, böylece kalkıp lezbiyen olduğunu bildiğimiz bir kıza tokat yiyene kadar çıkma teklifi etmişti. Doğukan ise arkadaşının intikamını İnci'den çıkarmışın, iç çamaşırlarıyla havuza atlamıştı.

Oyun gerçekten eğlenceli bir şeye dönüşüyordu, kucağımdaki şey hariç. Ne zaman birinin bakışlarını yakalasam pizzadan ısırmak zorunda kalıyordum ve o sırada o bakışlara tekrar maruz kalmayacağımı umduğum için çiğneyebildiğim kadar uzun çiğniyor, sanki ağzım çok doluymuş gibi davranıyordum. Buna rağmen ilk dilimin yarısı bile bi-

memişti. Biri beni kurtarabilir miydi? Yoksa bu iş bittikten sonra ilaç almak zorunda kalacaktım.

Teşekkürler Duygu.

Sıra Yamaç'a geldiğinde Eylül onun kulağına eğildi ve böylelikle Yamaç da Duygu'ya döndü. "Doğruluk mu cesaret mi Duygu?"

Kimse şu ana kadar doğruluğu seçmemişti ve Duygu da pek de seçecek gibi durmuyordu.

"Cesaret," diyerek kıkırdadı. *Ah, hayır.* Kim iki fondiple sarhoş olurdu ki?

Yamaç sırıttı. "Bunu söylemene sevindim; çünkü ben de senden tam olarak yarısına kadar dolu bir bardak votkayı fondip yapmanı isteyecektim."

Ne planlıyorlardı, onu kusturmayı mı? Zaten sarhoş olduğunu görüyorlardı ve bunu bilerek yapıyorlardı.

Bu sefer buna karışmayacaktım. Duygu Hanım buraya gelmeyi ve bu masaya oturmayı kendisi istemişti. Böyle arkadaşlara sahip olmanın sonuçları vardı ve o sonuçlara katlanmalıydı. Sürekli yanında durup ona bebek bakıcılığı yapacak biri yoktu kimsenin hayatında; herkes her şeyi kendi yaşayarak deneyimlemiş ve kendi başına ders çıkarmıştı. Duygu da bir partide takılıp eğlenmek istiyorsa bütün bunları da göze almalıydı, içki kusmak ve bir kusmuk şelalesine dönmek dahil.

Hele de bana pizza yediriyorken. Zorla. İki dilim. İki. Bu şeylerin bir dilimi üç yüz kaloriydi ve benim bir öğünüm dahi iki diliminki kadar değildi!

Duygu "Pekâlâ," diyerek yutkundu ve dökmeden bir bardağın yarısına kadar votka doldurabilmeyi başardı, ama bardağı tutan elleri titriyordu. Ya alkol damarlarında gerçekten dolanıyor ve onu deli ediyordu ya da votka içmekten korkuyordu.

Bardağı dudaklarına götürüp gözlerini sıkıca kapattığı ve bir yudum almaya çalıştığı sırada ise hiç kimsenin beklemediği bir şey oldu: Milas günün kahramanıydı. *Elbette.* Bardağı aldı ve gözünü bile kırpmadan kafasına dikip Duygu'nun çelimsiz küçük ellerine bıraktı.

Bilmediğim bir sebepten kalp atışlarım hızlandı, yine aynı sebepten içime bir ağırlık çöktü, omuzlarıma da gülümseyen dudaklarıma da. *Hepsine aynı anda.*

Yapma.

Lütfen olmasın.

Alena, yapma.

Kapılma.

Yine kırılacaksın.

Daha sert kalkacak, daha çok nefret edileceksin; çünkü öfkeli olacaksın.

Hayat neden kalbine giremediğim çocukları hayatıma sokuyordu ki?

"Bu haksızlık," diyerek itiraz etti Yamaç. "Ona meydan okudum Milas, sana değil."

"Eğlenmek için sarhoş edecek başka bir soytarı bulun."

Ona bakmıyordum. Kafam karışmıştı, bu yüzden kucağımdaki renk cümbüşüne girmiş lanet olası pizza dilimlerine bakıyordum.

"Hey, sakin ol," dedi Eylül araya girerek. "Sadece oyun oynuyoruz."

"Devam edin öyleyse," diyerek ayağa kalktı Milas ve Duygu'ya baktı. "Kalkıyor musun?"

Duygu kafasını kaldırıp ona baktı. Diğerlerine ve tekrar ona bakmasına kalmadan toparlanıp ayağa kalkmıştı. Eylüllere dönerek, "Beni de çağırdığınız için çok teşekkür ederim, iyi geceler," diye mırıldandıktan sonra Milas'ın peşinden yürümeye başladı.

Eylül'ün ağzı açık kalmıştı. "*Kaltak.*"

Doğukan kahkaha atarak votka şişesine ve bardağa uzandı. "Peh... Duygu gibi bir çömezin Milas gibi birini kapacağı kimin aklına gelirdi? O çocuğun sadece kızlarla yattığını sanıyordum, eve bıraktığını değil."

"Hey!" diyerek dikkati üzerine topladı ve elini göğsüne götürdü İnci. "Bakın burada ne var... Bir kalp, herkes de buna sahip. Bununla âşık olunuyor. Haberiniz var mı bu organdan, yoksa yalnızca ben mi neyden bahsettiğimi biliyorum?"

Yutkundum.

Her şeyim vardı.

Her şeyim... Güzel sarı saçlarım, iyi bir fiziğim, her gün üç kere değiştirsem bile birkaç yıl bana yetecek kıyafetim, istemediğim kadar para, altımda iyi bir araba, iyi notlar ve güzel bir yüz.

Aynı zamanda *hiçbir şeye* sahip değildim. İnci'nin bahsettiği, göğsümün altında atan şeyden ve onun bana neler yaptırabileceğinden bihaberdim.

Pizza tabağını kenara bırakarak, "İki dakikaya dönüyorum, kardeşimi de getirmiştim de bir kontrol edeyim," dedim ve ayaklanarak hızla yürümeye başladım.

"Dön ve pizzanı bitir Alena!" diye seslendi İnci arkamdan gülerek.

Evin salonuna girdiğimde istediğim yüzü etrafta göremedim. Kardeşimi aramak için kalkmamıştım o masadan; bunu biliyordum. Yalan söylediğimin farkındaydım, etrafta dolanan gözlerim kardeşimi aramıyordu. Yalnızca bu gecenin böyle bitmesini istemiyordum işte. Böyle biterse yarın sabah nasıl uyanırdım?

Motosikleti olduğunu hatırlayarak koşar adımlarla dışarı çıktım ve etrafa bakındım. Oradaydı işte. Duygu arkasından yürüyordu, geri geri yürümek gibi apralca şeyler ya-

pıyordu ve Milas da yanındaydı. Arkası dönük olduğundan yüzünü göremiyordum.

Hızlı adımlarla peşlerinden yürüdüm ve yeterince yaklaştığımda Milas'ı kolundan yakalayıp durmasını sağladım. Elimi çektiğimde bana dönmüştü. Duygu da yanımızda durmuştu. *Elbette.*

"Bir şey söylemem lazım," diyerek gözlerimi Milas'ınkilere çevirdim. Etraftan gelen ışık yüzünden gözlerinin yeşili oldukça berraklaşmış, daha açık bir renge dönmüştü.

"Devam et," dedi ve dilini hızlıca alt dudağının üzerinde gezdirdi.

Bakışlarımı Duygu'ya çevirdim. "Özel."

Duygu durumu çakmış gibi parladı ve gülümsedi. "Ah. Evet. Tamam. Ben şuradayım," diyerek biraz ileriyi göstermişti, morali açıkça bozulmuş gibi görünüyordu.

Duygu gittikten sonra Milas'la yalnız kalmıştım.

Ona sormalıydım. Şimdi sormalıydım. *Davet olayını...* Yoksa bir daha ne zaman yapabilirdim bilmiyordum ve yarın akşam Ege'nin, ailemin ve evlilik konularının arasında sıkışıp kalmak istemiyordum. Bu son nokta olurdu ve ben kendimi kaybederdim. Böyle dikkatsizce bir şey yapmak, büyük bir yenilgi demekti. Ona ihtiyacım vardı.

"Bu olaydan hoşlanmadığını biliyorum; ama yarın akşam evimizde bir davet var ve benim yanımda biriyle orada olmam gerekiyor."

Nötr ifadesini korudu. "Bir sürü erkek arkadaşın var, Alena. Hepsi içeride ve bir masanın etrafına doluşmuş, seni bekliyorlar."

"Hayır," diyerek kaşlarımı kaldırdım. "Senin gelmen gerekiyor; çünkü anneme erkek arkadaşım olduğunu söyledim ve yarın akşamki durumdan beni kurtarabilecek tek kişi sensin."

"Nasıl ben oluyorum?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Buna nasıl cevap verecektim? Ona aile içi durumlarımızdan öylesine bahsedemezdim. Bu gardımı indirmek olurdu ve o yalnızca birkaç haftadır şöyle böyle tanıdığım biriydi. *Hangi akılla Aral'a uyup onun erkek arkadaşım olduğunu anneme söylemiştim ki!*

Ona ihtiyacım vardı. Yine de ihtiyacım vardı. Hatta bu olay tam da ihtiyacım olduğu bir zamanda patlak vermişti; çünkü hemen ertesi günü Ege bana ailelerimizin bizim hakkımızda yaptıkları evlilik planlarından bahsetmişti. Bunu yalnızca böyle engelleyebilirdim, elimdeki en iyi seçenek buydu.

Ona cevap vermediğim için bir şey demeden dönerek gitmeye yeltendi Milas. Gitmesine izin veremezdim, bu yüzden kısık sesimle ve gözlerimi kaparak yalnızca birkaç gün önceki Alena'nın asla yapmayacağı bir şeyi yaptım. "Bir çocuk var. Ailem beni onunla evlendirmek istiyor; ama ben istemiyorum."

Onu istemiyorum.

Milas dönerek attığı adımı geri aldı ve tekrar karşımda durdu. Biraz daha yakındı bu sefer. Bakışlarını gözlerime çevirdiğinde ben de benimkileri açmış ona bakıyor, bana vereceği cevabı bekliyordum.

Bir süre gözlerimin içine baktı, seslice nefes aldıktan sonra, "Sen onu istemiyorsun?" diye tekrar etti beni. Acımasız yeşil gözleri, gözlerimden dudaklarıma kaymıştı. Biraz daha yaklaştı. Parfümü çok hoş kokuyordu. İçime çektikçe kollarını boynuna dolayıp onu kendime çekme isteğiyle doluyordum. "Peki sen neyi istiyorsun, Alena?"

Cüretkâr bir tavırla gözlerinin içine bakarak, "Yarın akşamki davette erkek arkadaşımmış gibi davranmanı," diye mırıldandım ve ardından dudaklarına çevirdim mavi gözlerimi. "Milas, hoşlanmadığın bir kızı öpmeyeceksin, değil mi?"

Birkaç santim geri çekilerek çatılan kaşları ve sırıtan dudakları ile baktı. Keyiflenmişti. "Sana seni öpeceğimi düşündüren şey ne, Alena?"

Buna vereceğim bir cevabım yoktu. Gözlerimi devirerek geri çekildim. "Her neyse. Lütfen takım elbise giyin."

"Kravat takmam."

Omuz silktim.

"Bununla birlikte borcun ikiye katlanıyor. Bana iki kere borçlandın, Alena."

Ağzımı açarak ona baktım. "Çetelesini mi tutuyorsun?"

Sırıttı. "Daha fazla borçlanmayı mı düşünüyorsun?"

"Küstah."

Omuz silkti ve derin bir nefes alarak biraz geriye döndü. Duygu'ya bakıyordu, kollarını birbirine sarmış, sokağın başında dikilen ve ayakkabılarıyla toprağı eşeleyen Duygu'ya.

Çiziliyormuş gibi hissettiğim boğazımı temizleyerek, "Senin de iki fondip borcun var," diye mırıldandığımda dikkatini tekrar çekmiştim. Bana döndü ve anlamaya çalışır gibi baktı.

"İlk fondipe uzanmadın, öyleyse yalan söylediğini kabul edip benimle bardağı almalıydın. Sanırım bütün bunları Duygu'dan alıp kafana diktiğin votka bardağına sayıyorsun?"

"Ben yalan söylemem," diyerek kaşlarını çattı Milas.

"Gözlerin söylemiyor olabilir; ama dudaklarından çıkanlara kendin bile inanmıyorsun," diye fısıldadım çok kısık bir sesle.

Kaşlarını çatarak bakmaya devam etti. Duymamıştı.

"İyi geceler Milas. Duygu'ya da iletirsin," diyerek döndüm ve arkama bir kez dahi olsun bakmadım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Üşürken içimi sevgi ısıtmadı benim, hep çay ya da kahve içtim.
Büyüdüm, büyüdüm... Büyürken sıcak şeylerle
ısınamadığım kışlar geçirdim.
Odamın kapısı bir gece yarısı çocuk masallarına hiç açılmadı.
Bu yüzdendir belki de, yatağımın altındaki canavarlar
her gece kafamda cirit atardı.
Anneme söyledim, babama da...
Susmayı böyle öğrendim: saat sekizde, yemek masasında.

"Kabul edilmişim!"

Eylül bir anda masadan bağırarak elindeki telefonla zıpladığında etraftaki masalarda oturan bütün insanlar bu tarafa dönmüştü. İnci'yle beraber durumu anlamaya çalışırken göz göze geldiğimizde çatalımızı kenara bırakıp Eylül'e döndük.

"Nereye?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

İnci bir anda aklına gelmiş gibi gözlerini pörtleterek peşinden kalkıp çığlık attığında bu sefer etraftakiler ikinci kez dönüp bakmaya başladılar; ama artık hiç hoş bakmıyorlardı. Eh, bu kafe sessizliği ve naif müzikleriyle ünlü bir yerdi, birazcık huzur çok görülmemeliydi.

"Yoksa?"

Eylül, İnci'ye bakarak kocaman bir kahkaha attığında İnci onun kollarına atlayıp kocaman sarıldı. Böylelikle konuya Fransız kaldığımı anlamış oldum.

"Neler oluyor?"

Eylül geri çekilip saçlarını düzelterek masaya tekrar oturduğunda, rahatsız oldukları için önlerine dönmeyip hâlâ dik dik bakanlara da bir bakış atmayı ihmal etmemişti. "Lisede oyunculuk eğitimi alıp küçük rollerde oynadığımı biliyorsun. Bu sefer yeni bir dizinin başrolü için seçmelere girmiştim ve kabul edilmişim!"

Kaşlarım kalktı. "Ciddi misin?"

Sırıttı. "Niye? Başrol tipi yok mu bende?"

"Yok, ondan değil de... Yani, çok güzel bir şey bu. Haberim yoktu. Tebrikler."

İnci su içtiği bardağını masaya koyarken ağzını şapırdattı ve bakışlarını ikimizin arasında gezdirdi. "Siz ikiniz... Neyiniz var?"

Bir an aramızda geçen samimiyetsiz olaylar silsilesini incelemek için elimi zihnimin tozlu raflarındaki dosyalara daldıracak gibi oldum; ama hemen vazgeçtim. Böyle şeylerden bahsetmek benim zararımaydı, Eylül'le bizim aramızda hiçbir şey yoktu.

Eylül gözlerini devirerek geriye yaslandı. "Benim bir sorunum yok; ama Alena sürekli somurtup ortamı bozuyor. 'Başrole seçildim,' diyorum, verdiği tepkiye bak. Öldün mü kızım sen?" Elini uzatıp yüzümün önünde salladı. "Öldüysen haber ver de gömelim. Zaten makyajın da bir garip olmuş bugün."

Gözlerimi sonuna kadar açarken elimi çantama attım ve küçük aynamı aradım.

"Ben de fark ettim onu aslında..."

İnci'nin de katıldığını belirten sesini duyduğumda ağlamak üzereydim. Sabahtan beri doğru düzgün bir şey yememiştim, bir saat içerisinde akşama hazırlanmak için evde olmam gerekiyordu ve tek isteğim bugünkü ilk ve muhtemelen son öğünüm olan salatamı bitirmekti.

"Ortamı bozduğum için üzgünüm; ama gitmem lazım," diyerek ayaklandım. Aynamı hâlâ bulamadığımdan dünkü çantamda unutmuş olabileceğimi düşünüyordum.

"Şu akşamki davet olayı mı?" diye sordu İnci geriye yaslanarak.

Kafamı salladım.

"Sorun olmaz bence, rahat ol," dedi Eylül. "Tabii makyajını kendin yapmadığın sürece. İyi bir makyöz biliyorum, numarasını atabilirim."

Kafamı salladım. "Atarsın." Elbette.

Masadan kalkıp onlara el sallayarak çıkışa yürümeye başladığımda bir şeyler söylemişlerdi; ama kafam o kadar dağılmıştı ki hiçbirini anlayamamıştım.

Öncelikle sabah erken kalkıp hazırlanmış olmama rağmen bir türlü odamdan çıkamamıştım, çıktığımda ise kahvaltı masasında sadece annemin oturuyor olduğunu görmüştüm. Söylediğine göre babam bu akşam erken gelmek zorunda olduğu için sabah da erkenden çıkmıştı; Aral da kırık kolu yüzünden gece uyuyamamış, bu yüzden sabah ağrı kesici alıp tekrar yatmıştı.

Annemin karşısında çekinip ne yiyeceğimi bilemediğimden izin alıp okula gelmiştim. Dersime girdikten sonra kütüphanede biraz çalışmıştım; ama başım çok ağrıyordu ve bir türlü odaklanamıyordum. Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum, ama sanki bir anda herkes benim hakkımda kötü şeyler düşünüyor gibi gelmeye başlamıştı ve kimsenin yüzünü görmek istemiyordum. Eve gitmek, yatağımın içine

girmek ve uyumak istiyordum. Eve uzak olan her yer bir anda bana aşırı tehlikeli gibi gelmeye başlamıştı.

Kıyafet tercihim çok kötüydü. Mavi bir kot üstüne sarı bir tişört ve deri bir ceket giyinmiştim. O kadar basit ama karmaşıktı ki... Ya da bana öyle geliyordu, bilmiyordum. Makyajım? Ne yaptığımı bile hatırlamıyordum. Bana neler oluyordu?

Kampüsün hemen dışındaki kafeden salatamın ve suyumun parasını ödedikten sonra çıktığımda, bütün bu düşüncelerimin üzerine bir de caddenin karşısındaki okul kapısında beni bir sürpriz bekliyordu. Gözlerimi kırpıştırıp yeniden bakmam gerekmişti bu manzaraya: Duygu, Milas'ın motorundan iniyordu. Kaskını çıkardığı andaki ifadesi o kadar netti ki... Uzun saçlarının arasından gülümsüyordu. Saf mutluluktu.

Ona gülümsüyordu. Benim erkek arkadaşıma -sahte- erkek arkadaşıma... En azından bu akşamlık.

Ceketimi giyerken yaya geçidinden geçip doğruca yanlarına yürümeye başladım. Ne yaptığımı bilmiyordum, sadece yapıyordum.

Duygu kaskı Milas'a uzattığında bir an midem kasıldı. O kask, benim taktığım mıydı? O kız da takabilmişti. Tabii ya... Kim bilir ondan önce, hatta benden sonra bile kimler takmıştı... Benim kim olduğumu ya da Milas'ın nasıl biri olduğunu unutuyordum. Bizim nasıl bir ilişki içerisinde olduğumuzu unutuyordum, yerimi unutuyordum.

Bu da bugünü daha da boktan kılmaya yetiyordu.

"İyi miydi?" diyerek önlerinde dikildim ve kollarımı göğsümde bağlayıp kalkmış kaşlarımla onları süzdüm.

İkisinin de dikkati bana çevrildi. Milas motosikletten inmişti, üzerinde siyah bir kot ve siyah bir kazak vardı, bir de deri ceketi. Duygu ise kahverengi bir etek ve krem rengi bir kazak giyiniyordu.

"Ne iyi miydi?" diye sordu Duygu kaşlarını çatarak.

"Alena," dedi Milas, göz göze geldiğimizde adımın üstüne bastırarak. Elbette ki Duygu neyi kastettiğimden habersizdi; fakat Milas beni yalnızca birkaç haftadır tanıyan biri olarak ne dediğimi anlamıştı.

Bir süre yeşilliklerine baktım; ama ona yenilmedim ve kararlı ifademle Duygu'ya dönerek sırıttım. "Seks."

"Ne?"

Duygu gözlerini sonuna kadar açarak bana bakarken Milas bakışlarını kaçırmıştı. Ne zannediyordu? Hem benimle hem de onunla takılabileceğini mi? Çıkmak ya da sevgili olmak gibi kalıpları reddediyor olabilirdi, daha da yakınlaşsak muhtemelen yine reddedecekti; ama bu aynı anda iki kişiyi görürebileceği anlamına gelmiyordu.

"Öyle değil mi?" Dilimi dudaklarının üzerinde gezdirirken aşağılayıcı bir ifadeyle Duygu'yu süzdüm. "Buruşmuş etek, dağılmış saçlar ve dudakların dışında her yerde gezinen o iğrenç pembe rujun... Yaptığınız şeyin ismini de bilmiyor olamazsınız herhalde, değil mi?"

"Alena," diyerek araya girdi Milas ve kolumdan tutarak ona dönmemi sağladı. "Yeter."

Yeşilliklerine baktım. O benimkilere nasıl bakıyordu bilmiyordum; ama ben ona sinirlenmiştim. Nasıl olurdu da böyle bir kızı yanında dolaştırırdı? Nasıl oluyordu da ben ona gülümsüyorken o arkasına bu sümsüğü alıp gezdirebiliyordu?

Duygu anında kızarıp bozarmıştı. Utanç dolu bakışlarıyla etrafından geçip gidenlere bakıyordu biri bir şey duydu mu diye. Okulun kapısının önündeydik ve bu saatte burası dolu oluyordu.

"Biz bir şey yapmadık..." dedi Duygu, ama Milas'a daha fazla bakamadığından başını kaldırırken çantasını düzeltip bahçeye koşmaya başladı.

Milas arkasından çatık gözlerle baktı, ama Duygu'nun kaybolması uzun sürmediğinden direkt bana dönmüştü. "Neden bunu yaptın şimdi? Onun öyle bir kız olmadığını biliyorsun."

Bir adım yaklaşıp göz teması kurdum ve meydan okuyan bir ifadeyle ne düşündüğünü çözmeye çalıştım. "Öyle mi Milas? Nasıl bir kızmış o? Onun gibi olmayanlar nasıl kızlarmış peki? Ben onlardan biri oluyorum, bizi böyle kategorileştirdiğine göre." Kolumu elinden kurtarıp üzerine gittim. "Nasıl bir kızmışım ben?"

Elini saçlarından geçirdi. "Demek istediğim... Öyle bir şey yapmadığımızı biliyorsun."

"Nasıl bir şey?" diye sorarak daha da ileri gittim.

Hafifçe eğilip zaten yakın olan yüzlerimizi daha da yakınlaştırdı, "Seks," diye fısıldadı ve bundan keyif alıyormuş gibi dalga geçerek sırıttı. "Ne yapmaya çalışıyorsun sen şu an?"

Sorusuyla bir anda geri çekildim ve ellerimle yüzümü sıvazladım. Başımı öne eğince saçlarım önüme düşmüştü. Sahiden, ne yapıyordum ben? Ruh hâlimin bu kadar hızlı değişmesi normal değildi. Bir an makyajım ve diğer şeyler hakkında aşırı özgüvensiz hissetmiş ve arkadaşlarımın yanından aceleyle ayrılmışken, diğer an caddenin karşısındaki çocuğun yanına koşuşturuyor ve yanındaki kızıp kaçıp ona hesap soruyordum.

Saçlarımda bir el hissettiğimde ellerimi yüzümden indirip başımı kaldırdım. Milas elleriyle önüme gelen saçları toplayıp geriye atmıştı ve nötr bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. "İyi misin?"

İyi misin?

Bu soruyu biliyordum. Bu, daha önce bana hiç sorulmayan o soruydu; çünkü tek bir cevabı vardı ve aksi düşünülemezdi. Çevremdeki herkes bunu diretiyordu. Kim so-

rabilirdi ki zaten? Annem? Eylül? İnci? Yamaç? İyi olmak zorundaydım. Neden iyi olmamalıydım ki?

Aral? Aral asla böyle bir şey sormazdı. Bizim diğer ailelerdeki gibi normal bir abla kardeş ilişkimiz yoktu. Okulda ne halt yediğini bile anlatmazdı bana.

"İ-iyiyim," diye mırıldandım bir adım geri çekilerek nefes almaya çalışırken, ama sesimin titrediğini fark ettiğimde kısık sesle küfretmemden anlamış olacak ki Milas'ın kaşları çatılmıştı.

"Atla," dedi.

"Nereden?" diye sordum.

Ona baktığımda kaşlarını kaldırmış, bana ciddi misin der gibi bakıyordu. Bir an aklına bir şey gelmiş gibi gözleri uzaklara gitti; ama ardından buraya geri dönüp motosikletine bindi ve bana diğer kaskı uzattı. "Seni eve bırakacağım. Hem akşam şu davet zımbırtısı yok mu?"

İstemsizce güldüm. "Davet zımbırtısı mı? Kim öyle der ki?"

Uzattığı kaskı gözleriyle işaret etti.

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Olmaz. Sen daha yeni geldin. Dersin falan yok mu?"

"Hayır yok." Beklemeden, tereddütsüz verdi cevabını. Sanki bir an önce soru sormayı kesip arkasına atlamam için konuşuyordu.

"O zaman Duygu'yu mu getirdin sadece?"

Gözlerimin içine baktı, ama hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey. Ne yani, özel miydi? Onların ilişkisi artık böyle mi tanımlanıyordu? Bu kategoriye mi giriyordu? Özel. Oysaki bizim aramızda böyle tanımlanabilecek bir şey yaşanmamıştı.

Bileğimden yakalayıp beni kendine çektiğinde çok fazla yakınına girdim ve boynundan gelen parfüm kokusuyla bir an sersemledim. O da bu sırada kaskı kafamdan geçirdi ve tekrar, "Atla arkama," dedi.

Umurumda değildi. Duygu'yla nasıl bir ilişkileri olduğu umurumda bile değildi. Neden olsundu ki?

Arkasına geçip kollarımı beline doladığımda motosikletini çalıştırmıştı. Kapının önünden dönüp caddeye çıktığında bir süre öylece etrafta olan biteni izledim. Hızdan dolayı biraz aceleyle göz gezdirmem gerekiyordu, bu yüzden de bir süre sonra başım ağrımaya başlamıştı.

Ağaçlar yok oluyordu, insanlar ben daha onların yüzlerine bakamadan geçip gidiyordu; ama deniz hep aynıydı, Milas ne kadar hızlansa da. Dalgası yoktu, sakindi. Tek renkti. Sabahı akşamı yoktu. Olduğu gibiydi. Kendiyle bir derdi de yoktu.

Hep öyle olmak istemiştim aslında. Olduğum gibi, kendiyle derdi olmayan biri.

Böyle nasıl olunurdu ki yirmi birinci yüzyıl dünyasında?

Yine de bir sabah kalktığımda makyaj ve moda kursuna kaydım yapılmıştı işte. Benim seçmediğim kıyafetler dolabımda belirivermişti. Benim istemediğim yemekler tabağıma konuluyordu. Benim istemediğim dersler veriliyordu girmek istemediğim sınıflarda. İstemediğim çocuklar giriyordu yakınıma, izin vermek zorunda kalıyordum bazen onlara.

Motosiklet yavaşladığında ne zaman geldiğimizi fark etmemiştim bile. Gözlerim kapalıydı, başımı Milas'ın sırtına yaslamış ve yolculuğun geri kalanı boyunca öyle kalmıştım.

Gözlerimi açtığımda tanıdık demir kapıyı gördüm ilk olarak. Ardından doğrulup kollarımı çektim ve motosikletten inip kaskı başımdan çıkardım keyifsizce.

Milas bir şeyler olduğunu anlamıştı. Ona bu tarz şeyleri belli etmemeliydim; çünkü onu da sıkabilirdim. "Al bakalım kaskını, şoför," diyerek ona uzattım.

Kaskı alırken kaşlarını çattı. "Şoför?"

"Servis gibisin, değil misin?" diyerek omuz silktim. "Kız-

lan alıp götürmeler falan... En son Duygu taktı değil mi bu kaskı gerçi? Bitlenmeyeyim sonra?"

Dalga geçer gibi gülerek gözlerini gözlerime dikti. "Bu ne hâl?"

"Ne, ne hâl?"

Bir süre bana baktı. Sanki gözlerime yeterince uzun bakarsa içeri girebileceğini sanıyordu. "Üzgünsün ve bunu gizlemek için başkalarına saydırıyorsun."

"Ben üzgün falan değilim."

"Üzgün olmanda bir sorun yok, o yüzden saklamana da gerek yok. Ne kadar saklarsan o kadar depreşir hislerin."

Kaşlarımı kaldırarak sırıttım ve alkışladım. "Vay, Edebiyat Bey konuşuyor; ama yanlış tespit. Üzgün falan değilim ben."

Seslice nefes vererek önüne döndü. "Öyle olsun."

"Neyse," diye mırıldandım. "Akşam buradasın, değil mi? Takım elbise giydiğinden emin ol."

"Evet. O saçma takımlardan giyeceğime inanamıyorum; ama akşam buradayım. Bana bu iyiliklerimi hakkıyla geri ödeyeceğine inanıyorum."

Kaşlarım çatıldı ve ağzım açıldı. Hafifçe öne eğildim. "Pardon? Nasıl ödeyeceğim?"

"Zamanı gelince anlarsın."

Sonra gazladı.

Ben de derin bir nefes alarak arkamı döndüm, evime doğru; bilmiyordu Milas, belki de anlamazdı.

İçimde büyüyen bu bilmediğim hisle doğruca kapıya yürüdüm ve anahtarımı bulmaya üşendiğimden zili çaldım. Kapıyı daha önce hiç görmediğim bir kadın açtı ve ben içeri girerken arkamdan kapatıp ortadan kayboldu. İçeriden sesler ve mutfaktan da inanılmaz kokular geliyordu; her yer köşe bucak temizlenmiş ve birkaç köşeye yeni dekoratif eşyalar yerleştirilmişti.

Salona kapının ucundan baktığımda koltuk takımlarının ortadan yok olduğunu ve uzun, küçük masaların yerleştirildiğini gördüm. Annem krem rengi bir elbiseyle oradan oraya koşuşturuyordu. Babamın gurur duyacağı bir organizasyon için sabahtan beri uğraşıyordu.

Göz göze geldiğimizde konuştuğu adamların yanından ayrıldı ve hızlı adımlarla topukluların üzerinde yanıma yürüdü. "Neredesin sen? Sabahtan beri yoksun. Çabuk odana çık, makyöz ve kuaförü yolluyorum."

Yanımdan ayrılmadan önce beklemesi için elimi koluna koyarken, "Ben yapsam?" diye sordum çekinerek.

Kaşlarını çattı. "Neyi sen yapsan?"

"Saçımı ve makyajımı."

Kaşlarını kaldırdı. "Alena, her zaman ikinci bir görüş daha iyidir."

"Lütfen."

Kolunu çekti ve elim aşağıda sallandı. "Yukarı çık. Onları on dakikaya gönderiyorum."

Ne zaman bir isteğinin aksi yönünde fikrimi belirtip nazikçe ısrar etsem bir anlığına, sadece bir anlığına kabul edeceğini zannediyordum; ama sonuç hiçbir zaman değişmiyordu. Sadece o vardı, Filiz Hanım ve onun istekleri.

Omuzlarım çökmüş bir şekilde isteksizce odama çıktım ve gardırobumun üzerine asılmış iddialı elbiseyi gördüm. Beyazdı, lanet olsun ki yine beyazdı. Bilerek bu rengi seçiyordu, böylece fiziğimi her seferinde en tehlikeli hâliyle kontrol edip diyetimi yönetebiliyordu. Ne zaman ağzıma atıştırmalık bir şeyler atasım gelse aklıma böyle akşamlar ve böyle elbiseler geliyordu benim de. Üzerimdekiler belime iyi otururlar mıydı yoksa bütün gece karnımı içime iyice çekmek zorunda mı kalırdım?

Neyse ki bu gece öyle bir şey olmayacaktı; çünkü zaten bir haftadır bir şey yemiyordum.

Elbisenin incecik, kopacak gibi bir çift askısı vardı ve göğüs kesimi düzdü. Tamamen vücuda yapışan türdendi ve kısaydı. Odama gelecek makyöz muhtemelen annemin direktörlüğünde kırmızı rujlu sade bir makyaj yapacaktı, ama saçlarımın nasıl olacağını kestiremiyordum.

Hızlıca duş alıp bornozla makyaj masama oturduktan birkaç dakika sonra bir adam ve bir kadın içeri girdi ve artık beni bayan klasik dedikodular başladı.

Adam makyözdü ve tam da tahmin ettiğim gibi koyu kırmızı mat bir ruj sürüp hafif bir ten makyajı yapmıştı. Kadın ise kurumuğu saçlarıma fön çekmiş, ortadan ikiye ayırmış ve omuzlarımdan aşağı bırakmıştı.

İşleri bittiğinde odamdan çıktılar. Muhtemelen sırada annem vardı. Daha sonra da akşama katılacak arkadaşlarını hazırlayacaklarını tahmin ediyordum.

Saçlarımı bozmadan elbiseyi giyinip siyah ve muhtemelen aşırı rahatsız topukluları da ayağıma geçirdim. En sevdiğim parfümden biraz sıktım ve dolaptan üzerime bir şal alıp odamdan ayrıldım. Derdim bu kattaki terasa çıkıp gelenlere bakmaktı; bir de Milas içeri girerken beni arar diye umuyordum, böylece onu buradan görebilirdim.

Öğlen onu Duygu'yla görmek, itiraf etmem gerekirse beni biraz üzmüştü. Milas ve Duygu'yu aynı tuvalde resmedemiyordum. Nasıl bir ilişkileri olabilirdi ki? Birlikte ödev yapıyorlardı gerçi, belki o yüzden birbirlerini daha yakından tanıma şansı bulabilirlerdi. Öpüşmüşler miydi? Ya da işler o tarz bir yolda mı ilerliyordu?

Gerçi bu şekilde tanınmazdı ki bir insan. Ben birkaç kez öpmüştüm onu sonuçta, değil mi? Yine de hakkında çok az şey biliyordum.

Motosikleti vardı. İngiliz Dili ve Edebiyatı okuyordu ve doğal olarak kitaplardan hoşlanıyordu. Hepsi bu.

Hepsinin bu olmasından nefret ediyordum.

"Erkek arkadaşını mı bekliyorsun?"

Arkamdan gelen sesle gözlerimi bahçenin önünde duran siyah BMW'den çektim. İçinden mavi elbiseli bir kadın ve muhtemelen kocası olan adam çıkmıştı.

Aral arkamdaydı. Pijamaları içindeydi ve elinde bir bardak şampanya tutuyordu. "Tam bir yıkıksın."

Şerefime kaldırıyormuş gibi sırıtarak bardağından bir yudum aldı. "En azından annemin seçtiği zengin bir piçle çıkmamak için sahte erkek arkadaşımı bir aile partisine davet etmiyorum."

Gözlerimi devirerek seslice nefes aldım. "Onu sahte erkek arkadaşım yapan sendin koca kafa, hatırladın mı? Beni kapının önünde yalanlarımı ifşa etmekle tehdit etmiştin."

"Sen de yalanlarının üzerini kapamak için başka bir yalan söyledin."

"Seninle uğraşamayacağım," diyerek üzerindekileri süzdüm. "Git üstünü değiştir. Annemler bu hâlini görürse ceza alırsın."

"Çok da sikimde."

"Küfretme!" Sesimi yükseltttim, ama hemen ardından sakinleşerek kendime geldim. "Bak, Aral, bu gece sorun çıksın istemiyorum. Yeterince gerginim. Daha fazla üstüme gelme ve gidip takım elbiseni üzerine geçir."

"Bir takım elbisem olduğu düşüncesini aklına sokan nedir?"

Sırıttım. "Annem sipariş vermişti. Muhtemelen gardırobunun üzerinde asılıdır."

Gözlerini kaçırarak tekrar küfretti. "Sikrir ya. Yine kurtulamadık."

Ona gözlerimi büyülttüm. "Küfretmek hakkında ne söylemiştim? Git ve giyin."

"Aptal parti umurumda değil, gidip film falan izleyece-

gim. Sana sahte erkek arkadaşınla iyi eğlenceler. Yine sahte kalacağa benziyor."

Aral sözünü keyif dolu bir alayla bitirip gitmek üzereyken gözlerim birden alev aldığında bana bir bakış atarak kapının önünde durdu. "Ne?"

"Bayılıyorsun eski defterlerimi karıştırmaya."

Tek kaşını kaldırdı. "Ah, o eski defter miydi? Bu Milas ne zaman eski defter olacak peki? Eski defterlerini yığdığın kütüphanen tam olarak nerede peki sevgili kardeşim?"

Ona doğru bir adım atıp sertçe baktım. "Kes şunu."

Önce bir şey söyleyecek gibi oldu, çünkü her zaman her şeye verecek bir cevabı oluyordu; ama bu sefer gözlerimdeki kararlılığı fark ettiğinde vazgeçti, "Her neyse," diyerek göz devirip içeri girdi.

Mete'yle tanıştığımızda ona sahte erkek arkadaşım olmasını teklif etmiştim; çünkü o zamanlar aptal bir ergendim ve bu şekilde annemle babamın dikkatini çekebileceğimi düşünmüştüm, ama hiçbir şey olmamıştı. Ölmediğim sürece bir sorun yoktu o zamanlar. Annem biliyordu geceleri partilere gitmek için gizlice evden sıvıştığımı; ama sesini çıkartmıyordu. Gerçi babam bilse de bir şey değişir miydi, emin değildim. Hayatımda verdiğim en yanlış kararlardan biriydi. Mete hayatıma böyle girmişti.

Yarım saat sonra şalımı atmış ve bir bardak şarabın tatlılığında ısınmış bir hâlde aşağıdaki kalabalığın arasına karışmıştım. İçeridekilerin yarısından fazlasıyla sohbetim olmuştu, bu yüzden çok yorulmuştum. Bunca sahte insanın suratına gülmek çok zordu. Annem ve babam böyle davetlerde oldukça güler ve samimi pozlar verirlerdi. Beni ve zorla getirebilirlerse Aral'ı da peşlerinde sürükleyip mutlu bir aile tablosu çizmeye bayılırlardı, şirketin de bundan güç bulduğunu düşünüyorlardı. En azından ortaklara ve aile dostlarına böyle bir imaj çizmeye bayılıyorlardı.

Birkaç dakika sonra kalabalığın arasından tanıdık bir yüz sıyrıldığında Eylül'ü hemen tanıdım. Dalgalı saçlarını iyice hacimlendirmişti ve siyah mini bir elbise giyiniyordu. O uzun bacaklarını saran çizmelerin daha önce birisinde bu kadar iyi durduğunu görmemiştim bile. Makyajından bahsetmek bile istemiyordum. Tam anlamıyla esmer bir kraliçeydi.

Asıl soru: *Onun burada ne işi vardı?*

"Hey, sarışın."

Önünden geçen garsondan iki bardak şampanya alıp birini bana uzattı, elimdeki boş kadehi kenara bırakırken, "Hey," diyerek selamladım onu gergince. *Siktir.* Birazdan Milas gelecekti. Ben ona ne bok anlatacaktım? Ege de henüz gelmemişti.

"Öğlen bayağı mızmızdın, ama şimdi düzelmişsin," diyerek göz kırptı. "Sen gittikten sonra ne oldu bilemezsin. O Duygu sümsüğü okul koridorunda ağlayarak dolaşıyordu ve bütün yüzü maskara olmuştu. Bok gibi görünüyordu. Ah! Fotoğrafını çekmeliydim..."

Kendimi kahkaha atmaya zorladım. "Kim bilir ne bok yedi de cezasını çekiyor."

"Zavallım, bir etek çekip iki üç boya süründü diye yem attığı bütün erkekler peşinden koşacak zannediyor, yazık," diyerek gözlerini devirdi. "Onun gibi birinin Milas'a sulandığını düşünebiliyor musun? Bu ne cesaret? Önceden Enes'e yavşıyordu. Şıpsevdi midir nedir, salak. Iyy."

Kadehini uzattığında benimkiyle hafifçe çarpıştırdım ve ona gülümseyerek gergince bir yudum aldım. Bu, konuşmak istediğim bir konu değildi; Duygu ne bok yemek istiyorsa yiyebilirdi. Şimdi asıl düşündüğüm, benim ne bok yiyeceğimdi.

Şampanyadan aldığım yudum karşıdan gelen başka bir tanıdık suratla boğazımda kaldığında Eylül kahkaha atarak, "Yavaş ol Alena," diyerek sırtımı sıvazladı; ama geleni fark etmemiş gibiydi.

Ege, iğrenç beyaz bir takım elbise içerisindeydi. Ona beyaz giyinmesini kim söylemişti? Ben de beyaz giyinmiştim!

Ah. Annem. Elbette.

"Alena," diyerek emrivaki bir hâlde sarılıp yanağıma bir öpücük bıraktı Ege, sonra geri döndüğünde elimden tutup beni etrafımda dönmeye zorladı. "Fıstık gibi olmuşsun."

Ona samimiyetsiz bir gülüş attıktan sonra elimi çekerken, "Teşekkür ederim," dedim. Geri iltifat etsem de etmesem de annemin haberi olmazdı nasıl olsa, biraz sessizliğin zararı olmazdı. Gereksiz diyaloglar. Güzel olduğumu zaten biliyordum! Annem bunun için etrafa para saçıyor, bense bunun için aç kalıyordum. Zayıflığın bir güzellik belirtisi olmadığını biliyorum; ama aptal toplumun aptal standartları işte.

"Ege," dedi Eylül ve karşı karşıya kaldılar. "Uzun zaman oldu, ha? Ne zaman döndün Yunanistan'dan?"

Ege güldü. "Bayağı oldu aslında, birkaç kere Alena'yla buluştuk. Anlatmıştır sanmıştım."

Siktir oradan. Ne anlatacağım ben seni?

Her halükârda bunu söylemesi iyi olmamıştı; çünkü ben kızlara her şeyimi anlatırdım ve onlara Ege'den bahsetmemiş olmam tek bir nedenle açıklanabilirdi: kötü şeyler. Eylül de yalnız kaldığımızda kesinlikle bunu bilmek isteyecekti.

"Eee, Alena, erkek arkadaşın nerede?" diyerek gözlerini etrafta gezdirdi Ege. "Yoksa seni bu gününde yalnız mı bıraktı?"

Eylül şok olmuş gözlerle şampanyasını yudumlamayı bırakıp bana döndüğünde gözlerinden ateş fışkırıyordu. "Ne erkek arkadaşı?"

"Şu uzun, kumral olan," dedi Ege, Milas'ı tanımlayarak. "Hani dövmeleri falan var. Bir dakika... Alena'nın bir erkek arkadaşı olduğunu benden mi öğreniyorsun sen şu an?"

Eylül dudaklarını sinirle birbirine bastırmıştı ki, "Her şey ani gelişti," diyerek araya girdim. "Bir haftadır falan

var böyle bir şey. Kızlarla da geçen haftadan beri pek konuşamadık. O yüzden açıklamaya vakit bulamadım."

Nasıl düzeltiyordum durumu böyle? Milas buraya gelince Eylül kim olduğunu öğrenecekti. Milas aslında benden hoşlanmıyordu, biz gerçekten çıkmıyorduk ve yarın okulda aramızda var olmayan yakınlık belli olduğunda Eylül numaralarını ona geçirecekti.

Bunun düşüncesiyle sertçe yutkundum ve boğazıma oturan yumruyu geri yollamaya çalıştım. Ben daha sabahki Duygu Milas manzarasını sindirememiştim, buna bir de Eylül eklenemezdi.

"Milas'ın ne işi var ki burada?"

Eylül'ün kendi kendine mırıldandığını duyduğum an derhal bakışlarımı kaldırıp baktığı yere döndüm. Milas kapıdan içeri giriyordu. Üzerinde beyaz gömlek, siyah bir ceket vardı ve şık bir siyah pantolon giyinmişti. Kravat ya da onun gibi bir şey takmamıştı, gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı. Göğsündeki birkaç dövme figürünü görebiliyordum. Saçları yukarı doğru taranmıştı ve dilini dudaklarında gezdiriyordu.

Göz göze geldik. Birkaç saniye içerisinde bana ve giydiğim elbiseye baktı, ardından yanımdakileri fark etti ve kendini buna hazırlar gibi yanımıza yavaşça yürümeye başladı.

"Bu işte," dedi Ege bilmiş bir tavırla ellerini cebine sokarak. "Tanıyor musun?"

Eylül'ün ailesi de mi davetli listesindeydi? Bu gece burada olmasını yalnızca bu açıklayabilirdi. İyi de, neden şimdiye kadar söylememişti ki? Ona göre bir şeyler ayarlardım. İşler böyle karışmazdı...

"Selam," diyerek keyifsizce Ege'yi süzdü Milas. Yanımda durmuştu. Ben ona dönünce o bana bakmadan kolunu belimden geçirdi ve böylece yakınlaşmış olduk.

Eylül'e döndüm. Ağzı açık kalmıştı. Suratında ne gibi bir

ifade oluşacağını tahmin etmiştim; ama yarın okulda nasıl bir çapraz sorguya gireceğimden habersizdim. Şartları kestiremiyordum. Bu, daha önce aramızda yaşanmayan bir şeydi. "Siz... Çıkıyor musunuz? Nasıl yani?"

Kestirdiğim bir şey vardı. Bu geceden sonra hiçbir şey bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Çakırmadan elimi Milas'ın belime sardığı elinin üzerine koydum ve hafifçe dürttüm. Bu mesajdan ne anlayacağını bilmiyordum, beni bu ortamdan çekip çıkarsın istiyordum sadece. Asıl planım, Ege'ye benim bir başkasıyla olduğumu göstermek onu bir daha yanıma gelmemeye ikna etmekti; ama şimdi işin içinde Eylül de vardı ve ben bir tartışma içerisine en azından herkesin içinde girmek istemiyordum.

"Neden şaşırdın ki?" diye sordu Milas beklemediğim bir anda. Üçümüzün bakışları da ona dönmüştü.

"N-nasıl yani?" Eylül benden daha çok şaşırmıştı ki bu ona, sorarken kekelemişti. Kekelemekten nefret ederdi, muhtemelen içinden kendine sayduruyordu. "Birinden hoşlanmadığını sanıyordum. Daha dünkü partide-"

"Aptal oyununuzu oynamıyordum, hepsi bu," diyerek lafını kesti. Ardından Eylül'ün koluna bir elin dolandığını fark ettim, arkasından gelen kişi annesiydi. Bana gülümseyerek araya girdi ve ortaya, "Nasıl gidiyor çocuklar?" diye sordu. "Alena? Mükemmel görünüyorsun tatlım. Her zamanki gibi."

"Teşekkür ederim." Kafamı hafifçe salladım.

"Anne?" diyerek annesine döndü Eylül ve elini koluna koyarak dikkatini çekti. "Bir şey mi oldu?"

"Ah, evet tatlım. Gelsene biraz, sana ihtiyacımız var. İspanyol bir misafirimiz..."

Eylül annesiyle ortamdan ayrılıp kalabalığa karıştığında yalnızca Ege, Milas ve ben kalmıştık. Ege ona çok kötü bakıyordu. Yanımızdan geçen garsonun elindeki tepsiden ne

olduğunu bilmediğim bir içki bardağı alıp kafasına diktiğinde gözlerimi büyülttüm ve Milas'a dönüp, "Bahçeye çıkalım mı?" diye sordum.

Bakışlarını bana çevirdi ve göz göze geldiğimizde kafasını salladı. Elini belimden çekerken Ege'nin baktığına emin olduğum bir anda elinden tuttum ve onu bahçeye sürükledim.

Salondaki kapıdan havuzun önündeki çimenlik alana çıktığımızda, gözüme ilerideki salıncağı kestirmiştim. Etrafta kimse yoktu; muhtemelen hava serin diye herkes içeride kalmak istiyordu.

Milas'ı salıncağa doğru çektiğimde elimi bırakmadan önce salıncağa oturdu ve ben de karşısında gerginice dikildim. "Eylül'ün geleceğini bilmiyordum."

Geriye yaslanıp elini saçlarından geçirdikten sonra kafasını geriye attı ve omuz silkti. "Eee?"

"Senden hoşlandığımı sanacak," diye homurdandım ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Bu seni onun gözünde bir yem hâline getirir."

Kaşlarını çattı. "Esmerlerle pek aram olmaz."

Kaşlarımı kaldırarak ağzımı açtım. "Öyle mi? Oyunda öpüştüğümüz akşam yanındaki esmer hiç öyle demiyordu ama. Çıkıyorsunuz sanmıştık hatta."

"Takılıyorduk," diyerek omuz silkti.

"Lütfen omuz silkmeyi kes."

Omuz silkti.

Kafamı olumsuz anlamda sallarken sıvıtmaya başlamıştım; çünkü ona bakıyordum ve giydiği siyah takım elbise içinde bile çok iyi görünüyordu. Tam bir şerefsizdi. Kalp kıran şerefsizleri ve hareketlerini iyi tanırdım. Milas onlardan çok daha akıllı ve sağduyuluydu, bunu her ne kadar hoşuma gitmese de ve hangi nedenden olursa olsun, ister hoşlandığından ister sadece düştüğü durumu düşündüğünden,

dün gece Duygu'ya olan tutumuyla göstermişti. Belki de bu yüzden onu bir kalp kıran olarak görmüyordum. Bir yabancının sarhoş olmasına müsaade etmeyen bir beyefendi, nasıl aynı kızın sarışın versiyonunu yerle bir edebilirdi ki?

Böyle, diye fısıldadı içimdeki ses.

"Eylül nasıl beni bir yem olarak görebilir?" diye sordu gözlerini kısarak. "Siz arkadaş değil misiniz?"

"Öyleyiz," diye mırıldandım gözlerimi ondan çekip etrafta gezdirerek. "Liseden beri tanışıyoruz. İnci'yle çok daha eskiyiz hatta, ama bu farklı bir konu. Açıklaması zor..."

Sırıtmayı keserek yeşilliklerini üzerime diktiğinde, ne olursa olsun tatmin edici bir cevap beklediğinin farkındaydım; bu yüzden başımı dik tuttum ve kollarımı göğsümde birleştirip ona hazırladığım cevabı harfi harfine dudaklarımdan dışarı döktüm. "Ben birinden hoşlandığımda Eylül bunu fark eder, ya da bilir ve o kişiyi benden önce ağına çekmek için kirli oynar. Kazanır da. Bunu bir oyuna çevirmeyi seviyor, ben de genelde izin veriyorum; çünkü kimseden en yakın arkadaşımla aramızı bozacak kadar çok hoşlanmıyorum. Buna sen de dahilsin, sadece artık yoruldum ve bilmeni istedim."

Kaşları havalandı. "Ne oldu?" diyerek sırıttım. "Gururuna mı dokundu?"

"Yanından bile geçemez. Dün tekila içmedim, unuttun mu?" Kafasını geriye atıp gözlerini üzerimde gezdirdi. "Sadece..."

"Sadece, ne?"

Hafifçe doğrularak uzanıp elimden tuttuğunda iki elim de iki yanıma düştü ve tuttuğu elimle beni kendine çekmeye başladı. "Sakın arkana bakma, ama Ege kapıda dikilip bizi izliyor. Uzak durup yanımıza gelmesini beklemek mi istersin yoksa ona iyi bir gösteri sunarak defolup gitmesini sağlamak mı?"

Kaşlarımı kaldırarak dudaklarımı birbirine bastırdım ve arkaya dönüp bakma isteğime engel olarak beni kendisine çekmesine izin verdim. Yanına oturacağım sanmıştım, ama beni kucağına çekiyordu; bu yüzden onu bozmadan yan bir şekilde kucağına oturdum ve kollarımı boynuna dolayarak yüzüne yakın bir yerde kaldım. Böyle oturduğum için kısa eteğim yukarı çıkmıştı ve Milas'ın bir eli kucağımdaydı, bu yüzden karnım karıncalanıyordu.

"İyi bir gösteri derken neyi kastediyordun?" diye sordum gözlerimi saçlarında gezdirirken. Tanrı şahidim olsun ki sağ elimi omzundan çekip saçlarına daldırmamak için çok zor tutuyordum kendimi. Şampuan ve parfüm kokusu geliyordu, vücudu da sıcak olduğundan az önceki hafif titreten esintinin neye benzediğini hatırlamıyordum bile.

Bir elini yanağıma çıkarıp parmaklarını hafifçe sürmüğünde dikkatim gözlerine çevrildi. Dudaklarıma bakıyordu. Beni öpecek miydi?

Tanıdık hissin yenileneceği beklentisiyle midem karman çorman bir hâle geldiğinde beynimde şimşekler çaktı. Ben ne yapıyordum böyle? Dışarıdan öyle görünmüyor olabilirdi, ama içimdeki bir şeyleri bu karşımdaki çocuğa tamamen teslim ediyordum. Dün gece kime nasıl davrandığı umurumda değildi, böyle bir şey Alena Doran için kabul edilemezdi.

Milas, kalıplardan nefret ediyordu. Ortadaki bir ilişkinin reddedilemez hayaleti hissediliyor olsa bile o, bu varlığı yok sayıyordu; bunu kapıda Aral'ın tehdidiyle anneme onun erkek arkadaşım olduğu yalanını söylediğimde net tavrıyla belli etmişti. Ben de sorun çıkmasını istemediğimden ona uyum sağlamıştım, ama gerçeklere dönersek böyle hayalet bir ilişki beni mahvederdi.

Dudaklarının yüzüyle birlikte kendiminkilere yaklaştığını fark ettiğim sırada geri çekilmesi için elimi boynundan

çekip yanağına bilerek götürdüm. Daha dokunamadan müthiş bir refleksle yakaladı ve aşağı indirdi; ama bu, geri çekilmesinden çok sıratmasına ve keyfinin yerine gelmesine yaramıştı. Yine de o hızlıysa ben iki katı hızlıydım. Neyin geldiğini öngörebildiğimden, o beni öpmeden önce ben omuzlarından tutunup ayağa kalktım ve arkamı dönüp kapıya baktım. Ege çoktan gitmişti.

"Ege gitmiş," dedim derin bir nefes alıp yutkunarak. "Burası soğuk oldu. İçeri mi geçsek?"

Ona baktım. Keyfi kaçmıştı. Hah, keyfini kaçırmıştım. Bu hoşuma gitmişti.

Cık diye bir ses çıkardı ve geriye yaslanıp başını da geriye atarak doğruca yukarı, gökyüzüne baktı. "Burası iyi."

Seslice nefes verdim ve üşüdüğümden ellerimi kollarıma sararak hafifçe ovaladım. "Neden sürekli yukarı bakıyorsun? Dünkü partide de yüzün hep yukarı bakıyordu. Biliyorsun, evinin çatısından falan da görebilirsin yıldızları, illa partilere gitmek zorunda değilsin."

Hafifçe güldü, ama bir saniyelik bir şeydi. Yutkunduğunda âdemelması oynadı ve dikkatim hemen dağıldı; uzun boynu öylece açıkta duruyordu ve o konuşurken sanki yalnızca ağzını oynatmıyordu.

Belli belirsiz, "'Boşa değil, durma gökyüzüne bakalım baykınşları,'" diye mırıldandığını duydum.

Bu sözleri tanıyordum. "'Zira gökyüzüne bakmayanların kalbi daha çabuk kirlenir.'"

Refleksle başını bana doğru hafifçe kaldırıp yüzüme baktı. Bir duygu ifadesi barındırmıyordu, olduğu gibi tamamen nötrdü. Bir süre öylece baktıktan sonra kafasını tekrar geriye attı ve gökyüzüne bakmaya devam etti. "Ailenin çıkman için zorladığı erkeklerle boşa vakit harcamak yerine senin kendini keşfetmen lazım. Daha neyi istediğini bile bilmiyor-

sun, ama sürekli bir şeyler yapıp duruyorsun. Neyi neden yaptığını bile biliyor musun Alena?"

Ona alayla baktım. "Neyi neden yapıyormuşum?"

"Zaten sorun da burada. Bir şeyleri yapıyorsun, ama nedenini bilmiyorsun. Zarifoğlu okuyorsun, ama sözleri geçmedikçe adını anmıyorsun. Matematiği sırf yapabiliyorsun diye mi, ailen istediği için mi yoksa sen istediğin için mi seçtin? O zibidiyi istemediğini biliyorsun. Beni buraya onu kaçırmak için çağırıyorsun ve dediğini de yapıyorsun; ama başka konularda istemediğin şeyler olduğunda bir şeyleri değiştirmek için kılını kıpırdatmıyorsun. Illa evlilik gibi ciddi şeylerle gözünü korkutmak mu gerek? Hayatın avuçlarının içinde, ama zindanın dibinde; bu yeterince ciddi bir şey değil mi senin için?"

Seslice nefes vererek güldüm. "Edebiyat Çocuk görev başında. Kelimelerle oynayabilen bir tek sen misin sanıyorsun?" İlerleyip yanındaki boş yere oturduğumda bacak bacak üstüne atıp ona döndüm. "Benim ailem bu noktaya gelebilmek için çok şey yaşadı. Annem bu evin hanımı olmak için çok şeye dayandı. Evet, kurallar katı olabilir; evet, bazen benim istemediğim şeyler olabilir. Bunlara rağmen, kaba tabirle yediğim önümde, yemediğim arkamda. Annem ve babam var, bir erkek kardeşim var, iyi bir okula gidiyorum, iyi şartlar altında büyüyorum; senin beğenmediğin o matematik ağırlıklı bölümümün diploması da birkaç sene içerisinde elimde olduğunda çok daha iyi yerlere geleceğim ve şartların çok daha iyileşecek. Nasıl bir zindanda olabilir hayatım? Arkadaşlarım var. Hayatım, parmaklıklardan oluşan bir zindandan çok bir sığınağa benziyor. Oradan nasıl görünüyor bilmiyorum, ama ben iyiyim."

Hafifçe bana döndü ve alayla mırıldandı. "Sabah da o kadar dağılmış görünürken içinden bunu mu tekrarlıyordun? 'Ben iyiyim?'"

Ben de hafifçe ona eğildim ve üstüne basa basa söyledim. "Ben üzgün falan değildim. Sadece bu akşam hakkında endişelerim vardı, ama hepsi uçtu gitti; çünkü her şey yolunda gidiyor. Ege sorunu da ortadan kalktığında hayatım her zamanki ukurunda ilerleyecek."

"Öyle olsun," diyerek önüne döndü.

Kaşlarımı kaldırdım. "Çabuk vazgeçtin?"

Dönüp sırıtarak yüzümü süzdü. "Neyi sıkı tutmuşum da bundan vazgeçmişim gibi bir izlenim yaratıyorum?"

Ah, alay etmeyi iyi biliyordu. Ne de olsa sözcükler uzmanlık alanıydı, değil mi? Benim için ise yalnızca hobi.

Ona cevap vermedim. O da uzatmadı, "Bu parti olayı ne zaman bitiyor? Gerçi içeride parti olduğunu söylemek için bir şahit lazım. Ölü insanlar birbirlerine tutunup ileri geri sallanıyorlar ve yemekler berbat. Hiçbirinin tuzu yok," diye homurdandı.

"Daha iyi bir yer biliyorsan kalk gidelim," diyerek dalga geçtim.

Ayağa kalktı. Bana dönüp elini uzattığında kaşlarımı kaldırarak ona ağzım açık bakıyordum. "Ne?"

"Daha iyi bir yer biliyorum," dediğinde şok olmuştum. Ben onu öylesine söylemiştim, ama o ciddiye almıştı. "Çocuklar şu an sağlam bir partide."

İçeriye bir bakış atarak ona döndüm. "Annemler çağırırlarsa ve burada olmazsam."

"Bu bir iş toplantısı ve içeride iş konuşuyorlar. Sana nasıl ihtiyaçları olabilir?"

Sözleri beni ikna etmeli miydi yoksa ben kendim mi ikna olmalıydım, bilmiyordum. Aslında oldukça basitti. Zaten gecenin geri kalanı için görünmez olmam gerektiğini biliyordum, önemli insanlarla tanışarak ve ailemin yanında boy göstererek görevlerimi yerine getirmiştim. Birkaç saatliğine ortadan kaybolmam hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Milas'ın elini tuttum ve ayağa kalktım. "Umarım bir sorun çıkmaz."

"Sorunu kendimle götürüyorum, merak etme."

Tuttuğu elimin tırnaklarını eline geçirdiğimde kaşlarını çatarak bana döndü bir an. Bu da beni aylar önce gittiğim bir rehberlik konferansına götürdü.

"En son ne zaman saatinizi durdurmak istediniz?" diye sormuştu sahnedeki profesör. Üzerindeki kahverengi gömleği ve soluk renkli pantolonuyla ne kadar da sıradan göründüğünü hatırlıyordum. Salona girerken onu hademe sanmıştım, ama üzerine yalnızca beyaz bir önlük ve yaka kartı geçirerek sahneye çıktığında bundan çok daha fazlası olduğunu anlamıştım. Bana verdiği ilk ders buydu işte: insanları yalnızca dışarıdan bakarak yargılamamak.

Uzunca bir konuşmanın ardından sorduğu bu basit soru o gün keyfimi kaçırmıştı; çünkü benim hiç saatimi durdurmak istediğim bir zaman dilimi olmamıştı. Bu güzel hayatın neresini neden durdurmak istemeliydim ki? Bunun neresi güzel olabilirdi? Yaşamak güzeldi, ya da sonsuza dek son vermek de olabilirdi; ama anı yalnızca durdurmak asla iyi bir şey olamazdı. Bu bir çözüm değildi; bu en kötüsüydü, ara vermekti. Ertelemekti.

Soru sorulduktan sonra herkesin yüzündeki ifade aynıydı. Geçmişlerinden gelen hoş bir sahne sergileniyordu zihinlerinin tiyatro sahnelerinde şimdi; benimki ise boş, karanlık ve ıssızdı. Perdeleri kapalıydı her daim. Kafamın içerisinde insana hoş hisler veren bir tiyatro sahnesi kurulu olsaydı dahi, koltukları boş ve sahnesi sessiz kalacaktı hep. O gün bunu anlamıştım ben. O yüzden nefret etmiştim sahnedeki o profesörden, bana o güzel hayatımdaki bu eksikliği fark ettirdiği için.

Ne olursa olsun kötü de gelse kulağıma, bilemezdim; hiçbir anımı, onu durdurmak isteyecek kadar sevmemiştim.

Bahçeden çıkıp salondan geçerken bunu düşündüm. Etrafımızdaki herkes toz olarak açık bahçe kapısından uçup gitti sanki, her şey sessizdi. Ön kapıdan çıkarken kimse bir şey söylemedi. Biri bir şey söyler diye yapamadıklarım geldi aklıma, sanki görmülü her duygum sıraya girmiş, oturmak için can atıyordu bugün yanı başıma.

Bahçeden çıktığımızda, sokak boyunca park edilmiş misafirlerin arabalarını gördüm. Hepsi lüks ve pahalı görünüyordu. "Motosikletin nerede?"

Milas bana bir bakış attı ve ardından sağ tarafa yürümeye başladı. Peşinden ilerlerken bir yandan da etrafa bakınıyordum. Yakına park etmemiş miydi?

O sırada yan tarafımızdaki siyah bir Audi'nin kilidi açıldı ve kimin geldiğine bakmak için arkamı döndüm. Bahçe kapısı aynı bıraktığımız gibi kapalıydı ve etrafta bizden başka kimse yoktu.

"Ne yapıyorsun?" diye sorduğunu duydum arkamdan Milas'ın. Tam ona dönerek kilidi açılan arabadan bahsedecektim ki şoför koltuğunun kapısını açtığını ve binmek üzere olduğunu fark ettim.

Kaşlarım anında havalandı. "Bu senin araban mı?"

"Bir arkadaşın," diyerek geçiştirdi ve kafasıyla binmemi işaret etti.

Pekâlâ.

Ön taraftan dolanıp yanına bindiğimde kapıyı kapatıp kemerimi bağladım. Milas ben kapıyı kapatır kapatmaz motoru çalıştırdı ve park ettiği yerden tek hamlede çıktı.

"Ne tarafa gidiyoruz?" diye sordum anacaddeye indiğimizi fark ettiğimde.

Bir an bana baktıktan sonra kırmızı ışıkta durdu. "Ne tarafa gitmek istersin?"

Kafamı hafifçe yana yatırdım. "Partiye gidiyorduk?"

"Bir partiden bunaldığın için başka bir partiye mi gitmek istiyorsun?"

"Ah, tamam. Pekâlâ, o zaman..." Önüme dönerek neler döndüğünü anlamaya çalıştım bir süre. "Beni evden bu şekilde çıkardığın için öyle sordum."

Bir telefon titreme sesi ortamı bir anda sardığında çantamı açıp telefonumu kontrol ettim, benimki değildi. Milas elini ceketinin cebine atıp kendi telefonunu çıkardığında ekranının yandığını gördüm. Numara kayıtlı değildi.

Cevaplama kısmının üzerine bastıktan sonra telefonu kulağına götürdüğünde kimin aradığının merakıyla çalkalanıyordum; bir anda Milas karşı taraftan önce, "Efendim Duygu?" diye seslendiğinde oturduğum yere çakıldım. *Ne?*

Numarasını ezbere biliyor muydu yani? O kadar mı?

"Şu an meşgulüm," derken gaza bastı yeşil ışık yandığında.

Sırf gıcıklık olsun, kiminle meşgul olduğu anlaşılsın diye bir anda ufak bir şeytanlık yapma fikriyle doldum ve anında harekete geçerek hafifçe ona uzandıktan sonra, "Hangi Duygu, Milas?" diye sordum sesimi karşı tarafa belli etmek için. "Okuldaki mi?"

Milas, neden eğilerek seslice konuştuğumu ve bununla ne yapmaya çalıştığımı elbette biliyordu; bu yüzden yeşil gözlerini birkaç saniyeliğine bana çevirdikten sonra, "Ben seni daha sonra ararım," diyerek telefonu kapattı.

"Eğer içinde sesini karşı tarafa duyuramadığınla ilgili bir şüphe kaldıysa, kalmasın Alena."

"Telefon numarası rehberinde kayıtlı bile değildi, ama kim olduğunu biliyordun. Numarasını ezberleyecek kadar ona vurulduysan belki de beni eve geri götürmelisin Milas." Geriye yaslanarak bakışlarımı doğruca önümüzde akıp giden yola çevirdim.

"Benim Duygu'ya yürüdüğümü uydurup buna kendini

inandıracak kadar eve gitmek istiyorsan seni hemen geri görürebilirim Alena," dedi net bir ses tonuyla, sonra karşıdaki evime giden yola sapmak için sağ taraftaki bekleme ışığının önüne çekti arabayı. "Yoksa sadece kıskançlık yaptığını mı itiraf etmek istersin?"

"Birincisi, sen kim oluyorsun da ben seni kıskanacağım? İkincisi, Duygu'yu yanımıza çağırsan bile eve geri dönmek istemiyorum. Mümkünse sabaha kadar arabada yolculuk yapabiliriz hatta."

Kaşlarını kaldırıp bir bakış attıktan sonra tekrar gaza bastı ve arkadaki arabaların kornaya asılmasına neden olarak yön değiştirip ilerlemeye başladı caddede.

"Ayrıca Duygu'ya yürüdüğünü inkâr etme. Dersin olmadığı hâlde kızı kim bilir nereden alıp okula bıraktın sen daha bu sabah. Yamaç bir kıza yürümeye başladığında bile kıymetli arabasına almıyor hiçbir sidikliyi."

Bir anda güldüğünde şok olmuş bakışlarımı çaktırmadan yüzüne baktım. "Ne var be?"

"Sidikli mi diyorsun kıskandığın kızlara artık?"

"Sen bu işin diplomasını falan mı aldın?" diye sordum ağzımı hızlıca açarak. "Jet hızında konu değiştirmenin?"

Yüzü eski hâline geri döndü bir anda, sönen bir balon gibi. O an söylediğime her ne kadar pişman olsam da geri almak için çok geçti. Gamzeleri vardı ve güldüğünde belli oluyordu. Ne yazık ki Milas gibi birinin güldüğünü görmek, İzmir'e kar yağması gibi bir şeydi. Ayda yılda bir, belki kırk yılda bir. *Devran dönse yine de asla senede iki kez olmaz.*

"Uzatma işte. Bir yere gidiyordum, sahil yolunda önüme atladı."

"Yok artık," diye homurdandım. Üzerine de atlasaydı keşke, hazır uzun atlama dalında altın madalyaya koşuyorken.

Milas bana cevap vermeden şerit değiştirdiğinde yolun

kenarındaki benzin istasyonuna gireceğimizi anlamıştım. En son benzin istasyonuna girdiğimde Eylül'ün sürdüğü bir arabadaydım ve İnci üzerime kusmasın diye kızı çimenliğe indirmiştim. Kamyonundan atlayan dallamanın biri laf atınca İnci adama sövmek için peşinden koşup adamın gömleğine kusmuştu. Biz de arka taraftan karanlıkta dolaşıp anayoldan bir taksiye binmek zorunda kalmıştık.

Düşünüyordum da... Milas hayatıma girmeden önce Eylül ve İnci'yle aramız gayet iyiydi; ama o geldikten sonra bir şeyler yerinden oynamaya başlamıştı ve bu durum benim hiç hoşuma gitmiyordu.

Milas arabayı istasyondaki pompaların olduğu kısımlardan boş olana soktuğunda, "Sen bekle," diyerek kapıyı açtı; ama o kadar çok susamıştım ki o lafını daha bitirmeden ben de kapıyı açıp dışarı çıktım.

Ön tarafta karşı karşıya geldiğimizde seslice nefes verdi. "İki dakika sözümü dinlesen ölür müsün?"

"Uzatma işte," dedim onun lafını kullanarak. "Susadım."

"Ben alırım sana su."

"İndim artık. Yürü işte."

Görevlilerden biri benzin türü ve miktarıyla ilgili Milas'ı köşeye çektiğinde, değiştirmeyi unuttuğum topuklu ayakkabılarım ve genel olarak lise son sınıf balosundan kaçmış hâlimle benzinliğin marketine doğru yürüdüm ben de. İçeride klima çalışıyordu ve oldukça serindi. Ben girdiğimde kasanın arkasında oturan adam bir bakış attı, ama izlediği futbol maçına hemen geri çevirdi gözlerini.

İçecek reyonu çok uzaktaydı, dolapla aramızda uzun uzadıya abur cubur rafları vardı. Geçerken kendimi kontrol ederek suyumu almayı başardım; ama dönerken gözlerim şu dünyada en çok sevdiğim şey olan fıstıklı çikolata paketine takıldığında yürümeye devam etmek için artık çok geçti.

Bir paket fıstıklı çikolata.

En son lisedeyken yemiştim. Üniversite sınavına girecek günün bir önceki akşamı motivasyon kazanmak için okulda hocalarla konuşuyorduk ve eve gitmeden dışarıda sevdiğimiz bir şeyler yemenin bize iyi geleceğinden, heyecanımızı azaltacağından bahsetmişlerdi. O akşam herkes masayı donatıp bütün menüyü gömmüştü; ben yalnızca bir paket fıstıklı çikolata yemiştim. Çok mutluydum, anneme söylememiştim.

"Ne bakıyorsun?"

Bir an elimdeki suyla yan tarafıma döndüğümde istemsizce sıçradım. Milas çok yakınımdaydı, ayrıca gelirken sesini duymamıştım; bu yüzden onu bir anda yanımda görmek beni şaşırtmıştı.

"Hiç," diyerek yutkundum ve yanından geçmek için hareketlendim, ama kolumdan yakaladı.

Göz göze geldik. "Bir şeyi yemek istiyorsan yemelisin."

"Gerçekten yemek isteseydim yerdim," diye mırıldandım. "O kadar da sevdiğim bir şey değil."

"Aptal kuzenim şu anki karısıyla geçen sene tanıştığında da senin rafa baktığın gibi bakıyordu Alena. Körü körüne âşık. Onu yemek istemiyor musun cidden?"

"Sen genelde âşık olduğun şeyleri yer misin?"

Kafasını salladı. "Evet, mutluluk verir. Bir ara denemelisin."

Sorunun saçmalığıyla dalga geçercesine gülerek tekrar pakete döndüğümde, midemin karnımın içinde büzüştüğünü hissedebiliyordum. O tatlı hissi o kadar çok özlemiştim ki kendimi kontrol edememekten korkuyordum.

Bunun yerine kolumu onun büyük ve kemikli ellerinin arasından çekip, "Ben böyle iyiyim," diyerek suyumu gösterdim ve kasaya yürüdüm. Suyun parasını bıraktıktan sonra marketin önüne çıkıp kapağını açtığım pet şişeyi yarısına kadar bitirirken aklımda çok farklı şeyler canlanıyordu.

Milas kasada benzinin faturasını öderken ben de su dolu midemle arabaya yürümeye başladım ve yan tarafta benzin alan esmer çocuğu fark ettim. Kot pantolonu ve mavi tişörtüyle sıradan görünüyordu, benzin aldığı arabası bir Mercedes'ti.

Bu tarafa döndüğünde dalgalı saçlarının arasındaki yüzü anında tanıdım ve ufak bir küfür mırıldanarak Audi'nin ön kapısını açmak için hareketlendim.

Hızlıydım; ama o daha da hızlıydı.

"Alena," dedi hiçbir zaman hoşuma gitmeyen aksanıyla, kolumdan tutup beni kapıyı açmaktan alıkoydu.

Anında kolumu çekip bir adım geri giderken, "Zack," diye mırıldandım derin bir nefes alarak. "Burada ne işin var?"

Sırıttı. Sırıtmak çoğu insana yakışmıyordu, mesela Zack'e. Onun o simsiyah gözlerini ne zaman görsem geçen seneki yat gezisinde bana yaptığı pislik davranışı aklıma geliyordu. Alkolün tatlılığı yüzünden gecenin yarısında içerideki odalardan birinde uyuyakalmıştım ve Zack odaya gelip benim fotoğrafımı gizlice çekerek sosyal medya hesabında paylaşmış, yatmışız mesajı vermişti. Daha sonra sevgilisi olduğunda onu bir kahvaltı mekânında yanındaki yelloza rezil etmiştim; ama yine de o gecenin acısını çıkaramamıştım.

"Ne demek, 'Ne işin var?'" diyerek güldü Zack ve ellerini kotunun cebine soktu. "Uzun zaman sonra denk geliyoruz ve beni böyle mi karşılıyorsun? Kırılıyorum Alena."

"Kırılman umurumda bile değil Zack, git. Seninle uğraşamam."

Tekrar kapıya uzandığımda tam açarken kolunu koydu ve kapı tekrar kapandı. "Annenlerin verdiği davetten haberim var. Ben de seni görürüm diye uğramaya gelmiştim; ama kadere bak, tam da sen partiden sıyrılacakken benzinlikte karşılaştık. Kaderimiz ortak yazılmış."

"Ortada bir kader olsaydı ve seninle yollarımızın denk geldiği bir şekilde yazılsaydı, o kaderin ağzına sıçardım Zack, tıpkı beni rahat bırakmazsan birazdan sana da yapacağım gibi."

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve başımla arabasını işaret ettim. "Olay çıksın istemiyorsan git. Bu masum tavırlarının altında kim bilir neler var, bilmiyorum mu sanıyorsun? Rövanş istiyorsan ne yeri ne de zamanı."

"Arabanla bu ıssız benzinlikte yalnızsın, üzerinde böyle bir elbise var ve en son gördüğümden daha zayıfsın. Sana yeri ya da zamanı olmadığını düşündüren şey nedir?"

Zack bir anda geniş omuzları ve kaslı göğsüyle üzerime yürümeye başladı. Ne yapabileceğiyle ilgili kafamda dönen bin bir senaryodan en kötüsünü düşünmeye başlamadan önce Milas nerede kaldı diye hızlıca etrafa bakınmaya başladım, ama görünmüyordu. Kasada ne yapıyordu o öyle?

Topuklumun ucuyla dizinin arkasına geçirdim bir anda. Kaçabilmek için başka türlü bir fırsat görememiştim çünkü. Hızlıca arkadan giderek markete geri koşturmaya başlamışım topuklularla ne kadar koşturulabilirse.

Milas da tam o sırada çıkıyordu içeriden. "Nerede kaldın?" diye sordum ona aceleyle.

"Pos makinesi sıkıntı çıkarttı," diye söylendi, ama daha çok benim telaşlı hâlime dikkat kesilmiş gibiydi. "Ne oldu?"

"Yoldan geçen kamyonetli moruğun biri laf attı, ne olacak," diye homurdanırken aynı anda da Milas'ın elini tutuşum gibi arabaya geri yürümeye başlamıştım. Bir yandan da hızlanan nefesimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum.

Milas kaşlarını kaldırdı ve etrafa bakındı. "Buna mı yüklüdün böyle?"

O tarafa bakmamaya çalışıyordum, ama Zack'in tam da Audi'nin önünde durduğunu ve bize, elimi geçirdiğim

Milas'ın eline baktığını seçebiliyordum. Dönüp baktığımda Milas'ın da onu fark ettiğini gördüm. Arabaya yaklaştığımızda da birbirlerine bakmayı kesmediler.

Zack bir an bana döndükten sonra bakışlarını Milas'a tekrar çevirip, "Güzel araba," diye söylendi yanımızdan geçerken.

Milas sadece kafasını salladı. Ellerimiz ayrıldığında bu sefer ön koltuğun kapısını açmam için hiçbir engel yoktu, ama Milas kapıyı açsa da bir süre Zack'e bakmaktan içeri girmedi.

İçeri geçip gaza bastığında ise sinirleri bozulmuş gibiydi.

Zack gibi bir piçle böyle izbe bir yerde karşılaştığıma ve karşısında bedenen zayıf düştüğüme inanamıyordum! O neredeyse benim üç katımdı ve bana böyle şerefsizce yaklaştığı için insanlığından utanmalıydı; ama elbette ki böyle bir şey bu gece aklına bile gelmeyecekti.

"Laf atanın yoldan geçen bir kamyonetli olduğuna emin misin?" diye sordu Milas, uzun bir sessizliğin sonunda.

"Evet," dedim. Devamını getirmedi. Ben anlamadığım sürece bilemezdi, yalnızca sezebilir ve sorabilirdi.

Bir süre sonra ne zaman çıktığımızı fark etmediğim bir dağın yamacında arabayı durdurduğunda, önümüzün uçurum olduğunu fark ettim. Etrafa göz gezdirmeye çalışıyordum, ama karanlık olduğundan pek bir şey görünmüyordu ve oldukça sessizdi.

"Çok iyi bir partiymiş," diye mırıldandım kapıyı açıp dışarı çıkarken. Topuklu ayakkabım toprak zeminde batıyor olsa da birkaç adım için başa çıkabilirdim.

Milas kapıyı açıp dışarı çıktığında, "Biraz hava alalım, sonra seni geri götüreceğim," dedi. "İşim çıktı."

"İşin acaba beni ekip partiye tek başına gitmek olabilir mi?" diye sordum hızlıca, önümüzdeki uçuruma bakarken.

Aşağıda kocaman bir göl vardı ve su sesi geliyordu. Gökyüzünde yükselen dolunay, büyük bir bulutun esaretinden kurtulduğundan beri etrafı aydınlatıyordu.

Milas bir şey söylemediğinde biraz ileri girip oturabileceğim bir yer buldum. Elbisem mahvolacaktı. Hatta kimi kandırıyordum ki, muhtemelen bir daha giyemeyecektim bile; çünkü beyazdı ve etraf toz topraktı, ama oturmak istiyordum işte.

Ayaklarım uçurumun boşluğuna doğru sallandığında ellerimi yere koyup kafamı yukarı kaldırdım ve yıldızları görmeye çalıştım. Buradan daha çabasız ve iyi bir şekilde görülebiliyorlardı. Milas'ın partilerde sürünmesine gerek yoktu.

Yanıma oturduğunda ona dönmedim. "Sağ ol beni buraya getirdiğin için. Hayatım boyunca katıldığım en iyi parti."

"Bilerek yapmadım," diye mırıldandığını duydum belli belirsiz. Ona döndüğümde ellerini geriye atmış, göl manzarasına bakıyor olduğunu fark etmiştim. "Seni niye buraya getirdim, bilmiyorum."

"Ben biliyorum," diyerek ayaklarımı salladım ve güldüm. "Atlamam için olabilir."

Ayaklarımı o kadar ani sallamıştım ki ben farkına varamadan ayaklarımdaki ağırlıklardan biri benden kurtulduğunda şokla aşağı baktım. Sesi bile gelmemişti. Şokla kaşlarımı kaldırdım ve olan şeye inanamadım.

"Ne oldu?"

Çıplak kalan ayağımı kaldırdım bu sefer yalnızca. "Galiba annemin daha yeni yüklü miktar bayıldığı Yves Saint Laurent ayakkabılarımın tekini az önce aşağı düşürdüm."

Milas kaşlarını kaldırarak bana baktığında, ayışığında rengi açılan yeşil gözleriyle karşı karşıya kalmıştım. "Bunun acısını kimden çıkartacaksın peki?" diye sordu gönderme yaparak.

Duygu'dan bahsediyordu tabii ki. Keyfimi kaçırmıştı. Gözlerimi göl manzarasına geri çevirdim. "Az önce olan benim hatamdı. Okulda olanları ise bizzat Duygu yaptı. Ayrıca ondan bir şeyin acısını çıkartabildiğim de yok; aksine, yapmak istediğim şey ters tepti. Kıza yanlışlıkla diyet yaptırıp giydiklerine de dikkat etmesine neden oldum. Külkedisinden Sinderella'ya terfi ettirdim resmen."

"Öyle mi? Hiç fark etmedim."

Ciddi misin der gibi ona baktım. "Şaka yapıyor olmalısın. O turuncu pantolonun yerini alan mini eteklerini ve incelen bacaklarını fark etmemiş olamazsın."

"Turuncu pantolonu ya da bacaklarının ölçüsü umurumda değil, istediğini yapabilir," diye mırıldandı omuz silkerek.

"Ha, her türlü diyorsun yani?"

Tekrar göz göze geldik. Dudakları aralıktı ve gözleri oldukça baygın bakıyordu. Bir süre beni süzdükten sonra, "Hiç düşünmezdim," dedi.

"Neyi?"

"Senin bu kadar özgüvensiz çıkacağını..."

Ağzımı açık bırakmıştı. "Ben özgüvensizsem dışarıdaki kızlar silah zoruyla odalarından çıkıyor ve konuşuyorlar demektir."

"Hayır," dedi. "Özgüvensizsin. Kabul et."

Bir elimi kaldırıp ona dönerek hafifçe yaklaştım ve göz temasını kesmeden söylendim. "Ben. Özgüvensiz. Değilim. Hâlâ ısrar ediyorsan teorini kanıtla."

"Basit," dedi yeşillerini bir an dudaklarıma indirip ardından gözlerime çıkararak. "Senin yanında olmama rağmen hâlâ sabah okula bıraktığım kızdan bahsediyorsun."

"Önüne her atlayanı okuluna mı bırakırsın?"

Sırıttı. Kaşları otomatikman kalkmıştı. "Hâlâ devam ediyorsun."

"Bir şeye devam ettiğim yok."

"Yok saymak bunu ortadan kaldırmaz."

"Zaten olmayan bir şeyi yok sayamazsın!" Bir anda öfkelenmemden dolayı yaptığım ufak hata sonucu bacağımın altındaki toprağın ufacık bir kısmı kayıp düştü. Milas'a dönerken kaldırdığım elimi koluna koydum ve düşme korkusuyla dizlerimin üzerinde kalkarak üzerine eğildim.

Milas elini belime koydu. Desteklemek amaçlı yaptığı bu hareket vücuduma bir anda adrenalin pompalamaya başladığında nefes alışverişlerim de sıklaşmıştı. İki elim de omuzlarındaydı. "Toprak kaydı."

"Fark ettim," dedi sakince.

Çok yakınında duruyordum. Dizlerimin üzerinde olduğumdan ondan biraz yukarıdaydım; yüzlerimiz yakındı, bu sürekli nefesimi tutmama neden oluyordu. Ardından bu kadar heyecanlanacak bir şeyin olmadığını kendime hatırlatıyor ve nefes almaya devam ediyordum; ama birkaç saniye içinde yeniden unutuyordum.

Yüzümü onunkine yaklaştırırken bir an geri çekecek gibi oldum, bu da onun belimdeki elini bastırıp kucağına oturmamı sağlamasına neden oldu. "Hep inkâr mı edersin?"

Ayışığı onun yüzüne yansıyordu. Yeşillikleri derin bir çukur gibiydi şimdi, ya da kara bir delik. Emin değildim. Gözlerim sürekli dudaklarına kayıyordu, onu öpme isteğiyle dolup taşmıştım. Ya da o beni öpsün istiyordum. Sırtım boşluktaydı. Beni bıraksa aşağı düşerdim.

"Neyi?" diyerek sorusunun cevabını bekledim.

"İstediğin şeyleri."

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Bir şeyi istersem onu alana kadar durmam," diye mırıldandım. "Bu etrafımdaki herkesi yok etse de her şeyimi kaybetmeme neden olsa da durmam. Bu da benim zaafım."

Kaşlarını kaldırırken dudaklarını yaladı.

Yutkundum. Boştaki elini cebine attığını fark etmiştim. Beyaz, kare bir paketi çıkardığında elindekinin ne olduğunu çok iyi biliyordum.

Yüzümün önüne Damak paketini getirdiğinde şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Bunu bıraktın ama," dedi paketi sallayarak. "Çok istiyordun, neredeyse vazgeçecektin; ama bıraktın. İnkâr da etme sevdiğini."

"Bir paket fıstıklı çikolatanın bana vereceği mutluluğu görebiliyorum," diye mırıldandım gözlerinin içine bakarak. "Onu bitirdikten sonra içine düşeceğim boşluğu ve yaşayacağım pişmanlığı da..."

Milas çikolata paketini bana uzattığında istemsizce onu elime alırken, "Bunu yemeyeceğim, boşuna almışsın," dedim. "İstersen sen ye."

"Borç defterini hatırlıyor musun Alena?"

Bir anda beynimde şimşekler çaktı. "Nasıl yani?"

"Eğer bu paketin en azından yarısını yersen, bu akşamki borcunu silmiş olacağım."

"Şaka yapıyor olmalısın," diyerek paketin arkasına baktım. "Bu paket tam dört yüz elli kalori. Üstelik gecenin bir yarısı şu an."

Omuz silkti. "Bu bir şeyi değiştirmez, sarışın. Ye."

"Hayır..." Mırıldanırken bakışlarımı onun gözlerine çıkardığımda kararlılığını görebilmiştim. "En azından yarın sabah yesem?"

"Olmaz. Şimdi. Yanımdayken."

"Milas... Hayır."

Kafamı olumsuz anlamda sallamaya başladım. Yüzünü kaldırıp bana yaklaştığında hareket etmeyi kestim. Burnu burnuma sürttükten bir saniye sonra kafasını hafifçe yatı-

nip sıcacık dudaklarını dudaklarıma bastırdığında içimi bir anda kaplayan hisle dolup taşmıştım.

Omuzlarındaki ellerimi çekip kollarımı boynuna doladığım an ellerimden birini otomatik olarak ensesindeki saçlarına sürtmüştüm. Parmaklarıma dolanan saçlarını çektiğimde aralanmış dudaklarıma doğru boğuk bir sesle inledi ve kuyruksokumumdan beynime kadar ilerleyen elektriği hissettim.

Nefes nefese geri çekildiğimde çok da uzağımda değildi. Tekrar ona uzansam da kafasını hafifçe geri çekerken, "Çikolata," diye mırıldandı.

Bakınca nefes vererek geri çekildim ve hâlâ elimde tuttuğum çikolata paketini açtım. Ses çıkartan ince paketini de yırtarken az sonra yapacağım şey için kendimi zihinsel olarak hazırlamaya çalışıyordum.

Önce koparduğum bir parçayla bakıştım, ardından o parçayı kendi ağzıma götürmek yerine Milas'ın ağzına götürdüm. İkiletmeden ağzına alıp çiğnemeye başlamıştı.

"Nasıl tadı?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Sevdiğin çikolatanın tadını bilmiyor musun?"

"Hatırlamıyorum," diye mırıldandım bir parça daha koparırken. "Lisedeyken yemiştim en son."

"Dalga geçiyorsun, değil mi?"

Başımı kaldırırken olumsuz anlamda sallıyordum. Göz göze geldiğimizde bana çok farklı bir ifadeyle bakıyordu. Onun bu hâlini daha önce hiç görmemiştim.

Koparduğum parçayı ağzıma atarken, "Yalan söyledim," diye mırıldandım. "Ben ilk olarak, en çok sevdiğim şeylerden vazgeçerim. Ayakta kalmayı böyle öğrendim."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Herkes bir şeyler söylemek istedi.
"Gitme," demek istedi biri; "Kal," demek istedi.
Biri, "Hayır," demek istedi. Ben,
"Yapma," demek istedim sana.
Yüzüne bakıp, "Beni bir çift gözün içinde kaybetme,"
demek istedim.

Sen yaptın, ben izledim. Sen gittin, ben kaldım.
Beni bu dört duvar arasında yalnız bıraktın.
Sana kalamadım diye ben de kendimden geriye
bir şey bırakmadım.

"Matematiği nasıl bu kadar çok sevebiliyorsun?"

Eylül'ün sorusuyla başımı masadan kaldırdığımda kalemi kitabın arasına bırakıp, "Sevdiğimi kim söyledi?" diye mırıldandım. "Sadece bölümüm için gerekiyor."

"Sevmediğin bir şeyi bu kadar iyi yapıyor olamazsın." İnci, taşıdığı tepsideki içeceklerimizi masaya bıraktığında uzanıp buzlu kahvemi aldım ve pipeti dudaklarımın arasına dayadım. Sütsüz, şekersiz ya da şurupsuz buzlu kahve. Özellikle de dün geceki rezaletten sonra.

İnci bir bakıma haklı olabilirdi, insan sevmediği bir şeyi yapmaya nasıl devam ederdi? Onu yapmaya ihtiyacı olduğunda bu ihtimal gözden geçirilebilirdi; ama barizdi ki benim ihtiyacım yoktu. Bu da bizi Milas Bey'in sürekli açtığı konuya getiriyordu: Sevmediğim matematik derslerine katlanarak istemediğim bir bölümü neden okuyordum?

Aslında bu denklem basitti; çünkü birincisi, tek bilinmeyenliydi ve ikincisi, aslında o tek bilinmeyen, pek de bilinmeyen bir şey değildi. Ailemin sahip olduğu şirket dijital ortam odaklıydı, oyun geliştiriyorlardı ve yurtdışında birçok ortakları vardı. Eğer iyi bir yazılımcı olmazsam, onların eğitimleri öz kızları olarak zamanı geldiğinde şirketin başına geçemez ve aile mirasını devam ettiremezdim. Babamın kardeşi yoktu, tek oğuldu. Aral da daha reşit olmadan evden kaçma planları yapıyordu.

Peki benim planım neydi? Alena Doran'ın planı buydu, peki yalnızca Alena'nın planı neydi?

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu tarz soruları daha önce kendime hiç sormamıştım.

Eylül ve İnci'ye omuz silkerek cevap verdim. Kampüs içindeki bir kahve dükkânındaydık, burası genelde gelip büyük masalarında yayılarak ders çalıştığımız ve bir şeyler içtiğimiz yerdi. İçerisi okuldan bağımsız olarak eski dönemler temasıyla dizayn edilmişti, bu yüzden etrafa çoğunlukla kahverengi tonlar hâkimdi. Bu da insanı rahatlatıyordu. Dürüst olmak gerekirse, bütün o gece kulüpleri ve şık, pahalı restoranlara kıyasla böyle sessiz kafeleri tercih ederdim.

O zaman da arkadaşsız kalırdım ama.

Yaklaşık üç saattir burada ders çalışıyorduk ve bu benim ikinci kahvemdi. Cildim için fazla kafeinin iyi olmadığını biliyordum. Özellikle sabaha doğru hâlâ uyanıkken ve Milas'la yediğim o koca Damak paketi midemdeyken yaptığım

şeyden sonra bunun daha da bilincindeydim; ama parti sabaha kadar sürmüştü ve ben asla uyuyamamıştım.

Bir çift yeşil göz zihnimde canlandığında onu görmek için birden etrafa bakındım. Burada olmadığını biliyordum; ama yine de onu görmek istemiştim işte. Dün gece çikolatayı yedikten sonra beni eve bırakmıştı ve başka bir şey yaşanmamıştı.

Şey, en azından onunla.

Aslında yapmayacaktım, ama midem rahatsızlanmıştı. Sebebinin başta rahatsız elbiseden ve üşümemden kaynaklandığını düşünmüştüm; ama onları çıkarıp pijamalarımı giydiğimde, hatta sıcak bir duş aldığımda da devam etmişti. Fazla çikolata ve ardından içtiğim bir litreye yakın sudan sonra şişen karnımı rahatlatmak için başka bir yöntem düşünememiştim işte.

Boğazıma kadar iki parmağımı sokup klozete kusmuştum. Daha önce hiç yapmadığım bu şeyi yapmamın iki sebebi vardı: Birincisi, midem rahatlamıştı. İkincisi, bütün çikolata sanki hiç yememişim, sanki hiç kalorisini almamışım gibi bedenimin dışındaydı işte. Bütün o şeker kanıma karışıp yarınki tartıda önüme çıkmadan onu dışarı atmıştım. Pek de kötü bir şey gibi gelmemişti yaptığım.

"Kime bakıyorsun?" diye sordu Eylül, sonra hafifçe öne eğildi koltuğunda. "Sahi, dün gece olanlar neydi öyle? Konuşmaya hiç vakit bulamadık. Hâlâ ayılamadım gerçi içtiğim birkaç kadeh şaraptan sonra; ama net hatırlıyorum Ege'nin, Milas ve senin çıktığını söylediğini."

İnci dirseklerini aniden masaya yaslayıp yüzünü avuçlarının içine aldı ve gözlerini büyülterek, "Neeeee?" diye sordu. "Nasıl yani? Ne zaman oldu bu? Nasıl söylemezsin!"

"Öyle bir şey yok tabii ki," diye homurdandım. Geriye yaslanıp hiçbir duygu belirtisi göstermeden bu konuyu en

ağlıklı hâliyle kapatmayı umuyordum. "Milas'a karşı bir şeyler hissettiğim yok. Onun da bana yürüdüğünü düşünmüyorum. Ege'den kurtulmak için söylediğim bir yalandı. Çocuk beni gördüğü yerde kıstırıyor."

İnci hayal kırıklığıyla geri çekilirken Eylül sırıttı. "İyi ya, karşılık versene çocuğa. Taş gibi, zengin de. Aileniz de ortak demeniş miydin? İşinize gelir bence."

Evet, işimize gelirdi. *Eğer ona karşı hislerim olsaydı.*

Değil mi Alena?

Evlilik olayından bahsedemediğim için çok boğulmuş hissediyordum; ama böyle ilkel bir olayı Eylül ve İnci'nin ağzına veremezdim, sakız ederlerdi. Fazlasıyla utanılacak bir durumdu ailem ve benim için.

Eylül gözlerini arkamdaki merdivenlere çevirdiğinde kafasını selam verir gibi salladı ve gülümsedi. "Bakın, kimler geliyor..."

"Doğum günü çocuğu ve diğerleri," diyerek el salladı İnci.

Doğum günü çocuğu mu? Bugün eylülün kaçıydı? Gerçi ekime girmişiz gibi hissediyordum; ama hava olarak ağustosta kaldığımız kesindi, çünkü dışarısı leş gibi sıcaktı.

Muhtemelen bugün ya da yarın Yamaç'ın doğum günüydü.

Döndüğüm an kıvırcık saçları ve kırmızı kolsuz tişörtüyle bakış açıma giren Yamaç'a gülümsediğimde, "N'aber kızlar?" deyişi arka planda kaldı; çünkü İnci'nin diğerleri nafıma sığdırdığı simalar arasında, Eylül'e söylediğimin aksine, gerçekten ilgilendiğim biri vardı.

Arkasından gelenler; Enes, Doğukan ve Milas'tı.

Yamaç yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu. Milas masanın başındaki sandalyeye artı kendini ve Doğukan da masaya oturdu. Enes ise ayakta kalmış, Eylül'ün sandalyesinin arkasına kollarını yaslamıştı.

"İyidir, senden?" diye sordu Eylül.

Hemen ardından ise İnci heyecanla oruz iki diş gülümse-meye başlamıştı. "Parti kokusu alıyorum."

Yamaç iki elinin işaretparmağını da ona çevirirken bir cık sesi çıkardı. "Burnunun bu kadar keskin koku aldığını bilseydim gelmeden çoraplarımı değiştirirdim İnci. Üç gündür aynı çorabı giyiyorum."

Eylül ve İnci aynı anda şakasına öğürüp böğürmeye başladıklarında gülerek oturduğum sandalyede biraz kaydım ve bilgisayarımı kapatıp kafamı geriye attım. Tekrar turunup doğrulurken başım Milas'ın oturduğu yere, sol tarafıma istemsizce kaymıştı ve göz göze gelmiştik.

Üzerinde siyah bir tişört, boynunda altın bir zincir vardı ve koyu renk bir kot giyinmişti. Masanın üzerindeki eline baktığımda serçeparmağındaki yüzüğü ve bilekliğiyle saatini gördüm. Başımı tekrar kaldırdığımda ise Eylül'le göz göze geldim ve bakışlarımı ortama çaktırmadan tekrar çevirdim. "Ece?" diye sordum Yamaç'a dönerek. "Bu sefer nerede? Ev kiralayıp parti mi veriyoruz yoksa sahildeki lunaparkı kapattıracak mısın cidden?"

"Lunapark ne alaka?" diye sordu Enes.

Eylül kafasını geriye atıp aşağıdan ona baktı. "Alena'nın bebekçe bir huyu var, palyaçolardan korkuyor. Yamaç da geçen sene bir lunapark kapartırıp parti verecekti; ama Alena etraftaki figürler yüzünden gelmeyeceğini söyleyince sıkıcı bir gece kulübüne gittik."

Ağzım açık kaldı. "Palyaçolardan korkmuyorum."

"Donup kalıyorsun. Bu korkmak değilse ne?"

Gözlerimi devirerek nefesimi dışarı üfledim. Eylül'ün bu huyundan nefret ediyordum, ifşa etmekte üstüne yoktu. Palyaçodan korkmak tipik bir saf kız özelliğiydi ve ben böyle şeylerden nefret eder, bunlarla açıkça dalga geçerdim. Böyle biri olarak tam da bu fobiye sahip olmak seçebileceğim bir

şey değildi, o boyalı surat geçmişimdeydi ve silinip gitmiyordu işte. Yapabileceğim bir şey yoktu ve bu beni deli ediyordu.

"Her neyse," diyerek ellerini kaldırdı Yamaç ve dikkati tekrar üzerine topladı. "Yat kiraladım. Yarın sabah açılacağız."

Hadi be. Yarın öğlen önemli bir dersim vardı ve kaçırırsam bir daha asla toparlayamazdım. Öte yandan benim dışımda kimse itiraz edecek gibi durmuyordu, arkadaşlarımın bir planını oraya gitmeyerek nasıl mahvedebilirdim? Dersi kaçırırsam vizelerde kesin fire verirdim. Bu planlamadığım bir şeydi, başım beladaydı.

"Bu harika bir fikir," diyerek Yamaç'ı işaret etti İnci işaretparmağıyla. "Deneyemediğim bikinilerim vardı yazdan kalma. Modası geçmeden giymem lazım."

"Onları her zaman giyebilirsin bebeğim," diyerek iğrenç bir şekilde göz kırpıp öpücük attı Yamaç.

İnci onun suratına içeceğinin pipetini fırlattı.

"Kimse itiraz etmiyordur umarım; çünkü az önce yarınki dersime girmemek için ön saflardaki inek bir kızdan not dikendim." Eylül uğraştığı telefonunu bir anda masanın üzerine attı, kollarını göğsünde birleştirerek geriye yaslandığında kimseden ses çıkmıyordu. *Herkes de mi müsaitti?*

Dudağımı ısırarak önümdeki bilgisayarıma bir bakış attım. Bu işin içinden zarar almadan nasıl çıkabilirdim? Önümde pek seçenek yok gibi duruyordu. Ya birini seçecektim ya da Yamaç'ın hafif yaralı kurtulacağı bir araba kazası için birilerine para verecektim.

Yamaç basketbol oynuyordu ve eğer sakat falan kalırsa beni öldürürdü.

"Yemek yediniz mi ya?" diye homurdandı Doğukan yerinde. "Bir şeyler sipariş edelim, sabahtan beri aç karnı derslerde sürünüyorum."

"Aynen ya."

Enes, Doğukan'ı onaylayarak boş bulduğu sandalye. ye otururken garsonlardan birine işaret vermişti bile. Saat akşam yedi olduğundan teknik olarak çoktan evde olmalı ya da aileme bir mazeret uydurarak gelmeyeceğimi telefon. la haber vermeliydim; fakat dün geceki partiden sonra bu gece evde olmayacaklarını biliyordum, bu yüzden rahatım. Evde ne zaman bir organizasyon düzenlense ertesi gününde evin tamamını temizlemek için bir temizlik firması gelirdi ve annemle babam diğer yakadaki eve geçerlerdi. O yüzden bu akşam yemek yoktu.

Sabahtan beri yediğim şeyleri düşündüm. Bir elma, biraz salata ve yağsız tavuk eti. Bugünlük yeterince yemiştim.

Herkes sipariş verirken beni kahvemi bahane edip bir şey istemediğimi belirttim. Bu sırada sohbet de sıkıcı okul dedikodularına geçmişti. Hocalardan birinin istediği ödevi bitirdiğim için bilgisayarımı açıp onu son bir kez kontrol ederek göndermeyi düşündüm, böylece yarın elim ayağıma dolaşmazdı.

Elbette ki dersi ekip partiye gideceğimi biliyordum, hep öyle yapardım. Daha sonra da açığı kapatmak için sürünürdüm, ama asla çok çalışıyormuş imajı vermezdim. Bunu yapmaktan nefret ediyordum; çünkü sabaha kadar uyanık kalıp çalıştığım sınavlardan tam puan almadığım hakkında herkese yakınmak isterken tam tersini yapmak bana oldukça sahte geliyordu. Aslında bana birçok şey sahte geliyordu; ama toplum ne istiyorsa onlara onu veriyordum işte.

Ben ödevi kontrol edip hocaya yollarken Yamaç yanıma eğilip benimle ne yaptığım hakkında konuşmaya başladı. Bir ara Milas'ın bakışlarını bilgisayarın üzerinden yakaladım, ama hemen ardından telefonu çalmaya başladı. O sırada siparişler de gelmişti ve herkesin oturduğu masa nefis kokulu yemeklerle donatılmıştı.

"Kim o?" diye sordu Eylül, Milas'ın yanında oturduğundan telefonuna bakarak. "Kayıtlı değil."

Milas ona bir bakış atıp aramayı kabul ederek ayağa kalktı ve arka tarafa gitti. Ben de ilgilenmiyormuş gibi yaparak ödevi dosya hâlinde hocaya mail attım.

"Yemeyeceğine emin misin?" diye sordu Yamaç, üç hamburgeri ve büyük boy patates kızartmasına bir bakmamı sağlayarak. Eskiden en sevdiğim şeydi; ama böyle, bayağı eskiden...

Kafamı olumsuz anlamda salladığım sırada Milas geri gelmişti. "Bugün aşırı yedim, kahve yeterli."

"Aynen," dedi Eylül makarnasına dalarken.

Inci de kafasını sallayarak, "He he," diye mırıldandı ve pizzasından bir dilim aldı.

Anlamıyordum, bu kızlarla bizim boyumuz da kilomuz da aynıydı; ama onlar akşamın yedisinde bol bol karbonhidrat tüketebiliyorlardı. Geceleri koşu bandında falan mı uyuyorlardı acaba? Ya da metabolizma işi miydi bu?

Yaklaşık on dakika sonra kafenin kapısından tanıdık bir surat içeri girdiğinde kafamı bilgisayarımdan kaldırıp giydiklerine bir bakış attım. Bana yediği öğünleri mesaj atmayı artık bırakan Duygu, kot eteği ve beyaz ince uzun kollu tişörtüyle mahallerdaydı. Saçlarını düzleştirip salık bırakmış ve müthiş güzel bir makyaj yapmıştı. O yaklaştıkça gözkapağına çektiği siyah ince çizgiye kahvemi fırlatmak istiyordum. Ne ara bu kadar kilo vermişti? Ne ara bu kadar güzelleşmişti bu kız?

Masanın yakınında durup Milas'a bir bakış attığında yanındaki Yamaç daha ağzı doluyken öksürmeye başladı. Inci masanın üzerinden kalkıp elini şak diye sırtına geçirdiği gibi çocuk daha da kızarmıştı. Suyunu kafasına dikip nefes aldığında herkesin dikkati artık ondaydı, onunki ise Duygu'da.

"Ha'siktir oradan!"

Aynen öyle Yamaç.

Milas arkasını döndü. Artık herkes Duygu'ya bakıyordu. *Harika.*

"Dosyayı getirdim," dedi Duygu, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle elindeki mavi dosyayı Milas'a uzatırken. Milas yerinden kalkıp karşısına dikildiğinde Yamaç'ın kullanmadığı çatalı bir elime, bıçağı diğer elime alıp kızı baştan aşağı deşmeyi düşündüm.

"E-posta da atabilirdin." Milas dosyayı aldığında biraz uzaklaştılar.

Giderken Duygu'nun, "Bilgisayarım bozuldu," diye mırıldandığını ve Milas'a parlayan gözleriyle baktığını gördüm.

"Yüz kâğıt yatırıyorum, bir haftası var," diyerek cüzdanından çıkardığı parayı masanın ortasına koydu Eylül.

Yamaç kafasını sallayarak tam üzerine attı cüzdanından çıkardıklarını. "Yüz elli. Beş gün."

Enes direkt cüzdanını attı. "Üç günü var."

Araya girmek istedim. Rüyanızda görürsünüz siz onu, demek istedim. Hadi oradan, siktirin gidin, diye bağırmak istedim; ama bunu yapacak ne cesaretim vardı ne de gücüm. Az önce oynanan bahsin anlamını çok iyi biliyordum. Daha önce çoğu kez yapmıştık. Birinin birine bakışını gördüğümüzde bir ilişkinin başlama zamanını tahmin etmeye çalışarak –herhangi bir türden· nakit bahis oynardık. Genelde ben başlatırdım. Bu seferki atağın Eylül'den gelmesi şaşırtmamıştı.

"Ya sen?" diye sordu Eylül kafasını yana eğerek. "Bahislerin kraliçesi artırmıyor mu?"

Gülümsedim ve bilgisayarımın kapağını kapatıp cüzdanımı çıkardım. "Cüzdanın bayağı ince görünüyor Enes, sanmıyorum yeterince büyük oynadığını." Kredi kartımı

ortaya bırakırken devam ettim. "Şifresi bir iki sıfır dokuz. Limitsiz. O iş olmayacak. *Asla*."

İnci ağzıyla efekt yaptı.

"Ne biliyorsun olmayacağını?" diye sordu Doğukan, bahisleri toplarken. "Yoksa sizin bir ilişkiniz mi var?"

"Hayır," dedim net bir tavırla. "Çok basit. Duygu istediği kadar imajını değiştirsin, içinde saf ve basit bir kız. Milas'a istediği şeyleri asla veremez. O yüzden o işi unutun."

Enes, Doğukan'ın ensesine indirdiği gibi ceblediklerini elinden aldı. "Bu şerefsize emanet para verilir mi lan, yer bu bunları."

Hepimiz güldüğümüzde Milas geri geliyordu. Neyse ki yanında Duygu salağı yoktu. Bu ödev partnerliği işi çok can sıkıcıydı. Acaba ne zaman bitiyordu?

O an Yamaç'ın yanımdan kalkıp Eylül'e telefonundan bir şeyler göstermek için Milas'ın yerine geçtiğini fark ettim. Sıktır. Yalnızca benim yanım boştu. Yanıma oturacaktı.

Yamaç, Eylül'ü; Eylül de İnci'yi dürttüğünde, "Kafenin kitaplığında Jenga oyunu var," dedi ve herkesin dikkatini kendinde topladı. "Biraz eğlence katarak oynayabiliriz bence."

"Düşüren istediğimiz şeyi yapar." Omuz silkerek dudak büzdü Yamaç.

Herkes kabul etti, ben dahil. Böyle şeyleri sıkça oynardık, o yüzden alışkındım ve çoğunda fazlasıyla eğleniyordum.

O sırada Milas yanıma oturduğunda enerjisini hemencecik hissettim. Parfümü dehşet kokuyordu, otururken eğildiğinde şampuan kokusunu bile almıştım ve lanet olsun ki ağzından nane kokusu geliyordu. Ne ara o şekerlerden atmıştı ağzına?

Bilgisayarımı çantama atarken geriye yaslanıp İnci'nin oyunu getirmesini bekledim. Getirdiğinde hep beraber Jenga'yı kurduk. Basitçe, aynı boyutlarda dikdörtgen prizmalar-

dan oluşan tahtalardı işte. Bir kule inşa ediyor, daha sonra sırasıyla tahtaları çekiyorduk ve Jenga'yı yıkan kaybediyordu.

"Bu oyunu geçen yaz Yamaç kör kütük sarhoşken oynamıştık, tahtaları gofret zannedip midesi bulandığından masaya kusmuştu," diyerek bir tahta çekti Eylül ve oyun böylelikle başladı.

"Hayal dünyan genişmiş," diye onunla dalga geçti Yamaç ve bir tahta çekti. Sıra bendeydi. Sandalyemde dizlerimin üzerine oturarak kuleye eğildim ve dikkatlice bir tahta çektim. Salak Yamaç ben tahtayı çekerken yüzüme üflemişti; bunun cezasını ben tahtayı çektikten sonra koluna bir tane geçirerek verdim. "Hile yok!"

Milas sakince çekti.

Ardından Doğukan, Enes ve İnci de çekti. Yaklaşık iki tur bu şekilde gitti. Üçüncü turda Yamaç kuleyi yıktığında herkes çığlıklar atarak geriye çekilmişti.

"Siktir ama ya! Kendi tuzağımıza düştük!" diyerek ellerini kaldırıp kıvırcık saçlarından geçirdi Yamaç.

"Bence," deyip ilk öneriyi atan ben oldum, herkes kuleyi yeniden dikerken. "Kafedeki herkese, 'Seni öpebilir miyim?' diye sorsun ve ilk izin vereni öpsün."

Eylül karşıdan elini beşlik çakmam için uzattığında çaktım. "Erkekler dahil!"

"Videoya almam lazım bunu!" Doğukan telefonunu çıkartırken Yamaç gözlerini büyültmüş, "Hayır abi ya! Başka bir şey bulun, yemek yedim; ağzım kokuyor bir kere benim!" diye homurdanıyordu.

Milas'ın sırıttığını gördüm. Cebinden nane şekeri paketini çıkarıp Yamaç'a attığında Yamaç paketi havada yakaladı ve astığı suratıyla, "Bu ne?" diyerek pakete baktı. Anladığında, "Oğlum, sen de az değilsin ya," derken kaldığı yerden devam etti homurdanmasına.

"Hadi hadi," diyerek Yamaç'ı kışkışladı Enes, paketi işaret edip bir tane almasını kastederek.

Yamaç ağzına bir şeker atıp paketi Milas'ın önüne geri bıraktığında ayağa kalkmış, üstünü düzeltiyordu.

Tam önümde duran nane şekeri paketine bir bakış attım. Deli gibi Milas'a dönüp bakmak, mümkünse göz göze gelmek ve mucizevi bir şekilde ne düşündüğünü kelimesi kelimesine öğrenmek istiyordum.

"Şuradan başlıyorum," dedi Yamaç seslice nefes vererek. Kızlarla dolu bir masaya ilerliyordu. Herkes dikkatini ona verdiğinde sonunda uzun bacakları harekete geçti ve yürümeye başladı.

"Tokat yiyecek."

"Şu sondaki kız sırf gıcıklığına evet diyebilir bence, bayağı pis yiyor, ağza bak."

"Kızlar," diyerek araya girdi Doğukan, Eylül ve İnci'nin konuşmasını bölerek. "Saçmalamayın, o kızlar hayatta kabul etmez. Tam olarak masayı kafasına geçirecek tipler onlar."

"Neden?" Enes sordu.

Dirseğimi masaya, avucumu da çeneme yaslamış, Milas'tan tarafa dönerek Yamaç'ı izliyordum. "Birincisi, o kızlar son sınıf. Çok yakın arkadaşlar, aynı rahimden doğmuş kadar. Ayrıca, aralarından birini sevgilisi yeni aldattı; yani tüm grup şu an fazladan testosteron barındıran herhangi bir cinse karşı oldukça saldırgan."

İnci güldü.

Yamaç bir anda suratına ketçap yediğinde herkes bir anda kahkahalar atmaya başladı. Bunu o kız yapmıştı, aldatılan. Uzun sarı saçlarını tepesinde atkuyruğu yapmıştı ve çekik mavi gözleri vardı. Yamaç olduğu gibi ketçaplanmış gömleğiyle bize dönerken, "Bence görev tamam!" diye seslendi.

"Şu masayı da dene!" dedi Enes ona karşın, erkek futbol takımından birkaç çocuğun oturduğu koltukları gösterirken.

Yamaç iki elinin de ortaparmağını çıkardığında, "Dayak yiyecek," dedi Doğukan sırıtarak.

Yamaç, ardından birkaç kıza daha sordu. Sonunda kitaplarına gömülmüş, kulaklığından şarkı dinleyen kısa saçlı bir kız onunla iletişime geçtiğinde dönüp bize baktı ve izliyor olduğumuzu gördü. Muhtemelen oyun icabı olduğunu anlamıştı. Kalkıp avuçlarını masaya dayayarak uzandı ve hiç beklemediği bir anda Yamaç'ın dudaklarını öpüp geri çekildi. Yamaç ona şokla bakarken kız omuz silkmiş ve kulaklıklarını geri takmıştı.

"Eee, bitti mi yani şimdi?" diye sordu Eylül.

Doğukan'ın da omuzları çökmüştü. "Eğlenceli bir şeyler çıkar sanıyordum. Dayak yesin istemiştim."

Enes kahkaha atarak Doğukan'ın ensesine bir tane geçirdi. Bu hareketi herkesin keyfini yerine getirmişti.

Yamaç kasadan aldığı bir ton ıslak mendille yüzünde ve tişörtündeki ketçap lekelerini silmeye başladığında sıra benden yeniden başladı. Bu seferki turlarda birbirimizi alçakça sabote ediyorduk, herkes biri çekeceği zaman garip garip sesler çıkarıyor ve utanç verici şeyler anlatmaya başlıyordu.

Sıra bana geldiğinde Yamaç masanın üzerine eğilip Jenga'nın dibine bayağı bayağı girerek bir önceki turda çektiği tahtayı elinde çevirmeye başladı. "Geçen sene yılbaşında yediğin haltı hatırlıyor musun Alena?"

"Geçen sene yılbaşında ailemle İsviçre'deydim Yamaç, hiçbir halt yemedim." Jenga kulesi oldukça riskli bir haldeydi, bu yüzden doğru bir tahtayı çekmem gerekiyordu. Dikkatle incelemeye başladım.

"Hiç uğraşma," dedi Eylül, eliyle Yamaç'ın geri çekilmesini işaret ederek. "Şu an deprem bile olsa Alena o tahtayı düşürmez. Düşürdüğünü hiç görmedim."

"Düşürsem ne yaptırırdın?" diye sordum Eylül'e bir bakış atarak. Çekeceğim tahtayı da o sırada gözüme kestirmiştim.

"Ne mi yaptırırdım?" Eylül sırıtmaya başladı ve gözleri heyecanla parladı. "Yarın yattaki buzdolabını ben doldura-cağım Alena, gece yarısına kadar ağzına iğrenç ya da değil, istediğim yemekleri zorla tıkardım."

"O özel bir diyette," diyerek araya girdi İnci. "O yüzden yalnızca taze sebze ve diğer düşük kalorili sağlıklı şeylerden yiyor. Bunu hayatta yapmaz."

Enes kaşlarını kaldırarak kollarını masaya dayadı ve ellerini birleştirdi. "Düşürürse yapar."

"Güzel fikirmiş, yazık oldu," diyerek gözlerimi devirdim ve çekeceğim tahtaya sakince uzandım. Çekeceğim tahtayla kuleyi yıkıp yıkmayacağımı herkes heyecanla merak ediyordu.

Elbette ki yıkmayacaktım. Çok kolay bir parçaydı ve ellerim böyle ince işler için yaratılmıştı.

Sıktır. Her şey birkaç saniye içerisinde gerçekleşti. Tahtayı sakince çekiyor olduğum sırada parmağındaki yüzüğün soğuk metalini birden hissettiğim büyük bir el, eteğimden açıkta kalan bacağıma değdi ve ince bacağımı resmen kavradı. Parçayı düşürdüm, düşürmekle kalmadım; bütün kuleyi yıktım.

Herkes şokla ellerini kaldırıp gözlerini sonuna kadar açarken, "Gördün mü?" diye keyifle söylendi Yamaç. "Tanrı bile yarın o yemekleri yemeni istiyor."

Tanrı değil, *sadece Milas.*

"Bu çok eğlenceli olacak." Eylül ellerini birbirine keyifle ürterken ben de kızgın gözlerle Milas'a bakıyordum. Elini bir saniye önce çekmiş, kollarını göğsünde birleştirmiş ve geriye yaslanmıştı. Yüzünde alay eder gibi bir sırıtış vardı. O an, sırf bana kaybettirdiği için yarım saat önce Duygu'da uygulamak istediğim çatal ve bıçak fantezimi üzerinde daha kanlı hâliyle gerçekleştirmeyi bile düşündüm.

"Bir el daha oynayalım," diyerek doğrulduktan sonra tahtaları dizmeye başladım.

"Benim gitmem lazım, işim var."

Yanımdaki sandalyede oturan şahsın, yani tam olarak Milas'ın, telefonunun ekranına bakarak ayaklandığını gör. düğümde herkesten bir protesto homurdanması duydum. Elbette ki beni böyle mağlup ettikten sonra gitmesine izin vermeyecektim; bu yüzden kolundan tutup, "Bir el daha, en fazla on dakika sürer," diyerek ona sakince gülümsedim. Göz göze geldiğimizde anlamıştı aslında, neden bir el daha oyna. mak istediğimi. Ben de onu devirmek istiyordum. Şu öpücük muhabbetindeki Yamaç gibi, yüzüne kerçap yiyecek olsa bile umurumda değildi, bunu bilerek yapmıştı ve çok adiceydi.

Eylül'ün sesi araya girdi. "Bir el daha Milas, mızıkçılık yapma!"

Enes de desteklemişti. "Aynen abi, otur iki dakika daha."

Artık reddedemezdi.

Milas yerine aynen geri otururken zaferle sırıttım ve ku. leyi Yamaç'la beraber tamamladık. Bu sefer bacak bacak üstüne atıp sandalyemde biraz ondan uzak tarafa gitmiş, herhangi bir saldırıya kendimi hazırlamıştım. Bu şekilde dört tur gitti, tamı tamına yirmi sekiz tahta eksildi. Sıra benden sonra Milas'a geçtiğinde, "Milas şimdi düşürse," diyerek dirseğimi masaya, çenemi de avucuma yasladım ve ondan tarafa döndüm. Ne yapacağımı çok iyi biliyor ve sa. dece bekliyordu, yalnızca nasıl yapacağımdan habersizdi.

Nasıl yapacağım konusu, benim de biraz tereddütte kal. dığım bir konuydu.

"Hadi oradan," diyerek pehledi Yamaç. "Milas düşürür. se ben şurada amuda kalkar, kola içerim."

Boğazımdan yükselen kahkahaya engel olamadım.

"Neden olmasın ki?" Eylül sırıtıp bana bakıyordu. İşte bu. Uzun zaman sonra konuşmadan birbirimizi anlayabili. yorduk, ne yapacağımı biliyordu.

İkimiz de biliyorduk. Yalnızca ben, *pişman olacağımdan habersizdim.*

Milas, ben ona engel olmaya kalmadan taşını çekti ve Jenga'yı bilerek düşürdü.

Şokla bakakaldım. Hiçbir şey yapmamıştım ve kuleyi kendisi yerle bir etmişti.

"Ağzına sıçayım, ne oluyor lan! En güvendiklerim birer birer düşüyor!" Yamaç şokla küfrederek ayağa kalktığında masanın üzerindeki araba anahtarlarını ve cüzdanını kapmış, cebine atıyordu. "Gençler, size iyi akşamlar, ben kaçar. Sonuçta yarın büyük gün, gidip çanta falan hazırlamam lazım."

Ne zaman kalkıp geldiğini bilmediğim Enes, Yamaç'ı, "Otur abicim, sen bir otur," deyip omuzlarından bastırarak yerine geri oturttuğunda Milas kaşlarını kaldırarak geri yaslanmıştı.

"Irz düşmanı mısın lan sen, puşt!" diye bağırdı Yamaç. "Bilerek yapın, değil mi lan!"

Doğukan telefonunu çıkarmış, video çekmeye başlamıştı. "Yamaç, şu an hasar tespit yapmaya kalksak seni eskiciler bile almaz."

"Kapa lan şunu. Video mideo yok."

"Eee," diyerek seslice bir nefes aldı ve dikkatleri üzerine topladı Milas. "Ne yapmamı istiyorsunuz?"

O an Eylül ve Enes göz göze geldi. *Hadi oradan... Hayır.* Bahisle ilgili bir şeyler ortaya atacaklardı. Bir an önce içinde Duygu'nun D'sinin bile geçmediği bir plan kurmam gerekiyordu; ama çok geçti.

"Duygu'yu öp," diyerek geriye yaslandı Eylül.

"Ama oyun için olduğunu söyleme," diye devam etti Enes.

Bir şeyler söyleyip her şeyi berbat etmem mi gerekiyordu yoksa Milas'ın bu şartı kabul edip bana işkence etmesini mi izlemeliydim? Hangisi daha kötüydü? Şimdi harekete geçer-

sem Eylül durumumu kesinlikle anlar ve benim bile anla-
madığım bir oyun kurup onu mutlaka elde ederdi; hareket
geçmesem de hayatım boyunca ilk defa bu kadar değer ver-
diğim bir insanı sonsuza dek kaybederdim.

Duygu'yla Milas arasında bir şeyler olabileceğinin gayet farkındaydım. Kredi kartımla bahse girmemin sebebi, sa-
dece bir hafta gibi kısa bir sürede bunun olmayacağından emin olmamdı; ama bir öpücük her şeyi hızlandırırdı. Bu klişe bir hikâyeydi, çünkü Duygu klişe bir kızdı. Bu yüz-
den Duygular her zaman Milasları kapardı. Alenalar ise bu oyunda ne kadar öne çıkmaya çalışırsa o kadar itibar kay-
beder ve yok olurlardı.

Mete o kızı tercih etmişti. Milas'ın da Duygu'yu tercih edeceği açıktı. Onun küçük, masum, tatlı ve saf kızı olacaktı.

Ben bu terimlerden oldukça uzaktım. Sarışın bir kaltak-
tım. Her zaman çıkarlarıma göre hareket eder, karşımdakini düşünüyor gibi gösterip aslında kendimi öne koyar ve diğer-
leriyle alay ederdim. Lisede sırf eğlenmek için yaptığım onca şeyi hatırlıyordum... Hepsi silik silikti; ama anılar gerçekti, hepsi yaşanmıştı ve geri alınamazdı. Eminim Duygu'yu da inciten kötü bir kız vardı ve herkes biliyordu ki sırf üzerin-
dekilere şekerli içeceğini döktüğü için ona eziyet eden de bendim. Üstelik kız hazırlıktaydı, okula yeni gelmişti.

Duygu, uzun mavi etekleri ve turuncu tişörtleriyle ortada olsa işim kolay olurdu; ama o artık çok farklı giyiniyordu.

"O iyi biri," dedi Milas ve bakışlarını Enes ile Eylül ara-
sında dokudu. "Onu öpersem arkadaşlığımız bozulur."

"Sen o kızla sadece arkadaş olabilirsin; ama o kız seninle değil ve önünde sonunda sana itiraf edecek, yani zaten bağınız kopacak," diyerek akıllıca bir teori ortaya attı Eylül. "O za-
mana kadar senden ona kalan tek şey ne olacak sanıyorsun? Bırak, hayallerini süsleyeceği bir öpücüğü alsın. İstersen ona

sorabilirsin de, yani öpmeden önce izin almak gibi. En son annesini öpmüş de çünkü. Eminim ilk öpücüğü olacaktır."

"Ben ketçaba bulandım." Yamaç çatalını masaya vurdu. Oldukça dertli görünüyordu. "Ketçaptan nefret ederim." Ağlıyormuş gibi sesler çıkarmaya başladı. "Az sonra da amuda kalkıp kola içeceğim. Senin için. Öp şu kızı!"

"Bari onu kaydedeyim?" diyerek araya girdi Doğukan.

Ona Yamaç'ın kalan patateslerinden birini attım.

"Tamam, iyi," diyerek omuz silkti Milas.

"Hatta bir fikrim var." Yamaç ayaklanmıştı. Enes onu tekrar oturtunca, "Lan bir dur, bir fikrim var diyorum!" diye homurdandı. "Kaçmayacağım!" Boğazını temizledi. "Neyse. Duygu'yu da yarınki yat partisine çağıralım. İki denize girer, eğlenir kız."

Bravo.

O an kalkıp gitme isteğiyle doldum. Resmen kaldıkça konu daha da berbat bir yere gidiyordu. "Yamaç, sus da kolanı iç. İşim var, kalkmam lazım."

Yamaç'ın suratı düştü. "Alenacığım, sen de en olmaz zamanlarda insana en gereksiz şeyleri hatırlatıyorsun. Ne alakası var şimdi? Burada konumuz Duygu ve onun yarın yatta ne kadar eğleneceği. Lütfen konuyu dağıtmayalım."

"Kalk lan." Enes'in Yamaç'ın ensesine geçirdiği şaplak bütün kafede duyuldu.

İnci'yle Eylül keyifle kahkaha atarken Doğukan da garsona seslenip bir kola istemişti.

Gerisi tam bir fiyaskoydu. Yamaç kitaplığın yanındaki boş duvarda ayakkabılarını çıkararak amuda kalktı. Önce pipetle içmek istedi; ama Enesler izin vermeyince kolayı ters duran ağzından içeri devirdiler. Birkaç saniye sonra asitli içecek, yüzündeki bütün deliklerden taşıyordu. O kadar çok gülmüştüm ki karnım orta yerinden çatlayacak sanmıştım.

Yarım saat sonra ayrıldığımızda önce okuldaki tuvaleti kullandım, ardından oldukça sessizleşmiş okul kampüsünün çıkışına yürümeye başladım. Bugün şoförüm yoktu, bu da demekti ki taksiye binecektim.

En yakın taksi durağının telefon numarasını rehberimde tuttuğumdan, kapıdan çıkar çıkmaz aradım. İkinci çalışta karşıdaki adam telefonu açmıştı ki önümde bir motosiklet durduğunu fark ettim.

Beyaz tişörtlerini seviyordum, bunu belirtmeliydim. Yüzüne söylesem daha çok giyer miydi acaba? Dövmeleri böylece daha bir güzel ve belirgin duruyordu, boynuna taktığı zincir de hoştu. Motosikletinin kaskını elinde çevirirken beni gördüğünde göz göze geldik.

Telefonumu kapatıp çantama attım ve yanına yürüdüm. "Neden hile yaptın?"

Sokak lambasının ışığı yüzüne yansıyor, gözlerini ışıldatıyordu. Arkasında akan canlı bir cadde vardı ve o tam önünde motosikletiyle birlikte güzel bir manzara yaratıyordu. "Seni gerçekten yemek yerken görmek istedim."

"Ben iyi yiyorum," derken gözümün önüne gelen saçlarımı kulağımın arkasına attım.

"Bu aralar değil galiba." Yüzümü süzüyordu. "Solgun görünüyorsun."

"Makyaj yapmadım."

"Bunun makyajla ilgili olduğunu mu sanıyorsun?" diyerek kaşlarını kaldırdı.

"Hayır," deyip kafamı öne eğdim. "Genetik."

"Her neyse." Omuz silkti. "Bir günlük düzensiz beslenme seni öldürmez."

"Annem öldürür," diye mırıldanarak dudağımı ısırdım ve gözlerimi kaçırdım.

"Annen mi?" Kaşlarını çatmıştı.

Duyduğunu düşünmemiştim, oldukça kısık sesle söyledi-

bunu sanıyordum. Belki de içimden geçirmeliydim yalnızca. "Evet," diye mırıldandım omuz silkerek. "Benim için sürekli elbiseler alıyor ve o elbiselerin içinde iyi görünmemi istiyor."

Diğer kaskını uzattı. "O elbiselerin içinde iyi görünüyorsun." Motosikletine bindi ve kendi kaskını takmak için düzeltti. "Solgun görünmemek için de kendine dikkat etsen yeter. Genetikle ilgisi olduğunu sanmıyorum. Ayrıca, makyaja falan da ihtiyacın yok."

Elimdeki kaskı sıkıca tuttum. "Sonsuza dek yalnız kalayım ve okulun eziği olayım diye mi uğraşıyorsun? Hoşlanmadığın bir kızı evine bu kadar sıklıkla bırakmamalısın."

"Bu saçmalıkları sana kim öğretti, bilmiyorum," diye homurdandı ve arkasını işaret etti. "Hadi, atla."

"Bunu da borç olarak sayacak mısın?"

Sırıttı. "Hayır, bu promosyon."

"Pekâlâ." Kaskı taktım ve bir bacağımı diğer tarafa atarak arkasına bindim. Kontrolsüzce gülümsüyordum, ama kask yüzünden görülmüyordu. Kollarımı belinde birleştirdiğimde beklemeden gazladı.

Onunla ilgili her şey çok karmaşıktı. Eskiden her şey hakkındaki fikrim net ve kesindi, böylece hiçbir şey karışmıyordu ve ben de duygusallaşmıyordum. Düzensizlik, duygularımda aşağı ve yukarı oynamalara neden olduğundan hayatım aniden altüst olabiliyordu ve bu da beni çok mutsuz ediyordu. Şimdiye kadar çok mutsuz etmişti. Şimdi yine altüst olduğunu iliklerime kadar hissedebiliyordum, ama... Mutsuz değildim işte. Eskisi gibi nötr de değildim. Burada, kollarımı onun beline dolamış, rüzgârı hissederken mutluydum ve bunu rahatça söyleyebiliyordum.

Belki de bu yüzden, Duygu'nun eğer ortaya çıkacaksa bile biraz daha beklemesi için içten içe yalvarıyordum.

Ne kadar zaman geçecekti Milas'ın bana karşı olan ta-

virlarının değişmesi için? Onu, ben ona uzandığımda beni iterken hayal etmek istemiyordum, kendimi buna hazırlamak istemiyordum. Motosikletinin arkasından inmek istemiyordum, özgürlüğü tartığım tek yerdi burası. Şu an her neye sahipsem onunla, ne kadar az olursa olsun, kaybetmek istemiyordum. Buna ihtiyacım vardı. *Artık nefes alamıyordum.*

Milas bahçe kapımızın önünde durduğunda yavaşça arkasından inerek kaskını ona uzattım. "Bıraktığın için sağ ol. Yarın görüşürüz."

Tam önünden geçip gidecekken kolumu yakaladı ve beni kendine geri çekti. Kaskını yüzünden çıkarışını izledim. Eliyle saçlarını düzeltti ve çatık kaşlarıyla yüzüme baktı. "Nereye kaçıyorsun? Yarın sabah seni alabilirim diyecektim."

Mete de böyle söylerdi hep. Nazikliğinden mi yoksa benim hayal gücüm müydü bilmiyordum, ama o da beni eve bırakır ve evden alırdı. Böyle birinin bir partide karşıma çıkıp canımı acıtmaya çalışması ne ironikti.

Milas farklıydı. Mete, küçük evimdeki bir mumu yakıp perdeleri ateşe verebiliyorduysa; Milas, içerideki çekirdeğini dışarı çıkarıp dünyamı uzayda bir kül bulutuna kolayca çevirebilirdi. Sıkça birilerinden hoşlanan biri değildim; ama onun dövmelerini ve yeşil gözlerini ilk gördüğümde ortaya çıkacak hikâyeyi tahmin etmiştim işte. Ya biz takılacaktık ya da böyle bir şey hiç olmayacaktı.

Derken Duygu ortaya çıkıp yazarın kafasındakileri önüme dökmüştü işte. Bu kitabın yazarı da klişe seviyordu ve hep aynı hikâyeyi yazmaktan keyif alacaktı.

Bir anda öfkeyle doldum. Duygu'yu sürekli düşünmekten çok sıkılmıştım artık. Bir kaşık suda boğmak istiyordum o şırfıntıyı.

"Duygu'yu al sen evinden sabah, biliyorsundur adresini," diye köpürdüm bir anda. "Hem öpmeye zemin hazırlamış olursun. Onun gibi kızlar bu hareketlerden hoşlanır."

Tam yanından geçip gidiyordum ki, "Sen?" diye sordu. "Sen neden hoşlanmıyorsun?"

Gözlerinin içine baktım. "Kalbimi kırasın diye mi?"

Kaşlarını kaldırarak gözlerini kaçırdı. Bir şeyler düşünüyordu. Onun ilişki sahibi olabilecek bir çocuk olduğunu da pek sanmıyordum, kaldı ki onu dize getirecek bir kişiliğe de sahip değildim. Eğer etkisine her şeyimle kapılırsam, bana ne yapmak isterse yapmasına izin verirdim. Gittiğinde ise, geride bıraktığı her şeyi, beni yok ederdi.

"Neden kendi kendine Jenga'yı yıktın?" diye sordum ona dönerek.

"Haklısın, hile yaptım." Omuz silkti. "Yarın Eylül'ün neler yapabileceğini gözden geçirince bunun senin için kötü bir fikir olabileceğini düşündüm ve ödeşmek istedim."

Bu yüzden Duygu'yu öpeceksin.

"Ama kalkıp gidecektin?"

"Gerçekten gitmem gerekiyordu." Gözü bir an saatine takıldı.

"Jenga'yı dağıtmktan sonra bile kalıp Yamaç'ın ters durup kolayı içmesini izledin. Daha sonra da gitmedin ve beni evime bıraktın. Oldukça geç kalmış olmalısın." Tek kaşım havalandı.

"Zaten gitmek istemiyordum."

"Nereye gidecektin?"

Kafası eğikken gözlerini bana çevirdiğinde, ifadesi biraz tehditkâr bir havaya bürünmüştü. Bana cevap vermeyecekti, bu kadar derine inmeme ne şimdi ne de sonradan izin verecekti. Hep böyle oluyordu zaten. *Seni yatağıma bile alabilirim, ama benden derinlerimdeki kapıları açmamı bekleme.* Falan filan.

"Böyle baktığına göre, ya o gün odamdayken telefonun bende kaldığında arayan Ramen denen kız ya da aile meselesi." Kollarımı göğsümde birleştirerek karşısında dikil-

dim. Sinirlenmişti, ama umurumda değildi. "Öyle bakma, bu bakışı bildiğimden söylüyorum. Ben de bazı buluşmalara böyle gidiyorum. Bu suratla. Bu isteksizlikle." Ellerimi motosikletinin ön kısmında gezdirdim, siyah bir köpeği nazikçe sever gibi. "Ama seninle benim farkımız Milas, benim arkadaşlarım, 'On dakika daha kal,' dediğinde kalmak gibi bir seçeneğimin olmaması. Gitmemek bir seçenek değil benim için; çünkü her zaman oraya gitmekten çok daha ağır bir bedeli oluyor."

Sonunda dönüp kapıdaki şifreyi girdim ve bahçeye attım kendimi. Kapı arkamdan kapandı. Lanet olsun ki çok duygusal hissediyordum; regl olmam gerekiyordu, ama gecikmişti. Aptal yeme düzenim yüzünden olduğunu bilsem de umurumda değildi işte.

Bir süre orada durup gitmesini bekledim.

Bir süre gitmedi.

Sonra gitti.

Ev boştu. Aral da muhtemelen dışarıdaydı, annemlerin evde olmamasından sonuna kadar yararlanacaktı tabii ki, benim aksime. Annemle yarın sabahki parti hakkında konuşmak yerine ona uzunca bir mesaj attım ve pijamalarımı giyip yattım.

Sabah uyandığımda kendimi ilk iş olarak banyoya atmış, yaklaşık yarım saat boyunca da suyun altından çıkmamıştım. Saçlarımı kuruttuktan sonra kremlerimi sürdüm ve aynada bir süre yüzümü inceledim. Milas haklıydı, yüzüm solgundu. Yine de bugün güneş kreminden başka bir şey süremezdim; çünkü durduğumuz bir açıklıkta yüzeceğimden muhtemelen yüzümden her şey akabilirdi. Su geçirmez makyajın bende işe yaradığı pek de söylenemezdi.

Dişlerimi fırçalayıp çatlayan dudaklarıma bir krem sürdükten sonra bornozumla odama geçip dolaptan bir şeyler seçmeye başladım. Dün gece ben uyurken bir mesaj grubu

açılmıştı— *sadece Yamaç'ın konuştuğu bir grup*, ve yarım saate evden çıkmam gerekiyordu.

Mayomu içime giydim ve üzerime açık mavi bir kot şort geçirdim. Bikini giymeyecektim, sürekli karnım ağrıyordu ve ne zaman karnım ağrısa örtünmek isterdim.

Ayakkabılarımı giyinip gerekli şeyleri koyduğum çantamı omzuma geçirince kendimden ne kadar da uzak göründüğümü fark ettim. Bir kere, ben asla mayo giymezdim. Mayo giydiğim an annem göbek yaptığımla ilgili bir ton konuşur ve başımın etini yerdi. İkincisi, suratımda makyaj adına bir maskara bile yoktu ve tenim oldukça solgun görünüyordu. Üçüncüsü, bilmiyorum, bir değişiklik vardı işte. Üzgün gibiydim de zaten.

Üzerime beyaz örgüden göbeği açık bir üst geçirdikten sonra güneş gözlüklerimi kafama geçirip odamdan çıktım. Annemden cevap gelmemişti, cevap gelmediyse gitmeme bir laf etmeyecek demekti.

Bugünkü dersi ektiğime inanamıyordum; ama işte, gidiyordum.

Kızların on dakikaya limanda olacaklarını söyledikleri mesajlarını okuduktan sonra bindiğim taksinin şoförüne adresi verdim ve geriye yaslanıp kulaklıklarımı kulağıma geçirerek şarkılar dinlemeye başladım. Uzun zamandır kendimi böyle zehirlemiyordum.

Aferin Alena, diyerek dalga geçti içimden bir ses. *İyice suç ruh hâline.* Bir de sıva istersen her yere. Eline yüzüne de bulaştır bütün her şeyi. *Oh ya.*

Bir süre Avril Lavigne'in eski "Smile" şarkısını bas bas dinledim ve kendime gelmeye çalıştım. Ben kendime gelemeden, taksi limana varmıştı. Ücreti ödeyip dışarı çıktığımda havanın bir hayli sıcak olduğunu fark ettim. Yamaç'ın doğum gününe özel, güneş şov yapıyordu resmen.

Kıyıda çok fazla tekne yoktu. Gerçekten lüks bir yatın ön kısmında Eylül'ü telefonuyla fotoğraf çekerken gördüğümde merdivenlerden çıkıp içeri yürüdüm.

"Kimi bekliyoruz?" diye sordum içeridekilere. Yamaç, Enes ve İnci içeridelerdi. Doğukan üst kattan iniyordu. Eylül de yanımda olduğuna göre...

"Alena, kredi kartını alacağım için üzgünüm; ama keyifle harcayacağım," diyerek güneş gözlüğünü taktı ve başıyla ileriyi işaret etti Enes.

Eylül de sırıtıyordu. "Bir haftalık işi var. Ne üç günlük ne beş günlük."

Doğukan ön tarafa oturdu. "Bence bir gecelik. Keşke ben de oynasaydım."

Dönüp baktıkları yere baktım, aynı anda çantamı kenara bırakıyordum. Duygu ve Milas yan yana yürüyorlardı. Duygu ondan çok daha kısaydı. Ben azından çenesine geliyordum.

Duygu'nun üzerinde siyah bir kot şort ve beyaz bir tişört vardı. Elinde de bir çanta taşıyordu. Saçlarını toplamıştı, ama düzleştirdiği belliydi. Şapka takıyordu.

Milas siyah bir şort ve beyaz bir tişört giyinmişti. Bugün de beyaz tişört giydiği için sevinmiştim, ama beraber gelmeleri şu anki bütün artı durumları sıfırlayacak gibi duruyordu. Şimdiden keyfim kaçmıştı.

Milas önünde döndüğünde güneş gözlüğü taktığı için nereye baktığını kestiremedim. İnci öne çıkıp onlara el salladığında salak Duygu da gülümseyip el sallamaya başlamıştı.

Çantadan güneş kremini aldıktan sonra, "Ben içeri geçiyorum," diyerek somurtmum ve ön tarafa yürüdüm. Doğum günü falan dinlemeden Yamaç'ın aklına etmek istiyordum. Kafasını ezip üzerinde tepinmek istiyordum; ama en çok da Milas kalkıp gitmek istediğinde ona engel olan ilk kişi olduğum için kendimi şuradan aşağı atmak ve yüzmeden çırpınıp dibe batmak istiyordum.

Tişörtümü sıyırıp kenara bıraktığımda yatın önüne geçip oturdum ve ayaklarımı aşağı sallandırırken güneş kremini dokunduğum her deri parçama sürmeye başladım. Arkadan Duygu'nun sesi geliyordu ve ağzından çıkan her kelimeyi duyuşumda kremi yedirdiğim tenimi sıkıp tırnaklarımı batırıyordum.

Herkes ön tarafa geldiğinde Yamaç, "Ben yukarıdayım, açılıyoruz," diye seslendi ve merdivenlerden çıkıp gitti. Doğukan ve İnci de peşinden gitmişti.

Eylül, "Dondurma isteyen?" diye seslendiğinde, birkaç adım arkamda gölgedeki masada oturan Milas'a bakmaya başladım. Güneş gözlüklerim yüzünden ona baktığımı anlayacağı yoktu.

"Ben!" Duygu el kaldırdı.

Zıkkım ye.

Ona gözlerimi devirdim ve Milas'ın kolundaki dövmeleri süzmeye devam ettim. Sonunda gözlüğünü çıkarıp yeşilliklerıyle bana dik dik bakıtığında şaşkınca önüme dönmüştüm. Ne yani? Bu siyah gözlüklerin arkasından nasıl anlayabilmişti ki?

"Sana da getiriyorum Alena!" diye bağırarak içeri girdi Eylül.

"O şeyi bana yedirme!"

"Yemek zorundasın!"

Seslice oflayarak yavaşça geriye yattım ve bacaklarımı kaldırıp ayakkabılarımı çıkararak kenara koydum. Bacaklarımı aşağı sarkıtıyordum, Yamaç motorları çalıştırdığından ayaklarıma su değiyordu ve iyi geliyordu.

"Neden yemek zorunda?" diye sorduğunu duydum Duygu'nun.

Ne olursun iki dakika sus ve seninle ilgili hiçbir materyal aklımdan geçmeden ya da dondurma dolu işkence saatlerim başlamadan şurada biraz uzanayım.

Milas ona cevap vermedi. Cevap vermemesi hoşuma gitmişti, ama sonradan nasıl cevap vereceğini de düşünmeye başlamıştım. Yani, elbette cevap veremezdi. *Benim seni öpmem üzerine kaybettiğim bir el oyunun öncesinde Alen kaybettiği için Eylül onu bütün gün tıka basa yedirecek,* diyecek hâli yoktu ya.

Milas'a dik dik baktım. Enes'le konuşuyordu. Bana fıstıklı çikolata yedirdiği gece onun yanındayken hiçbir şey yanlış gelmemişti; ama eve döndüğümde kusmuştum neticesinde. Belki de bu dondurmaya geldiğinde de yedikten sonra aynısını yapabilirdim. Belki Eylül'ün bugün yedireceği her şey için aynı yöntemi uygulardım.

Bir süre sonra güzel ve ıssız bir koy bulduğumuzda Yamaç motoru durdurup aşağı geldi ve İnci ile Doğukan yemekleri hazırlamaya gittiler. Yamaç da bu sırada mavi şortuyla ortalıkta dolanıp bir şeyler atıştırıyordu. Yatın durduğu açıklık oldukça temiz ve güzel görünüyordu. Her taraf yemyeşildi, sonbahar bu sene çok geç kalmıştı.

Duygu susmuyordu. Kız resmen susmuyordu. Benim inadıma o sesini kulağıma sürekli sokuyor, zihnimde yankılanmasına sebep oluyordu. Dilini koparmak istiyordum.

"Gençler!"

Ne ara yukarı çıktığını anlamadığım Yamaç bağırdığında herkes gibi ben de kafamı kaldırdım. Atlayacaktı. Boğazını temizledi ve pozisyon aldı.

Önümdeki derinliğe birden atladığında baştan aşağı ıslandım. Somurtarak geri çekildiğimde kollarını kaldırmıştım, küfretmemek için kendimi zorluyordum. "Of Yamaç!"

Biri müziği açtığında ses sisteminin aniden çalışması yüzünden dikkatim dağıldı. Kafamı biraz geriye atıp tersten Eylül'ün uçuşan kırmızı elbisesini ve altındaki siyah bikiniyi gördüğümde elindeki dondurmalardan habersizdim. Topları külaha koymuştu ve birinde ekstra dondurma vardı.

Eylül birini Duygu'ya, diğerini de tepemde dikilerek bana uzattı.

Yutkunarak doğruldum ve dondurmayı almadan önce saçlarımı bol bir topuz yaptım. Külahta çikolatalı, vanilyalı, kara böğürtlenli ve fıstıklı dondurma vardı. "Allah ne verdiyse koymuşsun."

"Diğerlerine de bıraktım, yoksa daha karamel falan da koyacaktım."

Bağdaş kurup dondurmadan biraz ısırdığımda dişlerim zonkladı. Tatlı tadı bir anda bütün ağzımı kaplamıştı ve bu his bok gibiydi, çünkü beni kötü hissettiriyordu. Böyle şeyler yememeliydim. Annem burada olsa bana bir hafta marul, salatalık ve detoks suyu dışında bir şey vermezdi.

Inci tuniğini sıyırıp bir kenara attı, kenarda tırabzanların bittiği ve birkaç basamaklık merdivenin olduğu kısımda durup, "Geliyorum!" diye bağırarak atladı.

"Bağırmasanız olmaz zaten," diye homurdandım her yerime bulaşmış dondurmayla başa çıkmaya çalışırken. O an Duygu'yla göz göze geldik. Gözlüklerimi çıkarıp gözlerimi kısarak ona baktım. "Git, git hadi, sen de git. Ne duruyorsun? Durduğun kabahat."

"Sen özel gününde falan mısın?" diye sordu Duygu.

"Salak mısın? O zaman nasıl denize gireceğim?"

Eylül kenarda durup sıyırdığı elbisesini kenara bırakırken, "Aklın başında mı Alena?" diye söylendi. "Tampon ne için var?"

Ah. Tampon. Doğru. Her seferinde bu tuzağa düşüyordum. *Aptal genler.*

Duygu kızardı. Gözlerimi devirdim. "Git, güneş kremi falan sür. Alerjin var herhalde, başladın yine."

Elleri yüzüne çıktığında oldukça alık görünüyordu. Ayağa kalkıp içeri girdi, muhtemelen çantasını içeride bırakmıştı.

Enes tişörtünü sıyırıp şortuyla kaldığında, "Sen de gel·

sene Alena," diyerek yanımdan geçip girdi ve beklemeden aşağı atladı. Yanımdan atladığı için onun sıçrattığı su da şortuma gelmişti. "Ya, kaç kere diyeceğim-"

Milas'ın kalktığını fark ettim. Lafımı bitirmeden ona bakakaldığım için bu hareketime çok kızdığımdan, boğazıma bir şey takılmış gibi numara yaparak yüzümü buruşturmuş ve hafifçe öksürüp boğazımı temizlemiştim. Nefret ediyordum ondan etkilenmekten. Çocuk sadece ayağa kalkmıştı. *Ayağa kalkmak*.

Sıyırdığı tişörtünü gözlükleriyle beraber kenara attığında yanıma yürüdü ve eğilip dondurmamdan bir ısırık aldı. Ben kaşlarımı kaldırarak ne yaptığını izlerken o yanımda dikiliyordu. "Sen de gelsene Alena," diye mırıldanarak dala geçmek için Enes'i taklit etti; bense bu lafından çok, çıplak göğsüne odaklanmıştım. Dövmeleri çok güzeldi, ama herhangi birini yeterince izleyecek zamanım olmuyordu hiçbir zaman.

Sonra o da atladı.

Yaptığı şeye inanamıyordum, dondurmama resmen tuzlanmıştı.

Birkaç saniye sonra Duygu geri geldi. "Eee, Milas nerede?"

"Yokluğundan faydalanıp kaçtı."

Duygu kaşlarını çattı. Ben de elimle alnıma bir şaplak atıp dondurmamı yemeye devam ettim. Gerçekten bugün çekilmez bir ruh hâli içerisindeydim, bu yüzden akşama kadar yapabileceklerimden korkuyordum.

Dondurma bittiğinde karnımın şiştiğini hissederek bir şişe suyla beraber tuvalete gittim ve kusmaya çalıştım. Her deneyişimde gözlerim sulanıyordu, çünkü tırnaklarım boğazıma batıyordu. Hiçbir şeyin çıktığı yoktu. Karnım patlayana kadar şişedeki suyu içtiğimde tekrar denedim ve sonunda biraz çıkarmayı başarabildim.

Dondurmadan nefret ediyordum. Kusmaktan nefret edi-

yordum. Bana bunu yedirdiği için Eylül'den, tahtamı alırken bacağıma elini koyduğu için de Milas'tan nefret ediyordum.

Geri döndüğümde Duygu dahil herkes sudaydı. Merdivenlerin olduğu kısma gelip oturduğumda, "Su nasıl?" diye sordum. Yamaç ve Enes ilerideydiler, faleze doğru yukarı tırmanıyorlardı ve muhtemelen birazdan aşağı atlayacaklardı. Biri bana cevap vermeden Yamaç çığlık atarak bedenini top şekline sokup atladığında etrafa sıçrayan su yanıma kadar geldi.

"Ilık," dedi Eylül.

"Çok soğuk!" diye bağırdı Duygu. Ona kim mesaj atmıştı, Yamaç mı? Yoksa Milas mı davet etmişti? Buraya geleceğini biliyordum, çünkü plana göre Milas onu burada öpecekti; ama onu kimin davet ettiğinden habersizdim. Eğer bunu yapan Milas'sa, şu anki neşesinin sebebi fazlasıyla belli oluyordu.

O neşelendikçe ben somurtuyordum. O güzelleştikçe ben soluyordum.

Bunu bir defa daha yaşamıştım ve çok zor toparlanmıştım.

Bir kez daha aynı şeyin olmasına izin veremezdim. Kendimi aynı acınası duruma tekrar düşürmemek için vazgeçebileceğim çok şey vardı.

Bir an sonra herkes gözden kaybolduğunda Doğukan, İnci ve Eylül'ün; Yamaç ve Enes'in atladığı faleze doğru yüzdüklerini fark ettim. Duygu ilerideki saçma salak bir ağacın yapraklarıyla oynuyordu. Milas neredeydi?

Daha iyi görebilmek için biraz aşağı kaydım ve ellerimi oturduğum yere yapıştırarak eğildim. Cidden yoktu.

Kaşlarım çatıldı.

Aynı anda önümde biri aşağıdan yüzeye sıçrayıp kafasını salladığında bütün sıçrattığı su üzerime geldi. Çığlık atarak gözlerimi kapattım ve kendimi geriye attım. Dipten fırlayan

kişi Milas'tı, zaten onun dışında kimse ortadan kaybolmuş değildi. Saçlarını eliyle geriye atarak, "Korktun mu?" diye sordu.

Sırıtıyordu. Elime geçirdiğim güneş kremini hiç düşünmeden ona attım. "Kalbim çıktı yerinden!"

Dalga geçerek güldü. "Senin kalbin mi vardı ya?"

Gözlerimi kısarak yüzüne baktım ve iğneleyici bir tonda, "Evet, bunda şaşıracak ne var?" diye söylendim.

Bir anda bir çığlık herkesin işini böldü. Herkes taşlarda yankılanan çığlığın kime ait olduğunu bulmak için bakınırken ben direkt olarak Duygu'nun yapraklarla oynadığı tarafa dönmüştüm. Kız yoktu.

Şortumu fırlatıp attığım gibi Milas'ı umursamadan arkasından suya atladım ve hızla yüzmeye başladım. Lanet olsun, güneş gözlüklerim hâlâ gözümdeydi ve o lanet şeyler yüzünden göremiyordum. Bir saniye durarak gözlükleri çıkarıp suya bıraktım ve yüzmeye devam ettim. Yaklaştığımda derine dalmıştım.

Aşağıdaki kum yukarı kalkmıştı, burası derindi. Duygu aşağıda çırpınıyordu ve yukarıya baloncuklar çıkarıyordu. Uzanıp bileğinden tuttuğumda bana tekme attı. Kendine gelmesi için onu tokatladım ve gözlerini açmasını sağladım. Beni gördüğünde biraz sakinleşmişti, ama yine de aşağıdaki bir şeyleri tekmelemeyi bırakmıyordu ayaklarıyla. Beline sarılıp yukarı yüzdüm.

Aynı anda yüzeye çıktığımızda ciğerlerimi korkunç bir oksijen yoksunluğundan kurtarmıştım. Bir anda önümde beliren yüzün sahibi ellerini kollarıma sardığında, "Alena! İyi misin?" diye bağırdı. Nefes alırken arkadan gelenleri de görebiliyordum, falezdeki herkes buraya yüzüyordu.

Kafamı salladım ve Duygu'ya döndüm. O da döndüğünde direkt Duygu'ya yüzmüş, kollarından tutarak onu yüzey-

ık tırmaya başlamıştı. Yüzüne doğru bir ton soru soruyordu. *İyi misin? Ne oldu? Ağlıyor musun?*

Yamaç yanımda belirdiğinde yüzüme yapışmış saçlarımı geriye çekmeye başladı. "Ne oldu lan? Kızım, iyi misin sen?"

"İyiyim," diyerek yüzümdeki suyu ellerimle biraz silmeye çalıştım. "Bilmiyorum ne olduğunu, birden çığlık atıp dibe gömüldü."

"Y-Yı-Yılan v-var burada!"

Şokla en yakınımdakinin, Yamaç'ın üzerine atıldım. "*NE!*"

O an her şey bulanıklaştı; ne ağzıma giren su ne de bastığım kişi önemliydi benim için. Yılanlardan nefret ediyordum ve burada bir tanesinin olup da Duygu'nun ayağına dolanarak onu panikletebileceği gerçeği, bendeki korkuyu alarma geçirmişti.

Çıkan kargaşada Yamaç birkaç litre su yuttuktan sonra beni durdurabilmeyi başardığında beni de kendisiyle yata çekmeye başladı. Yaklaştığımızda biraz rahatlamıştım, ama yine de dehşet bir hızla merdivenleri tırmanıp kendimi güventeye attım.

"Ha'siktir kızım, öyle bağırılır mı ya? Bizim kızlar çok korkar yılandan," diyerek peşimden çıktı Yamaç.

Arkasından Duygu, onun arkasından da Milas geliyordu.

"Genelleme yapma, genelleme yapma!" diye bağırdı Eylül yukarı çıkarken. "Ben korkmuyorum."

Doğukan, Enes ve İnci de çıkmıştı. İnci hâlâ kocaman açılmış bir şekilde tutuyordu gözlerini. "Valla ben korkuyorum. Ödüm patlıyor. İsmini bile kullanmazsanız sevinirim."

"Ben gördüm ya, şu kadarcık bir şeydi. Bir zararı olmaz onun." Enes eliyle yılanın bir metrelik bir boyu olduğunu gösterirken hâlimize gülüyordu.

"O kadar uzun değildi," dedi Milas.

"Bravo. Hepiniz gördünüz ve biriniz de uyarmadı mı?" Elim hâlâ kalbimdeydi. Deli gibi atıyordu.

Doğukan yanıma oturdu. "Ne zarar gelecek ki ondan ya? En fazla ısırır. Zehirli değildir."

Ona atacak bir şey bulamadığımda dirseğimi karnına geçirdim. O an güneş kremimin Milas'a, güneş gözlüklerimin de Duygu'ya mal olduğunu fark etmiştim. Yine günün en zararlı çıkanı bendim.

Günün geri kalanında Duygu, İnci ya da ben suya girmedik. Eylül sürekli atıştırmalıklar hazırlayıp durdu, ben yemek istemesem de önüme getirip ağzıma tıkıyordu. Bir süre sonra herkes alkış tutmaya başlamışsa hatta. Boğazım, sabahki dondurmayı kusma faciasından sonra hâlâ acıdığı için ikincisine kalkışmadan önce yeterince yemeyi bekledim.

Saat altıya doğru güneş batmaya başlarken Eylül'le mutfakta yemekleri hazırlıyorduk. Diğerleri de sofrayı kurmaya falan yardım ediyorlardı.

Makarna, köfte ve etimiz vardı. Makarnayı Enes yapmıştı, köşede duruyordu. Et ve köfteleri de ön tarafta kızartıyorlardı. Eylül ve ben yalnızca salata ve diğer atıştırmalıkları hazırlıyorduk.

"Kızın peşinden atladın o kadar," dedi Eylül bir salatalığı ağzına atarken. "Bir teşekkür etmedi." Sonra hazırladıklarını da alıp dışarı çıktı.

Bir süre mutfakta bunu düşündüm. Haklıydı, çığlığın Duygu'ya ait olduğunu fark edip hareket eden ilk ben olmuştum. Onu kurtardıktan sonra Duygu beni bırakmıştı; peşine Milas takılmış ve buraya gelene kadar ona yardımcı olmuştu. Bana bir teşekkür bile etmemişti. Halbuki boğulabilirdi. Kimse onu fark etmeyebilirdi. Bugün son günü olabilirdi.

Salatayla birlikte ön tarafa gittiğimde herkes masadaydı ve Milas dahil herkesin güldüğü bir erkek muhabbeti dö-

niyordu. Her şey hazırdı. Ben yerime oturduğumda Yamaç elindeki şampanyayı patlatmak üzereydi.

Boğazını temizlediğinde herkes ona dikkat kesildi. "Evet bebekler, yirmi bir oluyorum. Düşüncelerinizi alabilirim."

"Biraz da beyin yaşından bahsedelim o zaman," diyerek dirseklerini masanın üzerine koydu Eylül. Herkes kahkaha atarken Yamaç sahte bir tavırla sırıtıp, "Çok komik," demişti.

"Tamam tamam. Nice yaşlara." Ayağa kalktı ve şampanya kadehini uzattı. "E hadi, patlat."

Herkes bardaklarını alırken Yamaç da gün batımına doğru şampanyayı patlatmıştı. Köpükler her yere dökülürken bardaklarımızı doldurdu.

Sonrası biraz hızlı geçmişti. Ben tabağıma sadece biraz köfte ve salata almışken Eylül tabağımı doldurduğunda işkence dolu saatlerin başladığını anlamıştım. Tabağımı bitirmediğim hâlde kimsenin bakmadığı sırada her şeyi göle attığımda İnci ne yaptığımı anladı ve sırıtarak işaretparmağını salladı, ama kimseye bir şey söylemedi. Ben de ona öpücük atmış, Eylül'ün devamında başka şeyler daha yedirmemesini umarak şampanyamı bitirmeye başlamıştım.

Güneş tamamen battığında ve herkes yavaştan sarhoş olmaya başladığında bir tek Milas içmiyordu. Yamaç bizimle bir oyun oynuyordu, tepeye çıkıp sürekli göle atlıyor ve geri gelip fondip yapıyordu. Çok feci atacaktı kafası, ama umurunda değildi. Gerçi biz de eğleniyorduk.

Bir ara Duygu içeri girdiğinde Milas'ın gözleri ona takıldı. İçeriye kadar takip ettiği gözleri yanlışlıkla benimkilerle çarpıştığında bir süre gözlerimi çekmedim. Cidden ona bakıyordu. Ne yani, öpecek miydi?

Öpeceğini biliyordum. Sormam çok saçmaydı.

Milas beni umursamadan kalkıp peşinden gittiğinde Eylül birasını kaldırıp, "Oooooo!" diye bağırmaya başladı ve

gözleriyle içeriyi işaret etti. Yamaç atlamaktan vazgeçmiş, aşağı eğilerek bize bakıyordu.

Gözlerimi devirerek arka tarafa girdim ve gölü izlemeye başladım.

Ne olacağını biliyordum ve buna izin veriyordum; çünkü geçen sefer engellemeye çalıştığımda durumumu çok daha kötüleştirmiştim ve aynısının yine olmayacağının hiçbir garantisi yoktu. Aslında emindim, Mete ve Milas arasında hiçbir fark yoktu. Ben kendime, kendimi bu kadar kolay teslim ettiğim için çok kızıyordum sadece.

Birkaç dakika sonra ön tarafa döndüğümde votkayı şişeyle aldığım gibi koca bir su bardağına doldurdum ve kimsenin umursamadığı sırada oturup kafama diktim. Acı alkol çizdiğim boğazımı yarıp geçerken zayıf düştüğümü hissettirmiştim. Eğer insan zayıf hissettiği için alkole sarılıyorsa ama alkol onu daha da zayıf hissettiriyorsa; bu, durumu daha da kötüye sürüklemez miydi?

Boş bardağı masaya bırakırken geçen birkaç saniye boyunca etraf dönmeye başladı. Ardından dönen etrafın aslında dans eden kızlar olduğunu fark ettim. Tek sorun herkesi çifter çifter görmemdi. Bir süre sonra çift görüşüm kaybolduğunda yanımdan geçip masaya giden Duygu'yu fark ettim. Gülümsüyordu. Tabii ki gülümseyecekti, az önce hayatının aşkını kazanmıştı. Ona Milas'ı ben kazandırmıştım.

Ayağa kalkıp ayaklarımı içeriye sürükledim. Milas mutfakta ya da odada değildi. Belki de içeri geri dönmüştü de fark etmemiştim, bilmiyordum. Tek isteğim, içimde ne varsa dışarı çıkarmaktı. Bu yüzden tuvalete yürüdüm. Kapıyı açacağım sırada aşağıdan, ışıkların yandığını fark ettim.

Benim fark etmemle kapı açıldı. Bu bacakların sahibini tanıyordum... Bu şortun da... Bu göğsün de... Milas kapıyı açarken lacivert bir kapüşonlu giyiniyordu. "Alkol seni

anmadı mı?" diye sordum göz göze geldiğimizde. Burada durduğuma şaşırmış gibiydi.

"Sen sarhoş musun?" diye sordu, ama sorusuna cevap vermeden onu ittiğim gibi içeri soktum ve kendim de girerek arkamızdan kapıyı kapatıp kilitledim.

"Ne yapıyorsun Alena?"

"Ne yapıyorsun Alena?" Onu taklit ederek önüme döndüm. "Hep aynı tepkiler, aynı işleyiş... Tanrı beni hiç şaşırtmıyor."

"Dışarıdayken daha ayıktın," diye mırıldandı yüzümü izlerken. Ben de biraz ona yaklaştım ve dudaklarımı büzerek, "Evet, sen henüz içeri geçmemişken," diye cevapladım onu. "Yani, Duygu'nun peşinden."

Bana kaşlarını kaldırarak baktığında, "Ama," diyerek işaretparmağımı göğsüne bastırdım ve gözlerinin içine baktım. "Duygu pişkin pişkin sırıtarak dışarı çıktığında, bam, bir anda sarhoş oldum."

Ellerini omuzlarıma çıkardı. "Sen iyi değilsin, uyumak falan ister misin? İçeride bir yatak ve koltuk var," diyerek beni dışarı çıkarmaya çalıştı, ama onu iterek ellerinden kurtuldum ve itiraz ettim. "Hayır! İyiyim ben. Bir keresinde iyi olmadığım olmuştu, o zaman konuşamamıştım; ama şu hâlime bak. Takır takır söylüyorum ne söylemek istiyorsam. Sence iyi değil miyim?"

Dudaklarını yaladı ve yeri çekilerek kollarını göğsünde birleştirdi. Lavaboya yaslanmıştı. "Pekâlâ."

"Öptün mü onu?" Direkt suratına doğru bakarak sordum ve biraz daha yaklaştım. Bir elimi lavaboya yaslayarak yüzünün hizasına kaldırmıştım suratımı. "Öptün mü?"

"Kalıp Jenga'yı devirmemi isteyen sendin." Oldukça nötr bakıyordu.

"Duygu'yu öpmeni ben istemedim." Uyku yavaş yavaş

bastırıyordu. Milas'ın kokusu parfüm ve nane karışımı bir şeydi. Ağzında naneli şeker mi vardı yoksa?

"O zaman başka bir fikir ortaya atmalıydın."

"O zaman Eylül anlardı..." Ya naneli şekeri Duygu'yu öperken onun ağzına verdiyse?

"Neyi anlardı, Alena?"

"Kaçınılmaz olanı," diye mırıldandım alnımı göğsüne yaslarken. Birkaç saniyeliğine gözlerimi kapatmıştım. Burası huzurluydu. Burada, annem lokmalarımı sayıp diyet yapmam gerektiğini bağırmıyordu ya da beni tatil günleri sabahın köründe uyandırıp spora sürüklemiyordu. Burada, Eylül ve İnci'nin kırıcı yorumları yoktu. Burada, Ege bana ailemle konuştuğundan ve evleneceğimizden bahsetmiyordu. Burada, Aral küfretmiyordu. Bir burada ve bir de motosikletinin arkasındayken dünya unutuyordu beni; daha ben onu unutamadan.

"Kaçınılmaz olan ne, Alena?" diye sordu direterek.

Zor da olsa alnımı çektim ve hafifçe doğrulup ona baktım. Dudakları yüzünde öylece uzanıyordu. Yeşil gözleri oldukça canlı bakıyordu, alkol almadığı belliydi. Belki de bu yarıaki kafası en yerinde kişiydi. Kirpikleri sayılabilirdi, eğer bir sabah yanımda uyanırsa. Kaşları güzeldi. Saçları yumuşacık görünüyordu.

Kurumuş dudaklarımın üzerinde dilimi gezdirdim ve yutkundum. "Merak ediyorum, Milas..." Hafifçe geriye çekildim. Baygın baktığımın farkındaydım. "O naneli şeker hâlâ ağzında mı yoksa onu birine mi verdin?"

Durdu. Neyden bahsettiğimi biliyordu, gayet farkındaydı. Hatta henüz yaptığını itiraf bile etmemişti. Belki de bilmemi istemiyordu, belki de hiçbir zaman söylemeyecekti; ama o zaman içeridekiler inanmazdı ki... Hem bizimkiler kesin kanıt isterdi. Ya videoya falan alacaktı ya da onların görebileceği bir yerde yapmalıydı...

"Cevabı kendin bul," dedi umursamazca.

Kaşlarımı kaldırarak ona dik dik baktım. Ciddi miydi?

Omuz silkti.

Peki benim cevabı nasıl bulacağımdan haberi var mıydı?

İlk olmasa da son bir kez, diye geçirdim içimden. Parmakuçlarımda yükseldim. O itiraz etmeden ya da bana bir şekilde engel olmadan kollarımı boynuna doladım ve bir elimi saçlarından geçirirken burnuma dolan kokusuyla dudaklarını dudaklarımın arasına aldım.

Bana izin verdi. Ellerini belime yerleştirip üzerime eğildiğinde dudaklarındaki nane tadını net bir şekilde alıyordum. Haklıydım, nane şekeri vardı. Ya hâlâ oradaydı ya da başka birine gitmişti.

Beni kaldıracağını hissettiğimde bacaklarımı beline doladım, bir saniye sonra lavabonun üzerindeydim. Bir elimi yanağına kaydırmak istediğimde bu düşüncemi hemen kafamdan silip attım ve kendime engel oldum. Bir nedenden dolayı yüzüne dokunulmasından hoşlanmıyordu, eğer geri çekilirse cevabını asla bulamazdım.

Bana içeride ne olduğunu göstermek istemiyordu, bir şekilde onu alt etmeliydim. O an bir elim boynundan aşağı kaydı ve kapüşonlusunun altındaki kaslara dokunup şortunun çizgisine kaydırarak sürttüm.

İnledi. *İşte bu.*

"Milas," diyerek ismini mırıldandım. Dili dişime sürtündüğünde içeriye bir şey bıraktı.

Şeker.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ellerin sıcak, büyük ve kemikliydi.
Tutunca önce ısınır, sonra ezilirdim.
Beni böyle ısıtanın sıcaklığın mı
yoksa bakışların mı olduğunu bilmediğim gibi;
altında ezildiğim kuvvetin de
kemiklerinin sertliği mi yoksa davranışlarının netliği mi olduğunu
hiçbir zaman öğrenemedim.

On üç saat önce

Bir süre sonra başımın aşağı kaydığını ve alnımın sert bir yere dayandığını hissettim. Sıcak bir tenin üzerine çekilmiş kumaş.

Gözlerimi açamıyordum. Viski işini yapıyordu.

"Ne kadar içtin?"

Kulaklarıma dolan sesin sahibi hakkında bir süre bir fikrim olmadı. Kimdi bu? Bir yabancı. Bir ya da iki hafta önce tanışmışsak, değil mi? Onu ilk Duygu'yla dalaşırken görmüştüm ve herhangi biri olduğunu düşünmüştüm. Eğer her insanın bedeninin ve ruhunun birer kilidi varsa, en azından birini elinde tutmaya bu kadar yaklaşmış birinin bir yabancı olma-

ması gerekirdi. O ise, öyleydi işte. Çekip gitse ne diyebilirdim ki? Birinden hoşlanmaya başlasa ve dudaklarının vücudumda bıraktığı hisleri "geçmiş" diye gömse toprağa? Eylül gerçekten hoş bir esmerdi aslında... Ya aralarında bir şey başlarsa? Ne yapardım? Şimdiye kadar onun isteyip de elde edemediği biri olmamıştı... Neden bu kadar sürmüştü sahi?

"Alena," diyen sesini duydum yine Milas'ın. Çok açıktı ki onun göğsüne düşmüştü kafam. Ben kaldırmaya pek niyetli değildim, nane kokan nefesi ve parfümü hoş bir kombinasyondu. Göğsünü yastık yapmak istedim. Yatağımda çok yastığım vardı, ama hepsini ona yer açmak için atabilirdim.

Bitmesin diye dilimle ağzımdaki şekeri çevirip dişlerimle yanaklarım arasında bir yere sıkıştırdım. "Çok içmedim," diye mırıldandım uykulu bir sesle. "Bir şişe."

"Bir şişe, ne?"

"Votka galiba."

"Sek mi?"

Kafamı sallayınca alnım kapüşonlusuna sürttü. Birden ellerini boynuma getirmiş ve kafamı dikleştirmişti. Uzun parmakları saçlarıma kadar uzanıyordu. Biraz eğilince yüzlerimizi hizaladı. Gözlerimi zar zor açık tutuyordum.

"Seni içerideki yatağa taşıyacağım, orada uyursun. Bu gece buradayız," dedi nazikçe ve yüzümün önüne düşüp görüşümü kapatan saç tutamlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Hayır," dedim ona kafamı olumsuz anlamda sallayarak. "Ben içeri gideceğim. Daha dans edeceğim..." Kollarını uzatıp kendimi lavabo tezgâhından aşağı itmeye çalıştığım sırada birden kollarından birini sırtımdan, diğerini de bacaklarımın arasından geçirip beni kucağına aldı. Başım bu sefer boynuna yakın bir yere düşmüştü.

"Gitmeyeceğim..."

"Aynen. Kesin öyledir."

Gözlerimi açamadım. Dönüp kapıya yürüdüğünü hissettiğimde, "Kapıyı açabilir misin?" diye mırıldandı kulağıma eğilip. Başımı diğer tarafa eğerek ellerimden birini uzattım ve anahtarı bulur bulmaz çevirmeye çalıştım.

"Alena, diğer tarafa."

"Ah."

Kapı açıldığında dışarı çıkmıştık. Bütün kapılar açıktı, bu yüzden esintiyi hissedebiliyordum. Üşüyerek kollarımı boynuna doladığımda bilincimin uykuyla hayat arasında bir yerlerde gidip geldiğinin gayet farkındaydım. Alkol her seferinde uykumu getiriyordu. Saçma sapan hareketler yapmama bile izin vermiyordu.

Bir süre sonra sırtım yumuşak bir yerle buluştu. Beni yatağa bırakmış olmalıydı. Kollarımı boynundan çekerken, ben ellerimden birini omzu boyunca kaydırıp elini yakaladım. Bir süre öyle durdu, ardından elimi itmiğinde varlığı tamamen kayboldu.

Saat 14.00

Kader var mıdır?

Hayatı boyunca hiçbir işi yolunda gitmemiş biri buna başka bir isim biçebilir miydi, bilmiyordum. Tıpkı eğer seçtiğimiz yolların hepsi aynı yere çıkıyorsa, hayatın bizim seçimlerimizden mi yoksa kaderden mi ibaret olduğunu bilmediğim gibi...

Burada, hastanenin soğuk duvarlarına yaslanmış, önümdeki temiz camdan gökyüzünü izliyordum da... Her sabah kalkıp sporunu yapan, duşunu alıp kahvaltısını yaptıktan sonra işe giden ve sürekli taze sebze meyve yiyip sağlık kontrollerini yaptıran bir adamın kalp krizi geçirerek yoğun

bakıma girecek kadar körüleşmesinin, tercihlerinin doğurduğu bir sonuç olduğunu düşünmüyordum.

On sekiz yaşındaki annem ailesine karşı gelip babamla İstanbul'a kaçarken, ailesinin ona biçtiği değere karşılık olarak verileceği adamın, onun kaderi olduğunu düşünmemişti. Eğer bir saniyeliğine durup başını sırf bu yüzden yere eğseydi, istemediği hapis bir hayatı yaşıyor olurdu ailesinin ve kendisinden yaşlı kocasının boyunduruğu altında. Her sabah lanet ettiği bir dünyaya uyanır, her gece uykuları kaçardı üzüntüsünden. Bugün karşımda ayakları yere sert basan, başı dik kadın olamazdı asla.

Peki beni bu soğuk koridorlarda dolanırken ayık tutan, kadere ve onun çizdiği yamuk eğriye inandıran şey neydi?

Önüme uzatılan kahve bardağını gördüğümde, bileğindeki yara izinden onu hemen tanıdım. Küçükken annemden gizli radi almak istediğinde, pastayı kesemediği gibi elini kesmişti; her yer kandı. O gün de aynı korkuyu yaşamıştım, kapıdaki şoför bütün kırmızı ışıklarda geçerek yalnızca üç dakikada bizi hastaneye yetiştirmişti. *Kardeşim ölecek mi anne?*

Hayır, basit bir bıçak yarasından kimse ölmez, demişti annem, can kırığından nice insanların yok olup gittiğini bilmeden.

"Ölmez o, merak etme," dedi buz gibi bir sesle. Kahve bardağı, Aral'ın sesine nazaran çok daha sıcaktı. Avuçlarımın içine aldığım an üşümüş ellerim ısındı.

Kafamı ona çevirdiğimde kendi kahvesinden bir yudum alırken kaşlarını kaldırıp mavi gözlerini bana diktiğini gördüm. Benim gözlerim, Aral'ınkine nazaran daha soluk ve griydi. "Neden bu kadar eminsin bundan?"

"Körülere bir şey olmaz," dediğinde omzundan ittirdim onu.

"O bizim babamız."

"Babalar akşamları işten geldiğinde çocuklarıyla oynar, dekontlarıyla değil."

Gözlerimi ondan çekerek sıcak kahveden bir yudum almaya çalıştım. Böyle söyleyeceğini biliyordum, Aral her zaman ailemize karşı daha duyarlı olmuştu. Ben umursamayıp yoluma bildiğim gibi devam eden taraftım, Aral ise asiydi ve her şeye verecek bir cevabı vardı. Sözlü olmasa bile hareketleriyle protesto ederdi. Annemin mutfağa girmeme kuralına uyduğunu asla görmemiştim mesela, sırf bu yüzden kendi odasına mini bir buzdolabı bile almıştı. Ya da babam geçen seneki Avrupa gezimizde onu pazar günkü Kilise ayinine katılmaması hakkında sertçe uyardığında bile buna kulak asmamış, gözlerinin önünde ağır ağır yürümüştü kapıdan içeri. Ceza olarak, gitmek istediği NBA maçının biletlerini iptal etmişti babam. Aslında bunu yapacağı tahmin edilebilirdi; o an Aral'a karşı elindeki tek koz, o biletlerdi. Sadece, Aral bile bile ateşe atmaktan alıkoyamamıştı kendini.

Ben ise... Bilmiyorum. Ben daha sakin ve uysaldım. Her zaman öyle olmuştum. Sorun çıksın istemezdim ya da ailemi üzmek... Bazen annem çok katı olduğunda bile katlanmaya çalışırdım. Bütün arkadaşlarım anneme bayılırdı, veli toplantılarında herkesin dikkatini çekerdi annem. Onunla gurur duyardım, o benim idolümdü. Yalnızca son zamanlarda... Bilmiyorum, bir şeyler yanlış gelmeye başlamıştı işte.

Bu sabah uyandığımda hissettiğim gibi, yanlıştı işte her şey.

Yat sessiz değildi. Benden sonra kimse yatmamıştı. Ben arka odada mışıl mışıl uyurken hepsi sabaha kadar eğlenmişti. Bir de gece olanları teker teker hatırlamanın şokundayken çöpleri toplayan yarı ayık Yamaç gelip kardeşimin rıhtımda olduğunu söylemişti. Ben apar topar yatan inerken geride kimin olduğunu önemsememiştim bile; çünkü Aral'ın benim ayağıma kadar gelmesi, çok büyük bir olayın gerçekleştiği anlamına gelirdi.

Eh, öyleydi de. Babam aynı gece kalp krizi geçirmiş ve hastaneye kaldırılmıştı. Annem olayın şokundan ayılıp da bana haber vermemişti; ama sabah ilk işi elbette ki Aral'ı yanıma göndermek olmuştu.

"Ya ölürse?" diye sordum Aral'ın geriye yaslanmış bedenini süzerek. İnce giyinmişti, ama hiç üşümezdi.

"O da kötü olur." Gözlerini benden çekip kahvesinden bir yudum alarak başını duvara yasladı ve tavanı izledi bir süre. "Miras bize kalır, tamam; ama şirketteki hisseleri de bize kalır. Annem hayatta sattırmaz. Muhtemelen senin, dolaylı yoldan da benim hayatım mahvolur. O yüzden o ihtiyarın bir on sene daha yaşaması ve şirketi batırmadan ölmemesi lazım."

Kaşlarım çatıldı. "O bizim babamız, ne biçim konuşuyorsun?"

"Bu konu hakkında tartışmaktan sıkıldım artık."

Aral ayağa kalktığında asansörden çıkan annemi gördüm. Yanında babamın sekreteri olan kadın ve şoförüyle birlikte geliyordu. Aral onları gördüğünde ne olacağını görmek için durup bekledi.

Bu sırada babamın sekreteri, annemin yanından ayrılıp babamın odasına giden koridora saptı ve gözden kayboldu.

Annem yanımıza geldiğinde ayağa kalkarak ondan önce davrandım. "Ne oldu? Babam iyi mi?"

"İyi," diyerek başını salladı annem ve ellerini önünde birleştirdi. "Uyandı."

Ağzım ve gözlerim açıldı bir anda sonuna kadar. "Öyle mi?"

"Neden buradasın o zaman?" diye sordu Aral bir anda. Şokla ona döndüm. "Neden bu kadar yavaş hareketlerin? Anlatacağın neyse anlatıp onun yanına gitmen gerekmiyor mu?"

Annem cevap vermiyordu.

Aral'ın koluna vurup kaşlarımı çatarak yüzüne baktım.

"Aptal aptal konuşup kadının sinirlerini bozma. Ne diyor. sun sen?"

Dalga geçer gibi gülerek anneme döndüğünde beni gör. mezden geldi. "Doktor, eğer uyanırsa birinin kısa süreliğine içeriye girip onu ziyaret edebileceğini söylemişti."

Anneme döndüm. Annem gitmeyecek miydi? Durumu kötü müydü? Bizden birini mi istemişti? Kafam çok karışmıştı.

"Aral, tamam, anladık," diyerek ona baktı annem, ama Aral durmadı.

"Sekreterini istedi, değil mi?" diye sordu Aral gözlerini kısarak. "O lanet uykusundan uyandı, yaşayıp yaşamayacağı bile belli değil; ama gözlerini açar açmaz yanına sekreterini istedi! Burada sabahtan beri onu bekleyen ailesini değil!"

İstemsizce bir adım gerileyerek ellerimi ağzıma kapatım. Neler söylüyordu Aral? Doğru olabilir miydi?

"Alena," diyerek bana seslendiğinde annem, gözlerim onunkilerle kesişti. "Şoförü bilgilendirdim, doğruca eve gidiyorsunuz. Hazırlanıp okula geçin. Ben birkaç gün burada kalıp hastane işlemleriyle ve babanızla ilgileneceğim."

Bu kadar mıydı? Onun canı hiç acımıyor muydu babamın bu tavırlarından dolayı? Tam ağzımı açmış, cevap verecektim ki, "Sorun çıkarmayın," dedi ve şoföre bir bakış attıktan sonra dönüp asansöre yürümeye başladı.

Peşinden bir adım attım. İkincisinde Aral tarafından durdurulmuştum. Tutuğu kolumu bırakıp önüme geçerken, "Değmez, bırak," dedi. "Onlar kim bilir nasıl bir oyun oynuyorlar. Kendi ligleri var. Biz anca zarar görürüz."

Bazen Aral'ın kaç yaşında olduğunu merak ediyordum. Bilmediğimden değildi bu, nüfus cüzdanında yazan tarihi çok iyi biliyordum; ama kafasının içindeki düşüncelerin bu dünyada geçirdiği sürede kendisinin kaç yıl daha yaşlandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ona kızsam da bazen beni

ağlarsa ve ondan nefret etsem de sözünü dinleyip onunla birlikte eve döndüm bu yüzden.

Büyük yapı, oldukça sessiz ve ev kelimesinden bir hayli uzak bir vaziyetteydi. Odam temiz ve düzenliydi. Eşyalarımı kenara bırakıp üzerimdekileri çıkardıktan sonra duşa girdim ve sıcak suyun altında gevşediğimi hissettim. Aslında uykum vardı, deli gibi istiyordum yatağa girmeyi; ama hazırlanıp okula gitmem gerektiğinin farkındaydım. Kendi isteklerime henüz kulak asamazdım.

Üzerime askılı siyah bir elbise ve ceket geçirdim. Hava bozmuştu; yağmurluydu, bu yüzden çizmelerimi giyinmek zorunda kalmıştım. Saçlarımı kurutup omuzlarımdan saldıktan sonra hafif bir makyaj yapıp çantamla birlikte odamdan çıktım. Aral ortalıkta yoktu, şoför ise kapıda bekliyordu.

Resmen bedenim okula gidiyordu, ama ruhum yataktaydı. Kafamın nerelerde olduğundan bahsetmek bile istemiyordum.

Arabayı paket servis yapan bir restoranda durdurup düşük kalorili bir şeyler aldıktan sonra kalan yolu onları yiyerek geçirdim. Diyet işi benim boyumu aşmaya başlamıştı, yeme düzenim saçma sapan bir doğrultuda ilerliyordu. Son zamanlarda o kadar çok şey oluyordu ki takip edemiyordum artık.

Dersime son beş dakika kala amfiye girdiğimde herkes yerleşmişti ve benim sevdiğim yer doluydu. Kafasını kitabına eğmiş ürkek bir kız, diye düşünmeden edemedim. Herkes kendi işindeyken karşısına dikilip ellerimi masanın üzerine koydum bu yüzden. Beni gölgemden fark ettiğinde kafasını kaldırıp gözlüklerini düzeltti.

"Selam," dedim sahte bir gülümsemeyle.

"N-ne?" Kız kekeledi.

"Sana gülümseyerek, 'Selam,' diyorum ve bana kekele-

yerek mi cevap veriyorsun?" Kaşlarımı çatıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "Hiç hoş değil."

"Ne istiyorsun?" diye mırıldandı kız bu sefer güçsüz bir sesle. Muhtemelen az önce de bunu söylemeye çalışmıştı.

"Güzel bir yerde oturuyorsun şu an." Gözlerimle masayı işaret ettim. Kafasını eğip masaya baktı, ne istediğimi anlamıştı. Bundan sonra işimiz kolaydı.

O eşyalarını toplayıp arkaya geçerken ben de arkasından ona teşekkür ederek yerime geçtim ve eşyalarımı çıkardıktan sonra başımı sıraya yaslayarak hoca gelmeden biraz kestirmeye çalıştım.

Ders bir buçuk saat sürdü. Profesör tahtanın önünde ellerini sallayıp yazdıklarını ve kitaplarımızın bir bölümünde geçen açıklamaları işaret ederken benim tek yaptığım suratına boş boş bakmaktı.

Dün akşam kendimi Milas'ın önünde küçük düşürmüştüm. Babam kalp krizi geçirmişti ve hastanedeydi, uyandığında ise yanına gelmesini istediği ilk kişi sekreteri oluyordu; çünkü şirketine bizden daha çok değer veriyordu. Bundan daha da büyük bir sorun vardı ki annem bütün bunları umursamıyordu. Genel olarak düşünürsek, Eylül ve İnci'yle aramda kopukluk vardı. Yeme düzenim mahvolduğundan yüzüm de solmuştu.

Birine bile bir çözüm bulamadığım gibi, dersten de hiçbir şey anlamamıştım.

Hayatımın bu kadar boka sardığı hiç olmamıştı.

Dersten sonra kızlar tuvaletine girdiğimde aynada iki kızın makyaj yaptığını gördüm. Çantamı kenara bırakıp suyu açtım ve ellerimi yıkamaya başladım.

Eskiden ne zaman işler yolunda gitmese ellerimi sık sık yıkamaya başlardım. Sabun tutmazdı ellerim, suyla uzun teması yüzünden buruşurlardı; ama ben durmazdım. Gecenin

bir yarısı kalkıp banyoya gider, saatlerce keselerdim kendimi. Nevresim takımımı değiştirir, sonra sabaha kadar otururdum pencerenin kenarında, hava ne kadar soğuk olursa olsun. Hasta olurdum o gecenin sabahına; ama vücuduma giren hiçbir virüs, aklım kadar hastalık bulaştıramazdı bana.

"Çıktı çıktı kiri ellerinin, kırdın mikrobu, yeter."

Ellerimi suyun altında hızlı hızlı yıkarken yandan gelen sesle yavaşladım ve musluğu sakince kapattım. Kimdi konuşan? Yanımda boya sürünen iki kızdan biri miydi?

Önce aynadan göz göze geldik. Diğeri maskarasını sürerken, o elindeki ruju indiriyordu. İki dudağını birbirine bastırıp rujun iyice yayıldığına emin olduktan sonra aynadan ona bakışlarımı fark etti ve yaptığı şeyi durdurdu.

Onu süzdüm. Uzun siyah saçları vardı ve gözlerine kalem çekmişti. Üzerinde ince bir kazak ve etek vardı. Çantası iğrenç bir yeşil rengindeydi. Rujunun markasına dikkat edince ucuz olduğunu fark ettim. Ortalama bir kızdı.

"Bana mı dedin?" dedim gözlerimi iki kere kırpıştırarak. Ellerimi tezgâhın iki yanına yaslamış, hafifçe öne eğilmiştim.

Nasıl baktığımı görünce yanında maskara süren kız tasını tarağını toplayıp dışarı çıktı.

"O at ağzını bana mı açtın sen?" Tekrar sordum.

Yutkundu. Bir terslik olduğunun, yapmaması gereken bir şeyi yaptığının farkındaydı. "Ben... Kötü anlamda demedim."

Kaşlarım kalktı. Oldukça kısık sesle, belki de duyamayacağı ama dudaklarımı kolaylıkla okuyabileceği bir biçimde üstüne basa basa mırıldandım. "*Defol.*"

Rujunu makyaj çantasına o kadar hızlı attı ki çantadan fırlayıp yere düştü. Makyaj çantasının fermuarını bile kapatmadı, dönüp eğilerek rujunu bile almadan hızlı hareketlerle tuvaletten çıktığında ona bakmadım.

Artık içeride yalnızca ben ve şeytanlarım vardık. Bir gece yarısı ansızın, cehennemin bir köşesinde belamızı bulacaktık.

Gerçi, çoktan bulmuştuk galiba.

Kollarımı sıvayıp ellerime tekrar sabun sıkarken arkadaki kabinlerin birinden bir hareketlenme hissettiğimde gözlerim aynanın üzerinden kabin kapısına takıldı. İçeriden çıkan kızın kıvrımlı ve dolgun bir vücudu vardı. Kalın kemerli siyah kumaştan bir şort, beyaz ince bir gömlek ve uzun bol kesim bir kot ceket giyiniyordu. Saçlarını salıp dalgalandırmış, yüzüne sade bir makyaj yapmış, küçük çantasını tek koluna takmıştı.

Kafamı kaldırınca göz göze geldik. Az önce olan her şeyi duyduğunu belli eden bir ifade vardı suratında. Boş bakan, alık, kindar, onaylamayan bir ifade... Ne derseniz deyin. Bana cevap vereceği açık ve netti.

Önüme dönüp ellerimi iyice sabunlarken, "Artık insanları dinlemeye de mi başladın Duygu?" diye sordum sakin bir sesle. Kendimi ellerinde kanlı bir bıçak taşıyan bir suikastçı gibi hissediyordum, sanki az önce iki kurban birden almıştım ve sıra üçüncüsündeydi; ama bu seferki hiç öyle görünmese de zorlu biriydi.

"Çok kabasın," dedi Duygu hiç korkmadan yanımda durup ne yaptığıma bakarak. "Etrafındaki insanları kendinden uzaklaştırıp duruyorsun. Gerçekten böyle biri mi olmak istiyorsun?"

"Ya nasıl olmamı istersin?" Dalga geçtim. "Cinsellik söz konusu olduğunda kızarıp bozarıp bir partinin ortasında sorulan, 'En son kimi öptün?' sorusuna, 'Annem,' cevabını vererek kendimi rezil etmemi mi? Ya da havalı dövmeli çocukların peşinden olmayacak işlere koşturmamı mı?"

Kaşlarını kaldırdı Duygu, ben musluğu açıp ellerimi yıkarken. "Birincisi, cinsellik söz konusu olduğunda kızarıp bozarmamın sebebi, etrafımda daha önce hiç etkileşim hâlinde olmadığım kadar erkek olması ve bu durumlara alış-

kın olmamam. İkincisi, Milas'ın peşinden olmayacak işlere koşuşturmuyorum. O benim proje ortağım."

Ellerimi tamamen duruladığımda avuçlarımı açıp bir göz attım. Belki bir kere daha... Ellerimi uzatıp tekrar sabun sıkmışken Duygu'ya dönüp, "Öyle mi dersin?" diyerek göz devirdim.

Beklediğim gibi cümlesini devam ettirdi. "Ayrıca, Milas kendi başına bir insan, yani o işler senin, 'Olmayacak,' demekle oluyor ya da olmuyor değil."

Parmaklarımı birbirine geçirerek iyice temizliyordum ellerimi. Havaya kaldırıp yakından bakmaya başladım avuçlarıma. "Çok iyi görünüyorsun Duygu," dedim histerik bir gülüşle. "Duruşun, giyim tarzın, vücudunun kıvrımları, makyajın falan... Ya da bu üzerine giydiğin yeni özgüvenin..." Ona döndüm ve kafamı hafifçe eğerek dilimi içeriden yanağıma bastırdım. "Kim verdi sana tüm bunları?"

"Neyden bahsettiğini anlamıyorum, Alena."

"Alena?" Tek kaşımı kaldırdım. "Artık ismimi de ağzına öylece alabiliyorsun yani."

Ellerimi tekrar durularken o da dudaklarını gergince yaladı. "Sen, Milas'a sahip değilsin."

"Milas, beni öpüyor ama," dedim. "Bana dokunuyor. Benim yakınımda inliyor. Benim adımı fısıldıyor kulağıma." Tekrar sabun aldım.

Duygu'nun titreyen ellerini arkasına gizlediğini fark ettim ve istemsizce sırıttım; ama bunu hemen sildim yüzümden. Hiçbir şeyi belli edemezdim. Bakışlarımı aynanın üzerinden ona çevirdiğimde bu söylediklerimin onu oldukça incittiğini net bir şekilde görebiliyordum. Umurumda bile değildi.

"Günün sonunda eve bıraktığı kişi benim ama," dedi, üzerine giydiğini söylediğim özgüveninin paramparça olduğunu gizleyemiyordu gözlerinin ardından.

Güldüm. "Bu sadece," dedim ellerimi yüzümün hizasına çıkarıp kaşıyarak sabunlarken. "İlk bana sorduğunda ve onu reddettiğimde olan bir durum. Üzerine fazla alınma."

Duygu bir anda başını çevirip derin bir nefes aldı, dişlerini sıktığını gerilen çenesinden fark edebildim. Çantasını düzeltip arkamdan geçerek kapıya giderken arkasına bile bakmayacağından emindim.

Zaten öyle de oldu; ama kapının tam önündeyken durmuştu. O sırada ellerimi durulamış, yeniden sabun alıyordum.

"Sen obsesif misin?" diye sordu durduğu yerde. "Sende obsesif kompulsif bozukluk mu var?"

Omzumun üzerinden ona baktığımda hissetmiş gibi bana döndü. "Önüne dön ve yürümeye devam et, Duygu."

"Daha ne kadar devam edeceksin?"

"Dilini ağzının içinde, dişlerini çenende ve kafanı da omuzlarının üzerinde taşıyorsun Duygu. Öyle kalsınlar istiyorsan bir saniye beklemeden şu kapıdan çıkıp gidersin."

Bakışlarını eğdi ve kaşlarını çattı. Ardından kapıyı açtığı gibi çıkıp gitti.

Gitti. Hep giderler.

Kelimeleri derinlerine saplarsan çünkü onların... Tabii giderler. İnsanlar sevgilerini göstermek için alın öperler, sense nişan alıyorsun.

Hatırlayamadığım birkaç sabunlayışımın ve durulayışımın ardından sonunda tuvaletten çıkabildiğimde koridorun öğrenci dolduğunu fark ettim. Telefonuma gelen mesajla kızlarla buluşmak için merdivenlerden inmeye başladığımda ise Duygu'nun kızarmış gözlerle kütüphaneye girdiğini gördüm.

Başım dik, omuzlarım gerideydi. Kapıdan çıktığım an her zaman takıldığımız alanda kızları fark ettim. İnci gülümseyerek el salladığında Eylül'le göz göze geldik. Haber

vermeden tekneden ayrıldığım için pek de memnun görünmüyordu. Ben de ellerim su yüzünden buruştuğundan pek iyi hissetmiyordum. Herkesin iyi olmadığı zamanları vardı, değil mi ama?

Çantamı bırakıp İnci'nin yanına oturduğumda bir bacağımı diğerinin üzerine atarak masaya yaslandım.

"Sabah ne oldu?" diye sordu İnci. "Apar topar çıkıp gitmişsin. Senden sonra Duygu, Milas'a bir yavşadı bir yavşadı... Önünde malum pozisyona geçmediği kaldı bir."

"Beni ilgilendirmez, laf kalabalığı," diyerek önüme döndüm.

"A-a..." Eylül sahte şaşkın ifadesiyle karşımda oturuyordu. "Sen Milas'la takılmıyor muydun? Şaşırdım bak. Yalnız bu lafını duysa Milas kesin kırılır."

Bir elimi oturduğum yere yaslayarak ağırlığımı bileğime verdim. "Boş laf yapıyorsun şu anda. O çocuğa olan ilgimin sadece Ege'den kurtulmak için çevirdiğim sahte sevgili oyunundan kaynaklandığını biliyorsun."

Tek kaşını kaldırdı. "Cidden o kadar mı?"

"Ne zannediyordun?" Gözlerimi devirdim. "Âşık olduğumu falan mı?"

"Pardon Alena," diyerek kollarını masaya yasladı İnci. "Senin kalpsizin teki olduğunu unutmuşuz birkaç günlüğüne. Cidden aranızda gerçek bir şeyler var sanıyorduk."

"Benim tek öfkem, fark etmeden Duygu salağını başrol yapmak üzere olduğuma." Kafamı olumsuz anlamda salladım. "O kızın ciddi bir derse ihtiyacı var. Az önce kızlar tuvaletinde bana diklendi. Milas'ı elde edebilecek biri olduğunu zannediyor. İstesem o çocuğu kapıma köle ederim."

Eylül sırıtarak saçlarını bileğindeki tokayla topuz yaptı. "Ersene, eğleniriz."

"Aynen," diye mırıldandı İnci, kafasını geriye atıp sarı saçlarını sallayarak. "Yatağa atmak kolay. Önemli olan ka-

pına köle etmek. Milas'ın öyle birine dönüşeceğini hiç de sanmıyorum; ama denemekten zarar gelmez."

"Deneyeceğimi söylemedim." Ona döndüm. "'Yapacağım,' diyorum."

"Bu bir iddia mı?" Kaşlarını çatıp gülerek cüzdanına uzandı İnci.

"Kalsın," diyerek bir cık sesi çıkardım İnci'nin hareketine karşı. "Aramızda iddia olabilecek kadar ciddi bir konu değil bu. Dönüp bakarsanız, her zaman yaptığım bir şey."

"Sahi..." Eylül öne eğildi. "Geçen ay Alena'nın kuçuna tekmeyi bastığı şu Umut salağına ne oldu?"

"Salak deme çocuğa... O kadar şiir yazmış Alena'ya. Neydi?" İnci hatırlamaya çalışır gibi yukarı bakıp ve gözlerini kısıp. "Hmm... 'Her sarışın bir kalp yaralar, yaralar çok derinden açılır, yanar. Benim canımı yakan da sensin!'"

"Öyle değildi!" Eylül heyecanla ellerini olumsuz anlamda salladı havada. "'Benim canıma dert olan da sensin!'"

İkisi aynı anda kahkaha atmaya başladığında umursamadan gözlerimi etrafta gezdirdim. O çocuk saf biriydi ve bir partide oyun oynarken cesareti seçtiğimde yanına gidip onu biraz etkilemiştim. Okulda da bir iki iyi kız numarası çektiğimde düşüşü çok sert olmuştu. Öğrenci İşleri'nden ev adresimi öğrenip bir mektup ve birkaç şiir bile yollamışı. Paketi kızların yanındayken açışım tam bir felaketti. Yazdıklarına saatlerce gülmüştük.

"Felaketti, felaket," diye mırıldandı İnci kahkahalarının arasından.

"Onu bunu boş verin de..." Eylül araya girdi boğazını temizleyerek. "Bu akşamki eğlenceye geliyorsunuz, değil mi? Sizi akşam sekizde kapıdan alırım. Büyük olay kopacak; çünkü Milas, Duygu'yu öpmek zorunda artık. Onun o salak suratına karşı bağıracağım her şeyin bir iddia olduğunu."

"Cidden yapacak mısın?" diye sordu İnci şaşkın bir ifadeyle. "Bunu videoya falan alıp gruplara yollamam lazım. Büyük rezillik. İlk öpüceğü olacak, unutmaması lazım."

"Ben gelmiyorum," diyerek suratlarına baktım düz bir ifadeyle.

İkisi de dumura uğramış gibi bakakaldı. "Ne demek gelmiyorum?" Hesap soran, her zamanki gibi, ilk Eylül oldu.

Ne diyecektim? *Babam kalp krizi geçirdi ve hastanede, annem de yanında, erkek kardeşim ise evde yalnız. Bu durumda arkadaşlarımla içip dağıtamam,* mı diyecektim?

"Keyfim yok. Siz takılın."

"Dalga geçiyorsun, değil mi?" diye sordu İnci ciddi bir ifadeyle, birkaç dakika öncesine ters değişen surat ifadesinin ardından.

Kafamı olumsuz anlamda salladım.

"Siktir git," diyerek masadan kalkıp gitti Eylül bir anda.

İnci hayret ettiğini belirten bir ifadeyle bana döndü. "Son zamanlarda bizi hep ekiyorsun Alena. Derdin ne senin?"

Omuz silktim ve onun da gitmesine izin verdim.

Birkaç saniye daha bile durmadı o da.

Birkaç saniye önüme dönüp derin nefesler almaya başladığımda kalp atışlarım hızlandı. Kafamı yerinde tutmam gerekiyordu, herhangi bir baş ağrısıyla başa çıkabilecek hâlde değildim ve sakin kalmak istiyordum. Şimdiye kadarki bütün davranışlarını ve ani çıkışlarını sindirmiştim ikisinin de, bu seferkileri de yutacaktım. Yutağım yırtılıp kanayana kadar, kanı nefes boruma sıçrayıp soluklarımı kesene kadar emecektim bütün her şeyi.

Onlara, bana karşı kullanabilecek sebepler vermeyecektim. O zaman arkadaşlar, kötü yönlerini çıkarıyorlardı gün yüzüne. Ben sabah vakti bile görmek istemezdim gün yüzünü, karanlık her şeyi saklayabileceğim kadar derin ve siyahken.

Dönüp gittikleri yöne baktığımda fakültenin önünde birkaç çocukla durduklarını fark ettim. Eylül, Yamaç'ın kolunun altına girmişti ve gülüyorlardı. Doğukan telefonla konuşuyordu, İnci ve Yamaç'la Eylül'e dönmüş, keyifle bir şey anlatıyordu. Yanlarında aradığım yüzü gördüğümde gözümü bile kırpmadan yüzüne bakmaya devam ettim.

Beni fark etti. Üzerinde siyah baskılı bir tişört ve pantolon vardı. Buradan bile boynundaki kolyeyi görebiliyor, dövmelerini seçebiliyordum. Dudaklarını diliyle nemlendirdikten sonra elini saçlarından geçirdi ve diğerleriyle birlikte dönüp ilerledi.

Okuldan sonra eve taksiyle döndüğümde etraf sessizdi. Kapının önünde, girişte dikiliyordum. Çantamı çıkarıp kenara attım ve bir süre bekledim.

Annem bir yerlerden çıkmadı ya da hizmetçilerden biri gelip onu olduğu yerden kaldırmadı. İçeride kimse yoktu. Ev yıllardan sonra ilk defa bu kadar sessiz ve yalnız başınaydı.

Merdivenlere doğru ceketimi de çıkarıp yere fırlattım ve yukarı çıkana kadar parça parça soyundum. İç çamaşırlarımla kaldığımda odama girmeden önce Aral'ın odasının kapısını da tıklatmış, ses gelmeyince içeri girmiştim. Bomboştu.

Okuldan gelmemiş olmalıydı, ya da gelmiş ve gitmişti işte. Anne ve babam uzun seyahatlere çıktığında da böyle ortadan kayboluyordu.

Odamdan duşa geçtim ve buz gibi suyun altına girdim.

Bu noktada kafamın içinde dönenlere hâkim olabilmek pek de mümkün değildi. Suyun ne kadardır başımdan aktığı ya da kaç kere hapşırdığım da pek önemli değildi. Ellerimin buruşukluğu bir süre sonra iyi hissettiriyordu hatta... Aynı şeyi gözlerim için söyleyemezdim ama.

Onlar *yanıyorlardı*.

Evi sessizken sevmiyordum. Her şey bu yüzdendi, biliyordum.

İnsanlarla olan bağım, her zaman domino taşlarına binmişti. Biriyle aram bozulduğunda diğerleri de devriliyordu birer birer. Bu ortaokulda olduğunda, tanıdığım herkesi bir anda kaybetmiştim. Sıra arkadaşım Aslı'yı, her zaman beslenme çantasında taze açmalar taşırdı, ya da atışıp durduğum Ali'yi, gözünün kenarında ya da yüzünün hatırlayamadığım başka bir yerinde bir ben vardı ve bana her yaklaşmaya çalıştığında ondan hoşlansam da tersleyip özgüvenini kırmıştım... İlk kavgamı onu savunmak için sınıfın ortasında ettiğim Zara'yı, teni çikolata rengindeydi ve uzun kıvırcık saçlara sahipti, ya da annemi... Şimdi kim vardı yanımda?

En son benim için gerçekten bir şey hazırladığında, hizmetçilerin geceden hazır ettiği beslenme çantamı salondaki koltukların büyük yastıklarının altına saklamıştım. Yemek yemek falan istemiyordum... Diğer çocuklar heyecan verici ve lezzetli tatlılar getiriyorlardı hep, ben ise sebze ve meyve yiyordum. Yemekhanenin yemekleri de aynıydı. Bazen puding olurdu sadece, o zaman inerdim oraya.

Bana bir sandviç hazırlamıştı annem. İçinde peynir, marul ve tadı hoş birkaç yeşillik daha vardı. Herkesin annesinin her hafta bütün sınıf için hazırladığı bir kutu kurabiye ya da börek gibi bir şeyler dağıtılırdı ve afiyetle yenilirdi.

Ben o sandviçi dağıtmak istediğimde bana sadece bir lokma kalabilmişti ve ben de o lokmayı günlüğüme bantlamıştım.

Aylar sonra küflenip bozulduğunda da hizmetçilerden biri çöpe atmıştı günlüğümü.

Ne salaktım.

Duşun altından çıktığımda bornozumu giyinip pofuduk terliklerimi ayağıma geçirdim ve öylece yatağımın kenarına

sırtüstü uzandım. Bizimkiler şimdi ne yapıyordu? Saat do-kuzu geçmişti, muhtemelen kafayı çoktan bulmuşlardı.

Duygu da partide miydi acaba?

Telefonum bir anda çalmaya başladığında anlık heyecan-la hızlı hareket ederek doğrulup pantolonuma uzandım ve ters çevirip içinden düşen telefonumu buldum. Ekranda sa-lak Ege'nin ismi ve numarası yanıp sönüyordu.

On iki yaşındaki Alena, içimi pek de terk etmiş değildi anlaşılan. Ya da ikimiz de feci salaktık.

Ege'nin aramasını üst üste iki kez reddedip Aral'ı aradım ve telefonu hoparlöre aldıktan sonra yatağa uzanarak yanı-ma bıraktım. İkinci çalışta meşgule verip mesaj attı.

Okuldan bir arkadaşımla birlikteyim. Bu gece o eve gel-meyeceğim. Boşuna arama, profilini engelledim.

Sinirle onu tekrar aradım ve daha çalmadan meşgule attı. Cidden beni engellemişti.

Telefonumu çıkardığım kıyafetlerimin üzerine fırlatıp karışmış ıslak saçlarımın üzerine yattım. Ben salaksam, bu çocukla aynı genleri taşıdığımdandır! Beni böyle bir gecede bu koca evde yalnız bırakıyordu.

"İyi halt yedin," diye mırıldandım üzerimdekileri hiç el-lemeden odamdan çıkıp aşağı inerken. Bütün gün hiçbir şey yemediğimden midem kazınıyordu ve ne yapacağım hak-kında hiçbir fikrim yoktu.

Mutfağa girip ışıkları yaktığımda bir an yabancıladım. Uzun zamandır buraya gelmemiştim. Birkaç şeyin tasarımı değişmişti.

Dolabın kapaklarını açtığımda dolu olduğunu gördüm; ama yiyebileceğim herhangi bir yemek yoktu. Bizim evde yemekler bir akşamlıktı ve yeteri miktarda pişiyordu, bu yüzden hiçbir zaman dolapta hazır pişmiş yemek bulunmu-yordu.

Kırmızı tatlı bir elmayı çıkarıp yıkadım ve doğramak için bir süre bıçak aradım. Sonunda geniş çekmecelerin birinde bulduğumda bu sefer de kâse için ufak bir keşfe çıktım. Elmayı soyup keserken yapmak istediğim tek şey üzerinde bal dökmekti; ama bıçak ve kâsede bile zorlanmışken balı nerede bulabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Üstelik koridorun sonundaki kilerde bile olabilirdi kavanozu, orada raflar vardı ve elde yapılan konserveler orada tutuluyordu.

Şansımı birkaç kere denedim yine de, sonuç hüsran olsa bile. Sonunda kâseyle mutfaktan çıktığımda salona ya da odama değil de kapının kenarına attığım çantanın yanına oturup bağdaş kurmuştum.

Hiçbir zaman dağınık biri olamamıştım ya da bornozum ve dağınık ıslak saçlarımla aşağı inebilecek kadar cesur, aslında. Salondaki koltuklardan birine yayılıp istediğim kanalı açmamıştım mesela, her zaman düzgün oturup dik durmuştum; ailem çağırmadığı zamanlar aşağı inmezdim bile. Günün en rahat olduğum vakti, muhtemelen yatmadan önce yatağıma yüzüstü uzanıp kitap okuduğum zamanlardı. Bu yüzden salonumuz ya da koltuklarla aram pek de iyi değildi. Aslında bu evin, odam dışında hiçbir bölümüyle aram iyi değildi.

Elmalardan birkaç parçayı ardı ardına ağzıma attığımda kâseyi kenara bıraktım ve boş boş çantama baktım. Çantaydı işte. Kapının önüne atılmıştı. Ne beklemeliydim ki?

Daha sonra, üst katta odamda bıraktığım telefonumun zil sesini duydum. Biri beni arıyordu. Muhtemelen Ege'ydi. Benden istediği her neyse, alamayacakın her halükârda. Bu akşam değil.

Telefonum birkaç kere daha çaldı. Orada öylece oturup zil sesini boş boş dinledim ben de.

Bir süre sonra başka bir gürültü daha yakından geldiğin-

de ise başımı yavaşça yan taraftaki kapıya çevirdim. Kim gelmiş olabilirdi? Babam hastanedeydi ve annem de yanındaydı. Salak Aral, bu gece arkadaşında kalacaktı. Sıradaki bağlarımın olduğu anlayışlı arkadaşlarım şu an muhtemelen bir partide dağılıyorlardı... Öyleyse geriye tek bir seçenek kalıyordu, Ege gelmişti.

Oflayıp gözlerimi devirerek, "Siktir git Ege," diye homurdandım.

Zil tekrar çaldı.

Hoyratça yüzümü ovalayıp sabır dilendim ve bir avucumu yere yaslayarak diğer kolumla uzanıp kapıyı açtım ben de. "Sana, 'Siktir git Ege,' dedim. Ciddiyim."

Kapı çok az aralandı, ben geriye çekmediğimden, yalnızca açtığımdan. Diğer taraftaki de itmemişti ama.

Geriye çekildiğimde kaşlarım çatıldı. Merakıma yenik düşünce başımı yana yatırıp kapıyı ittirdim.

Üzerinde siyah bir pantolon ve beyaz bir kapüşonlu vardı. Boynundaki zincir, holün vuran ışığı yüzünden parlıyordu ve buradan bile görebiliyordum. Kapıyı açınca içeriye şampuan kokusu dolmuştu üstelik. Elleri cebindeydi ve saçları biraz ıslanmış gibi duruyordu.

Biraz geriye odaklanınca yağmur yağdığını gördüm. Ondan başka bir yere odaklanmak çok zordu, hele ki yakınındayken.

"Milas?" diye sordum şaşkınca, ona aşağıdan bakarken. Beni bu hâlde beklemediği açıkça belliydi; çünkü gördüğünde kaşları havalanmıştı.

Tabii ki böyle beklemiyordu. Üzerimde dizlerime kadar anca gelen toz pembe bir bornoz vardı, saçlarım ıslak ve dağınıktı. Üstelik fark etmesem de sürekli hapşırıp duruyordum, muhtemelen soğuk suyun altında fazla kaldığımdandı.

"Neden buradasın?" diye sordum hemen ardından. As-

kında onu görünce daha farklı sorular diziliyordu aklıma. Gecenin bir yarısı o yeşil gözler nasıl öyle parlayabiliyor, gibi, çünkü evet, bir çift zümrüt gibi parıldıyorlardı.

"Sen neden partide değilsin?" İçeriye bir adım atarken bir an onu evimde hayal edemedim. Daha önceden de geldiği olmuştu, hatta odama bile girmişti; ama o zamanki hislerim ve şimdikiler aynı değildi. O zamanlar her şey çok basitti, şimdi ise kafamın içinde bir ihtilal vardı ve hiçbir taraf kazanmıyor ya da mağlup edilmiyordu. Bu savaşın sonucu yoktu.

"Keyfim yok," diye söylenerek önüme döndüm ve elma kâsesinden bir parça alıp ağzıma attım. O içeri girince arkasından kapıyı ittirip kapatmıştım.

Ona döndüğümde kâseme kaşlarını çatarak bakıyordu. "Yemek yedin mi sen?"

"Şu an onu yapıyorum, yani evet, ama bal bulamadım." Mırıldanırken dizlerimin üzerinde doğrulup kalkıyordum.

"Yerde ne yapıyordun öyle?"

"Çetelesini tutuyordum," diye fısıldadım önüme dönerken. *Hayatımdaki yıkımın.* Bu hoş bir şarkıdan alınmıştı ve böyle şarkılar hayatımla her zaman benzeşirdi.

"O şarkıyı biliyorum." Milas söylenerek yanımdan geçip gitti.

Peşinden salona girdiğimde ne yaptığına baktım. Dışarıda kopan fırtınanın sert yağmur damlaları pencereyi dövdüğünden perdeyi hafifçe çekmiş, dışarı bakıyordu.

"Motosikletini nereye park ettin?" diye sordum, ıslanmış olabileceğinden endişelenerek dışarı baktığını düşünmüştüm.

Bana dönüp kafasıyla yan tarafı işaret etti. "Garajın önüne."

Garajın yaklaşık iki metrelik çevresinde tente vardı, bu yüzden motosikleti ıslanmazdı.

"Neden partide değilsin?" diye sordum kollarımı göğsümde birleştirip duvara yaslanarak. O kadar yorgun ve bitkindim ki Milas ve Duygu hakkında kafamda teori üretemeyecektim, bu yüzden bu gecelik kendimi rahat bırakacaktım.

"Orada olmamı mı isterdin?" Duvara yaslanıp ellerini ceplerine soktu. Bunu yapmadan önce hafif ıslanmış saçlarından geçirmişti ellerini.

Kafamı sallayarak doğruldum ve salonun çıkışına yürüdüm. "Seninle uğraşamayacak kadar yorgunum. Bu gecelik kendine başka bir oyuncak bul."

Merdivenlerden çıkıp hızlıca odama girdim ve eşofman takımlarımı aradım dolapta. Annem onları giymemden nefret ettiği için bazen odama girip dolabımdaki yerlerini değiştiriyordu, bu yüzden bulmam her seferinde zorlaşıyordu.

Sonunda arkaya atılmış gri eşofman altımı ve ince hırkamı bulduğumda beyaz bir atleti de kaptığım gibi hızlıca giyindim. Milas Bey'in karşısında ne ile durduğum pek de önemli değildi, sonuçta annem, babam ya da giyindiklerim konusunda iğneleyici iltifatlarda bulunan sevgili erkek kardeşim etrafta yoktu. Bu gece hepsi beni terk etmişti.

Saçlarımı düzgünce tarayıp omuzlarımdan salık bıraktıktan sonra çorap giyindim ve tekrar aşağı indim. Milas kanepede oturmuş, telefonuyla ilgileniyordu. Yukarı çıkarken söylediğim laf yüzünden gitmemiş olmasından memnundum; ama neden gitmediğini de anlamış değildim. Onun soğuk biri olduğunu biliyordum ve her zaman giden taraf olduğunu düşünmüştüm, özellikle de altını çizerek söylediğinizde.

"Berbat arkadaşların var," diye mırıldandı Milas, kafasını telefonundan kaldırmadan.

"Yarıştırmamız gerekirse seninkiler kazanır." Yanına oturup bacaklarımı kendime çektim ve kumandaya uzanıp televizyonu açtım. Kanallarda saçma sapan programlar ve

konusunu anlamadığım filmler vardı, zaten hiçbir zaman televizyon insanı olamamıştım.

"Benim arkadaşlarımla tanıştığını zannetmiyorum."

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. Koltuğa biraz yaslanıp kafasını geriye atmıştı ve bana bakıyordu. Bakışları yorgun olduğunu oldukça belli ediyordu. Partiden sıkılıp buraya gelmiş olabilir miydi?

"Enes ve Doğukan kim oluyor o zaman?"

Kaşlarını kaldırarak önüne döndü ve bana bu hareketiyle cevabını vermiş oldu. Onları arkadaş olarak görmüyordu, muhtemelen aynı okulda olduklarından sadece takılıyorlardı. Enes'in, Milas'la öpüştüğümüz ilk gece oyun oynadığımız zamanki tavrı aklıma geldiğinde dolaylı yoldan bu cevabı doğrulamış oldum ve şaşkınlığımı gizleyerek önüme döndüm.

Milas'ın telefonu bir mesaj sesiyle çınladığında ikimizin dikkati de aniden ekrana yöneldi. Bakmamam gerektiğini ilk andan beri biliyordum; ama o mesajı açarken bile kendime engel olamamıştım. Gönderen kayıtlı olmayan bir numaraydı ve bu bir ses kaydıydı.

Milas bana baktı. "Gerçekten berbat arkadaşların var."

"Neyden bahsediyorsun sen?"

Telefonunu sol eline aldı, böylece bana yaklaştırmış oldu. Ses kaydını başlattığı andan itibaren kaşlarım çatık bir hâlde dinledim.

"*O kaltağın sırf iki dakikalık zevki için bizi bıraktığına inanamıyorum! Son bir ayda bencilliğin kitabını yazdı.*"

Bu kadardı. Arkadan bir ton ses geliyordu ve partide oldukları barizdi. Milas'la göz göze geldiğimizde boş ifademle umursamazca önüme döndüm ve televizyonun sesini açtım. Eylül neden böyle bir şey söylemişti ki? Benim hakkımda konuştuğu belliydi.

Milas uzanıp kumandayı bir anda elimden aldı, sürüngenlerle ilgili olan belgeseli kapatıp kumandayı sehpaya geri attı.

"Niye kapatıyorsun?" diyerek ona döndüm öfkeyle. "İzliyordum!"

"Sürüngenleri mi?" Bana ciddi misin, der gibi bakıyordu. "Şu deli gibi korktuğun sürüngenler, hani?"

"Bunun için mi geldin? Ne kadar boktan bir hayatın olduğunu suratıma vurmak için mi?" Uzanıp sehpanın üzerinden kumandayı aldım ve yerime geri dönerek televizyonu açmaya çalıştım. Lanet televizyon o kadar teknolojikti ki bu kumandayla nasıl açıldığını tamamen unutmuş gibiydim. "Eğer öyleyse sıraya gir."

"Boktan bir hayatın olduğunu düşünüyorsan değiştirmek için neden bir şeyler yapmıyorsun?"

"Bunu bana söylemen için mükemmel bir hayata sahip olman gerekir." Televizyonu açamadığım gibi kumandayı koltuğa fırlatıp ayağa kalktım. "Sense arkadaşın bile olmadıklarını söylediğin bir grupla takılıyorsun okulda."

"Takıldığın insanların, arkadaşların mı olması gerekir her zaman?" Kafasını hafifçe eğdi. "Çünkü senin yaptığın da tam olarak bu, içini rahatlatmak için üzerini kapatıyorsun sadece."

Bir yıl önceki ekim ayını hatırladım birden. Bir ay boyunca güzel anlaştığımız bir çocukla tanışmıştım ve onunla geçirdiğim zamanlar attığım kahkahaların neşesini hâlâ hissedebiliyordum. O benimle konuşmayı aniden kestiğinde ve aramalarıma cevap vermemeye başladığında bir ton teori üretip kafamı meşgul etmiştim; hiçbirinin içinde Eylül'ün adı geçmiyordu. Buna rağmen, benim sevgili arkadaşım, çocukla bir partide karşılaşıp ona o an bir davette başka biriyle flörtleştiğimi ortaya koyan bir fotoğrafı göstermişti. Fotoğrafı çekip Eylül'e atan İnci'ydi. O geceki davette konuştuğum

ve bana ona ilgisine biraz da olsa karşılık verip gönlünü hoş tutmaya çalıştığım çocuk, annemle aynı güzellik salonuna giden yakın arkadaşlarından birinin oğluydu. Telefon numaramı bile vermemiştim, bana bir daha ulaşamayacaktı. Hepsi buydu. Hepsi buydu ve hepsi bir anda gitmişti. Ben ise bu konu hakkında hiçbir şey söylememiştim; çünkü Eylül çok eğlendiğiyle ilgili bir şeyler anlatmaya başlamıştı.

Arkadaşım eğlenecek diye, iyi birinin hatıralarına aldatan olarak kazınmıştım.

"Neyi hatırladın?" diye sordu Milas dalga geçercesine gülerek. "Kötü bir hatıra mı? Arkadaşlarınla ilgili mi?"

"Arkadaşların" kelimesini bastırarak söylemişti. Ona cevap vermek için sıktığım dişlerimi gevşeterek dudaklarımı araladığımda telefonu çalmaya başladı. Ekranda Yamaç'ın adı yazıyordu.

Milas yüzümden gözlerini çekmeden aramayı cevapladı. "Efendim?"

Yamaç'ın ne dediğini duymadım; ama Milas'ın yüz ifadesi değişti ve gözlerini kaçırdı benden. Ardından, "Tamam," dedi. "Yarım saate ordayım."

"Nereye gidiyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak yüzüne baktım ve hareketlerini izledim. Ayağa kalkıp kapüşonlusunu düzeltti. "Partiye gidiyorum. Geleceksen giyinmen için on dakikan var."

"Gelmeyeceğimi söylemiştim, beni ikna etmek için buraya geldiysen boşuna benzin yakmışsın."

"Seni ikna etmek için gelmedim." Omuz silkti. Ardından elini cebine attı ve bir zincir çıkardı. Üzerinde işlenmemiş lacivert bir taş vardı ve zinciri buradan dahi parıl parıl parıldıyordu.

Gözlerimi kıstım. Bu tanıdıktı. "Bu benim değil mi?"

Kafasını salladı. "Yatta düşürmüşsün. Doğu cepliyordu az kalsın. Bayağı pahalı anlaşılan."

Dudaklarımı birbirine bastırıp ona yaklaştım ve iki elimi de kullanarak kolyeyi avuçlarıma aldım. Bu kolyeyi bana doğum günümde annem ve babam almıştı. Sabah kalktığımda ufak ve kısa bir notla birlikte kadife bir kutunun içinde başucumda bulmuştum. Bazen takardım, bazen boynumda unutur ve aylarca çıkarmazdım.

"İşlenmemiş safir," diye mırıldandım kolyeyi boynuma geçirirken. "Tabii ki pahalı."

"Tüh." Güldü. "Kendime yeni bir motosiklet alabilirdim yani bununla."

"Şansına küs." Omuz silktim ve kollarımı göğsümde birleştirdim.

Kafasını salladı ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Tamam o zaman, ben gidiyorum. Sana iyi geceler."

Seslice nefes vererek yanımdan geçip giderken pozisyonumu bozmadan bedenimi ona çevirip sırtını izledim. Yağmurun sesi kesilmişti, yavaşlamış ya da dinmiş olmalıydı. Bu havada motosikletiyle o partiye gidecekti ve o partide muhtemelen herkes vardı. Benim dışımda herkes. Duygu mesela. Ya da en basitinden, tanıdığım bütün göz alıcı kızlar. Onlar için birini etkilemenin ne kadar kolay olduğunu biliyordum; çünkü ben de onlardan biriydim, yalnızca biraz daha asi ve kötü bir kişiliğim vardı. Onlar kendilerini rutabiliyorlardı ve gururlulardı, ben ise yalnızca kulağıma fısıldayan şeytanı dinlerdim.

Milas'ın gidişini görmek için peşinden yavaş adımlarla ilerlerken ön kapıyı açtığını gördüm. Tam da tahmin etmiştim gibi, yağmur dinmişti; yani fırtınayı bahane edip motoruyla gitmemesini söyleyemezdim.

Bana dön. Eğer dönersen seninle gelirim. Sadece bir kere bak ve gelmemi istediğini anlayayım.

Arkasından geldiğimi hissetmemiş olamazdı, adımları-

mun sesini duymuş olmalıydı en azından. Son kez bir şey de mi söylemeyecekti yani?

Sonra kapıyı kapattı. Ben, kenara savrulmuş çantam ve yalnızlık, bu evin içine hapis kaldık. Defedebileceğim birçok his vardı önceden damarlarımdan; ama hepsini yalnızca düşünerek yapardım. Şimdi ise bir şeyleri hissetmemek istediğimde bunu ancak kan akıtarak yapabileceğimi biliyordum. İnsan kendi kendini getiriyordu bu noktaya, en başından izin vermediği hiçbir şey sızamazdı yoksa sınırlarından içeri.

Peki ben Milas Adin'e ne zaman izin vermiştim ki giyinik olmama rağmen kafamda kombin düşüncelerimle odama çıkıyordum?

Odamın girişinde ışıkları yakıp dikildiğimde bir süre aynadaki bedenimi izledim ve ardından bakışlarımı dolabıma çevirdim. Krem rengi kumaş şortum, siyah kemerim ve omuzları açık, siyah ince bir kazak. Çizmelerimle birlikte bunları giyersem ve hafif bir makyaj yaparsam parti için hazır olurdum. Arabam garajdaydı ve adresi de biliyordum.

Bir yanım gidip Eylül'ü o hâlde dedikodumu yaparken yakalamak ve bütün laflarını ona yedirmek istiyordu, bir yanım ise dolaba yönelmeden yatağın içine girip yorganın altında kaybolmak.

Biri gidip kazanmamı istiyordu benden, yalnızca oynamamı değil; diğeri ise bir hayalete dönüşmemi ve zamanla silikleşmemi.

Kanımda vardı, ikinci seçenek lügatimde kendine yer bulamazdı.

Kafamda eşleştirdiklerimi üzerime giyinip hafif topuklu süet çizmelerimi ayaklarıma geçirdim ve saçlarımı hafif dalgalandırdıktan sonra çok hafif bir makyaj yaptım. *Sadece göz kalemi, maskara ve ruj.*

Çantamı hazırlayıp parfüm sıktım, ceketimle birlikte

odadan ayrıldım. Merdivenlerden inerken çizmelerimin çıkardığı adım sesleri bomboş evde yankılandı. Annem bir hanımefendinin topuklularının böyle zeminlerde asla ses çıkarmaması gerektiğini söylerdi; ama komik olan şuydu ki ses çıkarmayan topuklu diye bir şey yoktu, topukluları giyen o kadınların başarması gereken ekstra bir uğraştı bu. *Topukluların değil, ağzın konuştuğunda dikkatleri üzerine çek.* Annem, bana öğrettiği şeylerden bir kitap yayımlasa, sosyetenin içine girmek ve dikkatleri üzerine çekmek isteyen her yaştan insan muhtemelen alırdı.

Garajın ışıklarını yaktığımda arabamın kilidini açtım, ön koltuğa binip çantamı yanıma bıraktıktan sonra telefonuma adresi girdim ve otomatik kapının açılışını takip ederek yola çıktım.

Fevri aldığım kararların hepsinden nefret ediyordum. Önünde sonunda bana zarar veriyorlardı ve hepsinden teker teker pişman oluyordum; ama yine de böyle hareketler yapmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Genelde değer verdiğim insanlar ya da önemsediğim itibarım hakkında veriyordum böyle kararları. Ayrıştırmak ve net bir şekilde söylemek gerekirse; bu yüzden, her ne kadar o ses kaydığını duyduğumda hiç şaşırmamış olsam da yalnızca Milas'ın peşinden değil, Eylül'ün hesabını sessizce vereceği lafları için de gidiyordum oraya. İması oldukça anlaşılırdı ve Duygu'nun bile duyduktan sonra ikinci kere düşünmeyeceğinden emindim.

Arabamı evin karşısındaki sokağa park ettikten sonra navigasyonu kapatıp çantamla birlikte dışarı çıktım. Milas'ın motosikleti, bahçeli evin girişine park edilmişti. Muhtemelen benden yarım saat önce gelmişti.

İçeride çalan müziğin ritmi, son zamanlarda düzenlenen bütün eğlencelerinkinden iyiydi. Çalma listesinde Yamaç'ın parmağının olduğuna emindim; çünkü başka kimse XXXTentacion'ı onun kadar sevmiyordu etrafımda.

Verandada bira içenlere bir bakış atıp açık kapıdan içeri geçtim. Odaların aydınlatmaları tavandaki lambalardan değil de duvarlardaki mor ve mavi renkli asma ampullerden geliyordu. Çok kalabalık değildi, ama boş da sayılmazdı. En azından birilerinin sigara tüttüren herkesi dışarı sepetlediğine sevinmiştim.

Mutfağı bulduğumda tezgâhın üzerinde birilerinin flörtleştiğini gördüm. Buzdolabını açıp biralardan birine uzandım ve kapağı çevirip tezgâha attıktan sonra birkaç yudum alarak salona yürüdüm. Eylül'ü ve gülüştüğü kız grubunu görmüştüm, kızlardan biri daha bu sabah tuvalette kaçırdığım kızdı.

Bir anda Eylül'ün yayıldığı tek kişilik koltuğun kenarına oturduğumda beni fark eden ilk İnci oldu. İçeceği bardağı dudaklarından uzaklaştırıp kafasını çevirdi ve Eylül'e baktı. Kolumu koltuğun arkasına uzatıp biradan bir yudum daha aldım. Neyse ki soğuktu da ateşimi almıştı. Ceketimi çıkardığım sırada Eylül bana döndü. Kaşları anında havalanmıştı. "Alena?"

"Niye bu kadar şaşırdın?" diye sordum ceketimi yanımdaki koltuğun kenarına atarken. Tuvalette sıkıştırdığım kız gerilerek sıçradı. "Sohbetiniz de kesildi bir anda... Benden mi konuşuyordunuz yoksa?"

"Hayır," dedi sıçrayan kız. Sabahki hâlimden oldukça korkmuş olsa gerekti. Biramı yudumlamadan ona döndüm, suratımda bir ifade yokken bayık bayık baktığımı biliyordum ve bu da dışarıdan oldukça sert görünüyordu.

Eylül, kızın aşırı tepkisini fark edince geriye yaslanıp bacak bacak üstüne attı ve kollarını göğsünde birleştirdi. "Siz tanışıyor musunuz?"

"İçkin bitmiş." Eylül'ü hiç umursamadan dudak büzerek kızın boş kadehine bir bakış attım. Aslında kalkıp gitmesini

ima ediyordum; o kadar beyni varsa işime gelirdi, aksi takdirde üzerine gidecektim.

Yanında oturup ayakta dikilen arkadaşıyla konuşan ve burayı hiç umursamayan sarışın, arkadaşına bir bakış atıp bardağını gergince aldı ve ayağa kalktı. "Ben gidip yenisini alayım."

"İyi olur."

Bir an yönünü bilemedi. Sarışın kızın bacaklarıyla kapattığı tarafa ilerledi, ama hemen ardından diğer tarafa dönüp yanımızdan hızlıca ayrıldı.

Koltuğun kenarından inip kalktığı yere yavaşça oturdum ve geriye yaslanarak bir bacağımı diğerinin üzerine attım. Hafifçe öne eğildiğimde Eylül de gerilmişti, ne yapacağımı izliyordu.

"Suratıma da söyle."

İnci bardağındaki bütün içkiyi kafasına dikti. Etrafımızda bize yakın duranların çaktırmadan burayı izlediğini farkettiğimden stabil durmaya çalışıyordum. Aslında sinirli falan değildim, sadece Milas'ın söyledikleri canımı sıkmıştı ve aniden ekimdeki olayın acısını çıkarmak istemiştim.

"Neyi?" Eylül gerildiğini çaktırmamak için içkisinden bir yudum alacağı sırada elimi uzatıp bardağı çektim ve onun eliyle birlikte masaya tekrar indirdim.

"İki dakikalık zevkim için sizi bıraktığımdan ne kadar bencil olduğumu suratıma da söyle," diye fısıldadım yüzüne doğru göz teması kurarak. Masanın üzerinde cep telefonu duruyordu. Uzanıp elime aldım ve avucumda çevirmeye başladım.

Gözleri elimdeki telefonuna dikildi ve yutkundu. "Alena, ne diyorsun?"

"Alena, sen iyi mi-"

İnci araya gireceği sırada kaşlarımı kaldırarak ona bak-

um. "Psikolojime oynamayı bırak İnci. Araya girmeyi de. Pus et, kayıtta senin sesin duyulmadı."

"Alena!"

Eylül bana sesini yükseltttiğinde bir anda herkes bize döndü. Kulak kesilerek sakince ayağa kalktım ve etraftakilerin üzerinde gezdirdim gözlerimi. İleride dikilen Yamaç, Doğukan ve yanlarındaki kızla o zaman göz göze gelmiştim. Onun dışında etrafta çok da tanıdık birileri yoktu. Ben bakıştan sonra önlerine döndüler.

Bir elimi Eylül'ün koltuğunun kenarına koyarak üzerine eğildim ve yüzüne yaklaştım. "Aramızda sorunlar çıkabilir, bunlar olabilir Eylül, halledilir; ama sırf gelmek istemedim diye bir partide bu basit kaltakların yanına oturup hakkımda ileri geri konuşamazsın. O zaman benim ağzım da açılır. Hangimizin eli daha ileriye uzanır dersin?" Önüne gelen saçını kulağının arkasına sakince sıkıştırdım.

Telefonunun ekranında şu anki flörtünden bir mesaj vardı. Telefonu gözünün önünde sallayarak masanın kenarındaki büyük kırmızı bira bardağının içine bırakıp doğruldum. "Arkadaşlar böyle şeyler yapmaz, Eylül. Değil mi İnci?"

Kollarımı göğsümde birleştirerek ikisinin de tepkisini izledim. Bir an etraf sessizleşmişti, sadece müziğin sesi vardı; ama bir süre sonra herkes kendi işine geri dönmüştü. Eylül, yapacağım şeyi tahmin ettiğinden beni yalnızca izlemiş ve sonunda sinirlerine hâkim olmak ister gibi gözlerini kapatıp nefesini tutmuştu. İnci ise donup kalmıştı. Hareketlerime hâlâ alışamayan safın tekiydi cidden.

Tuvalette sıkıştırdığım kız o sırada elinde viski bardağıyla geri döndü. Şaraptan viskiye terfi ettiğine göre onu fazlaca sinir etmiş olmalıydım.

O sırada kibirli bakışlarımı yansıtan gözlerimi, sanki yeşilliklerini hissetmiş gibi merdivenlerin olduğu tarafa çe-

virdim. Elinde bir bardak içki vardı, göz teması kurduğumuzda kenara bıraktı. Karşısında dikilen mini elbiseli kız, Duygu'dan başkası değildi. Saçlarını düzleştirip tepesinde sımsıkı toplamıştı ve topuklu ayakkabı giyinmişti. *Hayret.* Bu hâlde Milas'ın çenesine anca yetişebiliyordu.

Milas'a bakıyordu, başından beri burada neler döndüğünü izlememişti bile.

Tekrar yeşilliklere döndüm. Ne yaptığımı görmüştü ve dudaklarını aralamıştı. Duygu'yu dinlediği falan yoktu. Ne yapacaktı?

O an anladım. *Yapma.*

"Milas," diye fısıldadım, ama kontağını çoktan kesmişti.

Yamaç bana dönüp maymununkilere benzer hareketler yapmaya başladığında Eylül ve İnci izleyebilmek için ayağa kalktı.

İfadem değişirken yutağımda bir şeyler takılmıştı. Orada öylece dikildim ve Yamaç iddiayı kazandığı için masaya çıkıp göbek atarken Milas'ın Duygu'ya dönerek eliyle boynunu sabitleyişini ve dudaklarını dudaklarına bastırışını izledim.

Dünyanın en hüzünlü hikâyesidir, iki başrolün de finalin gözyaşıyla ve onarmaya çalışırken avuçlara batacak kalp kırıklarıyla biteceğini bilmesi. Cayır cayır yanacağını bile bile volkanın tepesine koşturmaktır bu. Onlar yangına benzin dökerler, dökülenler de işte öyle boğazlarını yakar geçer.

Omzuma bir el dokundu. "Haklısın, Alena," diye mırıldandığını duydum Eylül'ün. "Arkadaşlar böyle şeyler yapmaz."

Beni önce küçük bir kutunun içine koydular, gözlerimi açıp, "Bak, bu dünya," dediler. "Burada yaşarsın." Bazen sadece nefes almanın da yaşamaktan sayıldığını söylemediler. Nefes alırken ciğerlerinin oksijen değil de acı soluyabileceğinden de bahsetmediler. *Koskoca dünya...* Herkes soluk veriyor; ama herkes göğüs kafesini parçalayan görünmez bir hançerle nefes almıyor.

ONUNCU BÖLÜM

Dün gece bir kitap okudum, aklıma düşürdü seni benim.
Eskiler ne güzel sevmişler birbirlerini, bir saç teline bin
dünya yakmışlar sevdiklerinin. Sadece sevmeyi bilmişler ama.

Biz seninle incitmeyi biliyoruz.
Hem de çok derinleri incitmeyi.
Bir gece yarısı bir kelimeyi kurşun ediyor, bir bakışla
alnımıza dayıyor, bir öpücükle sıkıyoruz biz.
Kimsenin dikemeyeceği yaralar açıp merhemi
karanlık odalara saklıyoruz.
Her gün aynı cesedi, aynı makinede yıkayıp giyiyoruz
üzerimize biz seninle.

Ama işte, biz seninle iki adam bir olup sevmeyi
bilemiyoruz sevgilim.
Eskiler yanlarında yalnızca zamanı götürmemişler.

Eskiden yalnızca kelimeler ve sözlük anlamları vardı. Artık insanlar aynı cephanelikten almıyor kurşunlarını.

Canı acıyınca acıyor demiyor insan, kahkahalar atmak isterken dudaklarının arasında bırakıyor neşesini. Sevince

seviyorum demiyor, nefret ettiği insanların suratına bakıp gülümsüyor her gün. Sarılmak istiyor, kolları uzanmaz kalıyor. Şu dünya üzerinde en çok sevdiği kafanın üzerinde yetişen saçların arasına geçirmek istediği parmaklarını kusmak için boğazına itiliyor. Yürümek istediği kaldırımların üzerinde gezinmiyor ayakları asla, ardını görmek istemediği kapıları da çarpıp kapatmıyor ses çıkmasın diye... İçmek istemediği alkol yakıyor boğazını, bazen de karşısındaki dudaklardan dökülen zehir.

Bugünlerde sözlükler hiçbir işe yaramıyor.

Kafamın içinde zonklayan bir yanımın bütün sistemimi kilitlemek istediğini biliyordum o an, yalnızca tek bir hareket ya da tek bir istek yeterdi de bunun için. Kapıyı çarpıp gitmek, üzerine yürüyüp ikisini de doğduğuna pişman etmek, öfkemi her zamanki gibi başkalarından çıkarmak ya da hiçbir şey yapmamak seçeneklerimin arasındaydı. Ne yazık ki çok fazla seçeneğim vardı, düşünmek için ise yeterince vaktim yoktu, her zamanki gibi. Okul hayatım boyunca girip durduğum sınavlar gibiydi Milas Adin, cevabı biliyordum; ama kalemimin ucu kırılıp duruyordu ve bembeyaz sayfamda rasgele lekeler bırakıyordu.

Cevap belliydi işte. Seni buraya getirmek için evine uğradı; kolyeni öğlen göz göze geldiğinizde yanına gelip de verebilirdi, ya da sana ulaştırması için daha yakın arkadaşlarından birine. Kolye bahaneydi işte, sadece görmeni istedi.

Yeşilliklerine bakarken titreyen maviliklerimin soluşuna tanıklık etmek istedi. Herkes gibi olmak istedi, her şey olan.

Hayatımın böyle olmasından nefret ediyordum. Her defasında ilerlediğim yolun ya asfaltı yarım ve kalanı bataklık çıkıyordu ya da karanlıkta yalınayak yürümeye çalıştığım zemin çöl oluveriyordu sabahına. Gündüz gözüyle içini göremezdin zaten hiç kimsenin, karanlıkta gizlerdi herkes gerçek benliğini, tıpkı benim yaptığım gibi.

Belki de bu yüzden yirmi birinci yüzyıl gençliği bu kadar seviyordu geceleri. Sokak lambaları bir güneş değildi ki aydınlatabilsindi karanlık yüzleri. Yüzler, yalnızca gölgeden ibaretti.

Milas Adin, bana gölgelere aldanabilecek kadar aptal olduğumu göstermek istemişti bu gece.

Duygu'yla yüzleri ayrıldığında kafamı çevirdim. Gördüğüm ilk şey, tuvalette terslediğim kızın elinde tuttuğu viski bardağı olmuştu, kafası ileriye dönüktü ve olanları şaşkınca izliyordu. Bir şey söyleyecek değildi, bu yüzden elindeki bardağı aldım ve buzları dudaklarımla iterek bütün içkiyi tek seferde mideme gönderdim. Islanan dudaklarımı yalarken kalbim dörtnala koşar gibi çarpıyordu ve sesi duyulmayacak gibi değildi. Göğüskafesim matkapla deliniyormuş gibi sarsılıyordu ve dönen başım, dengemi bozacak kadar bulandırıyordu görüşümü.

Bardağı kızın eline tutuşturup Eylül'e döndüm ve elini omzumdan sertçe çektim. Boş bakışlarım saniyesinde onun gözlerine çevrilmişti. "Bu ufak gösterinin bana karşı kullanılabileceğini zannedecek kadar saf mısın Eylül?" Kolumla onu itip etrafı net bir şekilde görebileceğim koltuğa, İnci'nin yanına yöneldim. *Çekil şuradan.* "Beni hiç tanımamışsın."

Eylül kaşlarını kaldırarak bana döndü. Elleri uyuşmuş gibi parmaklarını açıp kapatıyordu sürekli, hâlâ ayakta dikiliyordu. "Hadi ya?" İfademi süzdü. "Ciddisin sen."

"Kaç haftadır tanıyorum onu? İki mi?" Geriye yaslanarak bir bacağımı diğerinin üzerine attım. "Herhangi biri."

"Ben cidden çıkıyorsunuz sanıyordum," diye mırıldandı İnci yanımda, bana dönük otururak pozisyonunu değiştirdi. "Gidden şoka uğradım yalnız şu an."

Gözlerimi devirdim. "Eee, sıkıcı sohbetleriniz dışında ne yapıyorsunuz burada? Geldim işte."

"Cidden geldin." Eylül kaşlarını kaldırıp gözlerini büyülterek düşünceler içerisinde kendi koltuğuna geri oturdu. "Yani, *Alena* olarak..."

Kaşlarımı çattım. *Alena olmak.*

"Uzun zamandır değişmiş gibiydin, ama böyle olmadığını bu gece net olarak anlamış olduk," diyerek açıklama yaptı İnci. Ardından önüne döndü ve göz göze geldiği birilerine el salladı.

Dönüp baktığımda Enes'le Yamaç'ı gördüm. Bu tarafa yöneldiler. Birkaç saniye sonra karşımızdaki koltuk boşalmıştı. Yamaç çift kişilik boş koltuğa geçerken Enes masanın kenarından yürüyerek yanıma oturdu. "Az önce ne oldu öyle ya?"

"Alenacığım, kredi kartınla kendime şunun bir üst modelini alayım diyorum," dedi Yamaç gülerek elindeki telefonu sallarken. "Hem zaten ekranını kırmıştım."

"Ne yapıyorsan yap." Omuz silktim. "Ben Milas'ı Audi falan sanıyordum, Tofaş çıktı."

Masadakiler kahkaha attı. Enes gülerken kaşlarını kaldırarak elindeki bardaktan bir yudum almıştı. Vişne kokuyordu, muhtemelen karıştırmıştı yine her şeyi.

"Öyle demeyin çocuğa, sizin oyununuz yüzünden öptü," diyerek araya girdi İnci bebeksi mırıldanmalarının arasından. "Hem iddiaya giriyorsunuz hem de iddia bahsini çocuğa yıkıyorsunuz. Çok fenasınız. Porsche'den aşağısı kesmez Milas'ı."

Fena falan değildik, yani en azından ben değildim. Bu işi arkadaki odalardan birinde de yapabilirdi. Jenga oynarken benimle ödeşmek için taşını titretip kuleyi yıktığını biliyordum, bu yüzden de Duygu'yu öpmek zorunda kalmıştı. Onu illaki bu gece bu partide öpecekseydi, neden beni pijamalarımla yayıldığım koltuğumdan kaldırıp buraya kadar getir-

mişti? Bal gibi de biliyordu işte geleceğimi. Sırf berbat arkadaşlarımla ödeşmek için yaptığım şeyler bahanesi olamazdı. Onu gözümün önünde öpüşünün bir sebebi vardı ve ben kırılıp köşeye çekilen tarafı oynamak için fazla Alena'ydım.

Kollarımı göğsümde bağlayıp kafamı geriye attım ve koltukta biraz kaydım. İstemeden Enes'e yaklaşmıştım. Kafamı çevirip bakınca Yamaç'ın açtığı ama dinlemediğim sohbete odaklandığını fark ettim; ama onu izlediğimi anlayınca kaskatı kesildi.

Kafasını eğip bana baktığında bir süre boş boş mavi gözlerini süzdüm. Kolunun birini koltuğun sırtına dayadığını yeni fark ediyordum, istemsizce bana dönmüş gibi gelmişti.

Gözümle elinde tuttuğu bardağı işaret ettim ve tekrar ona baktım. "O ne? Şu meşhur karışımlarından biri mi?"

Sırıttı ve bardağı kaldırıp önüme getirdi. "Denemek istersen bir yudum alabilirsin."

Bardağın içindeki sıvıya baktım. Vişne kokuyordu, ama içinde bundan çok daha ağır bir şeylerin olduğuna arabam üstüne bahse girerdim. Meyve suyunu sadece tatlandırıcı olarak kullanıyordu.

Milas'ın beyaz kapüşonlu geçirdiği bedenini Yamaç'ın yanına bırakırken gördüğümde gözlerimi ondan hızlıca kaçırıp Enes'in bardağını kaptım ve gözlerimi kapatmadan dudaklarıma dayadım. Bir yudum, iki yudum, üç koca yudum ve içki tek nefeste bitmişti.

Enes bardağı dayadığım ağzımdan çekip alırken, "Ha'sikir Alena," diye homurdandı, herkesin bakışları bize çevrilirken onaylamadığını belli eden bir tavırla söylemişti bunu. "Şoka falan mı girmek istiyorsun?"

Kafamı eğip ona gülümsedim. "Bunun beni şoka sokabileceğini zannetmiyorum."

Gayet de zannediyordum. Burnum yanmıştı ve gözlerim

kızarmış gibi hissediyordum. Etraf dolu olmasa, engelleğim yaşlar muhtemelen sırf alkolün yakıcılığından gözlerimden akabilirdi bile.

Yamaç oturduğu koltukta zıplayıp kahkaha atarak elini çırptı. "Enes'in karışını mıydı o kafana diktiğin? Alena, haftaya pazartesiye anca ayılırsın artık."

"Hadi oradan," derken diğer tarafa dönerek kollarımı tekrar göğsümde birleştirdim. Işıklar parıldıyordu. Gözlerim hassaslaşmıştı.

"Miden bulandıysa ayakkabılarıma kusabilirsin," diyen bir ses duydum yan taraftan. "Balenciaga değil, ama son çıkan Nike koleksiyonundan, pahalı bayağı. Ödeşmiş oluruz."

Kendime hâkim olmaya çalışarak sesin sahibine döndüm. Eylül'ün oturduğu koltuğun kenarına oturmuştu Duygu. Ona bakınca bütün organlarımı yerinden oynatan bir deprem hissettim içinde. İnci'nin üzerinden uzanıp atkuyruğunu elime dolamak, bir o duvara bir bu duvara çarpmak istedim girtikçe incelen bedenini. Yüzüne tükürüp hatlarını tam oturan o makyajı dağıtmak, bahsettiği ayakkabılarıyla bedeninde çamur izleri bırakmak istedim çiğneye çiğneye. Hoş tebessümüne ev sahipliği yapan dudaklarını çöpe atığım kör makasımla kesip koparmak istedim.

Ama ne bir şey söyledim ne de bir tepki verdim.

"Hayatımda katıldığım en boktan parti. Kim düzenledi bu çöplüğü?" Doğrularak oturduğumda başım döndüğünden iki elimi de koltuğun iki yanına koymak istedim; fakat bir avucum yerini bulup yastığa yaslanırken diğeri bir kolun üzerinden bir bacağa yaslandı.

Dönüp baktığımda elimi Enes'in bacağının üzerine koyduğumu açıkça görmüştüm; ama sabahtan beri karşımda oturan Milas'ın ifadesiz yeşillikleriyle göz göze geldiğimde çekmemem gerektiğini daha da net anladım. Nötrdü. Hiçbir

şey yokmu ya da başım döndüğünden görüşüm bulanıklaşmıştı ve hayal kuruyordum. Bu denkleme göre hiç bakmıyor da olabilirdi gerçi.

"Ben gidiyorum," diyerek ellerimden güç aldım ve kalkmaya çalıştım; ama dengemi bulamadığımdan yana devrildim. Enes refleks olarak kalkıp iki kolumdan da tutarak yardımcı olduğunda hıçkırmaya başlamıştım.

"Kızım, yavaş," diye homurdandı Enes ayakta durmama yardım ederken.

"Of Enes!" Kollarını çektiğimde sinirlenmiştim. "Ne içirdin bana, zehir mi? Ne vardı onun içinde be?"

Enes güldü. Gülünce dudaklarının kenarları kırışmıştı. Değişik gamzeleri vardı. Gözlerimi kısarak daha net görmeye çalıştım.

Sağa baktığımda kalabalık bir dart tahtasına dönüşmüştü ve renkler kayıyordu. Müzik zaten kulağımın içinden girip beynime ulaşamadan eriyor gibiydi. Kafamı sallayıp saçlarımı geriye atarken diğer tarafa döndüm ve Milas ile Yamaç'ı es geçerek Eylül'e ve koltuğunun kenarında oturan Duygu'ya baktım. Eylül'ün bu noktada Duygu'yla dalga geçmesi falan gerekmiyor muydu? Hiç de öyle bir şey yapacak gibi durmuyordu. Daha çok geriye yaslanmış, inceleme yapıyordu.

O yapmazsa ben yapacaktım.

Kollarımı göğsümde birleştirerek Duygu'ya döndüm. Enes yerine geri oturmuştu. "Pişt, Rahibe. Oynasana bizimle?"

Dönüp Yamaç'a gözlerimle içki masasını işaret ettim. İşareti kaptığı gibi gülerek koltuktan atladı ve şişelerle bardakları getirmeye girdi.

"Ne oynayacağız?" diye sordu Duygu boktan sesiyle, Eylül'ün koltuğunun kenarından inip iki koltuk arasındaki yere bağdaş kurarak oturdu.

"Sence?" Eylül onu tersledi gözlerini devirerek. Henüz ittifak kurmamışlardı ve bunu çok belli ediyordu.

Milas'a bakmadan Yamaç'ı aradım gözlerimle. Elinde yeşil renginde pahalı bir votka şişesi, meyve suyu ve birkaç bardakla geldiğinde eğilip masadaki her şeyi baştan aşağı yere ittim. Düşerken kırılan hiçbir şey umurumda olmadı, itiraz eden sevgili arkadaşlarımın sözleri de kalabalığa ve müziğe karışıp yutuldu ve unutuldu. Kendimi geriye atarak yerime geri otururken, "Doğruluk mu cesaret mi oynayacağız, beyni çalışırken takılıp duran eski sürümlüler hâlâ çakmadıysa diye söylüyorum," diye homurdandım.

Ardından Yamaç'ın getirdiği meyve suyu şişesine yüzümü buruşturdum. "Bu ne? Çocuk mu var masada? Herkes sek atsın."

Yamaç kaşlarını kaldırdı. Enes kolumdan tutarak önüme eğilip, "Alena, yavaş. Zaten çok ağır bir şey içtin," diye mırıldandı.

Gözlerimi devirerek omuz silktim.

"Ben başlıyorum." Eylül tadı yerine gelmiş gibi öne eğilerek dirseklerini dizlerine yasladı ve gülümsedi. Aklına bir şey gelmiş olmasa böyle keyiflenmezdi.

"Alena, doğruluk mu cesaret mi?"

Kafamı eğerek ona baktım. "Bilmem, sen seç."

Kaşlarını kaldırarak sırıttı. "Enes'e bak. Çocuğun içkisini bitirdin, bir özrü hak ediyor."

Geriye yaslanıp dirseğimi Enes'in omzunun üzerine koyarak ona baktım. "Enes, özür dilerim. Sorun olmadı, değil mi?"

Enes güldü. "Lafı bile olmaz. Kaldıramayacağından endişelendim sadece."

Gözlerimi kısarak ağzım kapalı gülümsedim ve bir bacağımı diğer bacağımın üzerine attım. "Lafı bile olmaz. Daha ağırlarını devirdiğim geceler oldu ve hepsinden sağ çıktım."

"Oooo..." Yamaç ellerini sallayarak dikkatleri üzerine çekti ve avuçlarını birbirine sürttükten sonra boğazını temizledi. "Neler neler dönüyor burada bu gece böyle..."

"Eee..." İçkiyi işaret ettim. "Böyle kimse içmez ki ama." Ardından Duygu'ya döndüm. "Duygu, sen seç. Hangisi?"

Ellerini kucağından çekip kollarının üzerine koydu ve uşümüş gibi ovaladı. Belki de korkmuştu. "Doğruluk."

Tek kaşımı kaldırdım. *Öyle mi, aptal?* "En son öptüğün kişi hâlâ annen mi Duygu?"

Yamaç kaşlarını çatarak geriye yaslanırken İnci yanımda gerildi. Kolumu Enes'ten çekip ona döndüm ben de. "Eee? Cevap vermeyecek misin?"

"Neden sürekli böyle özel sorular soruyorsun?"

"Oyunun amacı bu." Güldüm. "Niye? Utandın mı?" Kafamı hafifçe yana eğip dudaklarımı birbirine bastırdım. "Kızardın mı sen? Sek votka istiyor canın galiba." Geriye yaslanarak kollarımı göğsümde birleştirdim. "Tüh, keşke cesareti seçmiş olsaydın. Şu şişeyi kafana dikmeni isterdim sadece. Bu özeline girmez, değil mi Duygu? Dudaklarınla buluşan votka şişesi yani? Mahrem mi yeterince senin için?"

Gözlerinde yanan ateşi gördüm. Ona meydan okuduğumu net bir şekilde anlamış ve mesajımı almıştı. Bunun altında kalabilecek kadar kendine hâkim olabileceğini zannetmiyordum.

Olamadı da zaten. Oturduğu yerden uzanıp şişeyi aldığında Eylül de İnci de eğleniyor gibiydi. Yamaç yumruğuna dişlerini geçirmiş, Duygu'nun küçük ellerinin şişenin kapağını açışını izliyordu. Milas'a özellikle bakmıyordum. Enes ise ters tarafımdaydı. Bugün melekliği üzerinde yok gibiydi kimsenin, kimse çıtını çıkarmıyordu.

Kimse sormuyordu. *Yine neye sinirlendin Alena? Neye sinirlendin de acısını bu kızdan çıkarıyorsun?*

Duygu şişenin ucunu ağzına dayadığı gibi gözlerini kapattı. Birkaç yudumda burnu ve gözleri yanmış olmalıydı ki şişeyi geri çekmişti nefes almak için.

"Ağır, değil mi?" diyerek yüzünü buruşturdu Yamaç. "Yalnız bayağı kaliteli bir marka o içtiğin, her yudumun değerini bil. Sağlam kafa yapar adamda."

Milas bir dirseğini koltuğun sırtlığına yaslamış, elini kaşlarına gömmüş bir hâlde büyük bir dikkatle Duygu'yu izliyordu. Boş bakışlarımla yüz ifadesini süzdüğüm sırada beni fark edince göz göze geldik ve hiçbir şey yapmadan önüne geri döndü.

Derin bir nefes alarak kendime hâkim oldum. Beni delirtmeye mi çalışıyordu? Başarmak üzereydi.

"O kadar kaliteli markayı niye getiriyorsun?" Homurdanarak kalktım ve uzandığım gibi çekip aldım Duygu'nun elinden şişeyi. "Bardağa koyup içseydin bari, mahvettin bütün votkayı." Yerime otururken İnci'nin kenara bıraktığı pembe hırkasını tanıyıp ucuyla şişenin ağzını sildim ve tam itiraz edecekken bakışlarımla onu susturarak şişeyi masaya geri bıraktım.

"Bence oyun falan oynamayalım," dedi Enes bana dönerek. "Neyle geldin, arabayla mı? Seni eve bırakayım, arabanı sabah çektiririz."

Seslice nefes verdim. "Ya, niye bozuyorsun oyunu? Mızıkçılık yok Enes, ağlayacaksan oynamayalım."

Kaşları şokla havalandı. "Ne mızıkçılığı? Ben senin için..." Sustu. "Tamam, oynayalım o zaman." Geriye yaslandı yeniden.

O sırada İnci'nin telefonu çalmaya başladı. Oflayarak cevaplamasını bekledim; ama ekranda yazan isim onun yakınına ait değildi. "Eylül, annen arıyor," dedi İnci telefonu Eylül'e uzatırken.

Suratı kireç gibiydi. Muhtemelen bu hayatta en çok korktuğu kişi annesiydi Eylül'ün. Telefonu alıp, "Hemen geliyorum," diyerek koltuğunu terk etti ve dışarı çıktı.

Milyonuncu kez geriye yaslandıktan sonra kollarımı göğsümde birleştirerek, "Dediğim gibi," diye mırıldandım. "Bok gibi parti."

"Kızım, senin kafa fena," diyerek güldü Yamaç. "Tütsürmüş gibisin. Bayağı çarpın Enes'in içkisi seni."

Ona gözlerimi devirerek somurttum. Gülerek Milas'a döndü, ama etrafındaki negatif enerjiden dolayı Yamaç'ın da enerjisi anında düşmüştü. Kaçan keyfi yüzünden düşen suratıyla cıkladı ve önüne döndü. "Yok abi, Alena başkan bakla. Bok gibi parti. Şu suratlara bak, leş."

Milas o an ayağa fırladı. Onunla aynı anda Enes elini bacağımın yakınlarında bir yere koyup, "Alena, gel seni eve bırakayım," diye yeniden ısrar ettiğinde bakışlarım ikisi arasında dolanıp Enes'te son buldu.

Kafamı salladım. "İyi. Zaten Eylül'ün döneceği yok, dönerse de gideceğinin haberini vermek için döner."

"Alena."

Enes'le aynı anda ayağa kalkmışken ceketime bakındığım anda Milas'ın sesini duydum. Adımı söylemişti. Bu ismi onun ağzından bir yüzyıl duymam gibi geliyordu halbuki.

Ona dönerken baygın bakışlarımı düzeltmek için herhangi bir girişimde bulunmadım. "Efendim Milas?"

"Bir gelsene."

Histerik bir şekilde sırıttım istemsizce. Ne söyleyecekti?

Enes'e dönerek, "Beni bahçede bekle," diye mırıldandım ve Yamaç'ın oturduğu taraftan ceketimi alırken Milas'ı takip ettim. Verandaya çıkıp arka tarafa, sesin ve insanların olmadığı kısma yürüdük. Adımları aceleci değildi, bilerek oyalanıyor gibiydi.

Ceketimi üzerime giydikten sonra karşısında durdum ve ceketin içine dökülen saçlarımı ellerimle çıkarıp omuzlarımdan salarken yüzüne beklentiyle baktım.

Bir saat önce olsa çok daha farklı bir beklentiyle bakardım.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu bana yeşilliklerinin ardındaki keskin bakışlarıyla. Öfkeli gibiydi, ama nutratını ifadesiz tutmayı çok iyi beceriyordu.

"Bir şey yapmaya çalışmıyorum Milas." Omuz silktim. "Hem ben bir şey yapmaya çalışmam, direkt yaparım. Sonra haberin olur. Yani bundan daha iyi bir kanıtı yok herhalde uslu durduğuma dair."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Bu hâlin ne o zaman?"

"Ne varmış hâlimde?" Gülerek etrafımı gösterdim. "Arkadaşlarımla bir partiye geldim, gençliğimi kullanarak aptallıklar yapıyorum. Ya sen? Yapmıyor musun? Sen de aynı şeyi yapıyorsun gibi gelmişti aslında." Gözlerimi kısarak Duygu'yu öptüğünü düşündüğümü belli ettim. "Gelmişti de değil, direkt öyle ya." Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. "Öptüğün kız, aptal bir oyunun kurbanı olduğunun farkında mı acaba?"

"Alena," diyerek bastırdı Milas.

"Ne? Ne?" Ona diklendim. "Sıradaki ne o zaman, Milas? Kullanmak istemediğin kalıpların içine mi girecekin? Çıkacak mısınız? Ne o zaman?"

"Hayal kurmayı bırak Alena, senin için fazlasıyla zararlı." Yüzüme eğildi.

"Bana hayal kurdurtabileceğini mi zannediyorsun?" Gözlerimi devirerek bakışlarımı kaçırdım. "Yazık, Milas. İçeri dön, küçük kızın ağlar yoksa."

"Alena."

"Adımı da ağzından düşür," diyerek bir adım geri gittim. "Senin adınla benim bir işim kalmadı çünkü."

Dönüp verandada ilerlerken bize kaçamak bakışlar atanlardan birine omuz atıp merdivenlerden indim ve etrafta Ernest'i aramaya başladım.

Muhtemelen hayatımda içtiğim en ağır içkiyi indirmiştim mideme, on bardağı daha devirsem bu kadar oturmazdı ama içime. Bu geceydi ama işte. Beni yatağımdan kaldırıp buraya kadar getirten ve bana nasıl biri olduğumu hatırlatan biri, hiç içmeyeceğim şeyler tattırmıştı bana. O içkiden ziyade, saf hayal kırıklığı mesela.

Çünkü yalan söylemiştim. Sakladığım birkaç hayalin kırıkları verandada kalmıştı ve ben eğilip de bir parçasını bile toplayamamıştım.

Dökküntüsünü toplayacak biri değildim. Dökküntülerini toplayan birçok insana rast gelmiştim, hepsinin ellerine avuçlarına batıp kanatmıştı o kırıklar. Birkaç ufak sıyrıktan korkmuyordum tabii... Ben, yalnızca, o kırıkları bir zincire yerleştirip boynuma asabilecek potansiyelde biriydim.

Bütün hayatımı bir duygunun esirinde mahvedecek olsam kendimi mi seçerdim yoksa aşkımı mı satardım?

Gerçekçi olmamız gerekirse, kurgu dünyasındaki bütün aşklar yalandı ve başroller hiçbir zaman o kadar saf olmamış. Zaten sorun da buydu, fazla düşünüyorduk. Herkes ve her şey hakkında fazla düşünüyorduk. Sokakta yürürken bile tanımadığımız insanların bize bakıp akıllarından ne geçirecekleri hakkında bu kadar düşünceliyken bir de karşımızda sevdiğiniz birinin dikildiğini düşünün... İşler hiçbir zaman bir kalem ve bir kâğıtla sınırlı kalmazdı. Eğer aşk gibi bir duygu, bir yazarın kaleminden kâğıtlara dökülebilecek olsaydı; her sahnesi için bir kitap, bütün bir hayatı için ise yüzlerce rafı dolduracak koca bir dükkân gerekirdi ve o kitapçıda tek bir kitap satılırdı.

Yani raflarda gördüğümüz parçalar... Yalnızca bir yanılsamaydı.

İşlerin karışabileceği korkusuna kapılan bir âşığın karşı tarafı reddedip pişmanlığını yüreğinde yıllarca taşıdığı ve acısını vicdan mahkemelerinde ahlaksızca yargıladığı bir insan tanıyordum. Benden gideli çok olmamışın.

Geç bir saatte uyandığımda öğleyi geçiyordu. Odamın camları açıktı ve dün gece giyindiğim kıyafetler etrafa saçılmıştı. Yorganımın içinde yalnızca iç çamaşırlarım ve silmediğim makyajımlaydım. Telefonum yastığımın altındaydı, elime geliyordu. Yaşadığım her şey teker teker aklıma düşerken baş ağrımı geçirmek istercesine saçlarımı çekiştirdim ve yastığın altındaki elimle telefonumu kavrayıp saate baktım. Tıkladığım düğme sonucu parmak izi okuyucusu parmağımı okuduğunda ise ekran kilidi açıldı ve rehberimde girdiğim son kişinin numarası dikildi karşıma.

Milas.

Dün gece onu arayacak hâlim yoktu ya. Nereden çıkmışın bu ekran karşıma? Odama girdikten sonra ne yaptığımı hatırlamıyordum, çocukça kaprislere girip aptal düşüncelerle onu arayabilecek kadar ileri gitmiş olabilir miydim?

Hızlıca son aramalarımı kontrol ettim, onun ya da benim tarafımdan gerçekleştirilmiş bir arama olmadığını fark edince derin bir nefes aldım. Enes'in içkisi o kadar ağırdı ki eve girdikten sonra üzerimi nasıl değiştirip de yatağa girdiğimi hatırlamıyordum. Neyse ki dayanıklıydım da yalnızca bu kısım benden gitmişti.

Bunun iyi bir dilek mi yoksa bir pişmanlık mı olduğundan da bihaberdim gerçi. Silmek istesem, dün geceyi tamamen silmek mi isterdim hafızamdan, yoksa aklımın bir köşesine kurulu kırık tahtalı bir tiyatro sahnesinde devamlı döndürmek mi aynı perdeyi? Yüzleşmek istesem, geçip oturdum tozlu koltuklardan birine, o sahnenin altında kalırdım.

Sadece bir oyundu. Jenga'yı seninle ödeşmek için düşür-

Hayır, Eylül'ün böyle bir şeyi ortaya atacağından habersizdi. *Sen de öyleydin.*

Eğer aramızda geçenlere bir isim koyabilme cesareti olsaydı ve Eylül Jenga'yı düşürdüğümde Enes'i ya da başka birini öpmemi isteseydi, ben arkadaşlarımla aramı bozacak olsam da böyle bir şeyi yapmazdım. Ne yazık ki o isim koyamayacak kadar korkaktı, ben de bir adım geri çekilemeyecek kadar asi. Kaldı ki etrafındakilere arkadaşım bile demeyen biriydi... Öyleyse bu oyunu devam ettirmese onun için sorun olmazdı.

Sahi, nasıl biriydi Milas Adin? En yakın arkadaşı kimdi? Nerelerde takılırdı? Evi neredeydi? Kardeşi var mıydı hiç?

Şimdi düşünüyordum da... Hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve o benim odama kadar girmişti.

Telefonu yatağıma atıp ellerimle yüzümü ovaladım. Göz kalemi ve maskara kalıntıları elime gelip parmaklarımı boyamıştı. Midem acıyordu, tüm o içkiyi kusmadan sindirebildiğime inanamıyordum.

Milas'ın Duygu'yla yediği halt sonucu devirdiğim içkileri geçerek içeride yalnızca iki el oynanan oyunu ve verandadaki ufak tartışmamızı hatırladım. Ardından Enes'in arabasına binip ön koltukta uyuyakalmış ve gelene kadar gözümü açmamıştım.

Yorganı ayaklarımla tekmeleyerek banyoya yürüdüm ve suyu açıp altına girdim. Makyaj temizleyici losyon kullanmadan ellerimle yüzümdeki makyajı temizledikten sonra lifledim saçlarımı yıkadım hızlıca. Alkol kokuyordum ve eğer evin içinde Aral'a denk gelirsem ağzını açıp başımı daha da ağrıtacağını biliyordum. Annemler en azından bu hafta içi burada olmayacaklardı, o yüzden geriye baş etmem gereken bir tek Aral kalıyordu.

Okula gitmem gerektiğinin bilincinde olacak kadar ayı-

lınca duşu kısa kesip üzerime giyinecek bir şeyler çıkardım dolabımdan. Bugün hava iyi gibiydi, bu yüzden siyah askılı kısa elbisemi ve kot ceketimi giyindim. Beyaz spor ayakkabılarımı da ayaklarıma geçirdikten sonra çantamı hazırladım. Saçlarımı kurutmam, tepemde dağınık bir topuz yaparak yüzüme bir şey sürmeden çıktım odamdan. Makyaj yapacak hâlim hiç yoktu. Göz altlarım da bugünlük beni salmaya karar vermiş gibiydi zaten.

Merdivenlerden inmeden önce Aral'ın odasının kapısını tıklattım, ama ses gelmedi. Kapıyı açmak isteyince kilitli olduğunu fark ettim. Eğilip delikten baktığımda karşı tarafta anahtar göremedim, yani kapısını kilitleyip çıkmıştı.

Merdivenlerden indikçe mutfaktan gelen sesleri daha net seçebildim ve neşelenmeye çalışarak mutfağa koşturdum. Okulu ekmiş, kahvaltı mı hazırlıyordu yoksa?

Hayal ettiğim görüntü, hizmetçilerden birini tezgâhın başında görmemle kaybolup gitti.

"Günaydın Alena Hanım," diyerek selam verdi kadın. "Beni anneniz gönderdi, kahvaltınızı hazırlamam için. Eğer on dakika beklerseniz masayı kuracağım."

"Gerek yok," diye mırıldanarak ellerimi ceketimin cebine soktum. "Salata hazırlayacaksınız, değil mi? Siz malzemeleri kenara bırakın, ben eve geldiğimde hazırlayıp yerim. Malzemeleri bulmak hazırlamaktan daha zor oluyor."

Dudaklarını birbirine bastırarak kafasını salladı kadın. "Peki hanımefendi."

El sallayarak, "Ben çıkıyorum, size kolay gelsin," dedim ve kapıya yöneldim.

Aral çoktan okula gitmişti ve evde sadece bir hizmetçi vardı. Annem onu yemek haricinde temizlik için de göndermiş olmalıydı. Muhtemelen duş alıp üzerini değiştirmek için uğrayacaktı ve etrafı her zamanki gibi temiz ve düzenli görmek istiyordu.

Kapıdan çıktığımda Mini Cooper'ımı bahçenin önüne park edilmiş gördüğüm için önce biraz şaşırdım. Dün gece yürümeyecek kadar sarhoş olduğumdan beni Enes bırakmıştı ve arabamı daha sonra çektireceğini söylemişti; sabah ilk iş olarak bunu mu yapmıştı yani? Kendim de gidip alabilirdim.

Etrafta şoför ya da başka bir araç görmediğimden arabama yürüyüp kapıyı açtığımda beklemeden binip emniyet kemerimi takarken gaza bastım.

Yaşanan her şey yüzünden öfkeli olduğumu inkâr edemeyecektim. Eylül ve İnci'nin ağzının beklemediğim bir şekilde açılması ve Milas'ın beni ayağına kadar getirip Duygu'yu öpmesi sonucu, istemediğim kadar alkol almış, arabamı tanımadığım birinin evinde bırakarak Enes'le eve dönmüştüm. Sarhoş olmaktan nefret ediyordum ve o tek bir hareketiyle beni bu durumun içine sokabilmeyi başarabilmişti, üstelik içerken amacım bu değildi bile. Alkolün düşünme olayının ağırlığını azalttığını ve darbeleri hafifilettiğini biliyordum sadece, geçici bir süreliğine de olsa.

Üstelik o salak kızla, Duygu'yla anıştığım günün gecesiydi. Tuvalette onu alt edip göndermiş olabilirdim; ama gecenin bir vakti dudaklarının üzerindeki çocuk Milas'tan başkası olmamıştı. Benim için yeterince utanç verici bir durumdu.

Her ne olursa olsun, Milas'ın birkaç günde harcayabileceği bir kız değildim. Kafasında istediği kalıbı yapıştırıp çıkarabilirdi üzerime, ama öylesine biri olamazdım. Ona bunu ne olursa olsun hatırlatacaktım.

Okulun otoparkına girdiğimde arabamı bulduğum ilk yere park edip çantamı da alarak çıktım ve fakülteme yürümeye başladım. Dersime girmeliydim, daha sonra kızlara mesaj atıp bir yerde onlarla buluşacaktım. Aradaki bu mesafe ve dillere dolanan yalanlar fazla olmuştu artık.

Bir kahve alıp dersime girdikten bir saat sonra notlarımı

katlayıp çantama atım ve okulun yanındaki kahve dükkânından içeri girdim. İçerisi kahve kokuyordu, siyah ve kahverengi renklerinde düzenlenmişti. Ferahlatıcı limonlu bir içecek aldıktan sonra etrafraki masaları süzdüm ve arkalara ilerlemeye başladım. Kızlar tahmin ettiğim gibi arkadaydı, dört kişilik masada üç kişi oturuyorlardı.

Yanlarında oturan ve karşısı boş olan fazlalık kızın Duygu olduğunu çok geçmeden anladım ve duruşumu dikleştirerek ifademi bozmadan yanlarına yürüdüm.

Bu kızın burada olduğuna inanamıyordum. Eylül'ün yaptıkları yüzünden sesini alçaltıp sempatimi kazanması gerekiyordu, ama ertesi günü yaptığı ilk şey bu kızı yanında getirmek mi oluyordu?

Duygu'yu getirmesinin iki amacı olabilirdi: Birincisi, benimle uğraşmaya çalışmaktan vazgeçmemişti. Milas'a duygularım olmadığına hâlâ inanmış değildi ve Duygu'nun Milas'la yakınlığı yüzünden sinirlerimin bozulduğunu biliyordu. İkincisi... İkinci ihtimal şuydu ki vazgeçmiş ve aşağılanmıştı, fakat konuşamayacak kadar kafası karışıktı henüz. Eylül benim hakkımda en son atıp tutruğunda, eski erkek arkadaşını aldattığı için ayrıldıklarını İnci'yle beraber bir dedikodu sayfası aracılığıyla bütün okula yaymıştık. Benim bölümümden olan bu çocuğun ismi bu olayla duyulup arkadaşları arasında dalga konusu olduğunda, Eylül'ün aşağılanmasını umursamadan onunla ciddi bir kavga etmişti. Eylül'ün bu olaydan sonra akıllanması gerekirdi, o ise herkesin içinde bağıra çağıra benim hakkımda atıp tutuyordu ve birileri bunu ses kaydına alabiliyordu.

Peki o, o zaman bunu hak etmek için ne mi yapmıştı? Kötü şeyler. Kötü, kötü, kötü şeyler.

Sandalyeyi çekip Duygu'nun karşısına otururken kızlara selam verdim. İçeceğimi ve çantamı bırakırken bir yandan

da Eylül'ü süzüyordum, beyaz bir bluz ve kot pantolon giyinmişti. Saçlarını tepesinde sımsıkı toplamak ona o kadar çok yakışıyordu ki makası elime alır almaz saçlarını Rapunzel gibi kür kesmek istiyordum.

"Günün nasıl geçti Alena?" diye sordu İnci, gülümseyerek telefonunu elinden bırakırken.

"Şimdiye kadar idare ederdi." Bakışlarımı Eylül'e çevirdim. Çok hafif, yok gibi duran bir makyaj yapmıştı. Üzgün görünmek istediği zamanlarda böyle bir makyaj yapardı, demek ki ikinci ihtimalin doğruluk payı daha ağır basıyordu. Duygu'yu getirmişti; çünkü onun yanında bir şey konuşamayacağımızı biliyordu, böylece erteleyerek kendini benim sözlerime hazırlayacaktı.

Birbirimize hafif şeyler yaptığımızda üstünü kapar ve rövanş olarak bir daha konuşmazdık bile, ortada ortaya çıkarılması gereken bir masum ve yalancı olsa da. Bu tarz konularda ne kadar sinirlendiğimi biliyordu, onlar da sinirlenirdi. Ben bunu bilerek onlarla uğraşıyor muydum?

Bazen; ama ben yakalanmıyordum.

"Senin günün nasıldı Duygu?" derken sahte bir gülümsemeyle ona döndüm ve kollarımı masanın üzerine koyarak dik durdum. "Bugün bayağı bir hoş olmuşsun. Kime süslendin bu kadar?"

Dudaklarını yalayarak boğazını temizledi ve kahvesinden bir yudum aldıktan sonra bakışlarını kaçırarak mırıldandı. "Her zaman dikkat ediyorum, Alena."

"Öyle mi?" Kaşlarımı çatarak düşünüyormuş gibi yaptım. "İki üç hafta öncesine kadar böyle değildi halbuki, ben de birinden hoşlanıyorsun ya da başka bir şey oldu da bir anda motivasyon kazandın sandım. Yani görünüşün ve konuşma tarzın hakkında. İyi ama... İki kelimeyi bir araya getirebildiğini görmek güzel, İngiliz Dili ve Edebiyatı öğrenciliğin sonuçta, aksi kötü olurdu."

Bana baktı, doğrudan gözlerime. Doğuştan masum bakan gözlere sahipti, yaptığı makyajın suratındaki ifadesine bir etkisi yoktu. Ben makyaj yapmayınca küçük, hasta ve saf görünüyordum. Onu ise hiçbir şey değiştiremiyordu.

"Var," dedi derin bir nefes alarak, bıkmışçasına. "Aslında..." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Yani, hoşlandığım biri..."

Eylül ve İnci tamamen bize odaklanmışlardı.

Onları hayal ettim. Bu masadan kalkıp gidince muhtemelen eve dönecek ve akşam kızlarla dışarı çıkacaktım. Biraz içer, takılır ve eğlenirdik; ama Milas gelir miydi bilmiyordum.

Peki bu masadan kalkınca Duygu ne yapardı?

Kahvesini kafasına dikip sandalyesini çekerek kalktığını hayal ettim. Bize veda edip tahta parkeler üzerinde topuklu botlarıyla yürüdü ve dükkânın kapısını açması sonucu çınlayan zilin hoş sesiyle birlikte mekânı terk etti. Ardından etrafına baktı, bugün dersi var mıydı yok muydu? Yok olsa... Telefonunu çıkardı. M harfine geldi rehberinde, Milas'ın adının üzerinde durdu. Onu aradı.

Milas ilk çalışta açar mıydı? Duygu'un telefon numarasını kaydetmiş miydi acaba? Etmese ne yazardı... Ezbere biliyordu.

Milas telefonunu açardı muhtemelen, ilk çalışta ya da üçüncüsünde olması önemli değildi. Duygu'yu motosikletiyle alıp buralardan götürürdü dün gece olanları konuşmak için. Milas arka planda neler döndüğünü anlatıp ondan özür dilese, Duygu kabul eder miydi?

Ederdi. Anlayışlı ve saf kızlardan biriydi. Ben olsam ortalığı yakıp yıkar, onu süründürürdüm; ama Duygu affederdi.

Milas onu nereye götürürdü? Birlikte çikolata yediğimiz o göl manzaralı tepeye mi?

Oraya mı? Orası olmaz.

Kollarımı masada hareket ettirirken içeceğimi çaktırmadan indirdim ve geriye yaslandım yavaşça. Olacakları bildiğimden, her şeyi yavaş çekimde izleme şansı elde ettim böylelikle. İçeceğin plastik kapağı açıldı, doğruca Duygu'nun beyaz bluzu ve kot pantolonunu nişan aldı. İçeceğin yarısı üzerine devrilirken Duygu yalnızca suratındaki şok ifadesiyle birlikte ellerini kaldırarak geri çekilmeye çalışmıştı. Elbette ki yeterince geriye çekilememişti.

"Alena!" diyerek sandalyesini çekti ve ayağa kalktı Duygu, suratındaki öfkeli ifadeyle. Biraz bağırmıştı, dolayısıyla etraftaki insanlar neler olduğunu görmek için başlarını bu tarafa çevirmişlerdi. Eylül ve İnci aynı anda elleriyle ağızlarını kapatmıştı. Bunu yaptığıma inanamamış gibilerdi; ama çok daha kötülerini de yapmıştım ve onlar sadece seyirci kalmamıştı.

Bacak bacak üstüne atarak kollarımı göğsümde birleştirdim ve sakince, sahte bir şaşkınlıkla, "Efendim Duygu?" diye sordum. "Batan bluzuna çok üzüldüm, senin için peçete getirmemi ister misin? Bekle, çantamda bir paket olacaktı." Yavaş hareketlerle çantamın fermuarına uzandığımda Duygu'nun kırmızı ojeli ellerinden biri kolumu tuttu. Kafamı kaldırdığımda öfkeden parlayan gözleriyle karşılaştım.

"Alena," dedi sakin kalmaya çalışarak. Etraftakilerden ve bakışlarından rahatsız olmuş gibiydi. Konuşmak istiyordu ve bunun burada olmasını istemiyordu; çünkü muhtemelen patlayacaktı. "Seninle arkada biraz konuşabilir miyiz?"

Çantamı alarak ayağa kalktım. "Tabii ki Duygu."

Sandalyemi çekip geçtiğim sırada İnci kolumdan tuttu ve suratıma baktı. Bir şeyler söylemek istediğini anladığımda kulamı eğerek kulağını yüzüne yaklaştırdım. "Duygu biraz kötüydü bugün, sakin ol lütfen."

Gözlerimi devirerek kolumu İnci'den kurtardım ve Eylül'e yüzlerimi değdirmeden Duygu'nun peşinden yürümeye başladım. Herkes kötüydü, ben de kötüydüm.

Duygu, iki bina arasındaki dar ve sessiz bir sokağa açılan arka kapıdan çıktığında beklemeden arkasından çıktım ve çantamı boynumdan çapraz geçirerek ellerimi kot ceketimin ceplerine soktum. "Derdin ne?"

"Asıl senin derdin ne?" Ellerini saçlarından geçirdi ve titrediklerini o an fark ettim. "Neden benimle sürekli uğraşıyorsun Alena?"

Yüzümü buruşturdum. "Adımı ağzına almandan nefret ediyorum Duygu."

Güldü. "Benimkinin de senin kirli ağzına yakıştığı pek söylenemez."

Öfkeden gözlerim dönerken üzerine yürüdüm ve sırtının kirli sokak duvarına çarpmasına sebep oldum. "Ne dedin sen bana?"

Korkmuş gibiydi, gözleri sulanmıştı; ama geri adım atmayacaktı. "Öy-öyle değil mi?" Kekeledi. "Tek bir bakışınla etkilediğin bütün erkekleri kapına kul ediyorsun. Hepsiyle ilişkin oluyor ve sıkılıp ayrılıyorsun; ama bu seferki neden benim hoşlandığım erkek olmak zorunda? Yoluna devam edip başkalarını bulabilirsin!"

Omuzlarından itirerek geri çekildim. Söylediklerinden o kadar iğrenmiştim ki midem bulanmıştı. "Ne diyorsun sen be? Nereden çıkardın Milas'la senin yüzünden ilgilendiğimi!"

"Öyle değil mi?" Geri adım atmıyordu, korksa da aklından geçeni dilinde serbest bırakmaktan vazgeçmiyordu. Gözleri kızarmıştı. "O da ağına düşürmek istediğin, sana ilk günden yeterince pas vermedi diye hırslanıp elde etmeye çalıştığın biri sadece. Diğerlerinden biri."

"Hakkımda ne kadar sikik şeyler duyduğun umurum-

da değil Duygu," diye homurdandım kaşlarımı kaldırarak. "Çünkü birçok şey duymuş olabilirsin. Hatta duyduğuna eminim, çünkü bizim okulun kızları konuşur. Erkekleri de konuşur. Bir ton hayali şey uydurur, gerçekten olmuş gibi arkadaşlarıyla içtikleri gecelerde geveler dururlar ağızlarında. Hiçbiriyle gram ilgim alakam olmamıştır. Şimdi bana gelip onların boş fantezilerini satma burada! Sakın!" Dişlerimi o kadar sert bastırmıştım ki birbirlerine, kopup elime dökülecekler zannetmiştim. "Kirli ağız derken neyi kastettiğini çok iyi anladım çünkü. Biraz daha ileri gidersen, seninle o zaman gerçekten uğraşmaya başlayacağım."

Duygu kafasını sağ tarafa çevirerek ellerini yüzüne götürdü ve göz altlarını sildi. Ağlıyor muydu?

Burnunu çektikten sonra bana döndü ve ifadesiz tutmaya çalıştığı suratının arkasından konuştu. "Milas dün gece beni öptü. Bu onu bırakman için yeterli bir sebep değil mi?"

Dalga geçercesine güldüm ve kollarımı göğsümde birleştirdim. "Senden hoşlandığından mı öptü zannediyorsun seni?"

"Ya öyleyse?" Kafasını salladı. "Ya benden hoşlandığından öptüyse beni, o zaman ne yapacaksın Alena? Seni sevmeyen birini bir başkasından mı çalacaksın?"

Gözkapaklarım bir saniyeliğine titredi ve bakışlarımı kaçırdım. Duygu'nun söylediği şeyin gerçek olduğunu bir saniyeliğine bile hayal etmek kalp ritimlerimi olağanüstü bir seviyeye getirip başımı döndürebilmişti, bu kâbusu gerçekten yaşadığımı hayal edemiyordum. Hayal etmek istemiyordum. Hayali bile acı veriyordu. Hayalinin acı vermemesi gerekirdi.

"Öyle bir şey yok," diye homurdandım sertçe, tekrar göz teması kurarak. "Kafanda kurup kurup gerçekmiş gibi önüme atma, algı operasyonun bende işe yaramaz."

"Neden?" Kaşlarım çatıldı. Çok hızlı bir şekilde ve kırıkça sormuştu bunu.

"Ne, neden?"

"Neden?" diye sordu yeniden, kafasını dik tutmaya çalışarak. "Neden yok? Neden olamaz?"

"Çünkü..." Ona baktım. Ciddi bir tavırla süzdüm onu. Neden olarak sunabileceğim hiçbir şey yoktu onda. Tipik bir erkeğin aradığı bütün özelliklere sahipti: Fiziği yerindeydi, giyim tarzı son zamanlarda düzelmişti ve iyi giyiniyordu, yüzü güzeldi ve kusur sayılabilecek bir şey yoktu. Muhtemelen daha önce ciddi bir ilişkisi olmamıştı; çünkü öpülmemişti bile. Derslerinde iyiydi ki hazırlığı hemen atlayabilmişti. Ağzı bozuk değildi ve içkiyi yalnızca partilerde biz zorladığımızda ağzına sürüyordu.

Saftı. Masumdu. Korkarken bile cesurdu. Aptaldı bu yüzden.

Duygu'nun başı bir an önüne düştü, ama birkaç saniye geçmeden eliyle yüzünü ovalayarak başını tekrar kaldırdı. Makyajı biraz dağılmıştı; çünkü gözünden yaş geliyordu ve o çekinmeden eliyle siliyordu. "Bana bak," dedi kollarını açarak. "Ben de biliyorum beni seçmeyeceğini."

Tek kaşımı kaldırarak sordum. "Ne?"

Omuzları düştü. "Ben de biliyorum," dedi yüzüme bakarak. "Beni seçmeyeceğini... Neden, anlamıyor musun? O zaman sana göstereyim hemen." Burnunu çekti ve elleriyle vücudunu gösterdi. Bir bacağını hafifçe kaldırarak, "Şunu görüyor musun? Buna kalın bacak diyorlar, bu kadar açık renkli bir kotu taşıyabilmek için yeterince zayıf değilim. Sen öylesin. Açıkçası senin üzerinde kötü durabilecek herhangi bir şey bilmiyorum," dedi ve bacağını indirdi. Bu sefer yüzünü gösterdi. "Burnum yüzüme göre büyük, ne kadar birkaç haftada birkaç kilo vermiş olsam da burnuma bir etkisi olmayacak." Yanaklarını çekiştirdi. "Yanaklarım var. Suratım yuvarlak. Gözlerim yeterince büyük değil. Saçla-

nm kabarık ve dalgalı, her sabah güzel görünmeleri için düzleştirdiğimden yanıyorlar. Yakında kestirmek zorunda kalağım, çünkü şimdiden dökülmeye başladılar. Bu suratla kısa saçın nasıl duracağını hayal edebiliyor musun? Üstelik sadece kısa değil, kabarık da olacak." Yan döndü ve profilini gösterdi. "Çenem geride, dudaklarım da yeterince büyük değil. Profilim iğrenç, cidden." Tekrar bana döndü. "Omuzlarım geniş. Siktiğimin omuzları geniş ve bu beni berbat hissettiriyor; çünkü her bluz ya da tişört güzel durmuyor." Gülümsedi. Ağlarken gülümsüyordu. "Dişlerimin biri yamuk ve gülümsemem de bok gibi." Eliyle beni işaret etti. "Bir gülümser misin Alena? Allah aşkına, bir gülümsesene."

O ana kadar kaşlarımın çatıldığının ve aşırı kasılmış bir bilde karşısında gerginice dikildiğimin farkına varmamıştım. Gözlerimi hızlıca kırpıştırdığımda bir şeyler battı ve gözlerim yandı. Derince nefes vererek, "Ne saçmalıyorsun Duygu?" diye mırıldandım; ama sesim yeterince güçlü çıkmamıştı.

Boğazını temizledi ve gözlerini silerek dik durdu. "Dün gece Milas'ın, oyununuz yüzünden beni öptüğünü biliyorum."

İfadem değişti. Kafamı kaldırıp ona baktım. Gözyaşları durmuştu ve bakışları kararlıydı.

"Ne?"

"Beni aptal oyununuz yüzünden öpmek zorunda kaldığını biliyorum. O sizin gibi değil, eğlence için insanların hayatlarıyla oynamıyor. Bana her şeyi anlattı ve bunun için izin istedi. Ben de ona izin verdim; çünkü beni başka türlü öpmeyeceğini anladım o an." Kafasını salladı ve başını eğdi. "Lisedeyken onlarca hikâye okudum bu olaylarla ilgili... Başrol erkek, bir oyun uğruna öpeceği kıza gerçeği hiçbir zaman açıklamaz. Zaten bu yüzden ona âşık olur; çünkü öpücüğün gerçek olduğuna kendini inandırır, kız da zaten öyle biliyordur. İlişkileri ilerler, erkek olayı saklar. Daha

sonra ortaya çıkar ve aralarında oluşan bu çatlak, ilişkileri. ni çatladığı yerden güçlendirir. Sence Milas'la aramda böyle bir şey olacak olsaydı, bana her şeyi baştan açıklayıp izin ister miydi? Sence böyle bir ilişki nereye giderdi?"

Benim tam tersi yönümden, çok farklı bir bakış açısıyla yorumluyordu olayları. Çok kötü yanılıyordu. Yüzümü buruşturdum. "O aptal kurgularla gerçek hayat aynı mı sanıyorsun? Karşıma geçmiş, tüm bunları zırvalayabiliyorsun. Eğer bu kadar çocuksan üniversiteyi biraz beklemeliydin Duygu."

"Olay lise ya da üniversite değil," diye mırıldandı. "Bu dünya hassas kalpler için bir cehennem."

Bu cümleyi daha önce bir yerlerden duymuştum. Yutkunduktan sonra derin bir nefes alarak dudaklarımı aralıdım. "O zaman kendi cennetinde yaşa Duygu. Kendi kendini hapset hayali kafesine." *Çünkü ben de öyle yapıyorum bazen.*

Daha bir şey söylemeyeceğini anladığımda gitmek için döndüm; ama attığım ilk adımda aceleyle, "Ondan gerçekten hoşlanıyor musun?" diye sordu.

Omzumun üzerinden yavaşça başımı devirerek ona döndüm. "Bu seni ilgilendirmez." Yüzüne bakıım. "Milas nerede şu an, biliyor musun?"

Kafasını salladı.

Kaşlarım havalandı ve yüzüm gevşedi. "Birlikte miydiniz?"

"Ödev yapıyorduk," diye mırıldandı omuz silkerek. "Arkadaşlarının yanındaydı."

İçime beni öfkelendirecek bir sıcaklık yayıldı. "Hangi arkadaşları?"

"İşte... Han falan... Çocuklarla."

Yutkunduğum boğazımda kaldı. Milas gerçekten okuldakileri arkadaşı olarak görmüyordu ve gerçekten takıldığı

bir arkadaş grubu vardı, Duygu isimlerini kolaylıkla ağzına alabilecek kadar onları tanıyordu, öyle mi?

Öfkeyle yüzüne baktım. "Neredeler?"

"Sahilde, gündüzleri kafe, geceleri bar olan bir yerde. Adını hatırlamıyorum; ama girişinde kocaman pencereleri var." Yutkunarak bir adım yaklaştı ve kaşlarını çattı. "Sen orayı bilmiyor musun?"

Bilmiyordum. Duygu biliyordu. Bana bu soruyu sorduğuna göre de genelde takıldıkları bir yerdi.

"Aptal mısın?" diyerek Duygu'ya diklendim. "Adını nasıl hatırlamazsın?"

Panikleyerek telefonunu çıkardı. "Konum atabilirim. Milas bana önceden atmıştı."

Gözlerimi devirerek "At," dedim. "Hemen." Sonra yanından ayrılarak sokağın sonuna doğru öfkeli adımlarla yürümeye başladım.

Duygu ve Milas'ın arasındaki ilişki gerçekten aptal bir ödevden mi ibaretti? Öyle olmasına imkân yoktu. Daha adını bile bilmediğim arkadaş grubundan ve her zaman takıldıkları mekândan haberi olan Duygu'ydu, ama gelip beni öpüyordu.

Adımlarımı durdurdum ve arkamı dönerek Duygu'ya baktım. Önümde duran taksinin kapısını açmıştım; ama o hâlâ yakın mesafemdeydi ve seslensem sesimi duyabilirdi. Kafasını telefonuna eğmişti, muhtemelen bana konumu atıyordu.

"Duygu!" Ona seslendim ve kafasını kaldırıp beni görene kadar bekledim.

Bakışları beni bulduğunda ona el salladım ve aklımı kurcalayan soruyu sordum. "Şeker nasıldı?"

Kafası karışmış bir hâlde yanıma yürümeye başladı. "Ne şeker?"

"Naneli şeker?" diye sordum ifadesini inceleyerek. "Milas'ın verdiği."

"Milas bana şeker falan vermedi." Kaşlarını çatarak dü. şündü. Hatıralarında böyle bir sahne yer almıyordu, bunu surat ifadesinden okuyabiliyordum.

Kafamı salladım ve taksiye binip kapıyı kapattım. Duygu kaldırımda şaşkınca dikilirken önüme döndüğümde şoför gazlamıştı bile.

Bunu hafifletici bir neden olarak görebilir miydim, bil. miyordum; çünkü o tarz düşüncelerimin olduğu bir evreye henüz gelmemiştim. En azından onu öperken ona şeker ver. memişti ya da o an ağzında hazır bir tane bulundurmuyordu. Bunun bize özel bir olay olduğundan da emin değildim; çün. kü öpüşrüğümüz ilk gece yanında bir esmer vardı ve araların. da bir şey olmadığı söylenemezdi. Her ne kadar kız sonradan ortadan kaybolmuş olsa da Milas'ın ağzında o an şeker vardı.

O ankini ben kapmış olsam da... Bir öncekini...

Düşüncelerimden sıyrılarak şoföre gösterdiğim konum. dan sonra beni getirdiği yere baktım. Oldukça işlek ve po. püler bir caddenin önündeki bir bardı burası. Gündüz vakti kafe görevi gördüğünü dışarıdaki masalardan anlayabili. yordum. Ücreti ödeyip taksiden çıkarken saçımdaki tokayı çıkarıp dalgalanan ve şampuan kokan saçlarımı saldım ve kafenin ismini okudum. *Zift.*

Harika.

Merdivenlerden çıkarak dışarıdaki masalara bakındım, burada olmadıkları belliydi. Hava kararıyordu, dolayısıyla bar kısmı çalışmaya çoktan başlamış olmalıydı.

İçeri girdiğimde dikkatimi çeken ilk şey, içerinin ger. çekten karanlık olmasıydı; fakat ışıklandırma buna göre yapılmıştı. Arka tarafta aydınlanan büyük bar kısmının ışıklandırmalarına hayranlıkla bakarken ifademi düzelterek gözlerimi oradan çekrim ve etraftaki masalarda gezdirdim. İlerleyerek bakındığım masalarda tanıdık bir yüz yoktu.

Derken merdivenlerin yanında, köşedeki büyük bilardo masasını ve hemen yanındaki geniş, siyah ve deri koltukları gördüm. Milas elinde bir istekayla masanın başında dikiliyor, orta parmağındaki kalın, düz yüzükle oynuyordu. Masanın etrafında ondan başka üç kişi daha vardı. Koltuklarda ise iki kız ve bir erkek. Erkekle kız oldukça yakın bir şekilde karşı koltukta oturuyordu, diğeri ise sadece telefonuyla ilgileniyordu. Kızların ikisi de çok güzel giyinmişti ve hoş görünüyorlardı.

Ellerimi kot ceketimin ceplerine sokup duruşumu dikleştirerek yürümeye başladım. Buraya neden geldiğimi bilmiyordum; ama kendimi ona ve arkadaşlarına göstermek istemiştim. Bir yandan da buradakilerin, onun gerçek arkadaşlarının Duygu'yu tanıması; ama benden bihaber olması sinirlerimi bozmuştu. Duygu hâlâ olamayacağını nasıl söyleyebiliyordu o aptal bahaneleriyle? Söyledikleri sadece kendi içinde savaştığı şeylerden ibaretti ve hiçbiri gerçek bile değildi. Herkes farklı ve özeldi; bahsettiği şeyler, onu o yapan özellikleriydi. Eğer bendekilerin daha iyi olduğunu düşünüyorsa ve bu düşünceyle harekete geçerse o zaman tamamen bana dönüşürdü ve artık Duygu olmazdı. Bence asıl bu acınacak bir şeydi.

Koltukların başında durduğumda esmer çocuğun dibinde oturup kolunu yine çocuğun omzuna atmış olan kızın dikkatini çektim ilk olarak. Kaşlarını çatarak yanındaki çocuğu dürttü ve çocuğun kaşları beni gördüğü an çatıldı. O kafasını bilardo masasındakilere çevirene kadar Milas beni fark etmişti ve herkesin kadrajına girmiştim.

Milas istekayı masaya bırakıp bana döndüğünde kaşları kalkmıştı. "Alena?"

Kızın yanında oturan çocuk şaşırmışa benzemiyordu. Acaba bu Han olabilir miydi ve benden haberi var mıydı?

"Ooo," diye bir ses çıkardı bilardo masasındakilerden biri, kumral olan. "Milas, abicim, böyle arkadaşların olduğunu bilmiyorduk."

Milas ona ters ters bakarak, "Arkadaşım değil zaten," diye mırıldandı ve yanıma yürümeye başladı. Arkadaşı değil miydim? Arkadaşı bile değil miydim? Bu muydu yani? Şerefsiz.

"Yoo, arkadaşıyım." Milas yanıma geldiğinde gülerek omzuna şakacı bir tavırla vurdum ve etraftakilerle göz göze geldim. "Alena ben, tanıştığımıza memnun oldum. Milas okulda hep sizden bahseder. Geçerken bir uğrayayım dedim."

Kızla olan çocuk şaşırarak, "Gerçekten mi?" diye sordu ve ayağa kalkarak elini uzattı. "Han ben. Aslında Berk Han, ama Berk ismini sevmiyorum; bu yüzden sadece Han kullanırsan sevinirim, herkes böyle seslenir."

Han'ın elini sıkarak gülümsedim. Milas yanımda gerilmişti; ama aksi bir hareketse ya da bir söylemde bulunmuyordu.

Başı telefona gömülü kızın adı Gül'dü, Han'ın yanındaki kızınki ise Zeynep. Bilardo masasında ilk konuşan kumral çocuk Gökay'dı, diğerleri de sırasıyla Mert, Yakup ve Tamer.

"Biz de bilardo oynuyorduk," dedi Gökay gülümseyerek, elinde istekayla masanın önünde dikiliyordu. Gözlerini kısarak, "Sever misin?" diye sordu. Bu ifadeyi çok iyi tanıyordum, cana yakınlıkla alakası yoktu bakışının. Bu çocuk takılmak istiyordu.

Milas'a kısa bir bakış attıktan sonra, "Severim," diyerek ceketimi ve çantamı koltuğa bıraktım. Dosdoğru yanlarına, bilardo masasına yürümüştüm.

Han da Milas'la beraber Zeynep'i bırakıp yanımıza geldiğinde Gökay istekasını elinde çeviriyordu. "Yeniden takımlara ayrılsak mı o zaman? Ne dersiniz?"

"Yedi kişiyiz," dedi Milas Gökay'a bakarak. "Biri dışarıda kalır."

"Ben de oynarım." Zeynep oturduğu yerden kalkıp gelirken Gül'ün kafasını yeniden telefonuna gömdüğünü ve umursamadığını gördüm. Birkaç saniye sonra telefonu çalınca da kalkıp gitti.

"Dörde dört, ha?"

Gökay gülümseyerek topları hizaya sokmaya başladığında saçlarımı geriye atıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Milas yanımda duruyordu, eczahanelerin önceki karşılaşmayla ilgili komik anılarını gülerek tartışırken ona kulağını eğilerek tüylerimi diken diken etti. Nane kokuyordu.

"Burada ne yapıyorsun, Alena?" Fısıldayışı kulaklarımı hassaslaştırmıştı.

Üşümüş gibi ellerimi kollarıma sürttüm ve tıpkı onun yaptığı gibi kulağına yaklaştım. "Takılıyorum, Milas. Bir sorun mu var?"

Geriye çekildik. Gerilmişti. Gerildiğinin farkındaydım; ama umurumda bile değildi. Ne halt yediğinin farkında bile değilken beni dün gece verandada kenara çekmiş, hareketlerim hakkında hesap sorma cüretini göstermişti. Hâlâ bu kadar kaba olabiliyorsa tavrının bedelini ödemeliydi. Bütün okulun izlediği bir partinin ortasında gidip başkasını öpmezdi.

Gökay yanıma gelip, "İlk atış Alena'nın," diyerek isteka'yı elime verdiğinde bileğime bilerek elini sürttüğünü fark ettim; ama çıkarmadım. Gruplar ben, Gökay, Mert ve Tamay; Milas, Zeynep, Han ve Yakup olacak şekilde ayarlanmıştı.

"Sana gösterebilirim," dedi Gökay, ben geri çekilerek pozisyon aldığım sırada. Duruşumu ve isteka'yı elime sabitledikten sonra kafamı ona çevirip gözlerimi kısarak gülümsedim ve aynı anda kör atışımı gerçekleştirdim.

Lütfen becermiş olayım.

"Oha," dedi Tamay, elini saçlarından geçirdikten sonra masaya eğilerek yaptığım sayıya bakıyordu. "Milas, bu kızı dolabında falan mı saklıyordun sen kardeşim?"

İstekayı Gökay'a verirken Tamay'a gülümsedim, Milas'a ise gözlerimi devirerek baktım. Onu sinir ettiğimin farkındaydım ve umurumda değildi.

Sonraki sayılar hep başa baş gitti. Sonunda Milas ve Han'ın üstün başarısı yüzünden az farkla kazandıklarında Gökay elini omzuma koyarak, "Üzülme Alenacığım," diye mırıldandı gülerek. "Bunun rövanşı olacak ve biz alacağız, değil mi Mert? Tamay?"

Çocuklar kafalarını sallayarak gülerken Milas ters ters bakıp, "Rövanş falan yok," diye homurdandı. "Alena'nın gitmesi gerekiyor zaten."

Kaşlarımı çatarak saate baktım, daha sadece yediydi. "Yoo, gitmem falan gerekmiyor."

"Ben de bunu duymayı bekliyordum." Gökay elini omzumdan çekip etrafta dolanan garsonlardan birine işaret verdiğinde Zeynep, Han'a dönerek, "Hani bu gece içmiyorduk?" diye sordu. Hoşuna gitmemiş gibiydi. Bu kız alkolü sevmiyordu.

"Sakin ol fıstık," diyerek masaya ilerledi Gökay. "Sadece bira."

Zeynep, "Hep öyle diyorsun," diye homurdanarak hareketlerinden anladığım kadarıyla sevgilisi Han'la birlikte koltuklara ilerledi.

Herkesle birlikte ben de koltuklara geçtim. Gökay'ın oturduğu koltuğun yanındaki tekli koltuğu kapmıştım, diğer iki koltuk bayağı büyük ve genişti. Gerçi Zeynep, Han'ın kucağına oturduğundan yeterince yer vardı.

Gül geri gelmediği için ortamda kız olarak yalnızca Zeynep'le ikimiz vardık.

"Eee, Alena, anlatsana," diyerek konuyu değiştirdi Tamay. "Milas okulda nasıl? Bize hiç anlatmıyor şerefsiz."

"Siz nerede okuyorsunuz?" Sorusunu soruyla cevapladım. "Milas aynı. Her yerde aynı galiba."

Milas gözlerini devirerek dilini dudaklarının üzerinde gezdirdiğinde garsonun getirdiği biralardan birini ağzına dayadı ve birkaç yudum aldı.

Grubun yarısı İşletme, yarısı Mimarlık okuyordu ve Zeynep Güzel Sanatlar'daydı. Gökay'ın ise mezun olduğum okulda son sınıf olduğunu öğrenince şaşırmıştım, büyük duruyordu. Aral da aynı okulda, ondan bir sınıf küçüktü.

"Sen de mi İngiliz Edebiyatı okuyorsun Alena?" Gökay, kolunu koltuğumun kenarına koyarak bana döndüğünde geriye yaslanıp bacak bacak üstüne attım ve ona baktım.

"Hayır," dedi Milas benden önce, boğuk bir sesle. "Mühendislik okuyor o."

Milas'a döndüm. Üzerindeki beyaz tişörtü, boynundaki zinciri ve geriye taranmış kumral saçlarıyla harika görünüyordu; ama gözleri kararmıştı ve yeşillikler bu kapalı mekânda kendini yeterince gösteremiyordu. Dilini alt dudağında gezdirirken içerideki şekeri fark ettim ve kaşlarım gerildi.

Fark ettiğimi fark etmişti. Dudakları kıvrılırken geriye yaslandı, ama ifadesini hemen düzeltmişti. Aklına kim bilir ne gelmişti?

"Hem güzel hem akıllı," diyerek öpücük attı Zeynep. "En sevdiğim kız arkadaş tipi. Numaranı alabilir miyim güzellik?"

Han kaşlarını çatıp eliyle Zeynep'in bacağını sıktı. "Gözümün önüne yavşıyorsun kıza."

Zeynep kahkaha atarak Han'ın burnuna bir öpücük bıraktığında Milas'ın suratını buruşturarak başını çevirdiğini gördüm. Göz göze geldik.

"Üzülme pıtırcığım, sen bana sahipsin. Ona ise sadece numaramı vermek istiyorum."

"Zevkle," diyerek kaşlarımı oynattım Zeynep için.

"Bir şeyler içsene," dedi Gökay kendi içkisini yudumlar-

ken. Farklı bir şey içiyordu, kristal bardakta, az ve buzlu. du. Viski kadar ağır olmalıydı.

"Sağ ol." Hafifçe gülümsedim. "Dün gece midemi bo. dum bayağı. Bu akşamlık es geçsem iyi olur."

Gökay kafasını salladı, içtiği şeyden bir yudum alarak geriye yaslandığında Milas'ın bakışlarının onda olduğunu fark ettim. Koltuğa rahatça oturmuş, dirseğini kenara yaş. mıştı ve parmaklarını dudağına değdiriyordu. Dövmeleriyle güzel duran o beyaz tişörtlerden eğer giymemiş olsaydı, on. dan gözlerimi çekmem daha kısa sürerdi; ama lanet çocuk ona öfkelendiğim zamanlar sanki bilerek beyaz giyiniyordu.

"Bu senin ceketin mi?" Tamay kenardaki kot ceketini kaldırarak bana uzattı. "Telefonun çalıyor galiba, titriyor bayağı."

"Benim," diyerek kalkıp ceketime uzandım ve elimi cebi. ne atıp telefonumu çıkardım. Aral üç kere aramış, onu geri aramamı söyleyen bir de mesaj bırakmıştı. *Hayrola paşam! Engelimi kaldırdınız demek, ha?*

Kesin anahtarını unutmuş ve kapıda kalmıştı.

"Benim gitmem lazım," diyerek ceketimi giyindim ayağa kalkarken, Tamay'ın yanına bıraktığım çantamı da alarak telefonumu içine attım.

Herkesten itiraz nidaları yükseldi. Gökay ayağa kalkıp elindeki bardağı bıraktı ve pantolonunu düzelterek, "Biraz daha kalsaydın ya güzelim," diye mırıldandı. "Evin nerede! Bırakalım seni."

"Yok, sağ ol." Hızlıca etraftakilere göz gezdirerek el sal. ladım. "Bilardo için teşekkürler. Tekrarlayalım mutlaka. İyi geceler herkese."

Zeynep'e numaramı verdikten sonra arkamı dönerek yanlarından ayrıldığımda, benim hakkımda konuşmaya başladıklarının farkındaydım. İyi şeyler söylüyorlardı.

Buraya gelirken masum bir kızı ağlattığımdan ve kapıdan içeri şeytanlarımla birlikte girdiğimden haberleri yoktu. Onlara sadece görmeleri gerektiği kadarını göstermiştim.

Kapıya giden koridora girdiğimde etrafı süzdüm. Işıklandırma çok güzeldi ve koridorun camları indirilmişti. Açık havada gibiydim. Bitkiler hoş duruyordu. İlerideki korumaları görebiliyordum, kimlik kontrolü yapıyorlardı. İçeride çalan müzikleri masadan kalkıp gidene kadar fark etmemiştim.

Bir beden yolumu kesti, ona toslamamak için bacaklarımı durdurup bir adım geriye çekildim. Milas karşımdaydı.

Tek kaşımı kaldırarak keyiflenmeye çalıştım; ama aslında aklım Aral'daydı ve bir an önce eve gitmek istiyordum. "Seni yerinden kaldırıp peşimden getirecek kadar önemli olan ne, Milas? Bir şey mi söyleyeceksin?"

"Bir gelir misin?" diye sordu kafasıyla ileriyi işaret edecek. İçeriden bahsediyordu.

Birkaç saniye gözlerine baktım öylece. Yeşilliklerini süzdüm. Muhtemelen bir daha gelmememi söyleyecekti; ama Zeynep'in numarasını bile almıştım, kesinlikle gelecektim.

Kafamı salladım. Elimi tutarak yanımdan geçip gittiğinde onu takip etmek zorunda kalmışım. Bar kısmındaki sandalyelere kadar gittik ve geçip birine otururken elimi bırakmadan önce beni kendine çekti.

Bir adım geri giderek kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun Milas?"

"Burayı kimden öğrendin?" diye sordu çatık kaşlarıyla etrafı süzerken. Birkaç saniye baktıktan sonra gözlerime kilitlenmişti.

Dudaklarım aralandı. "Duygu'yla tartıştık."

"Neden geldin?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Duygu'yla tartıştığım için kızmayacak mısın yani? Geçiştirecek misin öylece?"

"Duygu'yla ne yaptığın umurumda değil Alena," derken bana biraz yaklaştı. Oturduğu için aynı boydaydık. Müzik yüzünden sesi boğuk geliyordu, onu daha iyi duyabilmek adına ben de biraz yaklaştım.

Yutkunduktan sonra seslice nefes verdim. "Geldim, çünkü canım öyle istedi."

"Canının her istediğini yapar mısın sen?"

Bakışlarım ciddileşti. Keyfimi kaçıracak soruları nasıl da seçip bulabiliyordu böyle hızlıca, şaşıyordum bazen. Kollarımı göğsümde bağlarken, "Hareketlerim seni ilgilendirmez Milas, biz arkadaş bile değiliz," diye homurdandım.

Kaşlarını kaldırdı. "Evet," dedi. "Arkadaşlar öpüşmez."

Eylül'ün omzuma dokunup, "Arkadaşlar böyle şeyler yapmaz," deyişi çınladı zihnimde.

"Ne istiyorsun Milas? Derdin ne?" diye sordum Duygu'nun tarzında. Bugün kafede beni kenara çekerken onun söyledikleri de böyle cümlelerdi.

Milas yeşilliklerini bana çevirdi. Yakından baktığım için çok net anlayabiliyordum renklerini ve neler ifade ettiklerini. Şu an bomboşlardı. "Bana iki kere borçlanmıştın, hatırlıyor musun Alena?"

Birincisi, sahile gittiğimizde sabah beni kahvaltıya yetiştirdiğindeydi. İkincisi ise takım elbise giyinip davete geldiğinde.

"Koca bir paket çikolata yedirttin bana Milas," diyerek itiraz ettim. "O borç defteri kapandı."

Kafasını olumsuz anlamda salladı. "Sadece biri gitti. Biri kaldı."

Gözlerimi kaçırarak ofladım. "Ne istiyorsun?"

"Basit bir şey," diye mırıldandı.

Kaşlarımı sorarcasına kaldırdım.

Elini cebine attı ve naneli şeker paketini çıkarıp ağzına bir tanesini attı. Kalkan kaşlarım çatılmıştı. Şekeri ağzında çevirirken, "Onu almanı istiyorum," diye mırıldandı.

Ağzım açık kalmıştı. "Seni öpmemi mi istiyorsun?" Etrafa baktım. Kalabalıklaşmaya başlamıştı. "Burada mı?"

Kafasını salladı.

"Milas..." Geri çekilecek gibi olduğumda kolunu belime doladı ve beni yakınına çekti. Bacaklarının arasına girdiğimden ve hızlı davrandığından, göğsümde birleştirdiğim kollarımı dengemi sağlamak için omuzlarına koymak zorunda kalmıştım. "Benden bir dilek hakkın var ve onu burada, bir bar köşesinde beni öperek mi harcayacaksın?"

İçime bir his yayıldı. Dün gece olanları tamamen unutmuş gibiydim; ama birileri hâlâ kulağıma anbean fısıldıyordu, sesi çok uzaktan geliyordu yalnızca. *Çok uzak...* Milas'ın gözlerine baktıkça da yok oluyordu.

Yüzü yüzümün önündeyken omuzlarına koyduğum ellerimden birini kaldırıp yanağına koymak istedim; ama elimi hızlıca havada yakaladı ve kafasını olumsuz anlamda sallarken indirdi.

"Yüzünle ne gibi bir problemin var?"

Omuz silkti. "Yok. Yüzümü seviyorum."

Ben de.

Elimi yavaşça kaldırıp dudaklarına götürdüm parmaklarımı. Bu sefer karışmamıştı. Parmaklarım hafifçe dudaklarına değerken, "Dün gece onu öptün," diye mırıldandım. "Beni partiye getirdin ve gözümün önünde onu öptün."

"Nasıl göründüğünü biliyorum." Yutkununca âdemelması oynadı ve dikkatim dağıldı. "Göründüğü gibi değil."

Zaten kimse göründüğü gibi değil.

Yüzüm yüzüne yaklaşırken dudaklarının üzerine doğru, "Dün gece bir kitap okudum," diye fısıldadım. *Aklıma düşürdü seni benim.*

Devam edemeden dudaklarını benimkilere bastırdı ve gözlerim kapandı. Ne kadar uzağa gittiği önemli değildi, iki

dudak arasındaki mesafe kadar yakındı işte her an bana. Onu tanımıyordum, hakkında pek çok şeyi bilmiyordum ve arkadaşları gibi basit ayrıntıları bile tırnaklarımla kazıyarak öğrenmek zorunda kalıyordum; ama belki de onu özel kılan buydu. Bazıları direkt dökülürdü. Bazıları sordukça anlatırdı. Bazıları cevap vermezdi.

Milas hiçbir şey söylemiyordu. Dudakları bir şeyi anlatmak için değil de benimkilerin arasında yerini bulmak için yaratılmış gibiydi.

Dudaklarını araladığı ve beni içeri kabul ettiği sırada omuzlarındaki ellerimi saçlarına çıkardım ve ona yaslanarak öpücüğümüzü derinleştirdim. Burada olmasak, kucağına oturmamak için kendimle savaşır ve kaybederdim.

Büyük elleri belime dolanırken birinin aşağı kaydığını hissettim, ben şekeri aldığım sırada yüzüğünün soğuk metali eteğimin altına, bacağıma değdi ve varlığıyla tüylerim şaha kalktı.

Bir saniyeliğine şekerle birlikte ayrılmış olsam da aldığım nefesle daha fazlasını istemiştim. Saçlarını çekiştirerek dudaklarımı yeniden dudaklarına bastırdığımda inleyerek beni geri çekmeye çalıştı; ama birkaç saniye içinde o da teslim olmuştu.

Eli yukarılara giderken bir elimi saçından çekerek bileğini yakaladım ve elini eteğimin altından çektim. Dikkati dağıldı. Geri çekildiğimizde ikimiz de nefes nefeseydik. O, ilk anda bir yere odaklanıp gözlerini kaçırdığında, bütün bu olanlar sırasında bir şeyi gözden kaçırdığımı anladım.

Mesela *neden* sorusu gibi. Neden? Neden şimdi, neden öpücük ve neden içeride?

Dönüp baktığımda gördüğüm ilk şey, Gökay'ın içki bardağını kafasına dikerek ekşi bir suratla bizi izliyor oluşu oldu.

Milas'ı iterek geri çekildiğimde ağzımın içindeki şekeri çıkardım, "Şerefsizin tekisin," diye mırıldanarak ona bir kez daha bakmadan kapıya yöneldim. Beni öpmek istediğinden şansını harcadığı falan yoktu, sadece arkadaşıyla flört etmemi istemediği için alanını işaretliyordu.

KAKTÜS TEAM

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Gerçek şu ki insanlar aşklarını ellerinde tutamıyor.
Ya çok büyük oluyor o his, elleri eziliyor; ya da keskin
tarafları avuçlarını kanatıp bileklerini kesiyor.
Bu yüzden ilklere hep hırsız diyorlar ya... Yerleri bir
daha asla doldurulamıyor; çünkü kimse, insanın ilk
tecrübesizliğinde izin verdiği kadar derine kazamıyor.

İyileştirmek için uzandıkları yaraların dibi kurumuş kan,
kabuğu kalksa acısı kalır.
El uzansa anıları ayağa kaldırır.
Şimdi içine dert olsa, dönse o adam; ne kabuk soyulur
elini tutar ne de kabul eder şifasını yaram.

Hayatında yapmayı istediği şeyleri gerçekleştirmiş biriyle karşılaştığında, onun gölgesini alıp aynada kendi üzerine dikmeye çalışıyordu insan. Daha önce hiç dikiş tutmamış ellerini, avuçlarına batırıp durduğu kör bir iğneyle doldurup duruyor ve istedikleri olana kadar geçirip duruyordu sert kumaşa. Birazdan üzerine giyeceği o kumaş, gölgesini çaldığı insanın korkunç anılarını taşıyordu halbuki. Zamanın işlediği ayak izleri sivri ve üzerine not aldığı ilaçlarının dozaj

günlüktü. Zaman gerekiyordu çünkü her şey için; bütün hedefler, bütün amaçlar, bütün kazançlar ve bütün kaybedişler için. Eğer anne rahminden çıktığı gibi koşabilseydi zaten insan...

O gece, Zift'in önünde tam üç saniye bekledim. Kapının önünde binilmeye hazır tam üç taksi vardı. Durduğum merdivenlerle kapının arasında üç adım, aldığım nefesin girdiği ciğerlerimle kalbim arasında üç santim... Üç nedenim vardı.

Birincisi, akıllı olduğumu ne kadar savunsam da yaşadığım hayal kırıklıklarının ardından ayaklı teselli bekleyecek kadar saftım hâlâ. Açtığı yaraların çetelesini tutmadan, eczanenin kapısını çalıp da her birinden merhem almadan yaşayan bir genç kız için adil olmazdı zaten bu bekleyişin sonunda olumlu bir yanıt bulmak. Sandalı denizden çıkarıp karaya vurmak gibiydi bu bekleyiş, kürekleri istediğin kadar çekebilirdin; ama kapattığın gözlerini açıp etrafına bakmadığın sürece hiçbir yere gitmeyecektin.

İkincisi, yenilgiyi kabul edecek olgunluğa henüz erişememişti toy yüreğim. Benim seçtiğim oyuncağın beni seçmediği olmamıştı pek.

Üçüncüsü de... Aslında üçüncü bir nedenim yoktu. Sadece ayaklarımın bağı çözüldüğünden, gözlerimi şaşkınca etrafta gezdirirken dudağımı kanatacak kadar sert geçirdiğim dişlerimin arasından kaçan kesik nefese şaşırmıştım. Soğuktan ısısını kaybeden parmakuçlarım, yalan bir öpücüğün sanki gerçekmiş gibi bıraktığı hissin kalıntılarını silmek istercesine dudaklarıma değdiğinde kafam öyle karışıktı ki; neresi ev, neresi yolum, ayaklarım nerede ve nereye dönük başım, bilemez hâle gelmiştim.

Benim arkadaşlarım yoktu, Milas bu konuda yanılmıyordu. İstediğim bölüme de gitmiyordum, bunu da reddetmeyecektim; ama eksilerimi yüzüme vururken açılan

boşluktan içeri sızmaya çalışarak beni darmadağın etmeye hakkı yoktu.

Üç saniye dikildiğim merdivenlerde durmaya bir saniye daha katlanamayacağımı fark ettiğimde aşağı inip taksinin kapısına yöneldim, bir yandan da telefonumu çıkarmış, Aral'ın numarasını arıyordum.

Taksinin kapısına elimi uzattığım sırada elimi yakalayan benimkinden çok daha büyük, kemikli bir erkek eli. Yüzüğünün metali avucumu okşadığında daha dönüp bakmadan anlamıştım kim olduğunu. Ayaklı tesellim, uğruna yüzyıllık saflığını kabullendiğim ayaklı tesellim, karşımda dikiliyordu.

"Dur." Bileğime dolanmış eline, ardından kazağının altından görünen dövmesine bir bakış atarak kafamı kaldırdım ve buz gibi bakışlarımı gözlerine diktim. Bileğimi elinden kurtarmak istemiştim ama izin vermemişti, bendenden daha güçlüydü.

"Bırak bileğimi." Tekrar çekmeye çalışırken dişlerimi birbirine bastırdım.

"Alena," dedi tok bir sesle, yeşilliklerini içinden geçen duyguları görmek istercesine gözlerime dikmişti. "Her zaman neyi nasıl anlamak istersen öyle anlıyorsun, değil mi?"

Sonunda bileğimi elinden kurtardığımda kaşlarımı çatarak üzerine yürüdüm ve başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Beni arkadaşlarının yanında böyle aşağılamana gerek yoktu."

"Seni aşağıladığımı mı düşünüyorsun?"

"Başka birini mi bekliyordun?" Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Mesela kabarık saçlı, son zamanlarda fazla alınır bir hâle gelmiş, baş harfi D olan birini mi bekliyordun?" Kafamı hafifçe öne uzattım. "Zifir'in konumunu atıp arkadaşlarınla tanıştırdığın birini mi mesela? Dün gece öptüğün ya da?"

"Seninle burada tartışmayacağım," diyerek gözlerime şaşkınca baktı.

"Öyle mi?" Bir adım geri gidip taksinin kapısına uzandım. "O zaman dön içeri arkadaşlarının yanına Milas."

Kapıyı açtığım sırada kolumu tekrar yakaladı. "Alena."

Dönüp ona kızgınca bir bakış attım. O da sinirlenmiş gibi görünüyordu. Madem sinirlenecekti, neden böyle bir şey yapmıştı?

O sırada telefonum her zamanki zil sesiyle çalmaya başladı. Diğer elimde duruyordu, böylece aramayı cevaplamam kolay oldu. "Efendim?" Kimin aradığına bile bakmamıştım.

"Alena?"

Kaşlarım çatıldı ve sorarcasına mırıldandım. "Ege?"

"Sonunda açtın telefonunu." Ege rahatlamış bir sesle nefes verirken kolumu bırakıp kendininkileri göğsünde birleştiren Milas, tam tersi bir izlenim veriyordu. Ege'nin ismini duyduğu an çatılan kaşlarının altında hüküm süren yeşiller telefonuma çevrildi.

"Babanı tekrar yoğun bakıma aldılar Alena," diye mırıldandı Ege endişeli bir sesle, telefonun diğer ucundan. "Seninle konuşmak istiyor. Doktorlar uyutacaklarını söylediler, bu yüzden bir an önce gelsen iyi olur."

Seninle konuşmak istiyor.

Elinde Barbie bebekleriyle bahçedeki masanın üzerine onurmuş Alena, bu lafa kaşlarını çattı ve sandalyeyi iterek kalkıp girdi.

"On dakikaya oradayım."

"Acele et."

Telefonumu cebime atarken taksinin kapısını sonuna kadar açtım; ama Milas kolumdan tutup kapıyı kapattı ve beni kendine çekti. "Nereye gidiyorsun?"

"Seni ilgilendirmez!"

"Bana şöyle laflar söyleme." Başıyla gerideki motosikletini gösterdi. "Ben bırakırım."

"Benim arabam var, okulun otoparkında."

"On dakikaya orada olacağını söyledin," dedi net bir şekilde, yüzüme eğilmişti. "Sırf buradan okula bile on dakikadan fazla sürer."

Bir an yol mesafesini hesap etmek ve onu yanıtmak istedim; ama bunun hakkında etraflıca düşünmeme bile gerek yoktu, haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Üstelik trafik saatindeydik, babamın olduğu hastane ise oldukça merkezi bir yerdeydi. Şu an arabam altımda olsaydı bile yetişemezdim.

Kolumu çektim. "Yine borç olarak saymayacaksan gideceğim."

Kafasını salladı.

Ona hastanenin adını ve yerini söylediğimde bir an kaşlarını çatıp soracak gibi oldu; ama ardından aralanmış dudaklarını kapattı ve tek kelime etmedi. Uzattığı kaskı kafama geçirdikten ve arkasına geçip kollarımı beline doladıktan yalnızca birkaç saniye sonra gazlamıştı. Motosikleti yoğun İstanbul trafiğinin esir aldığı caddelerde büyük bir hızla ilerlerken, yüzüme çarpan rüzgâr yüzünden gözlerimi kapatıp babamla en son ne zaman gerçek bir konuşma yaptığımızı düşündüm.

Üniversite tercihlerimin olduğu seneydi. Seçmem gereken okulları listelemişti ve listede yalnızca beş tane okul vardı. Tek bir bölüm. Bana neden bu bölümü seçmem gerektiğini ve şirket işlerini anlattığında, yıllarca aramızda ne geçmiş olursa olsun beş yaşındaki bir çocuk gibi onu dinlemiş ve ne istediyse yapmıştım. Her isteğimi ve her hayalimi kapalı kapılar ardında bırakıp yoluma devam etmek zorunda kalsam bile.

Ne zaman benimle konuşmak istese, bu yalnızca istekleri olduğu için oluyordu. Bu seferden ne beklediğimi bilmiyordum; ama kalbim son hızda giden Milas'ın motosikletinden değil de babamın söyleyecekleri yüzünden küt küt atıyordu.

Hastane göründüğünde Milas motosikletini bahçede yarıya durdurdu. Hızlıca arkasından atlayarak kaskı ona uzattım. Ben koşar adımlarla giriş kapısına yönelmeden önce, "Sen git, ben geliyorum," lafının üzerinde durmadan gözlerimi bütün ışıkları yanan büyük hastane binasına çevirdim.

İçeri girdiğim an tanıdık koku dört bir yanımı sardı. Kat ve odayı bildiğimden kapısı açık asansörlerden birine hızlıca ilerledim ve birkaç saniye sonra kapı ineceğim katta açıldığında beklemeden adımlarımı bir sonrakinde daha da hızlandırarak attım.

Kapıda annem, Aral, Ege ve sekreter dikiliyordu. Annem beni gördüğü an ayağa kalkıp, "Neredesin sen?" diye sordu. "Neden telefonlarını açmıyorsun? Çabuk içeri gir, baban seni bekliyor."

Kaşlarımı çatarak Aral'a bir bakış attıktan sonra Ege'nin omzuma koyduğu elini hissettim. Aral da kaşlarını çatarak Ege'nin omzumdaki eline bakmaya başlamıştı bu sefer.

"Yan tarafta naylon giyinmen gerekiyor," diyerek beni odaya yönlendirdi Ege. Bir şey söylemeden peşinden ilerledim. İçeri girdiğimde hemşire başıma, üzerime ve ayaklarıma mavi bir naylon geçirip ağız maskesi taktı. Ardından neler olduğunu anlayamadan kendimi otomatik kapıdan içeri girerken buldum. Babam önümdeki yatakta yatıyordu ve gözleri camdan dışarı, şehrin ışıklarına dönüktü. Kollarına giden kablolardan ziyade, duvara sabitlenmiş dijital makinelerin çıkardığı ses korkutmuştu beni.

Algılayamıyordum o dağ gibi adamın karşımda, bu hâlde olmasını.

"Alena," dedi babam, camdan yansımamı görerek kafasını bana çevirirken. Yüzünü gördüğümde yutkundum ve uyuşan ellerimi yumruk yaparak tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. Bir an önce kendime gelmeliydim. Adam çökmüştü. Zayıflamıştı. *Rengi gitmişti.*

"Buraya gel."

Dudaklarımı birbirine bastırarak küçük adımlar attım yanına doğru. Gözlerinin kahverengiliği artık bomboş bakıyordu. İlaçlar onu sürekli uyuşturuyor olmalıydı. Nefes alması için normalde ağzında olması gereken maskeyi boynuna indirmişti ve saçları bir bonenin içindeydi.

"Ba-baba," diye mırıldandım tereddütle. Ona en son ne zaman böyle seslenmiştim, bilmiyordum.

"Benim güzel kızım," dedi kuru bir sesle ve eliyle yanını vurdu. "Buraya gel. Yaklaş. Çok vaktimiz yok."

Söylediği cümleler bir şimşek gibi çaktı içimde, doğrudan yutağımın aşağısını hedef almıştı. Midemin yanmaya başladığını hissettiğimde elimle karnımı tutarak yanına yürüdüm ve yanına yavaşça oturdum. Buz gibi elini elimin üzerine koyduğunda bütün tüylerim şaha kalkmıştı.

"Senden istediğim bir şey var Alena." Gözlerini birkaç kere kırpıştırdı. "Gerçi bunun farkındasındır; çünkü ne zaman seni çağırsam, bu bir isteğim olduğu için oluyor."

Donmuş gibiydim. Mimiklerim, hareketlerim, bütün vücudum donmuştu. Bana karşı kurduğu cümlelerin rengi çok farklıydı, bu adam benim babam mıydı?

"Baba, sana ne oluyor?" Burnumun direği sızladı. Sesim o kadar ince çıkmıştı ki son kelimemde boğazımı boydan boya çizmiş gibi hissettiğimden kocaman yutkunmak zorunda kalmıştım. "Neden bu hâldesin?"

"Şimdi düşünme bunları." Kafasını hafifçe sağa sola salladı. "Alena, yarın bir toplantı var. O toplantıda kendini göstermeni istiyorum."

Gözlerim sonuna kadar açıldı. "Şirkette mi?"

Kafasını salladı. "Konu hakkında bilgi sahibi olman gerekmiyor. Yalnızca oraya git ve koltuğuma otur. Akbabalar boş görmesinler yerimi."

"Ama ben... Hiçbir şey bilmiyorum." Derin bir nefes aldım. "Hiçbir şey bilmiyorum ben şirketle ilgili-"

"Bilmene gerek yok zaten," dedi elimin üzerindeki elini hafifçe sıkarak. "Sadece oraya git ve koltuğuma otur. Senden istediğim tek şey bu. Bilmen gereken birkaç prosedürü de sekreterim sana bir bir anlatacak. Korkmanı gerektirecek bir şey yok-"

Cümlesinin sonuna doğru bozulan sesi dolayısıyla öksürmeye başladığında elimi tutan elini çekti ve boğazına gördü. "Baba!" Ayağa kalkıp monitörlere baktım, farklı bir ses geliyordu. Önceden olmayan bir ses. "Baba!"

Bir anda kapı açılıp erkek bir doktor ve hemşireler içeri girdiğinde hemşirelerden biri koluma girip, "Şu an burada olamazsınız," dedi ve beni çıkışa doğru çekiştirmeye başladı. "Lütfen ailenizin yanına dönün."

"Baba!" Kadının güçlü kolları beni kapıdan dışarı iterken otomatik kapı arkamdan kapandı ve o anki şokla yumruk yaptığım elimi buğulu camın üzerine vurmaya başladım. "Ne oluyor! Bir şey söyleyin!"

Belime dolanan bir kol tarafından camdan uzaklaştırıldığımda ellerimi indirip kolu çekmeye çalıştım. "Alena!" diyerek seslendi Milas o hengâmenin arasında. "Kendine gel!"

"Milas..." İsmi dudaklarımdan bir dua gibi dökülürken kokusunu duyduğum tarafa döndüm ve yeşilliklerini gördüm. "Babam..."

"Şşşt," diye bir ses çıkarırken kafamın arkasından basmadığı eliyle yüzümü boynuna doğru bir yere yönlendirdiğinde, üzerine düşen birkaç damlanın peşinden kıyafetini ıslatıncaya kadar ağladığımın farkında değildim.

İçeriden sesler geliyordu; büyük dikdörtgen camın önünde, bize sırtını dönmüştü herkes. Onları fark ettiğimde Milas'ın kollarının arasından çıkıp anneme yürüdüm. "Ne oluyor? Ne yapıyorlar?"

Annem bana dönüp kızgın bir bakış attı. "Ne söyledin adama da yüreğini çıkardın yerinden?"

"Laflarına dikkat et." Aral bakışlarını camın ardında doktorun ve hemşirelerin sakinleştirdiği babamdan anneme çevirdiğinde, gözlerimi silerek bir adım geriledim. Annemin söylediği laf kanıma o kadar dokunmuştu ki şokla gözlerimi önce sekreter kadının, ardından Aral, Ege ve en son Milas'ın gözlerinde gezdirdim. Bende gördükleri tek şeyin saf korku olduğunun farkındaydım.

"Ben... Bir şey söylemedim," dedim nefeslerim birbirine karışırken. "Yemin ederim, hiçbir şey söylemedim."

Annem elini saçından sinirle geçirirken, sekreter kadın ellerini annemin kollarına yerleştirerek onu sakinleştirmeye çalıştı. "Filiz Hanım, sinirleriniz çok gerildi. Gelin, aşağıda bir kahve içelim."

Annem bana bakmadan kafasını sallayarak o kadınla asansöre yöneldiğinde, sırtını duvara yaslayarak gözlerini deviren Aral, "Sinirleri mi gerildi yoksa çok mu sinir geldi?" diye homurdandı. Ardından bakışlarını bana çevirerek rükürür gibi konuştu. "Anne demesene şuna. Seni umursadığı falan yok, önemsediği tek şey babam ölürse bize bırakacağı miras."

Kafamı öne çıkararak yüzümü buruşturdum. "Neyden bahsediyorsun sen?"

"Avukatlar geldi," dedi Aral, dalga geçer gibi bir bakış sunarak adımlarını geri geri atarken. "Babam, anneme sadece oturduğumuz evi bırakıyor. Başka tek kuruşu olmayacak." Ardından merdivenlerden seri adımlarla inmeye başladı ve gözden kayboldu.

Başımdaki naylonu çıkarırken gözlerimi etrafta anlamsızca gezdirdim. Bu saçmalıktı. Babam neden böyle bir şey yapmış olsundu ki? Onlar birbirlerini seviyordu. Yıllar ve

kurallar ilişkilerini yıprarsa da zamanında babamla kaçıp İstanbul'a gelen annemdi, dedemi karşısına alıp annemle evlenen de babamdı. Şimdi sanki iki düşmanmış gibi babamın her şeyi yalnızca Aral'la bana bırakması çok saçmaydı. *Annemin anlattığı bu eski masal, gerçekten de yalandı.*

Kafamı kaldırdığımda Milas'la göz göze geldim. Ortasına düştüğü bu aile dramasından hoşlanmadığı ve buradan çıkıp gitmek istediği her hâlinden belliydi. Ona daha fazla işkence çektirmek istemediğimden, gözlerimi son bir kez içeride hemşirelerle babamın durumu hakkında konuşan doktora ve ardından oksijen maskesini takmış babama değdirip tekrar ona çevirdim. Tam konuşacağım sırada kenara yaslanmış Ege harekete geçerek yanıma yürümeye başladı. Ellerini omuzlarıma koyduğunda başımı kaldırıp ona baktım. "Alena, sen de çok yıprandın. Bu durumdan haberim olduğu akşam seni aramak istedim; ama müsait değildin sanırım. Konuşmak istersen bir yerlere gidebiliriz."

Gözlerimi onunkilerden Milas'a çevirdiğimde kaşlarını çatarak ağzımdan çıkacak lafı beklediğini fark ettim. Aslında sırf ona gıcıklık olsun diye Ege'nin teklifini kabul edip buradan onunla gitmem en iyisiydi; ama ne olursa olsun beni dakikalar içerisinde buraya yetiştirip peşimden yanıma gelmişti. Bunu görmezden gelemezdim.

Üzerimdeki naylonu sökmek bahanesiyle bir adım geri çekilerek Ege'ye cevap verdim. "Sağ ol, cidden; ama eve gidip dinlensem iyi olur." Ayağımdaki naylonu da çıkardıktan sonra burnumu çektim ve parmaklarımla gözlerimin altındaki yaşları sildim.

"Peki," dedi Ege. "Öyle olsun; ama bir ihtiyacın olursa araman yeter."

Kafamı salladım. Ege giderken dönüp Milas'a kafa selamı verdi, ama daha çok öldürecek gibi bakıyordu. Bu ço-

cuğun benden hoşlanmasına ihtimal yoktu, sadece ailesinin isteğini yerine getirmek için beni etkilemeye çalışıyordu. Ben dönüp asansöre yürümeye başladığında Milas ve donuk bakışlarıyla karşı karşıya geldim.

"Ağlayabildiğini bilmiyordum, sarışın."

"Ağlamadım zaten," diye homurdandım, naylonları geri dönüşüm kutusuna atarken. Birlikte yürümeye başlamıştık. "O senin hayal gücündü."

Gülerek kafasını çevirdi, ama onun da keyfi pek yerinde değildi. Yürürken dönüp babamın olduğu odaya son bir kez baktım ve koridorun sonunda dizili asansörlerden birine Milas'ın ardından binerek sırtımı geriye yasladım.

Telefonuma gelen mesaj sesiyle elimi ceketimin cebine attığımda Milas ne yaptığımı izliyordu. Ekranda yazan numara kayıtlı değildi.

Yarın akşam saat altıda hazır olun lütfen.

Şebnem Dereli
Doran Holding Danışmanlık

Milas kaşlarını kaldırarak kafasıyla telefonumu işaret etti. "Ne oldu? O zibidi fikrini mi değiştirmiş?"

Yeşil gözlerine dalga geçerek bakıp, "Seni ilgilendirmez," diye mırıldandım.

Milas kafasını açılan asansör kapısına çevirirken umursamaz bir bakış attı. Peşinden çıktığımda otoparka ilerliyordu. "Buraya getirdiğin için sağ ol," diye söylendim durduğum yerde, peşinden gittiğimi fark ederek. "Ben okula dönüp arabamı alacağım."

"Bu hâlde araba süremezsin." Dönüp karşımda durdu. "Seni eve bırakacağım."

"Ben iyiyim."

"İyi olup olmaman umurumda değil. Bu saatte ve bu hâlde sadece eve gidiyorsun, Alena."

"Senin derdin ne?" Üzerine yürüyerek yüzüne baktım. "Ne yapacağıma sen karar veremezsin."

"Kim karar verebilir?" Yüzünü hafifçe eğerek benimkine hizaladı. "Annen mi? Baban mı? Sen veremezsin ama, değil mi?"

"Benim hakkımda ne biliyorsun da bu kadar kesin konuşabiliyorsun? Kimse istemediğim bir şeyi yaptırmıyor bana!" Kaşlarımı kaldırarak alay ettim. "Ah, ama dur, sen yaptırıyordun, değil mi? O uçurumun kenarında bana çikolata yedirirken ya da bugün Gökay'ın göreceğini bile bile ben fark etmeden seni öpmemi isterken..."

"Beni öpmeni istedim, çünkü öyle istiyordum," dedi üstüne basa basa. "Bunun ikinci şahıslarla ilgisi yok!" Gözlerini kıstı. "Ayrıca Gökay senin için kim ki onun adını dahil edebiliyorsun?"

"Senin arkadaşındı ve benimle flört etmeye çalışıyordu; ama bütün teşekkürler sana, çünkü artık öyle bir şey yapmaya yeltenmeyecek bile."

Kaşları kalkarken dudakları aralandı. "Biriyle flört ederken başkasını öpene ne denir, biliyor musun?"

Büyük bir şok dalgası esir aldı bedenimi, ben ne yaptığımın farkına bile varamadan elim hızla havalandı ve Milas'ın yüzü yana çevrildi. Tokadımın sesi otoparkta öyle yankılanmıştı ki ses ortadan tamamen kaybolsa bile kulaklarımda tekrar tekrar çınlamaya başlamıştı. Ben ona tokat atmıştım.

Bir adım geriye gidip dönerek çıkışa yürümek istediğimde bileğimden sertçe yakaladı ve beni kendine öyle bir çekti ki bedenim bir kere onun göğsüne çarpıktan sonra karşısında durabilmişti. "Ne yapıyorsun Milas, bırak!" Kolumu

ondan çekmeye çalıştığımda uzun parmakları daha da sıkı bileğimi.

"Sen bana tokat mı attın?"

"Sen de bana fahişe demeye çalıştın!"

Gözleri hiddetle benimkilere kilitlenmişti, bir an cevap olarak beni tokatlayacağını sandım; bu yüzden diğer elim ne olur ne olmaz havalandı, ama hiçbir şey yapmadı. Gözlerimin içine baktığı, sonsuz gibi gelen bir sürenin ardından beni motosikletine doğru sürükleyip kolumu bıraktığında, "Alena, tak şu kaskı yoksa elimden bir kaza çıkacak," dedi ve kaskı göğsüme bastırdı.

Kaskı alıp ona diklendim. "Ne yaparsın? Sen de bir tane patlatır mısın suratıma?"

"Ben sana *vurmam*," dedi tok bir sesle. Öfkesi geçiyor gibiydi. Sokak lambası biraz ilerimizde kalıyordu, bu yüzden suratına bakamıyordum. O kadar da güçlü değildim, ama yine de yanağı kızarmış mı ya da iz kalmış mı diye merak etmeye başlamıştım. Muhtemelen benim öfkem de diniyordu.

"Şimdi tak şu kaskı."

"Takmıyorum." Kaskı yerine bıraktım. "Taksiyle döneceğim ben."

"Alena, tak şu kaskı."

"Takmıyorum dedim." Bakışlarımı kaçırmadan suratına baktım. "Buraya gelirken durum acildi, ama artık böyle değil. Yol trafikle üç saat de sürse taksiyle döneceğim eve."

"İyi, ne hâlin varsa gör o zaman."

Bıraktığım kaskı yerine koyarken gerçekten vazgeçti mi diye yoklamak için sönmüş hiddetimle suratına baktım ve kendi kaskını kafasına geçirdiğini gördüm. Ben de bu sefer bu kadar kolay vazgeçmesine kızarak yeniden alevlenen öfkemle çıkışa yürüdüm ve caddeye çıktığımda önüme gelen ilk taksiyi durdurup evin adresini söyledim.

Asıl o ne hâli varsa görebilirdi, umurumda bile değildi. Ege teklif ettiğinde onu o koridorda bırakıp onunla gitmeliydim hatta. Her seferinde hata yapıyordum. Onun beni öfkelendirdiği gibi ben de onu öfkelendirmeli, ne tepki vereceğini düşünmemeliydim.

Taksi evin önünde durduğunda ücreti ödeyerek dışarı çıktım ve kapıyı kapattım. Araba hızla ilerleyip kaybolurken kapının önünde siyah bir motosikletin dikildiğini fark ettim.

Kafamı kaldırıp şokla Milas'a baktım. Kaskını çıkarıp motosikletine yaslanmış bir hâlde, kollarını göğsünde birleştirmiş ve donuk bakışlarıyla bana bakıyordu. "Yirmi dakika geciktin. Adam seni dolandırdı."

Dudaklarım istemsizce aralanmıştı. Onun motosikleti bir arabadan çok daha hızlı hareket edebiliyordu, ne zamandır bu soğukta dikiliyordu? "Ne oldu da peşimden geldin? Merak mı ettin?"

"Çok heveslenme," diye homurdandı. "Bir yerde düşüp kalma diye geldim. Hastaneden beraber çıktık, başıma kalırsın."

Gözlerimi devirerek bahçe kapısına yürümeye başladım. "O zaman gidebilirsin. Gördüğün gibi iyiyim." Tam kapıyı açacakum ki kapı diğer taraftan açıldı ve Aral'la göz göze geldim.

"Sonunda geldin," diye homurdandı Aral. "Yemek yaptım. Mutfağı sen temizlersin artık." Kafasını çevirince Milas'ı görmüş, kaşlarını çatmıştı. "Milas? Ne yapıyorsunuz burada?" Gözleri ikimizin arasında dolandı. "Alena'yı mı bıraktın? İçeri gelsene, ev boş."

Aral'ın söylediklerine ağzım açık kalmıştı. "Onu içeri mi davet ediyorsun?"

"O kadar Fettuccine Alfredo'yu kim yiyecek, pardon? Sen mi? Sen makarnayı ağzına en son sürdüğünde ortaokul-

da falandın herhalde. Ne yapayım, mis gibi yemeği çöpe mi dökeyim?"

Milas gülerek önüme geçip Aral'ın peşinden içeri girerken, "Ben yerim," dedi ve onunla birlikte bahçe yoluna yürümeye başladı. "Kardeşinle uğraşmak insanın karnını acıktırıyor."

Ellerimle yüzümü sıvazlayarak bahçe yoluna girdim ve ilerlemeden önce kapıyı kapatım. Aral'ın onu içeri davet ettiğine inanamıyordum, hem de öyle bir kavgadan sonra.

Kapıdan içeri girdim, bütün ışıklar her zamanki gibi yanıyordu ve mutfaktan sesler geliyordu. Ceketimle çantamı kenara bırakıp peşlerinden geldiğimde kollarımı göğsümde bağlayarak Aral'a baktım. Milas, mutfağın ortasındaki tezgâhın karşısında duran bar sandalyelerinden birine oturmuş, kollarını da tezgâhın üzerinde birleştirmişti. Göz göze geldiğimiz an bakışlarımı kaçırdım.

Aral ona bir tabak koyduğunda Milas bana bakarak, "Alena'ya da koy," dedi ve Aral kaşlarını kaldırarak cevabımı bekler gibi suratıma baktı. Aslında acıkmıştım, sabahtan beri okula giderken yediğim ufak bir salatayla duruyordum sadece.

Dolabı açıp bardaklardan birini alarak içine su doldururken, "Ben aç değilim," dedim ve suyu birkaç yudumda içtim.

"Yalan söylüyor," dedi Milas, Aral'a bir bakış atarak. "Sen koy, ben yediririm."

"Yok ya?" Aral'a döndüm. "Sakın koyma. Çöpe dökmek zorunda kalırsın."

Aral bir tabak daha çıkarırken ben onaylamadığım için şüpheyle bakıyordu. Milas ona göz kırptığında hiç beklemeden tabağa biraz koyarken ağzım açık ona baktım. "Senin derdin ne be? Aç değilim dedim!"

"Babamın yanındaki odaya falan mı yatmak istiyor-

şant!" diye homurdandı Aral, tabağı tezgâha bıraktıktan sonra yanımdan geçerken gözlerinde korkunç bir ifadeyle vücudumu süzmüştü. O mutfaktan çıktıktan sonra ben de ellerimi belime koyarak hafifçe eğildim ve vücudumu süzdüm. *Yanlış bir şey yoktu.*

"Kaç kilosun sen?"

Kafamı kaldırıp Milas'a baktım. Elindeki çatalı tabağına daldırmıştı, ama gözleri üzerimdeydi. Göz göze geldiğimizde kaşlarını çattı. "Ne yiyorsun sen? Ot mu?"

"Ot diye dalga geçtiğin şeyler sebze ve çok sağlıklı."

"Buraya gel." Yanındaki bar sandalyesinin üzerine eliyle vurdu. "İnek misin sen, ot yiyorsun sadece? Başka şeyler de yemen lazım." Dik dik bakıyordu. "Annen burada değil, biliyorsun, değil mi?"

"Bunun annemle bir ilgisi yok." Saati gösterdim. "Saat çok geç."

Kaşlarını kaldırarak yüzüme bakmaya tekrar başladığında içimde bir şeyleri harekete geçirmişti yine de. Dikkatle yanaklarını süzdüm; yüzü inceydi, teni de pürüzsüzdü. Herhangi bir kızarıklık olmadığına sevinmiştim; çünkü ben vurduğumda acıdan avuçiçlerim karıncalanmıştı.

Yavaş adımlarla yanına yürüyüp isteksizce oturdum ve önümdeki tabağa baktım. Makarna, tavuk, mantar, ceviz ve bir şeyler daha... Aral'ın yemek konusunda bu kadar yetenekli olduğu gerçeğinden nefret ediyordum; çünkü mis gibi kokuyordu.

Milas ağzına attığı bir lokmayı çiğnedikten sonra kafasını sallayarak suyuna uzandı. "Tencereyi eve götürebilirim."

"Eminim bok gibidir." Çatalıma ufak bir parça takarak ağzıma götürdüm ve çiğnemeye başladım. Daha iyisini yememiştim. Gerçi yediysem de hatırlamıyordum; çünkü çok uzun zaman olmuştu.

Ben makarnayı çiğnerken Milas'ın tepkimi ölçmek istercesine kafasını eğip yüzüme baktığını fark ettim. Eğdiğim kafamı ona çevirdiğimde çiğnemeyi bırakıp hızlıca yutum. "İğrenç bir şey bu. Devam etmeyeceğim."

"O tabağı bitirirsen bir isteğini yerine getiririm."

Kaşlarım havalandı. Milas Adin bir isteğimi mi yerine getirecekti?

"Ciddi misin?"

"Sözümün arkasındayım."

Önüme döndüm. Ondan ne isteyebilirdim? Bilmiyordum, ama bu ileride çok işime yarayabilirdi. Tabağıma bakıp kaloriyi hesap etmeye çalıştım. Nereden baksam altı yüz kalori alacaktım. Bunu defetmenin yolu yoktu. Ya da var mıydı?

Aklıma gelen fikirle kafamı salladım ve çatala büyük bir lokma dolayıp ağzıma tıkıştırdıktan sonra hızlıca çiğnemeye başladım. Milas yandan bir bakış atarken haline gülüyordu, ama ileride aklıma eğlenceli bir şey geldiğinde de gülen ben olacaktım.

Son lokmayı da ağzıma atıp tabağımı bitirdiğimde midem patlayacak gibiydi. Tabağı sudan geçirip makineye koydum ve tezgâha uzanıp su bardağımı aldıktan sonra birkaç yudum içtim. Milas da bitirmişti, kalkıp tabağını sudan geçirdi ve benim gibi makineye yerleştirdi. "Eee, dileğin ne?"

"Şimdilik aklımda bir şey yok," dedim bardağımı lavaboya bıraktıktan sonra. "Hakkımı daha sonra kullanacağım."

Kafasını salladı.

O benimle birlikte mutfaktan çıkarken üzerimi değiştirmek için merdivenlere yönelmiştim; çünkü üzerimdeki askılı elbise artık rahatsız etmeye başlamıştı. Dönüp ona baktığımda salona dönmekle benimle gelmek arasında kaldığını gördüm. "Baksana, soru da sorabiliyor muyum?" Muhtemelen ona Sahra'nın kim olduğunu ya da neden yüzüne dokundurmadığını sorardım.

Benimle birlikte merdivenlerden çıkmaya başladığında, "Olabilir," diye mırıldandı. Ne soracağımı tahmin ettiğini biliyordum. Ne zaman düşüncelere dalsa suratı bomboş bakıyordu ve bu da o anlardan biriydi.

Odama girdiğimde ışıkları yaktım ve dolaptan toz pembe saten pijama takımımı çıkardım. "Gerçekten ne soracaksam sorayım cevaplayacak mısın?"

Kitaplığımda gözlerini gezdirirken ellerini ceplerine sokmuştu. "Anlaşma anlaşmadır," dedi dönmeden.

Elimdekilerle odamdaki banyoya girdim ve kapıyı kapatıp aynaya baktım. Açıkçası bok gibi görünüyordum, bu yüzden yaptığım ilk şey suratımı temizleyip nemlendirmek oldu. Üzerimdekileri çıkarıp pijama takımımı giyinirken saçımı toplamakla açık bırakmak arasında kaldım; sonunda açık bırakıp odama geri döndüm. Milas'ın elinde bir roman vardı.

"Ne?" diye sordum yanına yürüyüp bir omzumu dolaba yaslarken. "Şimdi de okuduğum romanlarla mı dalga geçeceksin?"

"Böyle şeyler okuduğunu fark etmemiştim." Kitabı kapatıp rafa koydu. "Belki de okuduğun bölüm tam sana göredir ve edebiyattan anlamıyorsundur."

Gözlerim kısarak ona baktım. "Hiç profesyonel değilsin. İnsanlar yazar, yazdıkları şeyler sana uysa da uymasa da edebiyatın bir ucundan tutmuşlar demektir bu. Ya da tutmaya isteklidirler. Ne böyle şeyler yazdıkları için onları ne de okuduğum için beni aşağılayabilirsin sen."

Kafasını yana eğerek gözlerini kıstı. "Bir avuç fantezi, edebiyat demek değildir."

"Buna sen karar veremezsin. Yıllandıkça ortaya çıkacak bir şey bu."

Gözlerini gözlerimden çekmedi. İfadesi gevşemişti, söylediklerimin onu düşündürmesi güzeldi.

"Hem, o kitapların tam başrol tipisin, biliyor musun?" diyerek yatağıma yürüdüm ve oturup bağdaş kurdum. "Dövmelerin, kaslı ve uzun boylu olman, gözlerin falan..." Dönüp bana baktığında göz göze geldik. "Tarzın da öyle."

"Gözlerim mi?"

Yanıma yürürken gözlerine baktım. Yanıma oturduğun. da kollarını geriye atarak ellerinden destek aldı.

"Evet, gözlerin," diye mırıldandım onlara bakarken. "Bakışların. Düşüncelerini belli etmeyen surat ifaden. Gizemli tavırların falan..."

"Gizemli tavırlarım mı?" diye sordu bu sefer yüzünü buruşturarak.

Güldüm. "Öyle. Bir düşünsene. Birkaç haftadır tanışıyoruz ve sen evime kadar her şeyimi biliyorsun. Hatta gecenin bir yarısı odamda oturuyorsun; ama ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Kaşlarını çatıp gözlerini odada bir yere dikti. Bunu fark etmemiş gibiydi.

"Arkadaşlarını bile emrivakiyle öğrendim," diye mırıldandım kaşlarımı kaldırıp omuz silkerek. Cidden öyle olmuştu, araya girip yalan söylemesem beni tanıtacağı bile yoktu. Bana arkadaş olmadığımızı söylemişti. Öyleyse neydik?

"Başroldeki kızlar nasıl oluyor o zaman?" Dikkatini yeniden toparladığında yüzünü bana çevirdi ve yine o bakışı atmaya başladı. Bana böyle baktığında ona her şeyi anlatmak istiyordum. "Senin gibi mi?"

"Görünüş olarak benim gibi olabilir," diye mırıldandım. "Ama hayır. Benim gibi değiller. Duygu gibiler."

Kaşlarını çattı. "Duygu mu?"

"Evet. Saf, masum. Biraz aptal ve korunmaya muhtaç kızlar."

"Sana bok gibi kitaplar olduğunu söylemiştim," diye homurdandı birden.

"Öyle deme," dedim sanki bir şeyleri anlatmak ister gibi gözlerine bakarak. "O kitapta sen de böyle sızlanıp duruyorsun; ama önünde sonunda Duygu'ya âşık oluyorsun."

Suratındaki ekşimiş ifade yok oldu.

"Benim yerim ise... Yan rol."

Dalga geçer gibi güldü. "Yan rolle yetineceğini hiç zannetmiyorum."

Yazarı boğazlayıp seni kendime mi yapsam? "Öyle oluyor ama." Boş ifademle suratına baktım. "Öyle oldu hep."

Uzanıp yastıklarımdan birini kucağıma alırken elim göğsümün altına çarptığında suratımı buruşturarak istemsizce inledim. Sağ göğsümün hemen altı acımıştı. Milas dikkatini üzerime verdiğinde kaşlarını çatarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir yere çarptım galiba," diye mırıldandım ayağa kalkıp aynanın karşısına geçerken. Pijamamın üstünü sağ göğsümün birişine kadar hafifçe kaldırdığımda odada Milas'ın olduğu gerçeği aklımdan tamamen çıkmıştı. Aynada dönüp sağ kaburgamın üzerine baktım ve ufacık bir morarma gördüm. Bu kadar küçük bir eziğin canımı yakmış olması inanılmazdı cidden.

Gözlerimi eziğin üzerinden çekerken aynada Milas'la göz göze geldim, ondaki şaşkınlığı görür görmez suratımdaki ifade olduğu yerde asılı kaldı.

Hızla ayağa kalkarken pijama üstümü indirip ona döndüm, ama ben dönerken tam dibimde durdu. Eğilerek pijama üstümü kaldırdığında sıcacık elleri karnıma değdi ve bana verdiği hisle nefesimi tuttum. Bir elinin arasına belimi alırken belirgin kaburgalarıma bakıyordu. Dehşetle, "Belin neden bu kadar ince?" diye sordu. "Alena, kaburgaların belli oluyor." Kafasını kaldırıp yüzüme baktı. O kadar tehditkâr duruyordu ki bir an suç işlediğimi düşündüm. "Manyak mısın sen?"

O an aklıma gelmişti. Makarnayı yedikten sonra kusacaktım; ama tamamen unutmuştum. Bir an önce halletmem gerekiyordu.

"Bir şey yok," diyerek pijama üstümü indirdiğimde elleri belimden kaydı ve karşımda doğruldu.

"Haklısın, bir şey yok. Ortada belin yok. Organların nerede senin?"

"Kemiklerim ince benim." Yüzüne baktım. "Bunu neden bir sorun olarak görüyorsun, anlamıyorum."

"Alena." Ben geri geri giderken sırtım aynaya yaslandığında bir adımla dibime girmiş, kollarını iki yanımdan uzatıp ellerini aynaya dayayarak beni hapsetmişti. "Sana bunu kim yaptı?"

"Neyi?" Gözlerimi devirerek kafamı çevirdim ve başka bir tarafa bakmaya çalıştım. "Bir şey yok."

"Bir hafta önce yat gezisinde böyle değildin." Bir eliyle çenemi iki parmağı arasına alarak yüzümü yüzüne hizaladı. "Neden bunu kendine yapıyorsun?"

"Ortada bir sorun yok Milas." Dik dik gözlerine baktım. Yeşilleri alevlenmişti sanki. "Hiç zayıf kız görmedin mi?"

"Bu zayıflık değil, bu başka bir şey."

"Aynı şey."

"Alena."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve yutkunduktan sonra gözlerimi ondan kaçırdım. "Adımı mı ezberlemeye çalışıyorsun Milas? Çekilir misin? Tuvalete gideceğim."

Önce çekilmedi. Bir süre daha gözlerimin içine baktı, ama ben ona bakmayı reddediyordum. Sonunda geri çekilerek beni serbest bıraktığında odanın kapısına yöneldim.

"Burada da bir banyo var. Neden odadan çıkıyorsun?"

"Diş fırçamı aşağıdaki banyoda unuttum," diye yalan söyledim ve arkasından kapıyı kapatarak hızlı adımlarla

aşağı indim. Makarnayı midemde daha fazla tutamıyordum, çok ağır gelmişti. Aral malzemeleri bol kullanmıştı. Benim bir kaşık bal bulamadığım mutfakta neler buluyordu öyle! Annem olsa mutfağa girdiği için ona ceza verirdi; ama evin birkaç gün daha boş kalacağı kesindi.

Banyoya girdiğim an kapıyı kapatıp kilitledim ve klozetin kapağını açtım. Önüne otururak başımı eğdiğim gibi içimde ne varsa çıkardım. Parmağımı boğazıma sokmama gerek bile kalmamıştı, öyle bir yemeği kaldıramamıştım sadece.

İşim bittiğinde ağzımı çalkaladım, ellerimi yıkadıktan sonra kurulayıp merdivenlerden çıkmaya başladım. Aşağıda yalnızca koridorun loş aydınlatmaları yanıyordu, Aral muhtemelen uyumuştu.

Odaya girdiğimde Milas'ı perdesi çekilmiş pencerenin kenarında dışarıyı izlerken buldum. Deli gibi yağmur yağıyordu. Benim geldiğimi görünce açtığı pencereyi kapattı ve perdeyi çekti.

"İstersen burada kalabilirsin," diye mırıldandım.

Yüzüme baktı. O kadar dikkatli bakmıştı ki alnımın ortasında aniden kocaman bir sivilce mi çıktı diye endişelenmeden edememiştim bir an. "Senin gözlerin niye kızardı öyle?"

"Nasıl?" Esnedim. "Uykum geldiğinden gözlerimi kaşıdım, ondandır."

Odanın ortasında karşı karşıya geldiğimizde gözlerime daha dikkatli baktı. "Kaşınmayla olacak şey değil bu."

Tabii ki değildi. Kusarken gözlerim kanlanıyordu. Biraz daha aşağıda beklesem geçerdi, ama aklım yerinde olmadığından hemen geri gelmiştim tabii ki.

Ona cevap vermedim, bunun yerine yatağımın başucuna oturup ayaklarımı uzattım ve geriye yaslandım. "Eee, biraz kendini anlatsana."

Çalışma masamın sandalyesine oturduğunda uzanıp ya-

tak ucumdaki panelden ışıkları kapatım ve gece lambaları nı açtım. Artık aydınlatma çok daha loştu.

Milas, sandalyemde rahatça otururak bana döndü. "Anlatacak bir şey yok."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Elbette ki vardı. "Kaydeşin var mı?"

Bakışlarını kaçırdı. "Yok."

"Annenle baban ne yapıyorlar?"

Öfkeyle bana döndü. "Ne yapmaya çalışıyorsun Alena?"

"Ne yapıyormuş gibi görünüyorum? Hakkında biraz bilgi sahibi olmaya çalışıyorum."

"Çalışma," dedi tok bir sesle.

Gülerek gözlerimi devirdim. "Bir de, 'Gizemli hareketlerin var,' deyince anlamsızca bakıyorsun, Milas. Al sana gizem. Hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve sen de anlatmıyorsun."

"Dilek hakkını mı kullanıyorsun?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Hayır, onu buna kullanamazdım. "Hayır tabii ki. İki kişinin arasında böyle bir sohbet geçemez mi?"

"Bu sohbet etmek değil, sorguya çekilmek."

Bacaklarımı kendime çekerken ona yorgun bir bakış attım. Gerçekten onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordum; ama o ısrarla hiçbir şey söylemiyordu. "Duygu biliyordu ama..."

Elinde döndürüp durduğu kalemimi havada yakaladığında söylediğim şey dikkatini çekmişti. Duraksayıp bana baktı. "Neyi biliyordu?"

"Zift'i," diye mırıldandım. "Arkadaşlarını, Han'ı, herkesi, her şeyi... Eminim çok daha fazlasını biliyordur. Onu anlatıyorsun." Gözlerinin içine baktım. "Sana söylemiştim, Milas. Duygu olduğunu söylemiştim." *Başrollerin Duygular olduğunu söylemiştim.*

"Ona bir şey anlatmağım yok," diyerek kestirip attı.

"Sadece benim hayatımı dinleyip içine giremezsin Milas. Buna da bir şeyler anlatman gerekir."

Derin bir nefesi misafir ettim ciğerlerime ve yastığıma sarılarak yatağın üzerinde kaydım. Başımı başka bir yastığa koyduktan sonra ona döndüm.

Bir süre beni izledi. Bakışlarında herhangi bir anlam yoktu, boştu. Elinde döndürdüğü kalemi gördüğümde ufak çiğimin olduğu yere ve belime değen ellerini düşündüm, boşuma gitmiş olsa da bunu ona söyleyemezdim. Ona ondan etkilendiğimi belli edersem, giderdi.

"Biliyor musun?" diye sordum ve ilgisini yeniden çektim. "O beğenmediğin kitaplarda... Başroller sarılarak uyuyor, sırf bunun için okuyorum ben onları. Hepsinde var bu sahne." Yutkundum. "Küçükken kitap okumaya başladığımda, sipariş ettiğim kitapları bana getiren kargocunun elindeki kolilere cennetin aralık kapısından bakıyormuş gibi bakardım. Her birinin ilk cümlesinde içine atlar, başrolün bedenine girip son cümlesiyle çıkardım. Böyle böyle birçok hayat yaşadım. Bedenlerine girdiğim insanların kırıklarını üzerimde taşıdım. Çok kavga ettim, çok sevdim, çok ağladım. Her şeyi kitaplarda tükettim ve sanırım o yüzden, bu hayatıma hiçbir şey kalmadı."

Son cümlemle birlikte kuruyan alt dudağımı dişlerimin arasına aldığımda Milas bir süre yüzüme boş boş baktı. Kalemi artık çevirmiyordu. Masaya bıraktı. Ayağa kalktığında yüzünden duygularını okumaya çalışıyordum; ama herhangi bir ifade barındırmıyordu. Gideceğini anlamıştım. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve kapıdan çıkıp gitmesini bekledim; ama o yanıma gelip durdu, "Kay kenara," dedi.

Kaşlarımı çatarak kafamı kaldırdım ve dirseğimle yataktan destek aldım. "Ne?"

"Kay kenara," dedi yeniden ve kafasıyla işaret etti. Şok. la bedenimi yana kaydırdığımda yorganı kaldırdı. Ben içine girdikten sonra dizlerinin üzerinde yatağın üzerine çıktı ve yanıma kaydıktan sonra kolunu sırtımın altından geçirerek beni göğsüne çekti. "Böyle mi?"

Titreyen nefesimi belli etmeden gözkapaklarımı birbirine bastırdım sıkıca, ardından açarak kafamı salladım. Kollarımdan birini yanıma, diğerini göğsünün üzerine bırakmıştı ve yüzüm boynuna çevriliydi. Bu noktadan kokusu çok daha geliyordu. Bedeni sıcacıktı, kıyafetlerinin üzerinden de olsa sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Uyu o zaman," diye mırıldandı yorganı üzerime çekerken gözlerini kapatarak.

Uyu o zaman, diye fısıldadı biri cennetin aralık kapısının ardından. Altında atan kalbin titreşimlerini elimdeki kitapta hissediyordum. Sayfaları çevirdikçe anlıyordum romanın gidişatını.

Bu seferki sadece kırıp geçmeyecekti, paramparça etmedikçe beni bırakıp gitmeyecekti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Hiçbir zaman hiçbir şeyin parçası olmak istemedim. İnsanlar bir topluluğa karıştığında ya da birileriyle aynı şeyleri yaptıklarını belli ettiklerinde onların bir parçası hâline gelirler... Ben hiçbir zaman bir parça olmak istemedim. Birileri beni bölsün, parçalarımı dağıtsın istemedim.

Sonra sen geldin ve beni paramparça ettin.

Soğuk, tozlu, taş bir zeminde sırtüstü yatıyordum ve yukarı bakan yüzüm sayesinde yıldızlar elimi uzatsam ulaşabileceğim bir mesafedeymiş gibi görünüyorlardı. Karanlıktı. Gece vakti olabileceğini tahmin ettim, üzerimde bir huzursuzluk ve uyku mahmurluğu vardı. Ellerim hareketsizdi ve karnımın üzerinde birleştirilmişti, sanki bir tabuta konulmuş gibi öylece uzanıyordum.

Ellerimi hareket ettirip iki yanıma koyduğumda fark ettiğim ilk şey, ben doğrulurken değişen çevrem oldu. Ayağa kalkıp kontrol etmek için başımı tekrar yukarı çevirdim; ama artık gökyüzü açık değildi, kara bulutlar kaplamıştı her yeri. Bir evin bahçesinde yatıyordum üstelik.

Kendi evimin. Eski evimin.

Arka bahçede bir gölet vardı, sonbahar vakti geldiğinde üzeri hep sarının tonlarıyla bezenmiş yapraklarla dolu olurdu. Yaşı dolayısıyla Aral'ı kandırmak o zamanlar daha kolay olduğundan onu hep buraya getirirdim ve topladığımız taşlarla yaprak batırma oyunu oynardık. Annem hep kızardı taşla toprakla bu kadar iç içe olduğumuz için, giydiğimiz kıyafetler çok pahalıydı ve sürekli kirlettiğimizden hizmetçiler tarafından sabah akşam değiştirilirdi. Ütülerini bozmamalıydık, sabah okula gitme vakti geldiğinde köpeğini gezdirmek için yürüyüş yapan Kemal Bey'le konuşmamalı ve köpeğini sevmemeliydik. Evde dönenleri bize soran yabancı insanlara, özellikle de takım elbiseli olanlara dikkat etmeli, cevap vermemeli ve mesafeli davranmalıydık.

Babam işini eve getirmeyi sevmezdi; ama onun işi bizim eve gelmeyi çok severdi. Bu yüzdendi belki de; dört kişi nereye konuşlanırsak konuşlanalım, oraya ev diyemiyorduk. Yanında getirdiğin insanlar o hissi taşımayınca dört duvar ve bir çatının hiçbir anlamı kalmıyordu işte.

Göletin kenarına doğru yürüyüp durduğumda, üzerimde ince ve soluk renkli bir kazak olduğunu esen rüzgâr yüzünden diken diken olan tüylerimden anladım. Dikkatimin dağıldığı bu sürenin sonunda başımı tekrar kaldırıp gölete baktığımda, üzerinin yapraklarla dolu olduğunu fark ettim.

Arkamdan bir ses duyuldu. Biri kapıyı açıp dışarı çıkmıştı. Dönüp gözlerimi kısarak dikkatlice baktığımda, onun Aral olduğunu seçebildim. Küçüktü, yedi yaşında falandı. Saçları Amerikan tarzında kesilmişti ve üzerinde yeşil kareli bir gömlek, gömleğin üzerinde de kahverengi süveter vardı. Açık renkli bir pantolon ve temiz botlar giyiniyordu. Burnunun ucu ve dudakları kıpkırmızıydı. Yanıma yürürken onu daha yakından inceleme fırsatı buldum, gözlerinin kıpkırmızı olduğunu da o zaman fark ettim.

"Aral?"

Bana bakmadı, doğruca gölete yürüyordu. Duracak mıydı? Önüne geçtim. "Aral? Neyin var?"

Yanımdan geçip giderken kolundan tutup boy farkımızı eşitlemek için önünde dizlerimin üzerine çöktüm. "İyi misin?"

Gözlerimin içine baktı. "Abla?"

Abla. Bu kelimeyi ağzından duymayalı yıllar oluyordu.

"Nereye gidiyorsun Aral?" Gözlerinin içine baktım. O güzel maviliklerini gözlerimden kaçırdıktan hemen sonra burnunu çekti ve omuz silkti. Küçükken çok fazla omuz silkerdi; çünkü ailemizin sorduğu sorulara genelde yanlış cevap verirdi ve yanlış cevapların bedelleri oluyordu. Aral o bedeli artık ödemek istemediğinden böyle bir yöntem geliştirmişti. Omuz silktiğinde hiçbir şey olmuyordu.

Bir anda yanımdan geçip gittiğinde gafil avlandım ve onu tutamadım. Suya birkaç adım kala kolundan sertçe yakalayıp, "Aral!" diye bağırdığımda elimi bir şey ısırdı. Ben elimin acısını henüz algılayamamışken refleks olarak onun kolunu bıraktığımda ise Aral, sanki ben onu büyük bir güçle itmişim gibi gölete atlayıverdi. Gölet derindi.

Şokla, "Aral!" diye bağırdım ve ayaklarımı suya soktum. Su derindi, hava karanlıktı ve Aral ortalıkta görünmüyordu.

"Sen yaptın!"

Biri bağırdı. Zangır zangır titrerken arkamı döndüğümde annemi gördüm. Üzerinde eski bir hırka ve uzun bir etek vardı. Saçları yanmış gibiydi, makyajı akmıştı. Günlerdir uyumamış gibi yorgun görünüyordu, hatta daha çok bir debiyi andırıyordu.

Evin içindeydik. *Ne ara evin içine girmiştik?*

"Sen yaptın bunu!" diye bağırıp üzerime yürüdü ve omuzlarımdan sarstı beni. "*Ne yaptın sen, Alena!*"

Sarsılarak uyandığımda doğrulurken görüşüm netleşme-

den önce hissettiğim ilk şey boğazımdaki kuruluk oldu. Ok. sürdüm, ellerimden destek alarak yatakta oturdum ve avu. çiçlerimi yüzüme bastırarak gözlerimi kapattım. Gördüğüm rüya, hayır kâbus, gerçek gibiydi ve çok korkunçtu.

Belki de gerçekti.

O evden taşınmamıza neden olan olayı hatırlıyordum. Kü. çüktüm, on bir on iki civarı bir yaştaydım. O zamanlar yaşa. dığımız ev insanlardan uzaktaydı, kocamandı ve bir ormanın içindeydi. Civarda sadece yaşlı insanların yaşadığı kulübeler vardı. Her sabah okula gitmeden önce evin önündeki yol. dan köpeğiyle birlikte geçen Kemal Amca'yı hatırlıyordum, bir keresinde şoförlerden birini kandırıp köpeği Badem'i sev. mek için yağmur çamur demeden onlarla yürümüştüm. Geri dönmüştüm tabii; ama döndüğümde şoförü kandırdığım için başka, yapmam gereken şeyi yapmadığım için başka, tanı. madığım bir adamla yürüdüğüm için başka, bir köpeği sevip onunla fiziksel temas kurduğum için başka ve nihayetinde üniformamı mahvettiğim için başka ceza almıştım. Bir daha ne kahvaltıdan sonra dosdoğru okula giden arabaya binmek. ten başka bir şey düşünebilmiştim ne de Kemal Amca'ya ya da köpeği Badem'e selam verebilmiştim. Her sabah evimizin önünden geçerlerdi, tek yapabildiğim ise arabaya bindiğim gibi sırt çantamı koltuğa bırakıp arabanın arka camından bir süre, ortadan kaybolana dek onları izlemek olurdu.

Aldığım cezalar sonucu yapmamam gereken şeyleri ak. lımda listeleyerek hatalarımı aza indirmiş ve durmam gere. ken yerde durmuştum bugüne kadar. Yaprıklarım benden çok şey görürmüştü; ama hiçbir şey, içimde kalanlar kadar iç çektirmemişti bana. O pamuk şekeri yemeliydim, o çizgi filmi izlemeliydim, piyano çalmak yerine voleybol oynama. lıydım ve bir gün olsun evde pijamalarımla ve dağınık saç. larımla dolanmalıydım.

Her şeyden çok, çok sıkıldığım günlerden biriydi. Akşam eve çok önemli misafirler gelecekti: babamın sözleşme imzalayacağı bir adam ve karısı. Bu yüzden herkes oradan oraya koşuşturup duruyordu, günlük temizliğin çok daha detaylı ve köşe bucak olanı yapılıyordu. Çeşit çeşit yemekler hazırlanıyordu, annem herkes ne giyecekse hepsini kendi elleriyle seçiyordu.

Kırmızı bir elbise vardı üzerimde. Sarı saçlarım iki yandan taranmış ve küçük tokalarla sabitlenmişti, uçlarındaki bukleler omuzlarımdan dökülüyordu. Elimdeki ayıcığı anneme göstermeden bahçeye çıkarmaya çalışıyordum, salıncağa oturup etrafı izleyecek ve karmaşadan uzak duracaktım.

Sonra göletteki yaprakları görünce aklıma daha eğlenceli bir fikir gelmişti; bu yüzden Aral'ı ikna edip aşağı indirmiştim. Üzerinde bir gömlek, süveter, pantolon ve spor ayakkabıları vardı. Saçları özenle taranmıştı, yüzü benimkinin aksine çilliydi. Göletin etrafındaki taşları toplayıp ceplerimize doldurduktan sonra bir yaprağı hedef belirleyip bir tanesini atıyor, eğer yaprağı batırabilirsek kazanıyorduk.

Ne olduğunu net hatırlamıyorum; ama taşlarımız bitmişti. Ben masaların olduğu kısımdan toplarken Aral daha çok göletin etrafından topluyordu.

Sonra bir su sesi geldi. Dönüp sakince etrafıma bakmıştım, her yer sessizdi. Daha sonra arkamı döndüğümde ise sudan çıkan kabarcıkları ve Aral'ın yokluğunu fark ettim. Gölete düşmüştü.

Ben biri yanımıza gelene kadar durduğum yere çöküp ellerimi yumruk yaparak çığlık atarken boğazımın yırtıldığını çok derinden hissetmiştim. Çok acı vericiydi, ama erkek kardeşimin gölete düşmüş olması ile ses tellerimi kaybetmek arasında hangisi daha korkunç diye düşünsem Aral'ın önce geleceğini bildiğimden acı umurumda bile olmamıştı.

O gece yanıma gelen ilk kişiyi tanımıyordum, takım elbiseli bir adamdı. Anne ve babamın evi baştan aşağı temizlettiği görevli, erkek kardeşimin gölete düştüğü o akşam yanı başıma gelen ilk adam olmuştu. Bir yabancıydı. Ona anlatmaya çalıştığımda yaptığı ilk şey ayakkabıları ile ceketini çıkarıp suya atlamak olmuştu.

Sudan Aral'la çıktığında ve Aral'ı öksürürken görüp yaşadığını anladığımda hissettiğim rahatlamayı hatırlıyordum; ama bu çok uzun sürmeyecekti, çünkü Filiz ve Yakın Doran olay yerine varıyorlardı.

Sonrası karanlık. Bu olayla ilgili aklımın bir köşesi hâlâ karanlıktı.

Etrafıma baktığımda koca yatakta yalnız başıma olduğumu gördüm. Dün gece kollarının arasında uyuduğum Mila gerçek miydi yoksa aklımın bana oynadığı oyunlardan biri miydi? Hissetmek istercesine elimi çarşafın onun olduğu tarafının üzerinde gezdirdim ve oradaki yastığa kafamı bastırdım. Dün gece buradaydı. Kokusu henüz terk etmemişti.

Kendisinin aksine.

Yataktan çıkıp doğrudan banyoya yürüdüm ve elimi yüzümü yıkadıktan sonra saati kontrol ederek dolabımın kapaklarını açtım. Yarım saat içinde hazırlanmalı ve evden çıkmalıydım.

Kahverengi, ince uzun kollu, dizlerimin üzerinde biten ve vücudumu saran elbiseyi raftan aldığım gibi yatağımın üzerine attım ve havayı kontrol ettikten sonra beyaz botlarımı da kenara bıraktım. Çıkardıklarımı üzerime hızlıca geçirdikten sonra makyaj masasının önüne otururdum. Aynada ne göreceğim hakkında bir fikrim vardı aslında, ama bu kadar çöktüğümün farkında değildim.

Saçlarımı hızlıca balıksırtı örüp sağ omuzuma attım ve bugün suratıma gereken makyaja baz sürerek başladım. En ağ-

larım fondötenimi kullanıp hafif kontür yapım. Maskara ve göz kalemi kullandım, dudaklarıma krem yapıda bir ruj sürdüm ve yanaklarıma renk getirmesi için uzun zamandır açmadığım allığımın kapağını kaldırdım. Bu kadardı, hazırdım.

Makyajı akşama kadar yüzümde taşıyabilmek için sabitleyici sprey sıktıktan sonra siyah ince montumu üzerime geçirip bilgisayarımı kılıfına soktum ve çantamla odamdan çıktım.

Ben merdivenlerden inerken Aral mutfakta bir şeyler atıştırıyor ve telefonundan bir video izliyordu. İzlediği videonun sesi mutfakta yankılanıyordu.

Normalde bir yere yetişmem gerekirken Aral'ı etrafta gördüğümde hiçbir şey söylemeden yanından geçip giderdim, ama bugün gidemeyecektim.

Nefesimi düzenleyerek, "Günaydın," derken içeri adım atıyordum. Bar sandalyelerinin birinin üzerindeydi, yaptığı tostan ısırık alıyordu. Büyük kupadaki siyah sıvıyı görünce çay veya kahve olabileceğini düşündüm. Dumanı üzerindeydi.

Videoyu kapattı ve bana döndü. Suratsızdı. "Ne istiyorsun?"

Gözlerinin içine baktığımda süveterli o küçük çocuğu anımsadım. Çok küçüktü gölete düştüğünde ve ben şoktan hiçbir şey yapamamıştım. Misafirler gelmeseydi kurtulamayabilirdi ve bu benim suçumdu.

Gülümsemeye çalıştım, ama dalga geçer gibiydim daha çok. "Sen de her selamımı çıkar ilişkisine bağlıyorsun Aral. Paranoyak olmaya başladın iyice."

"Acelen yok mu, merdivenlerden koşuşturuyordun?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Ağzım açık kalmıştı. "Duydun mu?" O seste mi? Son ses video izliyordu.

Kafasını salladı. "Ne o?" Beni baştan aşağı süzdü. "Acelen var, Alena. Böyle durup yanımda vakit kaybediyorsan ya bana işin düştü ya da..."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ya da?"

"Ya da erkek arkadaşını soracaksın. Bir saat önce gitti."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. İkisi de değildi. "Aral, göletin kenarındaki eski evimizi hatırlıyor musun?"

Aral sırıttı. "Yani Milas'ın erkek arkadaşın olduğunu kabul ediyor musun? Gecenin bir yarısı odana beraber girdiğin bir çocuğun erkek arkadaşın olduğunu reddetsen daha fena olurdu tabii. Hele de sabah anca çıkıyorsa o odadan..."

Seslice nefes verdim. "Aral, sana bir şey soruyorum. Şu an konu Milas mı?"

Gözlerini devirerek önüne döndü ve tostundan ısırdı. "Her neyse. Hatırlıyorum. Eee?"

"Senin... Gölete düştüğünü gördüm rüyamda."

Kafasını bana çevirdi ve baygın bakışlarını gözlerime dikti. "Hayal gücün bayağı genişmiş."

"Hayır." Kaşlarımı çattım. "Sen oraya gerçekten düşmüştün, hatırlamıyor musun? Küçüktük ikimiz de. Misafirler gelecek diye evde temizlik falan yapılıyordu, seni bahçede oynamaya ikna etmiştim."

"Gördüğün kâbuslara kendini çok fazla kaptırıyorsun, Alena." Tekrar önüne döndü.

"Hayır, Aral-" Durdum.

Bir keresinde anne ve babamı terapiden konuşurlarken gizlice dinlemiştim. Babamın çalışma odasının kapısı aralıktı ve içerideki loş ışık koridora sızıyordu. Beni görmemiş ya da duymamışlardı. Belki de bahsettikleri terapi Aral'a uygulanmıştı ve gölete düştüğünü tamamen unutmuştu.

"Şimdi ne oldu? Şizofrenik düşüncelerin gün ışığına mı çıkıyor yoksa?"

"Hayır, boş ver, belki de yanlış hatırlıyorum." Ona el salladım ve hızlıca dönüp mutfaktan çıktım. Cidden böyle bir şey yapmış olabilirler miydi? Belki de küçük olduğu

için hatırlamıyordu. Hastaneye gittiklerini hatırlıyordum... Belki de yaşadığı travma ona her şeyi unutturmuştu uyandıktan sonra.

Yağmurun beni ıslatmaması için hızlı adımlarla yürüyerek arabama atlayıp çantamı ve bilgisayarımı yan koltuğa bıraktıktan sonra gaza bastım. Geçmişi düşünmek için aklımda çok fazla şey vardı. Babamın hastanedeki durumu hakkındaki her şeyi merak ediyordum; ama annemi arayıp her şeyi öylece soramazdım. Belki akşam altıda sekreterle buluştuğumda onun bana anlatmasını sağlayabilirdim; her ne kadar ağzı sıkı bir kadın olsa da şirketteki toplantısına katılmamı isteyen babamın durumunu bana anlatacağını düşünüyordum.

Okulun otoparkına park ettikten sonra montumun kapüşonunu kafama geçirip eşyalarımla birlikte dışarı çıktım. Dersimin olduğu binaya hızlı adımlarla yürürken aklım artık bomboştu. Yağmurun sesi ne yapıyor ne ediyor, sakinleştiriyordu beni. Bütün soru işaretleri silikleşiyordu sanki kafamdaki, etrafa daha şeffaf bakıyordum.

Binadan içeri girdikten sonra kapüşonumu indirip etrafa bakınım. Saat ondaki derslere az kalmıştı, bu yüzden bölümdekiler koridorlarda hızlı yürüyorlardı. Çabucak ilk katta, koridorun sonundaki amfiye geçtim ve etrafa bir göz attıktan sonra ortalarda bir yere oturup bilgisayarımı çıkardım. Yağmurun boşalttığı aklıma belki biraz matematik sokabilirdim.

Bütün gün boyunca peşi sıra gelen ders programımın sonunda saat dörtte sınıftan çıkabildiğimde açlıktan gözüm kararmıştı. Birkaç kere telefonumu kontrol edip kızlardan haber var mı diye bakmak istemiştim, ses soluk yoktu. Bilgisayarımı arabama bıraktıktan sonra havaya bakıp bir tercih yapmaya çalıştım. Kampüsün içinde kalıp burada bir şeyler yiyebilir ya da eve gidebilirdim. Bulutlar her ne kadar dağıl-

mamış olsa da yağmur dinmişti ve bugün ortalık gereğinden fazla sessizdi. Bu yüzden gitmekten vazgeçtim ve çantanın boynumdan çapraz geçirip elimi ince montumun cebine sokarak kampüste yürümeye başladım.

Tabelalara bakmıyordum, ama Fen Edebiyat Fakültesi'ne yürüdüğümü çok iyi biliyordum. Çimenler ıslak olduğundan bugün kampüs içindeki kapalı alanlar doluydu, dışarıda pek insan yoktu. Olanlar da dersliğine gidiyorlardı.

Acıkmış birinin Fen Edebiyat Fakültesi'nden ne gibi bir besin umduğunu gerçekten bilmiyordum. Belki de Milas haklıydı, mideme bir şey gitmediğinden beynim de yeterince iyi çalışmıyordu artık. Zaten altıda gitmem gerekecekti, bu yüzden en azından tanıdık birini görsem iyi olurdu.

Belki Milas'ın sabahın köründe neden girdiğini de öğrenebilirdim. Gerçi, kalması bir mucizeydi. Her nasılsa ne ben bu soruyu sorabilecektim ne de o cevabını verecekti. Ben yalnızca bahaneler üretiyor ve adım attığım yolda ilerlemek konusunda kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

Fakülte binasının içine girdiğimde etrafı süzdüm ve büyük şans ki uzun pencerelerden birinin kenarında meymenetsiz bir kız ve başının üst kenarları kazınmış bir çocuk gördüm. Kızın topuklu ayakkabıları on santim vardı, bu onu çocuğun boyuna biraz yetişir hâle getirmişti. Arkasını dönmüş, elindeki kitabı pencere önüne bırakmıştı; ellerini hareket ettirerek çocuğa doğrudan bir şeyler anlatıyordu. Çocuğun bakışları umursamazdı, ama kollarını göğsünde birleştirmiş ve omzunu duvara yaslayarak kıza dönmüşken elbette ki onu dinliyordu.

Yaklaşırken Duygu'nun İngilizce konuştuğunu anladım ve merdivenlerin köşesine çekilip ne anlattığını dinledim. Bir roman hakkında konuşuyordu, muhtemelen sunum yapacaktı ve Milas'ın ne düşündüğünü merak ediyordu.

Yanlarına gitmeli miydim yoksa dönmeli miydim?

Duygu'nun dili uzun bir kelimeye dönmeyince saçma sapan bir ses çıkardı ve gülmemek için elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Ben kendimi tutarken Duygu ise kendi salaklığına kahkahayı basıvermişti. Dönüp baktığımda Milas'ın da sırıttığını gördüm ve kaşlarım çatıldı. Duygu gülerken elini onun koluna koymuş ve kafasını eğmişti. *Her fırsatı değerlendir zaten.*

Bu sadece refleks.

Hay refleksini...

"Tamam, bugünlük bu kadar yeter," diyerek elini çekti ve pencere önüne yığdığı eşyalarını alıp çantasına tıkıştırdı. Bugün kırmızı bir kazak ve kot pantolon giymiş, saçlarını doğal ve salık bırakmıştı. O dalgalarla nasıl başa çıkabilmişti, bilmiyordum; ama kabarık durmuyorlardı. Saç kremi diye bir şeyin icat edildiğini yeni öğrenmiş olmalıydı. Yüzünde de pek makyaj yoktu ve benim gibi göz altı morluklarına sahip değildi. Biraz aşağı indiğimde pantolonunun içine soktuğu kazağın kotunun başladığı yerde belini ne kadar belli ettiğini ve kot kumaşının kalçalarını ne kadar güzel sardığını fark ettim. O salak İspanyol paça pantolonla çoktan dalga geçiyor olmalıydım, ya da altına giydiği siyah botlarıyla... Yine de bir şekilde güzel duruyorlardı işte.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Duygu eskisi gibiydi, ama öyle değildi de.

Gözlerimi odağından biraz sağa, Milas'a çevirdiğimde, onu izlerken gülüyor olduğunu gördüm. İçime bir sıcaklık yayıldı. Öfke ve anlamını bilmediğim birtakım hoş duygular içinde bir yerlerde valse kalkmış gibiydi. Bu müziği durdurmak, bu dansı bozmak istiyordum; ama tek yapabildiğim, tavdan camların altında bozuk bir tabancayla dikilmekti. Zaten namlu da onlara dönük değildi.

Benimle uyudun, ama ona gülümsüyorsun.

Geri çekilip arkama bile bakmadan kapüşonumu kafama geçirdim ve hızlı adımlarla binanın çıkışına yürüdüm. Ben taşlı yolda adım atmaya başladığımda yağmur kaldığı yerden devam ediyordu. Buraya gelmek yanlıştı. Onları uzaktan izlemek yanlıştı. Milas'a içimi ısıtmak yanlıştı.

Alena, Alena, Alena... İnandın mı şimdi kendi uydurduğun yalana?

Her ne kadar şaşırıp yolumu uzatsam da otoparka sonunda ulaştım ve arabama atlayıp gaza bastım. Açlığım artık umurumda bile değildi, gördüğüm şeyler beni yeterince doyurmuştu.

Otoparktan çıkmak için bütün yolu dolanıp sonunda çıkışa sürerken dikiz aynasından arkamdaki birinin önüme kırdığını fark ettim. Son anda gaza bastığımda motosiklet önümde tekerleklerini kaydırarak durmuştu.

Geriye yaslanıp kaşlarımı çattım ve motosikletin üzerindeki deri ceketli çocuğun kaskını çıkarmasını bekledim. Kim olduğunu çok iyi biliyordum, sadece ne zaman oradan ayrıldığını, beni nasıl gördüğünü ve yolumu neden kestiğini bilmiyordum. Bu kadar cevapsız soru bir anda kafamda dönmeye başladığında huzursuzlanmıştım.

Kaskını çıkardıktan sonra bana döndü ve ön camdan gözlerimin içine doğrudan baktı. Beyaz tişörtünün üzerine giydiği ceketi ve altındaki siyah pantolonuyla o motosikletin üzerinde bir çekimden çıkmış gibi görünüyordu. Boynundaki zinciri boğazına dolayıp Duygu'ya bir daha öyle gülmemesi için onu tehdit etmek istiyordum; ama ne bunu yapacak konumdaydım ne de gücüm ve iradem vardı ona karşı.

Sonunda pes edip emniyet kemerimi çıkardıktan sonra kapıyı açtım ve yağmurun ortasında dışarı çıktım. Çok yoğun yağmıyordu, ama yine de ıslatıyordu.

Kapıyı kapattıktan sonra önüne yürüyüp doğruca dibinde durduğumda kollarımı göğsümde birleştirdim ve memnuniyetsiz bir ifade takındım. "Ne var? Ne kesiyorsun yolumu?"

Bir saniye beni süzdükten sonra cebinden telefonunu çıkardı ve bir parmak kaydırışından sonra beyaz bir mesaj ekranı açıp bana gösterdi. Gelen mesaj, ARAL diye kayıtlı kişidendi. *Kardeşim?*

Bu akşam ablamın şirkette katılması gereken bir toplantı var. Lütfen onunla git ve onu eve getir.

"Bu ne böyle?" Suratımı buruşturarak geri çekildiğimde telefonunu kapatıp cebine attı. "Aral asla böyle bir şey istemez."

"Ama istedi," diye mırıldandı. "Bana makarna yapan on yedi yaşındaki bir çocuğun isteğini geri çevirmeyeceğim."

Gözlerimi kısarak dalga geçer gibi, "Sanki çok umurunda," diye homurdandım. "Ayrıca Aral hiç de on yedilik değil. Hatta bizden daha on dokuz yaşındaymış gibi duruyor."

"On dokuz olduğumu sana kim söyledi?"

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. İşte buna cidden şaşırmıştım. "Kaç yaşındasın ki sen?"

İfadesiz bir şekilde bana baktı. "Yirmi bir."

Kaşlarım çatıldı. "Kaçıncı senen bu senin? Neden Duygu'yla aynı dersleri alıyorsun o zaman?"

"Her zaman her şeyi Duygu'ya bağlamanın bir yolunu buluyorsun," diyerek kaşlarını bir saniyeliğine kaldırdı ve derin bir nefes aldı. "İkinci senem. Duygu'yla aldığımız ders ortak."

Yağmurdan rahatsız olunca kapüşonumu kafama geçirip ellerimi ceplerime soktum. "Liseden mezun olduktan sonra ne yaptın ki? Sınava yeniden mi hazırlandın?"

Bir anda bir korna sesi duyduğumda kafamı çevirip ara-

hamın arkasında duran beyaz BMW'yi fark ettim. Şoför koltuğundan açılan cama gözlerimi devirerek içeriden çıkan sarışın kıza, "Patlama!" diye bağırmadan önce arabama yürümeye başlamıştım.

"Arkanda olacağım," dedi Milas, ben kapıyı açarken.

"Toplantıya motosikletle gitmeyeceğim," diye cevapladım, kapı hâlâ açıktı ve o koltuğun önünde dikiliyordu. "Sekreter beni hazırlayıp götürecek."

"Fark etmez."

Milas kaskını kafasına geçirirken ben de ön koltuğa atlayıp önümden kayıp giden motosikletin arkasından otoparktan çıktım ve caddenin içindeki kalabalığa karışırken emniyet kemerimi taktım. *Aral, ne bok yiyorsun sen!*

Milas, beni evin önüne kadar takip etti. Bir ara kırmızı ışıkta durduğumda o da motosikletini yanımda durdurmuştu. Camı hafifçe kaydırıp ona bakmıştım; telefonda konuşuyordu ve her ne dediyse duyamamıştım.

Yağmur yağdığından arabamı garaja bırakıp çantam ve bilgisayarımla çıktığımda Milas da motosikletini garajın önündeki tentenin altına park etmişti. Kaskını çıkarıp inerken, "Aral'ın sana neden öyle bir mesaj attığını bilmiyorum; ama muhtemelen küçük sinir bozucu oyunlarından biridir. Yani sinirini bozmadan önce geri dönmeni tavsiye ediyorum," diyerek yanından geçip evin kapısına yürümeye başladım.

Uzun bacakları sayesinde iki adımda beni yakaladığında, "Haklı olabilir," dedi ve açtığım kapının ardından benimle birlikte içeri girdi.

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Nasıl yani?"

"Ailenin şirketinin haberlerini okumuyor musun? Haklarında yolsuzluk ve dolandırıcılık davaları açılmış. Hisse problemleri yaşanıyor. Baban seni yoğun bakım odasına çağırdığında toplantıya katılmanı istedi, değil mi?"

Bu kadar şeyi bu kadar kısa sürede çözdüğüne inanamıyordum. "Sen haberleri mi okuyorsun?"

"Böyle bir ülkede yaşıyorsan takip etmek zorunda bırakılıyorsun."

"Ah." Kafamı salladım. "Hayır, haberleri takip etmiyorum. Kafamın içinde yeterince büyük bir savaş var, bir de kategorize edilmiş toplum sorunlarıyla başa çıkamam. Öyle olsaydı geçen sefer kayalıklardayken sadece rüzgârı hissetmeye çalışıyor değil, atlamayı gerçekten düşünüyor olurdum." Dönüp merdivenlerden çıkmaya başladım.

Bir dizi merdiveni bitirdikten sonra yarı yolda durmuştum, çünkü Milas beni takip etmiyordu. Dönüp aşağı baktığımda telefonuyla uğraştığını gördüm. "Sen hazırlan, ben aşağıda bekliyorum."

"Koruyucu meleğim olmak zorunda değilsin."

Başını telefondan kaldırıp bana baktı. "Meleğe benzer bir hâlim mi var?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Belki, biraz.* En azından gözlerine yakından baktığımda.

Ona cevap vermeden kalan adımlarımı hızlıca attım ve odama girer girmez her şeyimi çıkarıp duşun altına attım kendimi. Sıcak su bedenimi rahatlattı, ama midemi doldurmaya yetmedi. Gerçekten bir şeyler yemem gerekiyordu.

Hızlıca sarınıp saçlarımı taradıktan sonra bornozla odama geçerken kapı iki kere tıklandı. "Alena, benim, Sekreter."

"Girebilirsiniz."

Kadın kapıyı açtığında elinde siyah bir kılıf geçirilmiş askıyı ve kadife ayakkabı kutusunu taşıdığını gördüm. İlerleyip ikisini de yatağıma bıraktı ve kapıyı kapattıktan sonra sınlice nefes verip gülümseyerek iki avucunu birbirine çarptı. "Hah, harika! Ben de seni banyoya sokarsak kaybedeceğimiz zamanı düşünüyordum."

Saate baktım. Henüz altıya bir saat vardı. "Ama erken geldiniz."

"Şirkette işler böyledir canım," diyerek beni elimden tutup tuğu gibi makyaj masama oturttu. "Altı dersek, o beştir aslında. Bir gün takım elbiseli adamlarla çalışırsan öğreninin, özellikle de kendi babanla."

Ah, evet. Babam. "Babamın durumu nasıl?"

"Gayet iyi." Kapısı açık banyoma ilerledi ve elinde kurutma makinemle geri döndü. "Bu hafta sonu taburcu olmasını bekliyoruz. Tabii daha önce çıkması şirket için daha iyi olur."

"Şirkette durumlar kötü mü?"

O sırada saç kurutma makinesini çalıştırdığı için ne o cevabımı verdi ne de ben başka bir şey sorabildim. Birkaç dakikanın sonunda çekmecemden çıkardığı saç fırçamla kuruttuğu saçlarımın işi bittiğinde kurutucuyu kapatıp kenara attı ve gözlerini makyaj malzemelerimin üzerinde gezdirdi. "Ten renginde sade bir makyaj yapmalısın; ruj hafif, gözler daha ön planda olmalı. Sana beyaz bir elbise getirdim."

Beyaz, elbette. Muhtemelen annem öyle istemişti. Her zaman beyaz giydirerek bana işkence ediyordu. Bir şeyler atıştırsam bile o beyaz elbisenin içinde karnımın çıkacağını biliyordu. Ağzını tut mesajıydı bu.

Saçlarımı iki tokayla iki kenardan tutturduktan sonra makyajımı yapmaya başladım. Bu sırada adını hâlâ hatırlayamadığım sekreter kadın da arkamda birkaç telefon görüşmesi yapıyordu ve geneli işle ilgiliydi. Makyajım bittiğinde iç çamaşırlarımı çıkarıp banyoda giyindim, ardından odaya geri dönüp elbiseyi siyah kılıfından çıkardım. Tabii ki üzerime oturan, kalın askılı bir elbiseydi; sadece diğerlerine göre biraz daha uzundu, ama yine de dizimin üzerinde bitiyordu.

İçine girdiğimde fermuarını hâlâ telefon görüşmesi ya-

pan kadın çekti, böylece kadife ayakkabı kutusunu açtım ve kaç bin lira olduğu belirsiz, sivri topukları olan ve bilekten bağlamalı koyu lacivert ayakkabıları ayağıma geçirdim. Artık Milas'ın boyuna yetişebilirdim. *Ha-ha.*

Kadın ceketinin cebinden çıkardığı iki kutuyu elime tutuşturduğunda, aksesuar olduklarını üzerinde yazan markadan anlamıştım. Aynaya yaklaşırken kutuları açıp ince ve uzun iki küpeyi taktım ilk önce. Daha sonra da küpelerin aynı olan ince kolyeyi boynuma geçirdim. Kadın sonunda telefonunu kapatıp cebine attığında beni süzüp tekrar makyaj masama oturtmuş, saçlarımı iki yandan alıp arkada birleştirerek tel tokalarıyla profesyonel bir model yapmıştı. Böylelikle küpelerim açığa çıkmıştı.

"Hazırsak gidebiliriz," dedi ve büyük çantasını alıp kapıyı açtı.

"Çantam?"

"Çanta almana gerek yok, telefonunu al yeter. Annen dolabında uzun beyaz bir kaban olduğunu söyledi, onu da giy."

Kafamı salladım ve kabanı dolabımdan çıkardıktan sonra üzerime geçirdim. Topuklularıma kadar uzanıyor ve sıcak tutuyordu; ama telefonumun girebileceği kadar büyük bir cebi yoktu.

Telefonumu elime aldığımda önce onunla ne yapacağımı bilemedim, ardından Sekreter'e bir bakış attım ve ne olduğunu anladığında elini uzattı. "Bana ver tatlım, çantama atarım."

Kafamı sallayıp ona uzattım ve çantasına atışını izledim, ardından odadan çıktık.

Merdivenlerden inerken kadın etrafa gergin bir bakış attığında salonun önünde dikilen Milas'ı gördüm. Kollarını göğsünde birleştirmiş ve duvara yaslanmıştı. Bizi gördüğünde doğruldu ve ellerini cebine soktu. O bana bakarken ben de Sekreter'in ifadesinin değişimini izledim.

Kadın, Milas'ı umursamadan kapıdan geçip gittiğinde bu an kabanımı omuzlarımdan indirip, "Nasıl?" diyerek etrafımda döndüm. "Yeterince iş kadını gibi görünüyor muyum?"

Benimle yürümeye başladığında bakışlarını üzerimden çekip, "Makyaj yüzüne oturmuyor senin," diye mırıldandı.

Kapıyı kapatırken pervazda dikildim. "Nasıl yani?"

Basamakların sonunda durup bana baktı ve eliyle benimkini kastederek kendi suratını işaret etti. "Oturmuyor işte. Yüzünün bir parçası değil."

Yakışmadığını mı söylüyordu o? Suratımı asarak yanından geçip yürüdüm. "Göz altı morluklarım da yüzümün bir parçası değil, ama oradalar işte."

"Suratının neden soluk olduğunu çok iyi biliyorum." Arkamdan homurdandı.

Ona cevap vermedim. Birkaç adımda bana yaklaştığını hissederken bileğimden kavradı ve ona dönmemi sağladı. Topukluların üzerinde dikkatlice ama hızlıca ona döndüm. "Ne var?"

Yüzümü süzdü ve gözlerimde durdu. "Bugün ne yedin?"

İşte başlıyoruz. "Lokmalarımı mı saymaya başladın Milas?"

Üstüne basturarak devam etti. "Ne yedin?"

Kalorili bir şeyler söylesem inanmazdı; bu yüzden, "Yeşillik ve tavuk," diye geçiştirerek bileğimi ondan çektim. Kabanımın kolunun içine giren ve sıcaklığına yeniden kavuşan bileğim bu hafif hareketten sonra nedense acımıştı.

Sekreter'in siyah Jeep'ine geçerken camdan Milas'ın motosikletiyle çoktan arkamızda olduğunu fark ettim. Neden sadece arabaya binemiyordu ki? Saçmalıktı.

Sekreter kadın bir süre telefonuyla uğraştıktan sonra Şoför'e gaza basmasını söyledi ve çantasından birtakım evrak çıkardı. Birkaç adam ve kadının fotoğraflarını önüme dizip isimlerini ve statülerini anlatmaya başladığında başım

da ağrımaya başlamıştı; ama yine de hepsini yalayıp yutmaya çalışım. Babamı hayal kırıklığına uğratamazdım, özellikle de böyle bir zamanda. Milas haklıysa şirket uçurumun eşiğindeydi ve böyle bir durumda yapacağım ufak bir hata bile kabul edilemezdi.

Bir süre hızlı giden araç yavaşlayıp dörtlülerini yaktığında dikkatim dağıldı ve Sekreter'le aynı anda etrafa baktık. Şoför, "Otobana çıkıyorum hanımefendi," diyerek bizi bilgilendirdi. "Burada kaza olmuş, geri çeviriyorlar."

"Ne yaptığın umurumda değil, bizi o toplantıya yetiştiriyorsun Ufuk."

Şoför dikiz aynasından kafasını sallayarak bir bakış attığında belgelere döndüm. Sekreter'in anlatacağı şeyler bittiğinde ve ben ne babam ne de şirketin durumu hakkında güncel bilgi alabildiğimde pes etmiş bir hâlde öylece arka koltukta oturuyordum.

Otoban karanlıktı ve yağmur yağıyordu. Üstelik etrafta çok fazla tır vardı, bu yüzden geriliyordum da.

Arkaya bakmak için dönmemle Milas'ın motosikletini gördüm ve rahatlamak için onunla konuşmak istedim; ama şirkete varana kadar yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Milas'ın önü bir anda koca bir tırla kapandığında geride kaldığını fark edip gerginçe dudağımı ısırdım. "Aptal tırlar," diye homurdandım önüme dönerek.

Söylediğim şey Sekreter'in dikkatini çekmişti. Önce saatine, sonra da camdan dışarı baktı ve gerildi. Bu kadın ne çok geriliyordu böyle... Tehlike anında yanımda olsa muhtemelen bütün cesaretim kırılırdı. Daha biz merdivenlerden inerken Milas'ı gördüğü için bile gerilmişti. Belki de toplantı gerçekten korkunç geçecekti, bu yüzden endişeyle içten içe kendini kemiriyordu.

Telefonumla oynamak için Sekreter'den telefonumu iste-

yeceğim sırada araba bir yana savruldu ve kafamı cama çarpmamak için kapının koluna ve koltuğa tutundum. Sekreter, "Ne yapıyorsun Ufuk!" diye bağırdığında kulağım çınladı.

Şoför gergince bize döndü ve ardından ön cama eğilip etrafına baktı. "Bu tırlar etrafımızı sardı efendim."

Şokla aynı anda camlara döndük. Camı sonuna kadar indirip kafamı dışarı çıkardığımda korkunç tabloyu ben de fark etmiştim. Önümüzde, arkamızda, sağımızda ve solumuzda olmak üzere toplam dört tane tır vardı ve görüşümüzü tamamen kapatmıştı. Bu şekilde kaza yapabilirdik.

Sekreter beni içeri çektiğinde, "Kapa o camı hemen," dedi hızlanan nefeslerinin arasında, sonra koltukta öne kayıp, "Koma falan bas şunlara!" diye bağırdı.

"Efendim, bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüyorum."

"Neler oluyor?" Kalp atışlarım ve nefes alışlarım hızlanmıştı. Burnumdan içime yeterince çekemediğim oksijeni ağzımdan alırken boğazım kurumaya başlamıştı.

Öndeki tırın arka kapağını açtığını ve kapağın üzerimize konumlandığını gördüğümde elimle ağzımı kapattım. Sekreter tekrar çığlık attı. "Ufuk, ne yapıyor bunlar! Yavaşla!"

Araba yavaşladı, ama tırlar gitmedi. Öndeki tır kapağını sonuna kadar çarparak indirdiğinde ve kulakları sağır eden bir ses çıkarmaya başladığında arkadan bir titreşim hissettim ve kulaklarımı kapatarak öne fırladım.

Şoför, "Arkadaki tır bilerek yaklaşıyor!" diye bağırdı. "Öndeki tırın içine girmemizi istiyorlar, yoksa altında kalacağız!"

Sekreter elini alnına dayayıp yüzünü ovalamaya başladığında şoför tekrar bağırdı. "Efendim! Ne yapmalıyım!"

Arkadaki tır önünü Jeep'in arkasına tekrar dokundurduğunda, Sekreter, "Gir şuraya!" diye bağırdı. "Gir şuraya! Gir dedim, çabuk!"

Şoför gazı kökleyince tırın yere çarpan kapağının üzerin-

de yaklaşık kırk beş derecelik bir eğimle ilerlemeye başladık. Sonunda içeri girdiğimizde her yer karanlıktı.

Üçümüz de arka cama bakarken kapağın kapanmaya başladığını gördük. İçeride yalnızca nefes alışverişlerimizin sesleri duyuluyordu.

"Alena," diyerek bana döndü Sekreter, kollarımı tutmuştu. "Ne olursa olsun sakın yanımda ayrılma. Sakın-"

Yanımdan açılan kapının sesini duyamadan Şoför'ün ve Sekreter'in kapısının açıldığını gördüm. Bağırmama kalmadan biri beni belimden yakaladığı gibi sırtımı kendine bastırarak kollarımı etkisiz hâle getirdi. Çığlık atarak ayaklarımı sallamaya ve kendimi havaya kaldırmaya çalışmaya başladığımda ise iki el yüzüme uzandı; önce ağzıma bir bant yapıştırıldı, ardından o karanlığın içinde bir de başıma bir şey geçirildi. Koluma giren metalin acısı bütün göğsümde dalgalanmaya başlarken ellerimin ve ayaklarımın artık tutmadığını fark ettim. Adam beni kucağına aldığı gibi ilerlemeye başladı.

Artık Sekreter'in ya da Şoför'ün bağırışlarını duymuyordum. Bedenim yumuşak bir yere bırakıldı, gözlerimi daha fazla açık tutamadım.

Zaman şeffaftı. Beni ya da anılarımı üzerinde taşıyamayacak kadar da zayıf... Böyle bir şeyi sırf düşünürken bile kaybediyor olmak, en korkunç gerçeklerden biriydi. Ben kimdim ve buraya nasıl gelmiştim? Bu yolu kiminle yürümüştüm ve kimin elini tutmuştum? Kim beni yarı yolda bırakmıştı ve kim önüme çukurlar açmıştı? Her sorunun bir cevabı vardı; ama o cevapları ararken harcadığımız zamanın telafisi yoktu.

Aral'ın suya düşüş sesi ve annemin suratıma bağırdığı an tahnimin içinde yankılanırken namlunun ucundan kaçmak istedim; ama bir silah sesi beynimin içinde patladı. Gözlerimi açmadan önce böyle uyandım; yumuşak bir yorganın

altında, rahat bir yatağın içinde ve başım hoş kokulu bir yastığa yaslıyken.

Gece lambası açıktı, bu yüzden oda loştu. Yapmağım ilk şey hızlıca doğrulmak ve yorganı üzerimden kaldırıp ayaklarımı aşağı sarkıtmak oldu. Çıplak ayaklarım halıya değdiğinde titredim. Burası bana çok yabancı bir odaydı ve nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ayağa kalkıp etrafıma baktım. Bir dolap, bir yatak, perdeleri kapalı bir pencere, bir masa ve bir koltuk vardı. Koltuğun üzerinde beyaz kabanımı gördüğümde çıplak kollarımı birbirine sardım. Üşümüyordum, içerisi sıcaktı.

Hızla pencereye yönelerek bütün perdeleri kenara çektim ve dışarı baktım. Boşa bir çabaydı. Evin camları gazete kâğıdıyla kaplanmıştı. Pencereyi açmaya çalıştığımda ise yerinden kıpırdamadı.

Burada ne aradığıma dair bir fikrim yoktu. Saat kaçtı? Toplantıda olmam gerekmiyor muydu?

Şoförün yolu otobana çevirdiğini ve turları hatırlıyordum...

Elim sol koluma gittiğinde iğnenin girdiği yerin üzerindeki küçük yara bandını hissettim. Acıyordu. Lanet olsun, aptal iğne acıtmıştı.

Dışarıdan gelen sesleri duyduğumda kapının altından uzanan ışığın üzerinde adımların dolandığını fark ettim ve kendimi bulabildiğim en uzak köşeye sinerken buldum. Kapıyı iki siyah ceketli adam açtı, ikisinin de sakalları vardı ve birinin saçı üç numara kesilmişti. Biri diğerine işaret ettiğinde içeri adım attılar. "Yaklaşmayın!"

"Hanımefendi," dedi saçı kısa olan. "Lütfen zorluk çıkarmayın. Sizi salona götüreceğiz."

İkisinin de tavrını gördükten sonra içimde ateşi yükselen korkuya bir damla su serpilir gibi oldu; ama bu adamlar beni resmen kaçırmış, bayıltmış ve bu odaya hapsetmişti.

Ya Milas? Milas neredeydi? Otobanda ortadan kaybolduğumuzu fark etmiş miydi?

"Uzak durun benden," dedim duygularımı saklayarak, beton gibi bir suratla.

"Size zarar gelmeyecek. Yalnızca konuşmak için..."

Daha yaşlı duran diğer adam ellerini kaldırdığında kısa saçlı olan da ellerini kaldırıp kapının yolunu açtı. "Lütfen, siz kendiniz ilerleyin."

Temkinli bir ifadeyle ikisini de süzdüm. Kapının ardından ışık geliyordu. Seçeneklerimi tartmak istiyordum, çok da fazla olmadıklarının farkındayım. Ya ben buradan kendi isteğimle ve güzellikle çıkacaktım ya da bu adamlar bana ellerini sürüp zorla çıkartacaklardı.

Derin bir nefes alıp dik durdum ve çıplak ayaklarımla kapıya yaklaşmaya başladım. Bu adamların kabanımı ve ayakkabılarımı çıkarmış oldukları düşüncesi beni delirtmeye yetiyordu; ama çok daha kötüsü yoldaydı ve ben kokusunu duyuyordum.

Kapıdan dışarı çıktığımda dikkatimi çeken ilk şey, uzun ve dönemeçli merdivenler oldu. Tavandaki parlak taşlı avize o kadar büyüktü ki birinin kafasında düşse muhtemelen onu parçalarına ayırırdı. Tırabzanlardan tutunarak merdivenlerden yavaşça inmeye başladığımda odaya gelen iki adamın aramızda mesafe bıraktıklarını fark ettim. Son basamağı da indikten sonra etrafıma bakınca daha fazla adam olduğunu gördüm ve karnıma bir ağrı düştü. Bu, başıma gelebileceklerin endişesini taşıdığım koca bir tümördü ve onu bu iş bitene kadar yanımda taşımak zorundaydım.

"Buradan," diyerek sağ tarafı gösterdi kısa saçlı adam. Onun önüme geçmesinden irkilsem de belli etmeden gösterdiği yere yürüdüm. Kocaman beyaz koltukların üzerinde, yaşını belli etmeyen uzun boylu bir adam oturuyordu.

Önündeki masada bir şişe viski ve elinde de o viskiyi barındıran geniş bir bardak vardı. Beni gördüğünde içmeyi kesti ve bardağı masaya bırakıp gülümseyerek ayağa kalktı.

"Ooo, kimleri görüyorum..." Adam ellerini açıp avuçlarını bir anda birbirine çarptığında tekrar irkilmemek için kendimi çok zor tuttum. Ardından avuçlarını birbirine sürttü ve avına bakan iştahlı bir aslan gibi gözlerini parlattı.

Gözleri yeşildi. Milas'ın gözlerine nazaran daha koyuydu sadece; ama onun gözleri ifadesiz ve beton gibi bakarken bu adamın gözpınarlarından kötülük akıyordu.

Adam, diğerlerine gitmelerini işaret ettikten sonra eliyle bana yanını gösterdi, ondan uzak bir yere oturmayı seçerek tekli koltuğa geçtim. Dizlerimi birbirine yapıştırarak eteğimi düzeltim ve titreyen ellerimi ona belli etmeden birbirine geçirip kucağıma bıraktım. Adam yerine oturduğunda suratına baktım, yaşı hakkında tahminde bulunarak kendimi rahatlatmaya çalışıyordum; ama işe yaradığı pek söylenemezdi. Muhtemelen... Kırklı yaşlarındaydı.

"Bir şeyler içer misin?" diye sordu kendine biraz daha viski doldururken. Kafamı olumsuz anlamda salladığımda, "Sen bilirsin," diyerek bardağıyla birlikte geriye yaslandı ve bacak bacak üzerine attı. "Eee, Alena Doran, neler yapıyorsun bu aralar?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Eteğimin kumaşını o kadar sert kavramıştım ki tırnaklarımdan biri kenarından çatlamıştı. "Sizi tanımıyorum."

"Olsun, tanışırız, bunlar sonraki işler."

Suratıma baktı. Beni öylece süzmeye başlamıştı. Aşırı rahatsız oldum ve ona sertçe karşılık verdim. "Şu bakışlarını babandan almışsın," dedi adam, bardağıyla yüzümü işaret ederek. "Kaşlarının şeklini ve surat ifadeni."

"Onu tanıyor musunuz?"

Kafasını bir o tarafa bir bu tarafa salladı. "Eh, şöyle böyle. Fotoğraflarını gördüm."

"Beni neden kaçırdınız?"

Kahkaha attı. "Kaçırdığımızı kim söyledi?"

"Yolumdayken arabamı tırınıza girmeye zorladınız. Sekreter'imi ve Şoför'ümü susturup başıma bir çuval geçirerek beni bir iğneyle bayılttınız ve buraya getirdiniz. Hiçbiri benim isteğim dahilinde gelişmedi. Buna kaçırmak dışında bir şey deniyorsa buyurun; sıra sizde, açıklayın."

Adam tekrar kahkaha atmaya başladığında kapının önünde dikilen korumalardan biri sırıtıp kafasını öteki tarafa çevirdi.

"Dilini de annenden almışsın, belli."

"Babamın bakışlarını fotoğraflardan tanıyabilirsiniz; ama annemin tartışma stilini bilmeniz için onunla konuşmuş olmanız gerekir." Şokla suratına bakınım, ama hemen ifademi kontrol ettim.

"Onunla konuşmadım," dedi adam, içki bardağını kafasına dikip masaya bırakırken. "Onu dinledim. Seni de dinledim, küçük kız. Ne kadar çirkinleşebileceğini biliyorum, merak etme. Kanınızda var bu." Yeniden geriye yaslanırken bana bir bakış attı.

"Neden buradayım?" diye sorarak bir kez daha denedim.

"Çünkü birileri o toplantıya katılmanı istemedi," diye fısıldadı adam, cümlesini bitirdikten sonra biraz yüksek sesle güldü. "Ben de o birileriyle çalışıyorum."

Kurumuş dudaklarımı yaladım. "Beni bırakacak mısınız?"

Kolunu kaldırdı, ceketi ve gömleği sıyrıldığında pahalı saati ortaya çıkmıştı. "Eh, şöyle böyle... Bu akşam bırakabiliriz sanırım."

Donmuş bir ifadeyle suratına baktım. "Saat kaç?"

Sırıttı. "Sabahın beşi."

Ellerim koltuğun iki tarafını kavradı. "Bütün gece uyudum mu?"

Kafasını salladı. "Hem de mışıl mışıl, bebekler gibi."

"Bana ne yapacaksınız?"

"Hiçbir şey." O kadar masum bir ses tonuyla söylemeye çalışmıştı ki bunu, bir an neredeyse karakteri de değişecek gibi oldu; ama görüntüsü fazlasıyla tersti. "Aslında seni bütün gün odaya kapatacaktım; ama Yakut Doran'ın kızını ele geçirmişken, 'Neden biraz konuşmayalım ki?' dedim ve işte buradasın." Eliyle üzerimi işaret etti. "Hem çok solgun ve zayıf görünüyorsun. Bir şeyler yemek ister misin? Akşama kadar bayılırsan seni istemeden öldürmüş olurum, sözleşmemde bu yok."

Nefesim akciğerimde asılı kaldı. "Sözleşmende olsa beni öldürecek misin?" *Aptal Alena! Tabii ki öldürür, ona bir bak!*

Adam kaşlarını çattı. "Seni akıllı zannediyordum." Kafasını salladı. "Belki de bir şey yemediğindendir. Oğlum, baksana bir buraya!"

Kapının kenarındaki adamlardan biri önünü tutarak buraya geldiğinde ona mutfakta bir şeyler hazırlanmasını istediğini söyledi ve gönderdi. Ardından tam bana dönecekti ki hızlı adımlarla yürüyen uzun boylu ve yapılı başka bir adam kapıdan içeri girdi. Hepsi aynı takım elbiseler içerisindeydi ve hepsi sakallıydı, birbirine benziyorlardı. Bu adamların içinde midem bulanmaya başlamıştı.

"Ne koşuyorsun misafirimizin yanında?" diyerek kızdı bir anda, adını hâlâ bilmediğim uzun boylu adam. "Şu haline bir bak. Nefes nefese kalmışsın. Ayıp oğlum bunlar. Senin karşındaki kızın kim olduğunu biliyor musun?"

Yapılı adam bana dönünce bir anda taş kesilip önümde eğildi. "Özür dilerim hanımefendi." Ardından patronuna döndü. "Fakat önemli bir durum, efendim."

"Şu an karşımda Alena Doran'ın oturmasından daha ne kadar önemli bir durum olabilir, Faik?"

"Beyefendi geldiler, efendim." Adam bunu söylerken patronunun gözünün içine bakamıyordu bile.

Onun inadına ben baktım bu adamın gözlerine. Kimdi bu adamlar? İşleri neydi? İyi işler yapmadıklarının gayet farkındaydım; ama bu devirde mafya mı kalmıştı?

Patron tek kaşını kaldırdı. İşte bu ilgisini çekmişti. "Nerede?" Sesi bir anda değişti. "Nasıl gelmiş? Yollara mesken tutacağınızı ve kuş uçurtmayacağınızı söylemiştim."

"Bahçede, efendim. Arabalarınızdan biriyle gelmiş, bu sayede yolu açmışlar."

Adamın tavrı değişti. Oturduğu yerde doğrulup dirseklerini dizlerine yasladı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Hayret, garajımızdaki arabaları kullanır mıymış o?" Kafasını kaldırıp karşısında tir tir titreyen adamına baktı. "İçeri neden gelmiyor?"

"Sanırım misafirimiz olduğunu biliyor."

"Eee? Daha kötülerini de gördü." Bana baktı. "Ayrıca gayet de güzel misafir, görmek isteyebileceği bir tane. Çağır gelsin."

"Efendim..."

Bu sefer ters ters bakmaya başladı. "Ne var lan? Ağzında geveleme şunu."

"Gelmeyeceğini kesin bir dille söyledi. Sizinle görüşmek istiyormuş."

"Vay it. Beni ayağına çağırıyor, ha?" Adam seslice nefes vererek ayağa kalkarken, "Tamam geliyorum, git," diye homurdandı ve adamını yolladı.

Bakışları bana dönmüştü. "Gel bakalım. Seni mutfağa bırakalım."

"Bir şey yemeyeceğim."

"'Gel,' dedim." Buz gibi sesi yutkunmama sebep olmuştu; ama boğazımdaki yumrudan başka bir işe yaramamıştı. "Bizde misafirleri aç bırakmak olmaz. Tok olsan da yiyeceksin, inadından ağzını açmasan da yiyeceksin. Benim lafımı ikiletme küçük kız. Cezası olur."

"Sözleşmenizde öldürmek olmadığını kendi ağzınızla söylediniz," dedim tavrımdan ödün vermeden; ama bütün kemiklerim titriyordu.

Hafifçe üzerime eğildiğinde alkolün kokusunu çok net aldım. İğrenerek kafamı çevirdim ve gözlerimi kapattım. Kulağımın yakınında sesini duyuyordum. "Öldürmek dışında yapabileceğimiz şeyler de var."

Adamın gölgesi üzerimden uzaklaştığında otomatik olarak ayağa kalktım, ama bacaklarım tutmadı. Neyse ki bana sırtını dönmüştü, böylece koltuktan destek aldığımı görmedi. Çıplak ayaklarımla peşinden yürürken iki adımlık merdiven çıktık ve sola saptık. Çok geçmeden büyük mutfağın kapısına ulaşmıştık. İçeride başörtülü yaşlı bir kadın vardı, beyazlamış saçları dışarı çıkmıştı. Uzun kollu çiçekli elbisesinin önüne bağlanmış beyaz önlüğünü ve cebindeki sarı bezi görünce kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Böyle sıcak görünümlü bir kadının böyle bir adamın mutfağında olması, hayatımda karşılaştığım en büyük ironilerden biriydi.

"Teyzem, bu kız aç. Sen hazırlarsın bir şeyler. Ağzına bir lokma koymadan mutfaktan çıkarma, yemezse zorla yedir." Adam, kadına bir bakış attığında kadın da bir bana bir de adama bakarak kafasını salladı. "Anladım beyim," dedikten sonra başını hafifçe öne eğdi.

Adam mutfaktan çıktığında, "Aç değilim," dedim refleks olarak. Açlıktan ölüyor olsam da bu evde ağzıma bir lokma alacak değildim. Resmen kaçırılmıştım ve böyle bir adam beni böyle bir kadının mutfağına bırakıyordu. Bir tuzakta bu.

"Otur sen şöyle kızım," dedi kadın ve kapıya yürüyüp dışarı baktıktan sonra kapıyı kapatıp kilitledi. Ardından bana döndüğünde kocaman gülümsüyordu. Buruşan suratının altında sayamayacağım kadar çok benlere ve burun bölgesinde yoğunlaşmış çillerine odaklandım bir an. "Anlat bakalım. Kimsin, kimlerdensin?"

Bana oturmamı gösterdiği sandalyeye baktım. Koca mutfağın kenarındaki koca masadan bahsediyordu. Kollarımı birbirine sararak kadına uzaylı görmüş gibi bakmaya başladım istemsizce. İçerideki tavır neydi, buradaki neydi? İçerideki adamlarla bu kadının ne gibi bir alakası olabilirdi?

Kadın tezgâhtaki poğaçaları fırına verdikten sonra haşlanmış patateslerle dolu tencereyi lavaboya bırakıp ve bana döndü. "Eee, hadi kızım, ne bekliyorsun?" Önümde durdu ve beni baştan aşağı süzmeye başladı. "Eh... Maşallah, pek de güzelmişsin." Bakışları bu sefer ayaklarımda durmuştu. "Üşüyor mu ayakların?" Hemen kapının yanındaki dolaba gitti ve eğilerek bir çift kahverengi terlik çıkardı. Yumuşacık görünen terlikleri önüme bıraktığında ben hâlâ ortam değişikliğinin şokundaydım.

"Al bakalım. Giy bunları önce. Sıcak bir şeyler yapayım mı kızım sana?" Gülünce kısılan gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıkları izliyordum. "Kızım, dilini mi yuttun? Niye cevap vermiyorsun bakayım sen bana?"

"S-siz..." Hayatımda ilk defa kekeliyordum. Annem görse sıra dayağına çekerdi herhalde.

"Aa," diyerek ellerini beline koydu kadın tatlı bir ifadeyle. "Yoksa oğluşlarım zarar mı verdi sana? Acıttılar mı kolunu bileğini? Düştün mü yoksa?"

Oğluşlarım mı?

Gözlerim sonuna kadar açılırken etrafın döndüğünü hissettim.

"Kızım, sen iyi misin? Başın mı dönüyor? Salma kendini." Kadının sıcacık elleri çıplak kollarıma değdiğinde elimle midemi tuttum. Nasıl midem bulanabilirdi? İçeride hiçbir şey yoktu ki!

"Gel, otur şöyle." Kadın beni yönlendirerek masanın bir sandalyesine oturttu, kendisi de patates tenceresiyle yanıma geldi ve haşlanmış patateslerin kabuklarını elleriyle birer birer soymaya başladı.

Ellerimle yüzümü ovaladım ve göz altlarıma bulaşmış olduğunu tahmin ettiğim kalemi parmaklarımla silmeye çalıştım. "Ben... Anlamıyorum. Siz? Ne alaka?"

Kadın patatesi soyarken bana kocaman gözleriyle baktığında bir an ürktüm. Soluk mavi gözleri benimkilere benziyordu, ama daha renkliydi ve bu yaşına rağmen daha canlıydı. "Korkma kızım," dedi kadın emin bir ses tonuyla. "Alparslan Bey'im sana bir şey yapmaz."

Ya, yapmaz, eminim... Karşısında eriyen cüsseli herifi sen görmedin.

Bu kadın deli miydi?

Adamın adı da boyu ve ihtişamı gibiydi.

"Adın ne kızım?"

"Alena."

"Benimki de Dürdane."

Dudaklarımın ucuna gelen kahkahayı boğuk bir öksürükmüş gibi göstermeye çalışarak elimle ağzımı kapattım.

"Engel olma kızım kendine; gül, güldürmek için söyledim ben sana adımı." Patatesi soyduğu gibi kabın içine attı. "Babam bileymiş bu zamane gençlerinin adımla böyle dalga geçeceğini, aslan gibi kızına daha yaraşır bir isim koyarmış ama kaderimiz mutfak işte. Ha merdane ha Dürdane."

"Özür dilerim," diye mırıldandım kollarımı etrafıma sararken yutkunarak.

"Özür dileme kızım. Diyom ya işte, gül diye." Yüzüme baktı. "Gül bakayım."

Kaşlarımı çattım.

"Çatma öyle o güzel kaşlarını. Kırışır, sonra benim gibi olursun bak."

Dudağımı ısırdım. Kadın bıçağı bana uzattı. "Gül bak, vallahi bıçak var elimde."

Gülerek kafamı çevirdiğimde kadın da gülmeye başlamıştı. Nasıl bir tımarhaneye düşmüştüm, bilmiyordum; ama surat ifademe engel olamıyordum.

Bir anda kapı açılmaya çalışıldığında Dürdane Hanım'ın da benim de bakışlarımız kapıya hızla çevrildi. "Teyze, aç şu kapıyı!" diye bağırdı bir adam.

"Geldim anam, geldim oğlum... Ne oluverdi hemencecik?" Kadın elindekileri bıraktı, ellerini önlüğünün cebindeki bezle silerek kilidi çevirince adam kapıyı hızla açtı ve benimle göz göze geldi. "Kız gidiyor."

Ayağa kalktım ve yeniden sıklaşan nefes alışverişlerime hâkim olmaya çalıştım. "Nereye?"

"Evine gidiyorsun," dedi adam, başıyla kapıyı işaret ederek.

"Ama o adam dedi ki..."

"Gidiyorsunuz," dedi adam tekrar basturarak. Teyzeyle göz göze geldik, ağzını şapırdatmıştı. Bana dönüp, "Böylesi nasipmiş kızım," dedi. "Şimdi sana bir dahaki sefere demek de olmaz... Belli, sevmezsin sen burayı. Yolun açık olsun güzel kızım."

Kapıya yavaşça adım atarken teyzenin gülümseyen suratıyla karşılaştım. Kendini tutamayacak gibi görünüyordu. "Gel, bir öpeyim seni."

Kapıdaki adam başını çevirdi.

Teyzenin yanında durduğumda fazlasıyla gergindim. Sorular yine takmıştı kancalarını beynime, asıldıkları yerden

yırtıyorlardı kafamın içini. Kadın bir anda suratımı nasıl ellerinin arasına aldığında şok geçirdim. İki yanağımdan da öptü ve geri çekildi. "Hadi, git."

Kadına yalnızca el sallayabildim. Kapıdaki adam beni çıkışa yönlendirirken salonda kimse yoktu. Dışarı çıkınca önümde dikilen siyah minibüsü fark ettim. Kocaman bir bahçeydi burası, evin de bahçeden alıta kalır bir yanı yoktu. Ben daha fazla inceleyemeden kafama bir çuval geçirildi. "Eve gidiyorsun, zorluk çıkarırsan bir iğne daha yersin."

"Patronunuz ortada yokken mi anca beliriyor bu taş devri adamı tavrınız?"

Söylediğim şey adamın hoşuna gitmemiş olmalıydı ki beni aracın içine itti. Kapı büyük bir gürültüyle kapanıp şoför koltuğundaki adam gaza bastığında geriye yaslandım ve derin nefesler almaya çalıştım. Kafamdaki çuvalı arkadan bağlamışlardı, eğer çıkarmaya çalışırsam içeride başka biri var mı ve engel olur mu, bilmiyordum.

Birkaç dakika sonra etrafta başka arabaların sesini duymaya başladığımda kafamdaki çuval aniden çıkarıldı. O an yanımda başka bir adamın oturduğunu anlayıp elimden geldiği kadarıyla uzağa kaydım ondan ve camlardan dışarı baktım. Otobandaydık. Geldiğim yeri tanıyabileceğim hiçbir ipucuna sahip değildim.

"Neden beni daha erken salıyorsunuz?" diye sordum şoföre ve yanımda oturan adama bakarak, ama ikisi de cevap vermedi.

Evimin olduğu sokağa girdiğimizde içime çöken rahatlamanın tanımını biri sorsa, asla veremezdim. Daha önce hiç deneyimlemediğim bir histi. Yanımdaki adam önüme uzandığında geri çekilip sırtımı olabildiğince sertçe kolluğa yasladım, o sırada araba durdu ve kapı açıldı.

"Git."

Nefesimi tuttum.

"Bir canavar için gereksiz fazla benziyorsun meleğe."

Dönüp onlara bir kez olsun bakmadan ayağımdaki ev terlikleriyle aşağı indiğimde hiçbir şeyi umursamayarak son güç eve koşmaya başladım. Terliklerden biri ayağımdan fırladığında görmezden geldim; gözüm kararmıştı, ama bir şekilde açık tutup soğuk ve ıslak kaldırımda koştum.

Evimin ışıklarının tamamı açıktı. Hava aydınlanmaya daha yeni yeni başlamıştı, alacakaranlıktı. Kapının önündeki motosikleti tanıyınca boğazımdan bir hıçkırık kaçtı ve o an ne kadar korkmuş olduğumu, korkumu derinlerime gömmek için içimde ne çok derin yaralar açmış olduğumu anladım. Yarayı yarayla kapatmaya çalışıyor olduğumu fark etmiştim.

Kapının önüne oturan siyah ceketli silueti görür görmez tanıdım. Beni gördüğünde suratında gizleyemediği şaşkınlıkla birlikte ayağa fırlarken, "Alena!" diye bağırdı.

Durmadım, daha da koştum. Hiçbir şeyi umursamadan ona son adımımı atıp kollarımı boynuna doladım ve kendimi üzerine bıraktım. Bir elim ensesine, diğer elim saçlarının arasına daldığında içime çektiğim nefesin arasına karışmış olan onun kokusuydu. Tenimi ısıtan onun sıcaklığıydı. Belimi saran onun kollarıydı. Boynumu gıdıklayan nefes onun nefesiydi. Kalbimi çarptıran onun varlığıydı. Ne olursa olsun, kollarına koşarken tereddüt etmediğim tek insandı.

Çok korktum, diye bağırmak istedim hıçkırıklarımın arasından. Kafamı gömdüğüm boynuna zincirleyip orada büküm sürmek istedim. Kollarımı birbirine dikip kollarının arasından istesem de kurtulamamayı istedim. Gideceği varsa da gitmesin, ayaklarına çivi olayım, başka yolda yürümesin istedim. *Çok şey istedim.* Bu yüzden çok kaybedecektim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İnsanın canını acıtan, ayak tabanlarına kırık cam parçalarının battığı yokuşlu bir bayırda yürümek, ayakta kalmaya çalışmak değildir. Gerekirse koşar o yolda insan... İnsanın canını acıtan, o yolda emanet ettiklerine edilen ihanettir. Bunu görmesi ve yürümeye devam etmek zorunda kalması...

İnsanları insanlar öldürür, silahlar değil.
Bu devirde sözler işliyor cinayetleri, katiller değil.

İnsanların ruhları yaşam hâlinde oldukları sürece boyunlarındaki idam ipiyle dolaşıyorsa, o zaman insanın rüya hâli, kendi başındaki ipin ucunu yüksek bir yerlere geçirme çabasından başka bir şey değildi. Pek bahsi geçmeyen anıların soğuk, tozlu odalara terk edilmesinin bir sebebi vardı ve rüyalar da ellerindeki anahtarlarla sürekli o odaları girme eğilimindeydi. Her gece uykuya dalmak, her gece o sandalyeye çıkıp ipi boynuna geçirmek gibiydi. Ayağınızın ne zaman kayacağını, hangi gecenin sabahı olmayacağını ya da hangi sabah uyanmayacağını bilemezdiniz.

Morg ile yatak arasındaki fark; tik tak, tik tak...

Terastaydım, peşinden gidiyordum. Üzerinde siyah bir smokin vardı, geniş omuzları gözlerimi esir almıştı. Saçlarına bakınca etrafımdaki betonlar çöküyor ve buğday tarlaları yükseliyordu yerden. Birazcık dönse gözlerini görecektim, kaşlarını ve burnunu... Gülümsese, hayır; konuşsa biraz, o güzel ağzından bir şeyler çıksa gamzelerini de görecektim. Görecektim işte. Bana gülümsemezdi; ama benimle konuşurdu, bilirdim. O kötü konuşurdu, ben ninni ederdim kulağıma. O iterdi, ben koşardım ona. Dudaklarımdan çıkan sözleri kastetmezdim; çünkü elindeki hançeri kalbime geçireceğinden neredeyse emindim, neredeyse. Elini kaldırıp onu göğsüme saplayacağından emindim. Neredeyse.

Her neredeyse...

Manzaranın önünde durduğunda karşısında durdurdum ben de ayaklarımı ve ona baktım. Arkasındaki kapının camından, üzerimdeki altın renkli ağır elbisemi görebiliyordum. Sadece onun için giyinmiştim.

Bir an onu tanıdığım insana dönüştü. Gözlerinin içinden arkadaşlarıyla tanıştığındaki utangaçlığı geçti mesela, merdivenlerden inerken şakalaştıkları anlar ve arka bahçede basketbol oynarken attığı serseri gülüşler... Hepsi oradaydı. Bütün anıları ellerinde hançerlerle kapının ardında bekliyordu, buradan bakınca saydam görünen bir cam vardı arada ve ben o hançerlere çırılçıplak yürüyordum.

Hak etmedin, dedim ona. *Aptalın tekisin, hâlâ öylesin.*

Ben sana güller vermek istedim, sen o güllere dikenler ektin. Elini tutmak istedim diye elimi kırdın, bacaklarımı kırdın sen benim, ben sana yürüyemedim! Sen beni bir gece yarısı katlettin, senin toyluğun benim cehennemim oldu. Ben o cehenneme ne çiçekler ektim... Kapısına elinde bir kitapla küçücük bir kızı diktim. İçinde korkuttuğun dünyaya arkasını dönen küçük kızın sırtına bıçaklar geçirdiler, ya-

tağının altına sakladığın yokluğunun hayaletleri. Cesedini yatağına gömdüm. Üzerine çürüttüğün güllerimden yorgan örttüm. Ninni ettiğim son sözlerin kulaklarındayken uyuttum, *öldürdüm*.

Unutacağım seni. *Bir... İki... Üç...*

Unuttum.

O gece güldü bana. Bir kere güldü. Bir kere bana güldüğü için dudaklarının kenarlarında belirdi gamzeleri. Koskoca adamları deviren dalgalardan biri kondu dudaklarının üzerine, benimle dalga geçti o, o gece.

O an aldım elindeki hançeri ve ben geçirdim yüreğime. Sen benim kalbimi kırdın, ben de kafamdaki düşünü paramparça edeceğim. Sen mi göğsümden delip geçeceksin beni? Senden önce ben kendimi delik deşik edeceğim. Dene, sözlerini kullan ve acıt içimi... Acıtamazsın ki.

Sözlerine sağır ettim kendimi. Dinlemeyeceğim artık seni.

Sen acıttın beni, ben de katlettim kendimi.

Bir gece yarısı. Bir gece yarısı oldu her şey. Kimse duymadı sessizliğimi.

Kaçırdım ondan gözlerimi. Bir şey damlıyordu yüzümden, çenemden akıyordu damla damla. Ne olduğunu biliyordum; ama o kadar yabancıydı ki bu his... Bu ben olamazdım. Bir erkeğin karşısına geçmiş, ağlayan bu aptal ben olamazdım. Ben ağlamazdım. Ağlayamazdım. Ağlamayacaktım.

Önce gözleri değişti. Ya da ben onları fark ettim önce. Başka bir renge evrildiler... Daha büyük bir kara deliğe... Yeşile döndüler. Saçları koyulaştı biraz, çok az; kumrallaşın, düzleşti sonra. Kaşları değişti, kirpikleri, burnu, dudakları, çenesi, içeri göçmüş yanakları... Saçlarının kenarları üst kısma göre daha kısaydı, ama uzamışlardı. Dağılmışlardı da. Üzerinde beyaz bir tişört ve deri ceketi vardı. Boynundaki zincire gözüm bir süre takılsa da kollarını sıyırdığı ceketin

altından görünen dövmelerini ve parmaklarındaki soğukluğunu bu mesafeden hissedebildiğim metal yüzüklerini fark ettim. Botlarını fark ettim. Islak botlarını. Yerler ıslaktı.

Yağmur yağıyordu.

O gece yağan yağmur beni rahatlatmıyordu.

Yüzündeki o ifade ne, diye sormak istedim; ama dudaklarım açılmadı. Ellerimle ağzımı kapatıp bir adım geri atarken Milas öyle bir bakıyordu ki bana, oracıkta başımı almak istese kılıcını ben bileyecektim.

Neden öyle bakıyorsun bana? Neye gülüyordu? Komik miydim? Komik mi görünüyordum? Yağmur makyajımı mı akıtmıştı? Ellerimi kaldırıp yüzüme sürdüm, hiçbir şey bulaşmamıştı.

Milas gülmeye başladığında ellerimi ceketine istemsizce geçirip, "Ne gülüyorsun!" diye bağırdım. Kalp atışlarım öylesine hızlıydı ki bir şey söylese duymayacaktım, göğüskafesimin içinde deliren organıma odaklıydım.

Gözlerinin içindeki bana takındığı tavrı altyazı geçiyordu işte. O da Mete'ye dönüşmüştü, dalga geçiyordu benimle. Konuşmadan bile.

Kapının önünde birinin durduğunu fark edince Milas'ı bırakıp bir hışımla o tarafa döndüm. İnce, askılı beyaz bir elbise giymişti Duygu. Suratında makyaj yoktu, dalgalı saçlarının yarısını yukarıdan toplamıştı ve birer tutam önüne bırakmıştı. Bana bakmıyordu.

O da bana bakmamıştı. O kız da bana bakmamıştı. O kazanmıştı; kazandığını biliyordu ve tenezzül etmemişti buna, bana bakmaya.

"Burada işin bittiyse gidelim mi?"

"Burada işin bittiyse gidelim mi?"

Göğsüme bastıran duygunun yüküyle uyandım, üzerimden atıp izlerini sildiğimi sandığım yükle; ama yaka paça

çıkartılmış her his gibi kenarlarından parçalanıp dağılmışın işte, orada, karanlıkta bir yerlere... Öyle sert kapatmıştım ki kapıyı, menteşeleri yerinden sökülürken fırlayan çivileri kapanmayacak yaralar açmıştı. Gelişinin, kalışının ya da gidişinin değil de yokluğunun zayıf düşürdüğü bedeninde açılan, dikiş tutmayacak yaralar. Bunca zaman kucaklamam gerekirken elimin tersiyle ittirdiğim...

Bana hâlâ aynı hissettiriyordu. Etrafımdaki varlığının değil de olduğunu sandığım kişinin hayalinin bunu becerebilmesi oldukça ütopikti.

Üç satırlık hayatları ne çok büyütüyorduk gözümüzde. Bir hayat yaşayıp gidecektik şu dünyadan, bir geçip gidecektik işte şu caddenin kenarından; belki bir kahve içip birkaç zar atacaktık tavlada. Biraz gülüp biraz ağlayacaktık sadece. Biraz sevecek, biraz da kızacaktık. Botlarımızı ıslak kaldırımlara basacaktık biraz, yağmura yakalanıp sokaklarca koşacaktık bir yerlere; bir yerlere gidecektik işte, bir yerlerden de dönecektik elbet. Birkaç bebek görüp birkaç kişi kaybedecektik bir de. Biraz çemkirip biraz da affedecektik. Bir anda var olduğumuzda şu dünyadan, yavaş yavaş yok olup gidecektik.

Biri elmayı ısırdı diye işler sarpa sardı, birinin günahını bütün dünya sırtlandı. Biri sevemedi, biri sevilmedi. İkisini de beceremeyenler bu dünyadan yaşarken silindi. Sevgi öldürdü bütün insanları, nefret yaşattı bir müddet. Nihayetinde herkesin eline bulaştı kesikler attığımız hayallerin kanı, canı.

Ne de ihanet ettik toprağa, ne kazmalar vurduk; sonunda da hepimiz, bir tek onun tarafından kabul gördük.

Boş geliyordu gözüme oda. Bilincimi kazanalı kaç dakika olduğunu bilmiyordum; ama duvarımda asılı saatin yelkovanının akrebe nişan aldığını biliyordum, tıpkı dü-

parçalarımın bir ok misali bilenip sorulara saplanması gibi. Oluk oluk kan akıyordu o yarıklardan; birileri kaybediyor, birileri katlediyordu zamanın yolunu şaşırmasından. Ben de hatırlayamıyordum evin yolunu, o ıslak kaldırımlar ve karanlık sokakların arasından. Sokak lambası bozuk, yolun ortası yarık, hava soğuk ve düşünceler katildi o gece. Sorular alev alevdi. Kendime çıkan bütün kapılar kapalıydı herkese. Aynaya baktığımda görünmüyordu bir şey, parçalarımı sırtlanıp teker teker götürmüşlerdi benden. Bir annemin giyinmem için seçtiği beyaz elbiseler asılıydı dolabımın üzerinde bir de küçükken Aral'ın uzar diye saçlarını kestiği ucuz bez bebeğim.

Kolumdaki uyuşukluğu fark ettiğimde karanlık bir ninni gibi geldi bir saniyeliğine; cam hafif aralıktı, yine de içerisi havasızdı. Yalnızca gece lambaları aydınlatıyordu ruhsuz odamı, yine de ışık tutamıyordu işte bu odadaki karanlık hayallere ve tozlu yaşanmışlıklara. Sen git derdin, o anılar gelirdi peşinden; sen kalırdın, bu sefer terk ederlerdi seni. Hayatın algoritması bir türlü izin vermiyordu duygularına hükmetmeye, hayallerinle hüküm sürmeye; birileri bir yerlerde mutlu olurken birileri üzülmeliydi işte, ıssız adımlarıyla geçerken caddeleri.

Tik, tak. Tik, tak.

Sormayıp yuttuğun her bir soru zihnine tuzak.

Yatağın diğer tarafı biraz çökmüş gibiydi, biri olduğunu biliyordum. Yalnızca tahminde bulunabilmem güç gibiydi. Yavaşça kendimi sırtüstü dönmeye zorladığımda görüş açımı giren ilk şey, dövmelerle kaplı bir kol oldu. Gümüş bir bileklik takıyordu, orta ve yüzükparmağında da yüzükler vardı. Kafamı yukarı kaldırıp beyaz tişörtünün örttüğü göğsünü ve nefes alışverişini izledim bir müddet. Ardından gözlerimi yukarı çıkardım; başını yatağın başlığına yaslamış,

açık gözleriyle izliyordu beni. Bir an irkildim, ama gözlerini çekmedim. Gözlerini çeken olmayı asla sevmezdim.

Dört duvar arasına sıkıştırdığımız sessizliğimiz boğdu bir süre bizi, önce hiçbir şey söylemedi. Gözkapaklarım ağır geliyordu açık tutmaya, bilincim de yerli yerinde değildi; ama sonra arkasından yansıyan loş gece lambası ışığında kirpiklerinin hareketini izlediğimde bütün anılar bir bir ziyaret etti zihnimdeki mezarlığı. Her taşa bir mum dikildi, bir mum için bin kelime sessizliği yerdi geçti. O konuşmayınca ben de susmadım.

"Gidebilirsin," diye mırıldandım. "Ölmedim."

Gözkapaklarımı ilk kaldırışımla gözlerim karardı, ikincisinde nefesim daraldı, üçüncüsünde de göz kenarlarımı akmış maskara yüzünden kirpiklerim gözlerime battı. Ellerimle gözlerimi sildim temiz bir görüş için, ama tek seçebildiğim karanlıktı.

Yüzünün bana döndüğünü hissettim, yeşilliklerinin yüzümü tavaf ettiğini.

Aralık perdeden sızan rüzgâr biraz serinletiyordu etrafı. Cam açık, hava karanlıktı. Belki de yağmur yağıyordu, emin değildim. İçeriye toprak kokusu dolmuştu. Kirpiklerim titredi.

Kâbusumdaki Milas ve yanındaki kişi aynı kişi değildi. Aynı değillerdi. O, Mete gibi değildi.

Nereden biliyorsun?

Karanlıkta gözlerinin rengini anlayamıyordum. Yalnızca zihnime kazınmış suratının karakalemi vardı ve gerçeği de karşımdaydı.

Ters bir bakış attı. Pekâlâ, uyandığımda direkt onu kovmam bence de pek etik değildi; ama gördüğüm rüyanın bir kısmı anılarımdan ibaretti ve o resmen şeytani karaktere evrilmişti. Gerçek hayata öylece dönmemi beklemiyordu, değil mi? Hem de böylesine bir gecede...

Elini saçlarından geçirip yüzünü ovalarken onu izliyordum. "Saat kaç?"

Elini yorganın üzerine attı ve bir süre bir şey aradı. Telefon olduğunu tahmin ettim. Bulduğunda ekranı aydınlattı ve bana çevirdi. Ekranı dümdüz siyahtı, saat ise akşam sekizdi.

Elimle alnımı ovalayarak yatakta bağdaş kurdum ve buraya koşuşumu hatırlamaya çalıştım. Acı vericiydi. Saatin sabaha doğru olduğunu çok net hatırlıyordum. Bunca zamandır uyuyor muydum yani? O sırada kolumu çekerken bileğimi acıtan plastiğin varlığını hissettim, şokla arkama uzanıp gece lambalarını yaktım ve başucumdaki serumla göz göze geldim.

Kolumu açıp elimdeki intraketi gördüğümde şaşkınca Milas'a baktım. "Bu ne?"

"Yemek yemek yerine yalan söylemenin bedeli." Yataktan kalktı ve kapıya yürüdü.

Öğrenmiş miydi yani? Bu serumu koluma takan doktor, böyle bir şeyi ona açıkça söyleyebilecek kadar her şeyi bilebilir miydi? Tabii ki bilirdi.

"Nereye gidiyorsun?" Yatakta dizlerimin üzerinde hızlıca yükseldim.

Ceketini üzerine geçiriyordu. "Uyandığı gibi beni kovan sen değil misin?"

Ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Gitme, kal, diyebilecek güçte hissetmiyordum kendimi; boşa kurşun atıyormuşum gibi gelirdi. Haklıydı da, onu kovan bendim.

Kapının koluna dokunurken bana döndüğünde başımı umutla kaldırıp ona baktım. "Bana yalan söyledin," dedi ifadesiz suratıyla. "Son otuz altı saatte hiçbir şey yememişsin. Son iki haftadır da doğru düzgün beslenmiyormuşsun."

"Yalan söylemedim!" Şaşkınca yüzüne baktım.

"Hâlâ devam ediyorsun."

"Milas..." Derin bir nefes vererek olduğum yere çöktüğüm de kapıyı kapattığını duydum. Başım yere eğilmişti. Bu yalan sayılır mıydı? Ben sadece yemeye zaman bulamamıştım işte.

Bir dizini yatağa bastırıp üzerime eğildi, sırf ellerinin yüzüme uzandığını fark ettiğim için kalbimin hızlanan ritmine şaşırmaktan başka bir şey yapamadım. Elleri yüzümü kavrayıp başımı kaldırdığında ve yüzümü yüzüyle karşı karşıya bıraktığında, kendimi savaş alanının ortasında duran silahsız ve sol yanı eksik bir asker gibi hissediyordum. İşte yine o his filizleniyor, dalları uzanıp göğüskafesimi sarmalıyordu.

Sanki ağlıyormuşum da gözyaşlarımı siliyormuş gibi parmakuçlarıyla gözlerimin altını silerken akmış göz kalemimi temizlediğini düşündüm ve dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu gözler senin," dedi. "Görmen için. Bu burnun, koku alman için. Kulakların, duyman için. Dudakların..." Gözlerini dudaklarıma indirdi.

Bir elini yüzümden aşağı götürmeye başladığında ne yapacağını biliyor ve hissedeceği ritmin ağırlığı yüzünden çok korkuyordum; fakat ne o durdu ne de ben engel oldum. Elini tam kalbimin üzerine koyduğunda, "Bu kalbin," diye hışıldadı. "Atmak için orada. Onu durduracak şeyler yapma, Alena."

Alena. Alena. Alena... Döndük mü şimdi kalbini attıran ilk yalana?

"Ben-"

Çeneme koyduğu elinin başparmağını dudaklarının üzerine getirip bastırdı ve cümlem yarıda kesildi. Önce kapattığı dudaklarıma, sonra da gözlerimin içine baktı, sonra yavaşça geri çekildi. Varlığı yatağımın üzerinden silinip giderken ayakları kapıya yöneldi. "Annen, baban ve kardeşin aşağıda. Şimdilik dinlen, olanları sonra konuşuruz." Kapı kolunu açtıktan sonra bana döndü, kolunu işaret edip, "O

serum bitmeden intraketi çıkarırsan bozuşuruz," diye söylendikten sonra kapıyı kapatıp çıktı.

Arkasından istemsizce homurdandım. "Nereden bileceksin ki?"

Kapı aniden açıldığında küçük dilimi yutmak üzereydim. "Aral söyler." Ciddi bir bakış attı ve kapıyı tekrar kapattı.

Annem ve babamın aşağıda olduğuna inanamıyordum. Benim için hastaneden erken mi dönmüşlerdi? Annemin bu duruma sevindiğini hiç sanmıyordum; ama öteki yandan da bu gece yaşadığım şeyin bir adı vardı ve kimsenin bana kızabilecek kadar yükselebileceğini de düşünmüyordum. Ben kaçırılmıştım. Uzun boylu bir sosyopatın her yanı ironi kokan evindeydim bütün gece. Nedenini söylemediği gibi verdiği karardan da beş dakikada dönmüş ve beni evimin olduğu sokağın başına sağ salim bırakmışlardı arabayla. Saçmalıklar silsilesini zihnimin mantık diyarına oturtamıyordum, böylelikle bu da orada geçirdiğim her bir anı silikleştirmekten başka bir işe yaramıyordu.

Yataktan kalkıp intraketi sökmek için elimi koluma götürdüm, ama anında gözümün önünde Milas'ın yeşillikleri belirdi ve sesi yankılandı odamda. *O serum bitmeden intraketi çıkarırsan bozuşuruz.*

Serumu çıkarmadım ve ayaklı askılığı peşime sürükleyip odanın çıkışına yöneldim. Annem, babam ve Aral aşağıda ne yapıyorlardı? Benim için endişelenmişler miydi? Aral muhtemelen tekli koltuğa yayılmış, boş bir surat ifadesiyle gergince dudaklarıyla oynuyordu ve ben anlatırken sadece dinleyecekti. Annem muhtemelen kalem eteğini düzeltmiş, bir fincan çayla beraber koltuğa yaslanmıştı ve kucağında bir dergi vardı. Babam ise... Babamın ne yapıyor olabileceğini kestiremiyordum. Bizimle öylece oturuşunun üzerinden çok zaman geçmişti ve ben alışkanlıklarını unutmuştum.

Kapıyı kapattığım an aşağıdan gelen sessizliği işittim. Işıklar yanıyordu, evet; ama gerçekten aşağıdalar mıydı? Bu sükûnetin içindelerse, onları öyle hayal etmek biraz zordu. Kimse gergin sessizliği bastırmak için televizyonu açmamış mıydı yani?

Sırtımın askısını elime alıp merdivenlerden inerken hâlâ üzerimde olan beyaz elbiseyi çıkarmadığıma lanet ettim. Kaldırımda çıplak ayaklarımla koştuğum için kendi pofuduklarımı giymiş olsam bile hâlâ acıyordu ayak tabanlarım. Yine de annemin içerisinde bulunduğu salona girerken beni yarı yolda bırakmadılar. Söz konusu annemse, tabanları keskinlerle doluyken bile hareket etmeye alışık olmalıydılar.

İçeri girdiğimde bütün bakışlar bana döndü. Aral koltuğa yayılmış ve tam da düşündüğüm gibi boş bir ifadeyle bakıyordu; ama hayalime ek olarak kulağında kulaklıkları vardı. Annemin çayı henüz bitmiş gibiydi, fincan masanın üzerindeydi ve içi boş olsa da dumanı hâlâ tütüyordu. Babam... Babam yoktu.

"Babam nerede?" diye sordum Aral kulaklıklarını çıkarırken.

Annem dergiyi karıştırmayı bırakıp bana döndü ve başıyla yanını işaret etti. Saçları toplanmıştı ve üzerinde kumaş bir pantolonla gömlek vardı. Dudaklarına sürdüğü kırmızı ruj kurumuştu, kalkıp tazelemek istediğini biliyordum; ama henüz kaçırılmış olan kızının dönüşünden pek de önemli olmasa gerekti ki henüz böyle bir girişimde bulunmamıştı.

"Gitti," dedi Aral. "Bil bakalım nereye? Tahmin etmesi çok zor değil. Evet, lunaparka! Ama merak etme, sekizdeki akşam yemeği için burada olacak."

"Aral."

Annem, ismini bastırarak söylediğinde ona attığı bakışla kafasını başka bir tarafa çevirdi Aral. Bu durumdan gerçek-

ama ukılmış gibiydi. O dalga geçerek protesto eden bir asiydi ve bu girişimi annem tarafından her zaman sıfır not alırdı.

Kanım kaynadı. Kanım sıkışıp kaynadı damarlarımın içinde, fokurdadı ve fokurdayışının sesi yankılandı kulaklarımda, bomboş midemin özsuyu ağzıma kadar yükseldi. Kalp krizi geçirip girdiği komadan uyandığında ilk sekreterinin adını söyleyen babam, eve geldiğinde bile kaçırılan kızı için salonda oturup beklemeye yeltenmiyordu.

Toplantıya gitmeni de şirketinin itibarı için istedi zaten. Başka türlü seninle konuştuğu mu var?

Yutkundum zorla. *Baba, beni yabancı adamlar alıkoydular yolumdan, hepsi de takım elbiseliydi. Ütülü gömleklerinin tersine, kırış kırış düşünceleri vardı; bağladıkları kravatları uzanır, sesimi ve nefesimi kesmeye çalışırdı.*

Gözlerimi kapatıp yutkunarak, "'Bu olayla ilgilenmeye girti,' de," diye mırıldandım anneme. *Bana yalan söyle.* "'Bu olayla ilgili girti,' de."

"Yurtdışından misafirleri gelmiş," dedi Aral bir anda ekşimiş bir suratla.

Annem ona yöneldi. "Aral!"

Serum askısını kaptığım gibi dönüp kapıya yöneldiğimde annemin ayağa fırlayıp aynı hiddetle adımı haykırdığını duydum. "Alena!"

Onu dinlemedim, annemin yapacağım şeyin bedelini ödeteceğini bile bile damarlarımın içinde fokur fokur kaynayan kanımın çekildiği yöne çekiştirip durdum bedenimi.

Merdivenlerden çıkarken, "Alena, dur diyorum! Konuşacağız!" gibi sözler sarf ettiğini de çok net duyuyordum. Değil önceden yüz gram aldı diye karşısında eriyen Alena, ültimatom verdirecek kadar onu delirten bir Alena vardı karşısında. Belki de Aral haklıydı. Küçükken plastik bebeklerle kurduğum hayali ailem bile daha gerçekçiydi asıl sahip olduğumdan.

Korkudan, diye mırıldandım kendi kendime, içimde bir yerlerde.

Her akşam saat sekizde, yemek masasında yitirilen bir aile. Yine, yeniden, her gece yirip giden bir sevgi ve sayg topluluğu. Biz buyduk. Odama girip ardımdan kapıyı çarp tım, annem kapıyı tutup peşimden içeri girdiğinde üzerim değiştirme hayalim uçup gitti. Eğer bir saniye daha burad onunla durursam dışarı çıkmama asla izin vermeyeceğin biliyordum, bu yüzden ne kadar canımı acıtacak olsa da sa rımın intraketini söktüm bileğimden. Milas'ın söyledikleri aklıma bile gelmedi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen!" diye bağırdı annem.

Ona cevap vermedim. Ağzımı açamayacak kadar kurumuş ve korkmuştum. Yalnız kalmak istiyordum ve muhtemelen bu, bu gece bu evin sınırları içerisinde asla gerçekleşmeyecek bir şeydi.

Gözümü açtığımda yanı başımda duran neden annem değil de birkaç haftadır tanıdığım bir adam oluyordu? Neden o adam bile ben gözlerimi açtıktan sonra beş dakika daha yanımda durmaya katlanamıyor, gidiyordu? İçine düştüğüm bu korku karadeliğinde beni aydınlatacak, bana ışık olacak babam neden lanet çenesini açmayacak olsa bile sikik bir koltukta oturamayacak kadar meşgul oluyor ve buna göz yumuyordu? Kalp krizi geçirmiş, komadan yeni çıkmış babanın hele, ne kadar acil ve önemli bir işi olabilirdi ki kızından başka!

Anlamıyordum, *algılayamıyordum*. Göğsümün bir kenarına sıkıştırdığım yalnız doğum günlerim geliyordu aklıma. Etrafı insanlarla çevriliyken nasıl yalnız kalabilirdi ki insan? Anne babamın değil de dadımın gittiği veli toplantıları zihnime düştü. Hangi mesleği seçeceğim belliydi; ama o meslek için yürüdüğüm yoldaki taşlar da yaşlar da umurlarında değildi.

Askıyı atıp annemin yanından bir hışımla çıkarak merdivenlere yöneldiğimde koridordaki masalardan birinin üzerindeki telefonumu fark edip elime aldım. Ne yapacağımı bilmiyordum, tek düşünebildiğim bu evin sınırları içerisinden kendimi bir an önce dışarı atabilmekti. Annem merdivenlerin başında dikilen ve önceden fark etmediğim iki koruma ya seslenirken mutfağa doluşan hizmetlileri gördüm, arkalarından kapıyı aralık bıraktılar. Bir yandan Aral'ın kapının yanında olduğunu fark ederken diğer yandan da hizmetlilerin kapı aralığından bizi izleyişine gülüyordum psikopatça. İyi eğlence çıkıyor muydu onlara bu evde her akşam, gerçekten? Aramızdaki bir iki metre mesafeden Aral, "Yakala," diye mırıldanarak metal bir şey attı kucağıma. Ellerimle yakaladığım şeyin arabamın anahtarları olduğunu anlamıştım. Dolaptan ayaklarıma olabilecek en muhtemel spor ayakkabıyı da alıp fırladığımda Aral kapıyı arkamdan kapatmaya hazırdı bile.

Spor ayakkabılarla birlikte garaja yöneldim, beklemeden kapıyı açıp arabanın içine atladım ve gaza bastım.

Nereye sürdüğümü bilmiyordum, çünkü ayaklarımda sadece ıslanmış ve kirlenmiş pofuduklar vardı.

Nereye sürdüğümü bilmiyordum, çünkü üzerimde korkunç anılar taşıyan bembeyaz bir elbise vardı.

Nereye sürdüğümü bilmiyordum, çünkü kolumdan söküp attığım infüzyonun geride bıraktığı iz acıyordu.

Nereye sürdüğümü bilmiyordum, çünkü Milas beni odamda bırakıp gitmişti.

Nereye sürdüğümü bilmiyordum, çünkü en çok ihtiyacım olduğu zamanda babam kızını birkaç kâğıt parçası ile değiş tokuş etmişti.

Nereye sürdüğümü bilmiyordum, çünkü annemin yıllar önce çöpe attığı insani duygularından birini kör bir kuyuda arayıp durmuştum bunca zaman: *empati yeteneğini*.

Yoktu, bir damla bile yoktu. Ne Alena Doran'a ne de kızına verebileceği bir şeyi vardı o kadının. Soyadına dünyaları kurban ederdi; ama kızına verebilecek hiçbir parçası yoktu.

Arabayı sahil kenarında rasgele bir yere çektim ve bir süre direksiyonun başında bekleyip arabaların geçişini izledim. Radyodan rasgele şarkılar çaldı, hiçbirini bilmesem de dinledim. Ardından evden aldığım spor ayakkabıları ayağıma geçirdim ve kapıyı çarpıp çıktım arabadan. Anahtarı da tekerleğin arasına bir yere bırakmıştım. Yanımda hiçbir şeyim yoktu.

Sadece telefonum vardı.

Çalılıkların arasından sahil şeridine yürüdüm ve banklardan birine oturdum. Etrafta kimse yoktu, saat geç olmuştu ve soğuktu.

Soğuk sanki beni bir hayaletmişim gibi delip geçiyordu yalnızca. Konaklamıyordu hücrelerimde, hatta onları da alıp götürüyordu rüzgârıyla. Beni parçalara ayırıyor, parçalarımdan acılarımı silip süpürüyor ve çırılçıplak bırakıyordu. Bu soğukta eğer yeterince kalırsam annemin karnına geri götürecekti beni, toprağa, denize ya da göğe.

Telefonumun ekranına baktım, şarjım azdı. Gecenin bu saatinde arayabileceğim kim vardı?

Kimse. Kimsen yok. Rehberinde saysan yüzlerce numara var; ama hangi birini arayabilirsin şu zamanında? Hangisi gelir alır seni, uzatır elini senin gibi bir yokluğa? Çok şey biriktirdin Alena; çok nefret biriktirdin, kavanozlarca intikam dizdin raflarına, ama dost biriktiremedin.

Gecenin şu saatinde arayabileceğin tek bir dost için bile aralık bırakamadın kapılarını. Sımsıkı örttün, yaklaşanı öldürdün.

Telefonu yanıma bıraktım, ellerimle yüzümü ovalayarak dirseklerimi dizlerime yasladım ve bir süre kendimi sıkıntı

Dişlerimi birbirine bastırırken gerçekten arayabileceğim tek bir kişi düşünmeye başladım, ama bu sorunun cevabını daha sormadan önce biliyordum.

Yakınlardan bir kahve kokusu gelmeye başladığında dumanının saçlarıma değdiğini hissederek kaldırdım başımı ve irkilerek geri çekildim. Yanımda bir el arabası durmuştu; önümde de kalın montlu ve bereli, kaba sakallı bir adam elinde kahve bardağıyla dikiliyordu.

"Korkuttum mu kızım?" diye sordu kocaman gözleriyle bana bakarak. Buz mavisiydi gözleri. Kirpikleri upuzundu ve yanakları kızarmıştı. Dedemin yaşlarındaydı.

Elindeki bardağa baktım, sıcak kahvenin kokusu bile ısıtmıştı içimi şimdiden.

"Bu saatte artık kimse kalmaz sahilde, eve gidiyordum ben de." Bardağı bana uzattı. "Sıcak bir şeylere ihtiyacın varmış gibi duruyor."

"Ben..." Daha önce böyle bir duruma hiç düşmemiştim, bu yüzden aşağılanmış gibi hissetmekten alıkoyamıyordum kendimi. "Yanımda hiç para yok."

Adamın kaşları çatıldı birden. "Eh kızım, ben senden para mı istedim şimdi? Alt tarafı karton bardakta biraz kahve. Al hadi, iç, için ısınır."

"Benim içimdeki kışı bir bardak kahve geçiremez." Başımı başka bir tarafa çevirirken elime tutuşturulan bardağı geri uzatmadım. Kucağımda tuttum soğuktan betona dönmüş parmakuçlarımı sıcaklığıyla sızlatırken.

Adam, yaşanmışlıklarının gülümsemesiyle midir bilinmez, el arabasının iki ucuna yaslarken ellerini, yavaşça geriındi ve seslice nefes verdi. "Senin içindeki kışı ben bilirim kızım. Yanardağa atsan kendini, eritemezsin o buzulları. Onun çaresi başka..."

Adam gıcırdayan tekerlekli el arabasını da alıp ortadan

kaybolurken kahveden bir yudum aldım. Şekerliydi, hazır toz kahvelerdendi ve tadı berbattı. Muhtemelen fazla kaloriliydi.

Sıcaktı ama. Sıcak olan bir şeyler de yalnızlıkla körüklenen soğuk gecelerde bulunması zor nimetlerdendi. Her türlüsü kabul edilebilirdi.

Küçükken anne ve babam sürekli meşgul olduklarında ya Aral'la uğraşır ve onu ağlatırdım ya da yeni alınan oyuncaklarımı kırıp daha yenilerini isterdim. Gelen dadı Aral'ı kandırıp susturur ve bana yeni oyuncaklar alınırdı; ama bu davranışlarımın altındaki neden hiçbir zaman sorgulanmazdı. Birine ihtiyacım vardı işte, birilerine. Çocukken, küçücükken, vücudumun tamamını kaplayan duygusal boşluk ben büyüdükçe küçülmüş; ama kalbime yön almış, böylelikle kalbimin tamamını kaplar olmuştu. Belki de bu yüzden hiç bir zaman hiç kimseyi sevememiştim. Bebeklerin doğdukları andan itibaren bir süre alması gereken anne sütü gibi, o temel güvenlik duygusunu hiçbir zaman hissedememiştim.

Kazanmayı istiyordum, kazanamayınca da oyuncaklarını kırıp yenilerini isteyen o küçük kız gibi ağlıyordum hâlâ.

Liseye başladığımda her sabah erkenden kalkıp işlerimi halleder ve okula giderdim. En güzel çanta benimdi, okul formasının en çok yakıştığı kızlardan biriydim. Saçlarım her zaman düzgün, bakımlı ve uzundu. Önünden geçtiğimde bana dibi düşmeyen erkek yoktu, grup ödevlerinde herkes her zaman benim eşim olmaya çalışırdı.

Uzun, kahverengi saçlı, kalın kaşları güzel yüzüne çok yakışan ve kâküllerini uzatmaya yeni başlamış bir kızla tanışmıştım o zamanlar. Bazen bize gelirdi; kitaplardan ve filmlerden bahseder, okuldaki olayların dedikodusunu yapardık. Bir dönem okula gelen sarışın bir çocuktan hoşlanmaya başladığım zamanlardı. Çocuğu önce ben kaptım, ya da kaptım sandım, ardından o geldi ve o çocuk kendini ta-

zamanın benim arkadaşıma verdi. Kendini ona vermekle kalmadı, arkadaşımı da benden ayırdı. Ben de ikisi hakkında dedikodular çıkardım. O kız ortama ne zaman girse yerin dibine girecek espriler yaptım. Çocuğun futbol kariyeriyle oynadım, neredeyse ayağını kırıyordum. Bunlara rağmen hiçbir zaman huzur bulamadım; çünkü geri istediğim şey arkadaşımdı, intikamın getireceği kazanma duygusu değil. O çocuğu aramıza sokan da bendim, başkası değildi.

Olanlardan sıkılıp başka bir okula geçtiğimde de koca bir kız grubunun arasına girip hepsini birbirine düşürmüşüm istemeden de olsa. Birileri çıkma teklifi edince ya aşağılıyor ya da cevapsız bırakıyordum; çünkü egom benden önce yürüyordu. Belki de verebilecek bir cevabım yoktu ve korkağın tekiydim. Bilmiyordum. Kalpler kırdığımı hatırlıyordum sadece.

"Bu yüzden mi bir şeyi gerçekten istediğimde vermiyorsun bana?" diye sordum gökyüzüne bakarak. Kahveyi bitirmiştim, elimde tuttuğum bardağın sıcaklığı da gitmişti artık. Boğazım acıyordu. Fısıldadım kendi kendime. "Böyle nasıl yaşar insan?"

İnsan böyle yaşamamalı da zaten.

Bir an kalkıp kayalıklara yürümeyi istedim. Milas'la burada karşılaşmıştık, o gün çok kötü bir şey yapmak ya da kendimi özgür bırakmak üzereydim... Bilmiyordum; ama o oradaydı ve benim keyfimi yerine getirmeyi başarmıştı. O oradaydı ve onu öpmüştüm. Naneli şekerinin tadı hâlâ ağzımdaydı. Üşüdüğüm için gitmeden önce bana kapüşonlusunu fırlatıp çıplak göğsüyle sahili terk etmişti.

Ellerimi kollarıma sarıp gözlerimi kapattım ve dolabıma astığım o kapüşonlunun yanında olmasını diledim, böylece onu bu iğrenç beyaz elbisenin üzerine geçirebilirdim.

Bir süre gözlerim kapalı durup geriye yaslanarak araba-

ma neden geri dönmediğimi düşündüm. Ardından kafamı banka yaslayarak telefonumu elime aldım ve Milan'ın adını aradım rehberimde. Belki biz onunla yeniden karşılaşmayacak olabilirdik; ama ben onu buraya çağırabilirdim. Hem ona olanları anlatırdım... O beni dinlerdi.

Numaranın üzerine tıkladım ve ekranı izlemeye başladım. Bir süre açmasını bekledim. Açmayınca ikinci defa aradım. Hiçbir şeyi iki defa yapmazdım; ama onu iki kere aradım ve açmadı. İkisinde de sonuna kadar çalmış ve kapanmıştı.

Dilimi ağzımın içinde gezdirdikten sonra rehberime isteksizce bakındım, iç sesimi yanıltmak istercesine. Bu saatte kimi arayabilirdim? Gerçekten de cevap aynıydı: hiç kimse.

Duygu'nun isminin üzerine geldiğimde elim numarasına öylece uzandı ve onu aradım. Ne yapıyordum ben? Üçüncü çalışta açmazsa kapatacaktım. *Bir... İki...*

"Alo, Alena?"

Bir anda sesini duydum, doğrulup boğazımı temizledim. "Duygu?"

"Efendim Alena?"

Dudağımı sertçe ısırdım. Ne halt yemeye aramıştım ben bu kızı şimdi? Ne diyecektim? "Seni mi aradım ben ya? Yanlış aramışım."

"Ha..." Durdu. "Peki, tamam. Kapatıyorum o zaman. İyi geceler."

"Bekle!"

Duraksadığını hissettim. Telefonu kulağından uzaklaştırdıysa da geri yaklaştırmıştı. "Sen... Ne yapıyorsun öyle? Arkadan sesler geliyor."

"Ah..." Bekledi ve gülmeye başladı. "Annem ve babamla sarma sarıyoruz, babam içine koyduğumuz pirinçli karışımı çiğ çiğ yediği için sürekli dayak yiyor." Kahkaha atarak telefonu uzaklaştırdı. "Baba! Yapma ama ya, arkadaşımla konuşu-"

Arkadan gülüşler geldi. Vücudum bir anda kesilmişti. Burkuç hışırtının ardından Duygu'nun yanlarından uzaklaştığını anlamış oldum. Sesi artık daha net geliyordu.

"Özür dilerim cidden, ailem laftan anlamıyor. Ne diyordun?"

Soğuktan sızlayan dudağımın kanadığını ağzıma gelen metalik tattan anladığımda dudağımı rahat bırakıp ona cevap verdim. "Yok, yok bir şey. Kapatıyorum ben."

"Sen neredesin?"

"Arkadaşlarla birlikteyiz işte. Her zamanki gibi."

"Beni yine şu oyun yüzünden mi aradın yoksa? Utanç verici bir şey mi söyleyeceksin?"

"Hayır? Ne? Hayır!" Suratımı buruşturdum. Öfkelenmişim. "Kapat şu telefonu Duygu. Sinir ediyorsun insanı!"

"Ne dedim ki ya şimdi?"

"Cidden dayanılmazsın. Kapatıyorum!"

Telefonu kapatıp çimenliğe attıktan sonra ellerimi yüzüme sertçe yapıştırdım ve öne eğilerek dirseklerimi de dizlerime yasladım. Onun ailesiyle eğlenerek sarma sardığı bir gecede ben bir sahil bankında, soğukta ve yapayalnız oturuyordum. Tanımadığım adamlar tarafından babamın sevgili şirketinin meseleleri yüzünden kaçırılalı çok olmamışın, saat kim bilir kaçı kaç geçiyordu ve üşüyordum. Üzerimde incecik, bembeyaz bir elbise vardı sadece.

Toplama çıkarma işlemi yapmak için doğru değildi bu vakit, özellikle de ıssız bir sahil kenarındayken. Düşüncelerine aldığın insanların hatıraları iyiydi, güzeldi de; ama ihtiyacın olduğu zaman yoklukları zulmediyordu göğüskafesinin içindeki bir avuçluk canı olan organa. Ellerimi yıkamak istiyordum. Hayır. Duş almak, suyun altında sabaha kadar erimek... Hayır. Ne kadar suyla çitilemem gerekiyordu tenimi, bu geceyi silmek için?

Kayalıkları her çarpışında eskiten dalgalar, benim anılarımı da eskitebilirler miydi? Kötü bir anıya sahip olmak, olayın en korkunç yanı değildi, o anıyı bir süre aklında taşıyacak olmaktı. O anı, sonrasında adım attığınız her yere peşinizden gelecekti.

Ben de anne ve babamla sarma sarıyor olabilirdim. Bir anda gözlerim dolduğunda düşüncelerimin kötüye gittiğini ve çok tehlikeli bir yolda olduğumu fark ettim, sonra ıslanan gözlerimi ellerimle kurulayarak ayağa kalktım ve yavaş adımlarla kayalıklara ilerledim.

Dördümüzün huzurla aynı odada birkaç dakikadan fazla oturması bile bir mucize olurdu. Annemin mutfağa girdiğini uzun süredir görmemiştim. Babam ise pirinçten nefret ederdi; yani spesifik olarak sarma sarmak bile, hiçbir şey olmasa dahi, ona oldukça uzak bir hayaldi.

Rüzgâr oldukça sert esiyordu, sert tokatları yüzüme bir bir çarparken uçuşan elbisemi elimde toplayıp dalgalara en yakın kayalığa çıktım ve elbisemin eteklerini serbest bıraktım. Annemin küçük Meryem Ana kolyesi oyununu çakar çakmaz Ege'yi evde bırakıp koşarak bu kayalıklara gelmiştim. O gün atsaydım kendimi, vazgeçseydim, ölseydim şuracıkta, bugünü de yaşamamış olurdum. Milas Adin bu şehre hiç gelmemiş olsa, ben de bugüne varamamış olurdum.

"Birini o andan çekip alman, onu kurtardığın anlamına gelmez," diye mırıldandım ellerimi kollarıma sürterken. "Bazen onu ucundan kaçacak gibi olduğu kafesine geri tıkmış olursun. Etrafına surlar inşa etmiş olursun. Kuşun kanadını koparıp tüylerini yolmuş olursun. Elinden tutmuş da bırakmış gibi olursun, Milas." Ellerimi indirip kollarımı kaldırdım hafifçe, rüzgârı daha derin hissedebilmek için. "Bak, yoksun."

Sena Şener, "Yalnızım"

Söyle, nedir yaşamak?
Yok sağlam dayanak.
Ne aşk anlar ne de şarap...

Etrafı o parıltılı dünyayla çevrili ve genel bakarsak yaşamsal hiçbir sıkıntısı olmayan şımarık bir sarışın olarak, beni bu kayalığın dibine getiren duyguları kendi ellerimle kurduğum darağacında bir bir asmak istiyordum. Buna rağmen, daha çok o duygular bir sandalye çekip beni darağacını kurarken izlemiş ve daha sonra da beni asmış gibi göründüler. Canımı sıkan ne kadar şey varsa hazırladığım nazıklara kendi ayaklarımla gelmiş, bir bir düşmüş gibiydim ben de.

Belki yaşlı bir meşedir.
Hayat, yalnız nüktedir...
Ne aşk haram ne de şarap.

Anne ve babam, biyolojik olarak hayatımda her ne kadar var olsalar da aklımın köşelerini meşgul edememişlerdi zaten. Aral gibi asileşmek yerine boyun eğip görmezden gelmek daha kolay gelmişti bana her zaman.

Her neyse bunlar... Ben yerimi bulamadım.
Derdimi hiç sormadın.
Al beni.

Bir kere denesem. Bir kere...

Yalnızım, ah çok yalnızım...

Sevemedin. Hiç sevmedin.
Sevemedin, bu rehası yüksek tohumu.
Al beni.

"Al beni," diye mırıldandım ayağımın birini boşluğa kaldırırken, bir yandan da aşağıdaki hırçın dalgalara bakıyordum.

"Yalnız, bu intihar girişimlerin için farklı mekânlar seçme vaktin gelmedi mi senin?"

Arkamdan gelen sesle şaşkınlık ve heyecandan dengem bir anda yok oldu ve kendimi geriye atıp sallanarak arkama dönerken dengemi zar zor buldum. Başımı kaldırıp rüzgârda dağılan saçlarımı geriye itelerken karşımdaki görüntünün gerçekliğini sorguluyordum tamamen. Şokla kafamı kaldırıp oralara bir yerlere zihnimden geçen mesajı iletebilmeyi düşündüm. *Ha, yani vazgeçmek yok diyorsun; ama hayatını da huzur yoluna sokamam?*

Milas Adin'in üzerinde koyu gri koşu kıyafetleri vardı ve saçları rüzgâr yüzünden dağılmıştı. Biraz hızlı nefes alıyordu, muhtemelen burada durmadan önce sahilde koştuğu içindi.

"Sen nereden çıktın?" Ellerimle saçlarımı kulaklarımın arkasına atarken arkamda dalgalanan denize baktım ve ardından ona döndüm. "Ayrıca yine saçmalıyorsun, intihar girişimi falan... Mizah tarzın tekrar ediyor Milas Adin, yeni şeyler bulman lazım."

Şaşkınlığımı belli etmemeye çalışıyordum; ama şiddetle esen rüzgâr ve dalgaların sesi yüzünden kendi nefes alışverişimi bile duyamıyordum. Elbisenin eteğini toplayıp önümdeki kayalıklara dikkat ederek, yanından geçtim. Aşağı atlayacağım sırada bana dönmeden eliyle kolumu yakaladı ve inmeme engel oldu. *Hep yanlış zamanlarda çıkıyorsun karşıma Adin, ya çek kurtar beni ve bırakma tuttuğun eli ya da gözünü kapa bütün yapacaklarıma.*

Kafasını çevirip gözlerini kısarak bana baktığında omuzlarımızın üzerinden göz göze geldik. Elleri sıcacıktı, kollarım ise o kadar üşümüştü ki tüylerim diken diken olmuştu. "Nereye gidiyorsun?"

"Eve," diye mırıldandım kolumu çekerken. "Nereye gideceğim başka?"

"Niye böyle çıktın dışarı?" Gözleriyle üzerimi işaret etti. "Bir şey mi oldu?"

"Aile işleri, seni ilgilendiren bir şey değil." Gözlerimi devirdim ve kayalıklardan sahil yoluna atlayıp çimenliğe yürüdüm. Hâlâ yaşıyorsa telefonumu geri istiyordum.

Milas'ın peşimden geldiğini biliyordum; ama ona aldırmadan eğilip telefonuma bakınmaya başladım. Bir yerden iletişim sesi geliyordu, yerini bir türlü saptayamıyordum.

Milas çalıların yanına eğilip ekranda annemin adı yanan telefonumu eline aldığında gözlerimi ona dikerek doğruldum. Telefonumu almak için yanına ilerliyordum ki bir anda şok olacağım bir şey yaptı ve aramayı cevaplayıp kulağına götürdü.

Durduğum yerde kaldım. Annemin aramasını mı cevaplamıştı o?

"Alena'nın şu an müsait olduğu pek söylenemez; ama mesajınızı ileteceğim," dedi Milas bir süre bekleyip hiçbir şey söylemeden annemi dinledikten sonra. Annemin telefonun diğer ucunda geçirdiği şoku buradan hissedebilmiştim. Hayır, oradan buraya kadar gönderdiği gergin sinyalleri bile algılayabilmişim o an. "Biz? Hiç, sahilde yürüyüşe çıkmıştık."

Ardından annem bir şey söyledi mi bilmiyordum, ama Milas birkaç saniye sonra telefonu kapatıp kucağıma attı. "Ne yaptın da kadını kızdırdın öyle?"

Dalga geçercesine saniyelik gülerek, "Eminim hak etmiştir," diye mırıldandım ve gözlerimi anlık büyültüp kafamı olumsuz anlamda salladım.

Bir süre karşımda dikilip elleri cebindeyken gözlerimin içine baktı. Kafasının içinde nelerin döndüğünü bilmiyordum, tahmin etmek de mümkün değildi zaten. Yağmur damlalarını büyültmüğünde ellerimi kollarıma sarıp hafifçe ovaladım. Milas'ın buz gibi suratı milim mimik göstermiyordu. "Benim için hava hoş, yağmurun altında ıslanıp donarak da ölebilirim; ama en azından daha güzel bir elbise giymiş olmayı dilerdim," diye mırıldanarak elbisemin etekleriyle oynadım. "Daha ne kadar burada dikilmeyi planlıyorsun acaba?"

"Arabanın anahtarları yok, yürüyerek mi geldin?"

Kaşlarımı kaldırarak hafifçe yan döndüm ve ileriye park ettiğim arabama baktım. "Hayır, arabayla geldim."

"Tamam o zaman, beni eve bırakabilirsin." Yanımdan geçerken koluyla omzumu hafifçe dürttü. "Nereye park etmiş?"

Milas Adin arabamla onu eve bırakmamı mı istiyordu? Hâlim olsaydı kahkahalarla gülerdim. "Motosikletinin üzerinden inmediğini zannediyordum."

"Motosikletimin üzerinde koşamam, değil mi?" Ellerini eşofmanının ceplerine sokmuştu. Yanımda yürürken yağmur hızlandı, böylece adımlarımı hızlandırıp daha kısa sürede arabaya ulaştım ve tekerleğin arasına elimi sokup anahtarları çıkardıktan sonra kapıları açıp sürücü koltuğuna bindim. Milas'ın ön taraftan dolanırken anahtarı burada bırakmamla ilgili homurdandığını duyabiliyordum.

Yanıma geçip kapıyı kapattığında gaza bastım ve tek hamlede caddeye çıktıktan sonra boş yollarda sürmeye başladım. "Evin nerede?"

Hafifçe öne eğildi. Ön camdan sahil şeridindeki evlere bakıyordu. Bir süre sonra, "Şurası," diye mırıldandı ve apartmanlardan birini işaret etti.

Neredeyse tükürüğümde boğulacaktım. Sahil kenarında

mu oturuyordu? İki dakikalık, gerçek anlamda iki dakikalık yol için mi arabama binmişti?

Apartman dört katlıydı ve koca bir yeşilliğin içindeydi. Koyu renkliydi, pencereler ve balkonlar boydan boya camdandı. Yaz aylarında sahilden geçerken ve keyifliyken bu binayı gördüğümü hatırlıyordum; ama üzerinde pek düşünmemiştim, şimdi ise içerisinde... Birinin... Yaşadığını öğreniyordum. Yani... *Hayatımdaki birinin.*

"Hoş yer," diye mırıldandım bahçenin önüne arabayı çektiğimde. Buradan giriş kapısını görebiliyordum.

Biran kafasını geriye atıp elini saçlarından geçirdi, birazdan söyleyeceği şeyi hâlâ sorguluyormuş gibi görünüyordu. "İçeri gelebilirsin, ama daha sonra sağ çıkabileceğini pek söyleyemem. Gerçi arabada yatmaktan iyidir, eve gitmek istiyor gibi görünmüyorsun bana." Üzerime baktı ve kapıyı açtı. Yağmurun kokusu içeri dolmuştu. "Yani üzerini bile değiştirmeden çıktığına göre..."

Söylediği şeye kaşlarımı kaldırdım. Şaşıracak vaktim yoktu, peşinden gitmek istiyordum ve o çoktan dışarı çıkmıştı bile.

Telefonumu alıp arabadan çıktıktan sonra peşinden ilerledim. İki dakikalık yolda bile sırılsıklam olmuştum. Apartman kapısının önüne geldiğimizde o şifreyi girip kapıyı açarken ben de söylediği şeyi düşünüyordum. "'Sağ çıkabileceğini pek söyleyemem,' derken ne demek istedin?"

Milas dört katlı lüks apartmanda merdivenlerden bir kat yukarı çıktı, soruma cevap vermeden yamuk bir gülüş attı ve anahtarla kapıyı açıp girmem için kenara çekildi. "Kendin bul."

Ona ters ters baktım. "Bak, zaten saçma salak iki gün geçirdim ve beynimin hoşafı çıktı, bir de senin şakalarını kaldıramam."

Omuz silkerken suratında değişik bir ifade vardı. Sanki

birazdan beklenmedik bir şey olacaktı ve sonuç her ne olursa olsun onun hoşuna gidecekti.

Çamur bulaşmış spor ayakkabılarımı kapıda çıkarıp içeri geçtiğimde yaptığım ilk şey kapının arkasındaki koridora ve diğer tarafa dikkatlice bakmak oldu. Milas kapıyı kapattığında kapıdan elektronik bir ses çıkmıştı; bizim evin eski havasında karşın, burası buram buram teknoloji kokuyordu.

"Ne var ya?" Etrafımda dönüp yan taraftaki mutfağı da kontrol ettikten sonra hiçbir şey olmadığına karar vermiştim ki Milas bir anda gözden kayboldu.

Mutfağın yanında salon olduğunu fark ettim ve içeri girip bir göz attım. Genel olarak gri ve kahverengi tonlarını sevdiğini söylemek mümkündü. Duvara sabitlenmiş televizyonun karşısında geniş bir köşe koltuk takımı vardı. Koltuk takımının arkası cam kaplıydı, neyse ki perdeler vardı; ama cam açık olduğundan uçuşuyorlardı. Balkonun yanındaki kısımda bir masa ve kitaplık vardı, kitaplıktaki kitaplar ve CD'ler daha çok süs gibi duruyordu. Milas Adin'in gerçek kitaplığı bu olamazdı.

Dönüp koridorun diğer ucuna ilerlerken boş bir oda, banyo ve kileri buldum. Sonunda aralık kapıyı tıklatarak kafamı içeri uzattığımda başından beri bilinçsizce aradığım yeri bulduğumu anlamıştım. Kıyafet dolabının bir kapağı açıktı ve Milas yatağının üzerine birkaç parça kıyafet atıyordu.

Bana dönmeden kapı açıldığında geldiğimi fark ettiğinden, "Duş alacak mısın?" diye sordu ve dönüp bir bakış attı. Bir anda sorduğu için bir şey söyleyememiştim; çünkü o sırada odanın büyük bir kısmını kaplayan raflardaki kitaplara bakıyordum. Ardından ona döndüm ve sorusuyla baş başa kaldım. "Alsan iyi olur," diye mırıldandı üzerimi süzerek.

Uzun zamandır ilk defa bu kadar pis hissediyordum. Beyaz elbisemin uçları kirlenmişti ve suratımdaki silik makyajdan

bahsedince bile tüylerim diken diken oluyordu. Ona bakıp kafamı sallarken, "Bana kıyafet verecek misin?" diye sordum.

"Chanel eteklerim yok, ama kapüşonluyla idare edersin diye düşünüyorum." Yatağın bir ucuna bıraktığı gri tonlarındaki kapüşonluyu ve eşofmanı gösterdi.

"Ha ha ha," diye homurdanarak ona göz devirdim, ama görmemişti bile.

"Göz devirdiğini hissedebiliyorum."

"O zaman suratıma bak bir de gör." Kafasını çevirdiğinde göz göze geldik. Kaşlarımı çatıp ters ters baktım, bir tepki vermediği için sinirlenip dil çıkararak önüme döndüm.

Kafasını olumsuz anlamda sallayarak güldü ve yanıma geldi. "Ben buradakinde olacağım." Odasındaki diğer kapıyı gösterdikten sonra koridoru işaret etti. "Sen banyodaki duşu kullanabilirsin. Havlu bıraktım."

Kafamı sallarken, "Sağ ol," diye mırıldandım.

Kafam davul gibiydi, Milas'ın evinde olduğumu idrak edemeyecek kadar ya da sahilde annemle telefonda konuştuğunu hatırlayıp kadını evde on yıl daha yaşlanmaktan alıkoyamayacak kadar... Sadece duş alıp burada bir koltukta uyusam yeterdi. Sabah nasıl olsa her şey eski hâline dönecekti. Annem, babamın olmayışına kızıp evden kaçtığıma ne kadar öfkelense de bunu babama yansıtacak biri değildi; ama muhtemelen beni yarın sabah o kahvaltı masasında isteyecekti.

Banyo temiz ve sadeydi. Kapıyı kapattıktan sonra kirlenmiş beyaz elbiseden kurtulup hâlâ üzerimde olan bütün takıları üzerine bıraktım ve sıcak suyun altına girdim. Her şey yok olup gitmişti bir anda. Sessizlik yeniden bütün hücrelerimi ele geçirmişti.

İlkokuldayken bir akşam odamda masamın üzerine yaydığım kitaplardan ödevlerimi yapıyordum. Aralık odamın kapısından babamın önemli bir toplantı için Yunan Adala-

n'na gitmesi gerektiğini anneme söylediğini hatırlamıştım. Okulların yaz tatiline girmesine birkaç hafta kalmıştı ve hafta sonu Aral'ın doğum günüydü. O akşam annem, yolculuk için bize de bilet almıştı ve hizmetçilerden biri odama gelip bavulumu hazırlamaya başlamıştı.

O zamanlar evde tek bir yardımcımız vardı ve ben doğduğumdan beri bizimleydi, saçlarını sürekli kızıla boyatan, orta boylu, kırklarında bir kadındı. Adını ve sımasını ben ne kadar anımsayamasam da onca seneye rağmen o gün anne kız gibi bavuluma neler koymamız gerektiğini oyun oynayarak tartıştığımızı hatırlıyordum, kahkahalarının kulaklarımda çınlıyordu hâlâ. Ertesi gün akşama doğru kumsalda koşuşturuyordum. Annem güneşlendiğinden Aral'la bana bakması için bir bakıcı tutmuştu, genç adamdı aynı zamanda bir cankurtarandı. Aksi yönlere koşuşturduğumuzda ikimizi de aynı anda yakalayabilmesi pek mümkün olmuyordu.

Genç bir kızın ellerinde deniz kabuklarıyla denizden çıktığını gördüğüm an kolluklarıma güvenip atlamıştım suya, gözlüğüm sayesinde kafamı suya sokunca aşağıdaki deniz kabuklarını görebiliyordum; ama kolluklarım yüzünden bir türlü uzanıp alamıyordum. Sorunu ortadan kaldırmak için kolluklarımı çıkarıp attığımda koca denize nefesimi tutarak daldığımı hatırlıyordum. Hiç korkmamıştım. Deniz kabuklarını bir bir toplarken bir saniye durup etrafıma bakındığımda anlamıştım: Denizin altında ses yoktu. Hiçbir şey yoktu. Şirket anlaşmazlıkları yüzünden salonun ortasında telefondaki adama bağıran babam yoktu, ödevlerimi bitirip kontrol etmesi için annemin peşinde ne zaman koşuştursam beni geçiştirmeye çalışırken suratına takındığını fark etmediğim o ifade ve homurdanışı yoktu. Aral anne ve babamın ilgisini ne zaman çekemese bağıra çağıra ağlardı ve ben de öfkele-

nip odama koşarak kapıyı çarpardım, suyun içinde bu sesle-rin hiçbiri yoktu. Hiçbir şey yoktu. *Kimse yoktu.*

Su rahatlatıyordu. Kafamın içi, suyun altında sessizleşiyordu. *Bunu keşfettiğimden beri su kenarlarında bulunurdu cesedim.*

Cankurtaran genç, suya girdiğimi hiç fark etmedi ve kol-luklarımı soran olmadı. Aral kumun üzerinde uyuyakaldı-ğı için her yeri kıpkırmızı olmuştu ve otel odasında yalnız kalınca mini dolapta bulduğumuz meyveli yoğurdu bütün vücuduna sıvayıp odayı mahvettiğimiz için annemden azar işitmiştik.

Markasını bilmediğim bitkisel şampuanı kafamdan aşağı döktükten sonra saçlarımda birkaç dakika boyunca köpürt-tüm, ardından durulayıp çıktım. Biraz acıkmıştım. Birkaç lokma bir şey atsam ağzıma ve uyusam, başka bir şey iste-mezdim herhalde bugünden.

Saçlarımı kurulayıp havluyu sardığım vücudumdan çe-kerken Milas'ın verdiği kıyafetleri yatağın üzerinden alıp buraya getirmediğimi fark etmem kısa sürmüştü. Kafam neredeydi ki? Şimdi havluyla sarınıp odasına gitsem bir şey teklif etmiğimi falan düşünmezdi, değil mi?

Havluyu düzgünce kollarımın altından vücuduma sarıp kapıyı aralayarak kafamı çıkardım. Ona seslenip rica etsem belki getirirdi; ama onun da duşta olduğunu su sesinden an-layabiliyordum. Kıyafetleri hızlıca alıp geri dönebilirdim.

Su sesine odaklanmış bir hâlde hızlı adımlarla ilerleyip odasının aralık kapısını ittirdim. Kafamı önüme çevirirken yatağa kararlıca ilerleyen adımlarım, yatağın üzerinde ve kı-yafetlerin yanına uzanmış şeyi gördüğüm an şiddetle durdu. Boğazımdan kaçan çığlıkla birkaç adım geri gidip kapıya koşturdum, ayağım kaydığında omzumu çekmeceliğe çarp-tım ve içlice inledim. "*MİLAS!*"

Ben derin nefeslerle onun gerçekliğini sorgularken su sesi

kesildi ve Milas üzerine hızlıca bornoz geçirmiş olmalıydı ki saçlarından hâlâ şakır şakır sular akarken aralık kapıdan çıkageldi. O da şaşkın görünüyordu, ama benim az önce yaşadığım şeyin yanından bile geçemezdi.

Ağzı açılınca içeri göçen yanaklarını bir o tarafa bir de bana çevirdi ve nefes nefese, "Ne?" diye sordu. "Ne oldu?"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak yaslandığım duvardan doğruldum ve titreyen elimin biriyle havluyu tutarken diğeriyle yatağının üzerini gösterdim. "*BU NE?*"

Yatağa baktı yeniden, ardından ifadesi rahatladı ve kafasını bir an yere eğerek gamzesini çıkaracak kadar yumuşak gülümseyip bana döndü. "Ne olmuş?"

"İnsan evine davet ettiği kişiye iki metrelik pitbull köpeği olduğunu söylemez mi Milas?"

Kahkaha attı. Ben hâlâ acıyan omzumu ovalarken bana bakıp bir kahkaha daha attı ve yatağına yürüyüp bir dizini yatağın üzerine çıkardı. Sonra uzanıp, oturmuş ve dilini dışarı çıkarmış bir hâlde öylece etrafa bakan köpeğini sevmeye başladı. "Kimi korkuttun sen oğlum? Ha? Kimi korkuttun sen?"

Kaşlarımı çatarak derin nefesler eşliğinde ikisine bakarken ifadem yavaş yavaş yumuşamaya başlamıştı, ama omzumun acısı devam ediyordu. Demek ki eve girerken bu detaydan bahsediyordu. "Pitbull cinsi köpeklerin kışkırtılmadığı sürece zararsız olduğunu biliyorum, köpeklerden korkmuyorum da; ama ben böyle fark etmeden önce sen söylesen hiç fena olmazdı. Kalbim çıktı." Köpeğini severken beni dinliyor ve gülüyordu. O şerefsiz de iyice kıvamı gelmiş, ayaklanmıştı. "Kalbim çıktı diyorum, kalbim! Ne gülüyorsun!"

Hâlâ köpeğiyle oynaşıyorken bir bakış attı. "Kırılmasından iyidir."

Kaşlarım tekrar çatıldı ve bağırırken kaldırdığım elimi geri çekip kollarımı birbirine sardım. Bir an çok savunmasız hissetmiştim, ona bunu söylediğim anı hatırlamıştım çünkü.

Beni evimden almayı teklif ettiğinde Jenga oynunda taşı düşürdüğü için Duygu'yu öpeceğine bozularak tavır almış, *"Duygu'yu al sen evinden sabah, biliyorsundur adresini,"* demiştim. *"Hem öpmeye zemin hazırlamış olursun. Onun gibi kızlar bu hareketlerden hoşlanır."*

"Sen?" diye sormuştu. *"Sen neden hoşlanmıyorsun?"*

"Kalbimi kırasın diye mi?"

Kafamı sallayarak gözümün önünde canlanan anıdan sıyrıldım. "Adı ne?" diye sordum köpeğine bakarak. Gerçekten büyüktü, suratı çok sert görünüyordu ve kahverengiydi.

Doğrulmuştu. Bana bir bakış atıp, "Dizel," dedi.

Boğazımdan bir kahkaha istemsizce koptu. "Ne? Dizel mi?"

"Dizel benzinli esprisi yapacaksan..."

"Yok yok, hayır... Aklımdan geçmedi değil ama..." Ellerimi olumsuz anlamda sallayarak yüzümü sıvazladım. Dizel güzel isimdi; ama ilk duyduğunda insanın aklına kelime anlamı geliyordu işte.

Aynı odanın içinde havlularla sırılsıklam dikildiğimizi, dışarıda kopan şimşek loş odayı tamamen aydınlattığında ancak fark edebilmiştim. Bornozunu çok gevşek bağlamıştı, önü karnına kadar açıktaydı ve dövmeleri görünüyordu. Göğsüne baktığımı fark ettiğinde gözlerimi yakalayıp tek kaşını kaldırdı.

Yutkunup kendime gelerek, "Her neyse... Şunları unutmuşum, almaya gelmiştim," diye homurdanarak kıyafetleri aldığım gibi odanın kapısına ilerledim ve arkama bile bakmadan banyoya döndüm.

Eşofman tahmin ettiğimden daha büyük gelmişti, ama giydiğim elbiselerden daha uzun olan kapüşonluyu üzerime

geçirdikten sonra bana bol gelen kıyafetlerin üzerinde aynı bir güzel durduğunu fark etmiştim. Aslında hoşuma gitmişti. Bir kere, inanılmaz rahattı. İkinci olarak da pijamalarım bile beni bu kadar sıcak tutmuyordu. Hele çorapları eşofmanın altından dizlerime kadar çekebilmiştim.

Açtığım ilk çekmecede fön makinesi ve başka birkaç şey daha olduğunu gördüm, aradığım şey bir tarak ve iki tanesi orada öylece duruyordu. Saçlarımı taradıktan sonra rahatsız olabileceğini düşünerek tarağın topladığı saçlarımı çöpe attım, tarağı yıkayıp kuruladım ve yerine bıraktım. Banyonun kapısını açtığımda mutfaktan sesler geliyordu. Koridorda yürürken Dizel yanımdan geçip gittiğinde elimi uzatıp sevmekle sevmemek arasında kaldım; ama kafasını çevirip bana sert bir bakış attıktan sonra kıvırta kıvırta salona ilerledi. Milas onu oğlum diye sevdiğinden erkek olduğunu biliyordum. Kahverengi tüyleri aşırı yumuşak görünüyordu ve çok güzel bir köpekti; ama sokakta görsem yolumu istemsizce değiştirebileceğim kadar sert bir suratı vardı. Milas'a benziyordu; o da boş bakardı, suratından hiçbir şey okuyamazdınız. Tencere kapak birbirini bulmuştu işte.

Milas'ı dolaptan bir şeyler çıkarırken gördüğümde takıldığım ilk şey fırının üzerinde yazan dijital saat oldu: Saat gecenin ikisiydi. O kadar olmuş muydu cidden?

"Ne yapıyorsun?" diye sordum tezgâhın üzerindeki tam buğdaylı dilim ekmek poşetini fark ettiğimde. Sandviç hazırladığını bariz bir şekilde görebiliyordum.

"Karnın gurulduyor." Ekmek paketini gösterdi. "Tam buğdaylı ekmekle hazırlıyorum sandviçi."

"Karnım falan guruldamıyor," diye mırıldandım.

Karnım guruldadı.

Midemden gelen sesle hayretler içerisinde eğilip karnıma bakarken Milas da burnundan seslice nefes vererek gülmüş

Şaşkınlıkla kafamı kaldırıp yanına yürüdüm ve karnımı mutfağa yaslayıp yüzüne baktım; ama bana dönmedi. "Aç değilim dedim!"

"Inadaşma. Annenle tartışıp kaçırıldığın elbisenle evi terk edecek kadar öfkelendiysen, dünden beri ağzına bir lokma koymamışsındır." Dalga geçiyordu. "Hoş, normal bir günde de bir şeyler yediğin söylenemez."

"Yemek yiyorum ben."

"Metafor olarak mı?" Yanımdan geçip dolaba yöneldi ve bir şişe çıkardı, ağzına kadar yeşil bir sıvıyla doluydu. "Hani ağzına koyarsın yemeği, ağzındadır; ama çiğneyip midene gitmesine izin vermezsin..."

Kollarımı göğsümde bağlayıp seslice nefes verdim. "Dalga geçme."

Sandviçi hazırladığı tabağı geniş mutfağın ortasındaki mutfağa koyup siyah bar sandalyesini çektiğinde, "Otur," dedi mekanik bir ses tonuyla.

Oturur musun, diyerek tekrar etmesini bekledim.

Durdu. Seslice nefes verdi. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve kafasını eğerek tekrar etti. "Oturur musun, Alena?"

"Oturur musun lütfen, Alena?"

Kaşları anında çatıldı ve işaretparmağıyla masayı gösterdi. "Otur oturuyorsan, oturmuyorsan da nerede yediğin önemli değil. Sakın, 'Yemeyeceğim,' deme, sen yemezsen ben zorla yediririm."

Bir an tekrar reddedecektim ki suratındaki ifadenin ne kadar ciddi olduğunu fark ettim. Yorgun görünüyordu, gecenin bir yarısıydı ve beni evine almıştı.

Derin bir nefes aldım ve sandalyeye oturup önümdeki tabağı inceledim. Ekmeği kaldırıp içine baktığımda birlikte güzel gidecek beş altı çeşit kahvaltılık olduğunu gördüm,

hiçbiri sevmediğim bir şey değildi. Peçeteyle sandviçi kurutduktan sonra parmaklarımın yardımıyla düzgünce tuttum ve bir ısırık aldım.

"O ısırıklarla sabaha anca bitirirsin," diyerek dalga geçti Milas, yine, yeniden. Dolaptan çıkardığı şişenin içindeki suyu vidan bir bardağa koymuş ve önüme bıraktıktan sonra karşıma geçip oturmuştu.

Ağzımdakileri hızlıca çiğneyip yutmuktan sonra sandviçi tabağa bıraktım ve bardağa uzanıp içeceği kokladım. "Bu şey içecek miydi?" Pek bir şey kokmuyordu; portakal, elma ve zencefil tadı baskındı, bu yüzden yeşil şeyin ne olduğunu anlayamamıştım. "Ne var bunun içinde?"

Kaşlarını kaldırdı. "Onu ne sen sor ne ben söyleyeyim."

"Ne var ya?" Tekrar kokladım. "Yeşil olan ne?"

"İç bir," dedi dudaklarını birbirine bastırarak. "Bir tadına bak, beğenmezsen içmezsin. Çok sağlıklı bir şey."

Gözlerimi ondan çekmeden bir süre ifadesini yokladım. Ardından nefesimi tutarak bir yudum aldım ve geri çekilip anlamaya çalıştım. İçinde ne olduğunu çözmeye çalışırken gözlerim etrafta geziniyordu. Gerçekten hiçbir şey anlamamıştım. Aşırı homojendi, içine kattığı her şeyi saatlerce mikserden geçirdiğine yemin edebilirdim. "Karışık meyve suyu gibi, ama... Başka şeyler de var."

Gülerken elleriyle yüzünü sıvazladı ve nemli saçlarından parmaklarını geçirerek çenesiyle devam etmemi işaret etti. Bir yudum daha aldıktan sonra tadının sandviçle iyi gittiğine karar verip sandviçe geri dönmüştüm; ama Milas haklıydı, çok küçük ısırıyordum ve bu yüzden yarısına bile gelememiştim.

Yeşil içecekten birkaç küçük yudum alırken Milas'la göz göze geldim, birkaç dakikadır mutfak camından dışarıyı seyrediyordu. Yağmur ritmik seslerle cama düşüyordu ve sesleri mutfakta yankılanıyordu.

"Sormayacak mısın?" diye sordum en sonunda, derin bir nefes aldıktan sonra ellerimi onun gibi masada birleştirdim. "Ne olduğunu?"

Enseşini kaşıdıktan sonra bana döndü ve ifadesiz suratını gözler önüne serdi. "Ne oldu?" Tek seferde sormuştu, sanki sabahtan beri bunu yapmak istiyordu ve ben yolunu açınca da bir kerede sorup kurtulmak istemişti.

Seslice nefes aldım ve omuz silktim. "Hiçbir şey. Hiçbir şey olmadı."

"Nasıl yani?" Kafasını eğmiş, gözleriyle dik dik bakıyordu.

Yutkundum. "Arabadayken dört tane tır etrafımızı sardıktan sonra önümüzdeki arka kasayı açtı ve arkadaki de arabaya arkadan yaklaşarak bizi içeri girmeye zorladı. Sekreter kriz geçirirken Şoför de tırın içine sürmek zorunda kaldı. Kapıları açıp bizi çıkardılar, bayıltılar. Gözlerimi açtığımda bir odadaydım ve kapıda adamlar vardı."

Kaşlarını çattı, yüz ifademi inceliyordu. Devam ettim. "Bir süre sonra gelip beni çıkardılar ve aşağı indirdiler. Alparslan diye bir adam bir şeyler söyleyip durdu, toplantıya girmemem için kaçırmışlar." Bu sefer benim de kaşlarım çatılmıştı hatırladığım bir detay yüzünden.

"Ne?" Öne eğildi. "Ne hatırladın?"

Dudaklarımın üzerinden dilimi geçirip nemlendirdim. "Normalde biraz zaman geçtikten sonra beni bırakacaklarından bahsediyorlardı; ama adamla görüşmeye biri geldi, sonra apar topar beni evin sokağının başına bırakıp kaçtılar. Sonrasını biliyorsun zaten, eve koştum." Kollarına koştum. O anın verdiği adrenalinle öyle yapmıştım, şimdi düşünmesi kadar utanç vericiydi. Resmen çocuğun üzerine atlamıştım ahtapot gibi onu sararak.

Ayrıca Dürdane Teyze de atlanılacak gibi bir detay değildi, ama...

"Hepsi bu mu?" Geri çekildi. "Toplantı yüzünden mi?"

Kafamı salladım ve sandviçi tekrar elime alıp ısırdım.

"Polise gidecek misiniz?"

"Muhtemelen şirket içi bir olay olduğu için babam polisi işin içine karıştırmak istemeyecek. Daha önce de böyle şeyler olmuştu." Birkaç yıl önce okul çıkışımıza gelen takım elbiseli adamları hatırladım. "Ben ortaokuldayken Aral'la aynı okula gidiyorduk. Bir keresinde çıkışta bizi almaya gelen şoförümüzü aynı yerde bulamadık, onun yerine iki siyah parlak araba ve takım elbiseli adamlar vardı. Beyaz saçlı bir kadın gelip bizi lunaparka götürmek istediğinden, babamızın arkadaşı olduğundan ve şoförümüzün bugün babamın işleriyle çok meşgul olduğu için gelemediğinden bahsetmişti. Önce ona inanmadık, ama daha sonra babamla bir iş yemeğinde gülerek el sıkışırken çekildikleri fotoğrafları gösterince arabaya binmek zorunda kaldık. Hem biz binmesek adamlar bizi zorla bindirecekmiş gibi bakıyordu." İçecekten bir yudum aldım ve boğazımı temizledim. "Her neyse, bizi gerçekten lunaparka götürdü. Aral'la iyi eğlendik, yemek yedik, sonunda bizi eve bıraktı. Anne ve babamızı ilk defa o gün evin bahçesinde endişeyle bizi beklerken görmüştük, hoşumuza da gitmişti. Bizi apar topar eve yolladılar ve büyükler dışarıda konuştu; ama ben anlamışım, bizi kolayca alabileceklerine dair gözdağı vermişlerdi."

Milas geriye yaslanırken ellerini saçlarından geçirdi ve yüzünü sıvazladı. "Ne yani, bu kadar mı? Olayın üzerine gitmediler mi?"

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Babam bir ay eve gelmedi. Annem şirketin sıkıntıda olduğunu söyleyip sürekli sorduğumuz için bize kızmıştı; ama sonra işler normale döndü. O kadını ilk ve son görüşümdü."

Milas dirseklerini masaya yaslayıp seslice nefes verdi ve elleriyle gözlerini ovaladı.

"Uykun geldiyse uyu, ben koltukta yatarım."

Elleriní yüzünden çekip dik dik baktı. "Uykum falan yok." Sandviçe bir bakış attı. "O bitecek."

"Ama çok büyük," diyerek tabağı kaldırdım. "Bak, yiyebileceğim kadarını yedim."

"Yarısı bile bitmemiş." Tabağı önüme indirdi. "O tabak bitecek."

"Bir ısırık daha alırsam kusarım." Dik dik gözlerine baktım. Gerçekten biraz daha yersem kusacaktım.

Birkaç saniye boyunca ifadesini koruyarak gözlerime baktı ve itirazını sürdürdü, ardından vazgeçip tabağı önümden aldı; ama bu sefer de yarısı duran yeşil içeceği önüme itti. "O zaman şunu bitir."

İştahla sırıttım. "Bak, bunu bitiririm işte."

Yanımdan tabakla geçip giderken dalga geçercesine güldü, "O rezil şeyi ilk denemede sevdiğine inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Ne var ya içinde?" Kalan yarısını içtikten sonra dibinde kalan kısma bakarak bardağı elimde salladım. "Ne bu? Ispanak mı?"

Kafasını salladı.

Yüzüm ekşidi, ıspanaktan nefret ederdim. "Başka ne var?"

"Bir gün gösteririm."

Suratımı buruşturup bardağa bakarken önüme döndüm. Keşke cevap vermeseydi, artık elimdeki şeyin içinde çiğ ıspanak olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım.

Bir yudum daha alacağım sırada burnuma gelen ıspanak kokusuyla midem bulandı ve bardağı tezgâha sertçe bırakıp mutfaktan bir çırpıda ayrıldım. Banyonun ışığını yakıp kapıyı kapatarak kilitlediğim sırada Milas mutfaktan bana seslenmiyordu. Midemdekilerin yukarı tırmandığını ve öğüreceğimi anladığım an musluğu sonuna kadar açıp suyun se-

sinin benimkini bastırmasını umdum ve klozeti açıp önünde diz çöktüğüm gibi midemde ne varsa dışarı çıkardım.

Gözlerim patlayacakmış gibi hissettirmişti, boğazım kaşınıyordu.

"Alena!" Milas kapıdaydı, vurup duruyordu. "Ne oldu? Kusuyor musun? Alena, aç şu kapıyı!"

"Zorlamasana be kilidi! Girmeni istesem kilitlemezdim." His tekrar geldiğinde kafamı hızlıca tekrar eğip çıkanları boşalttım. Oturduğum yerde başım döndüğünden lavaboya tutunmak zorunda kalmıştım.

Milas kapıyı kıracak gibi zorlarken zilin çaldığını duydum ve derin bir nefes alarak gitmesini bekledim. Ardından daha fazla kusmayacağımı anladım, kalkıp sifonu çektim ve ağzımı çalkalayıp ellerimi yıkadıktan sonra kilidi açarak banyodan çıktım. Ispanağın midemi nasıl bu kadar bulandırmış olabileceğini düşünüyor, bir yandan da Milas'ı kusmadığıma inandırabilmenin bir yolunu arıyordum; ama imkânsız gibiydi. Sandviçin kalanını da yedirmeye çalışmasından korkuyordum.

Banyonun ışığını kapatırken Dizel'in salonda havladığını duydum, açık pencereden kollarını sarkıtmış, aşağı bakıyordu. Milas kapı eşiğinin önündeydi, ama kapıyı henüz açmamıştı. Yanına doğru ilerlerken, "Ne oldu?" diye sordum ve nereye baktığına baktım. Kapının yanında dijital bir ekran vardı, aşağıda kimin olduğunu gösteren kameraya bağlıydı; ama ekran karanlıktı ve bir şey göstermiyordu.

"Kim gelmiş?" Kaşlarımı çattım.

"Biri kameranın açısını engelliyor," diye mırıldandı gergin sesiyle geri çekilirken. Dizel'e baktı ve ardından bana döndü. "Alena, sakın soru sorma. Sonra konuşuruz. Odama gidip kapıyı kilitle."

"Ne?" Söyledikleri kanımı kaynatırken yüzünde şaka

yapmadığını belirten herhangi bir ifade aradım, ama yoktu. Omzunun üzerinden odasının aralık kapısına baktıktan sonra, "Odama geç, banyodaki eşyalarını da al ve ses çıkarma," diye mırıldandı. "Sadece yap, tamam mı? Sonra konuşuruz."

Gözlerindeki ifade o kadar ciddi, emin ve korkunçtu ki ona cevap verebilecek gibi değildim. Ağzım mühürlenmişti sanki. Dediğini yapacaktım. Onu ilk defa böyle görüyordum ve aşağıda kimin veya kimlerin olduğunu bilmiyordum. Gelen her kimse, Milas'ın beni neden ondan gizlemeye çalıştığını da anlamamıştım; ama nasıl olsa sormak için daha sonra fırsat bulacaktım.

Dönüp odasına doğru bir adım attığım sırada kenardaki küçük masanın üzerinde duran telefon titreşmeye başladı. Bu telefonu tanıyordum, onundu. Önce göz göze geldik, ikimiz de hiçbir şey yapmadık; ardından kafalarımız aynı anda ekrana döndü.

Sabra.

Bu an bekleniyormuş gibi kapı aniden yumruklanmaya başladı.

Milas Adin'in yüzünde karmakarışık bir ifade vardı. Gelen her kimse tahmin ettiğinden ve benim onun evinde olduğumu saklamak istediğinden arka odaları işaret edip gerildiğini düşündüm; bu yüzden bir adımım geri giderken sendeledim. Hayattaki rolümü çok çabuk unutuyordum, özellikle de yanındayken zaman algısını kaybettiğim insanlarlayken. Sayıları da öyle azdı ki ne zaman aynı şey olsa, üzerinden aylar geçmişse de üzerime çöken hüznü kolay kolay sindiremiyordum.

Daha sonra birkaç adım geriye gittiğimde ve çalan telefon sonunda sustuğunda seslice nefes vererek çattığı kaşlarını elleriyle ovaladığını gördüm. Bu, aynı değildi. Gelen kişiyi tahmin etmekten ziyade, edememek; benim içeride ol-

duğunu saklamak yerine gelen kim ise benim onu görmemi istememesiydi asıl sebebi.

Kapının ardından bir kız hıçkırığı duyuldu ve tanıdık bir erkek sesinin homurdanışı kulaklarımıza çarptı. Milas'ın suratındaki gergin ifade bütünüyle kayboldu ve omuzları çökerken bana dönüp gelmemi işaret etti çenesiyle. Yatak odasının kapısının önündeydim.

"Hangi akıllının fikriydi?" diye homurdanarak açtı kapıyı. Kapının arkasında olduğumdan, önce sesleri duydum.

"Sabahın dördüne göre fazla huysuzsun, Milas Adin." Zeynep, topukluları elinde, çıplak ayaklarıyla sallana sallana içeri girerken kafamı kapıdan uzatıp Han ve Tamay'ın, Zeynep'in arkasından gözlerini devirdiğini gördüm.

Milas duvara omzunu yaslayıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Sabahın dördünde evimi bastığınız için olabilir mi?"

Han, "Biz hep sabahın dördünde evini basıyoruz," diyerek Milas'a cevap verirken beni fark eden ilk kişi oldu. Gözleri hafifçe açıldı ve el salladı. "Ha? Alena da buradaymış."

Ona hafifçe el sallarken kapının arkasından çıkıyordum ki Zeynep bir anda yere eğilip koltuk altlarında beni aramaya başladı. "Nerede? Nerede Alena?"

Han'ın arkasından giren Tamay, içeri geçmeden önce Milas'la aramda gözlerini gezdirdi ve salona geçen Han ve Zeynep'i işaretparmağıyla gösterdi. "Teknik olarak dün akşamın onundan beri içiyorlar, o yüzden beyin loblarından biri çökmüş olabilir. Hayvanı insandan ayıran ne varsa onu geri kazanana kadar üç maymunu oynamak şart."

Tamay arkasından kapıyı kapatırken Milas elini uzatıp hafifçe sırıtarak omzuna vurdu. "Sonunda bir insan evladı. Siz içeri geçin, ben kahveleri alıp geliyorum."

Milas mutfağa ilerlerken Tamay bana dönmüş, sırıtıyordu. "N'aber Alena? Seni ikinci görüşümüz ve son olmayacak gibi geliyor."

Hafifçe sırıtıp donuk suratıma geri döndüm. Bu çocuk zenkinli mi davranıyordu yoksa doğal hâli miydi, çözemiyordum. "Arkadaşı olduğumu söylemiştim."

Tamay mutfak kapısına bir bakış atıp bana bir adım yaklaştı ve ses tonunu alçaltı. "Sana bir sır vereyim mi, Alena? Milas, bizimkiler dışında hiçbir kızla öylece arkadaş olmaz."

Gergin bir hâlde ellerimi ceplerime soktum. "Niye? Kurulumunu öyle mi yapmış annesiyle babası?"

Tamay güldü. "Cık," dedi sakin bir tonla. "Tüm hikâyeyi öğrenene kadar yanında kalırsan anlarsın." Dönüp salona geçeceği bir adımı attığı sırada karışmış aklımın durumunu yansıtmamaya çalışıyordum. Yüzümü biraz eğip kaşlarımı çatmıştım ki Tamay tekrar dönüp herkesin duyabileceği bir ses seviyesinde, "Ha, bu arada," diye seslendi. "Üzerindekiler yakışmış."

Mutfaktan bir şeyin düşme sesi geldiğinde Tamay'ın son söylediklerıyle kasteımeye çalıştığı şeyi anlamaya çalışıyordum. Tamay mutfak kapısına bir bakış atıp gülerek salona geçerken Dizel'in ismini sesleniyordu bu sefer. Dizel onu tanımış gibi üzerine atlarken Tamay diz çöktü ve köpeğin dili Tamay'ın yüzünü keşfe çıktı. Eylül burada olsa kusar, İnci de köpeğin aşılarının tam olduğunu gösteren karnesini görene kadar hayvanla aynı odaya girmezdi. Yamaç köpeklere bayılırdı, onun da pug cinsi köpeği vardı. Hava güzel olduğunda kampüse getirir, kız düşürürdü. *Domuz.*

Tamay'ın sözlerinden sonra üzerimdekilerle direkt salona geçmek bir külfet gibi gelmeye başlamıştı, o yüzden dudağını kanatacak kadar sertçe dişleyerek yavaş adımlarla mutfağa yürüdüm. Milas kahve makinesinin başındaydı, ezgiha yaslanmıştı ve kollarını göğsünde birleştirmişti. Düşünceli görünüyordu. Beni fark ettiğinde, "Ben de kahve," diye mırıldandım kahve makinesine bir bakış atarak.

Milas ne dediğimi duymamış gibi hızlı adımlarla üzerime yürümeye başlayınca kaşlarım kalktı. Tezgâhla kendisinin arasında beni sıkıştıracak kadar yaklaştı, belimin tezgâha değmesiyle durdum.

O kadar gerilmiştim ki duygularımı saklama becerilerimi bir anda kaybettim. Ellerim havada, boynuma yakın bir yerdeydi. Gözlerimi yavaşça sağa ve sola çevirdikten sonra yüzüne baktım.

Ellerime baktı, ardından dudaklarıma değen gözleri gözlerime çıktı. Bir anda elini yüzüme yaklaştırmıştı. İşaret parmağının tersini alt dudağıma sürdüğünde vücudumdaki bütün tüylerin ayaklandığını hissettim, bir anlığına gözlerimi nereye asılı bırakacağımı bile şaşırmıştım. Eli yüzümden inerken parmağındaki kan parıldıyordu. Dudağımı dişlerken gerçekten kanatmıştım.

Milas elindeki kanı parmaklarını birbirine sürterek yok ederken bana bir bakış attı. "Seni bu kadar geren ne?"

"Beni geren bir şey yok."

"Yalan söylediğinde anlayabiliyorum." Ellerini kalçalarımın yanından tezgâha yasladı, üzerime hafifçe eğildikten sonra çenesiyle gözlerimi işaret etti. "O boş mavilikler, karşındakini aptal yerine koymak istediğini bağırıyorlar resmen. Duygularını saklayamıyorsun."

"Kimseyi aptal yerine koyduğum yok." Ellerimi ellerinin yanına, tezgâha koyarak tutundum.

"O yüzden mi her seferinde kolayca yalan söyleyebiliyorsun?"

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum." İçeriden alt dudağımı dişledim, ama bu sefer kanatmadan dişlerimi çekebilmiştim. "Ayrıca gerilsem haksız da sayılmam. Zil çaldığında gelenleri göremedin diye beni içeri yollaman da neydi? Misafirlerine böyle mi davranıyorsun?"

"Evime misafir kabul etmem."

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Resmen hazırlıksız yakalanmıştım. Acaba ailesinden birinin geldiğini düşündüğümden mi beni göstermek istememişti? "Neyse ne. Beni saklamak istiyorsan evine hiç sokmamalıydın."

Yanımdaki kolunu çekip kapıya yöneldim. Milas Adin'le yapabileceğiniz herhangi bir konuşmanın insanın tansiyonunu çıkarmama ihtimali, İskoçya topraklarının İngiltere'dekilerle coğrafi olarak yeniden birleşme ihtimalinden bile düşüktü.

Birkaç adımda kolumu yakaladığında beni kolayca geri çekti ve tezgâhla arasına tekrar aldı. Yeşillikleri koyulaşmıştı. "Bitti dedim mi?"

Kaşlarım havalandı. "Hadi ya? Konuşmanın ne zaman biteceğine ne zamandan beri sen karar veriyorsun?"

"Alena..." Sinirlendiğini görebiliyordum. "Derdin ne senin?"

"Ne derdim olacakmış benim?" Çenemi kaldırıp dikleterek gözlerinin içine baktım. Biraz fazla yaklaşmıştım, göz kapaklarına bir bir dizilmiş kirpiklerinin altındaki yeşilliklerin içinde yer alan karadeliği çok net görebiliyordum; duygularına göre gözlerinin önündeki perdede kukla oynuyordu resmen.

Bakışlarımız aynı anda dudaklarımıza kaydığında göğsümden mideme doğru bir ağrı hissettim. *Yine başlıyoruz...*

Milas bir anda geri çekilip, "Kahve içemezsin," dediğinde bebeği elinden alınmış bebek gibi bir anda ortada kalmış hissetmekten alıkoyamadım kendimi. Kupalara kahve doldurup eline aldı ve yanımdan geçerek kapıya yürüdü.

"Ne demek, 'Kahve içemezsin?'" Yeniden algılamaya başladığımda peşinden salona sürükledim kendimi.

Zeynep ikili koltukta, yatmakla oturmak arasında bir

pozisyondaydı. Han ayaktaydı, pencerenin yanında telefonla konuşuyordu. Tamay ise hâlâ Dizel'le oynuyordu. Koltuğun kenarına oturup Tamay'ın avuçlarına patilerini koyuyor Dizel'in aslında göründüğünden ne kadar daha uzun ve büyük bir köpek olduğunu o zaman anlamıştım.

Milas kahveleri verdikten sonra Han telefonunu cebine atıp Milas'a hafifçe kafasıyla işaret verdi. Tamay da Dizel'le oynamayı bırakıp ayaklanmıştı.

Üçü de salondan çıkarken Han bana dönüp, "Bu on dakikaya geliyoruz," diye mırıldandı ve Zeynep'e çevirdi bakışlarını. Sevgilisi önündeki sehpaya bırakılmış kahveye uzanmak için doğruluyordu, saçları dağılmıştı.

Kafamı salladım. Her ne kadar merak etsem de peşlerinden gidemeyeceğimi biliyordum. Çıkış kapısını es geçtiler, ilerideki odalardan birine girip kapıyı kapattılar.

Dizel'e bir bakış atıp Zeynep'in yanına oturduğumda o da kahvesinden bir yudum alıyordu. Aldığı yudumla yüzünü buruşturdu ve öğürdü. "Sade kahveden nefret ediyorum. Süt ya da şeker yok mu ya bu çocuğun evinde?"

"Fazladan kalori. Hem de gecenin bu saatinde?" Tek kaşımı kaldırdım ve istediğinin cidden bu olup olmadığını anlamak için sordum.

"Kahvede de kalori sayılmaz ama ya..." Uzatarak söylemişti. "Neyse, içeceğiz artık." Birkaç küçük yudum daha alırken beni süzüyordu. "Hep böyle dikkat eder misin?"

"Neye?"

"Kalorilere..." Güldü. "Gerçi ben de soruyorum, inceçik kızsın." Geriye yaslandı. "Valla hiçbir şey benim yemek keyfimi bozamaz. Şu dünyada zevk aldığım birkaç parça şey var, onlarla da aramı bozamam."

Birkaç hafta öncesine kadar gidebildim sadece, hafızamın derinliklerinde. Tüm yaz boyunca kendime dikkat et-

mediğimden biraz ödem topladığım ve bir iki kilo aldığım doğruydu; ama hiçbir zaman elli kiloyu aştığım olmamıştı. Geçen seneye kadar beyaz giyinme muhabbeti de yoktu annemle aramda. Yeni sezon kıyafetler dolabıma girer, eskiler giderdi; ben de giyerdim. Alışverişe çıktığım zaman kendi istediğim rahat ve bol kıyafetleri değil, annemin üzerimde görmek istediği şeyleri alırdım. Kendi istediklerimi alsam da o evde, o sofrada giyemeyeceğimin farkındaydım. Eşofman giyinmek ne zamandan beri pespayelik oluyordu? Eşofmanlar kirli kıyafetler değillerdi ki, her kıyafet kirlenebilir ve daha sonrasında yıkanabilirdi.

Ege ve ailesinin akşam yemeğine geleceği gün üzerimdeki beyaz elbiseyi çıkarıp iç çamaşırımla tartı üzerine çıkmak ve annemden azar işitmek o kadar zoruma gitmişti ki diyetisyenin verdiği sağlıklı menüyü bırakıp hiçbir şey yememeye karar vermiştim istemsizce. Bilinçaltım buna odaklanmıştı bir anda. Gözümde her lokma kaloriydi. İnsan her yemeğin kalorisini ezberler miydi? Öyleyse neden sırf kaşığı kırk kalori daha az diye canım istediğinde makarna yerine yağsız peynirli salata yiyordum?

İştahım açıldı diye annem dolabıma kiloyu belli eden kıyafetler yerleştirmişti. Kurbanlık koyun gibi boynuma Meryem Ana kolyesi asıp hiç tanımadığım bir çocuğun kucağına göndermişti. Ben kaçırılmıştım ve babam beni görmek yerine şirket toplantısına gitmişti.

Aral... Aral en azından beni sevmediğini belli ederek ikiyüzlülük yapmıyordu. Düşündüğü şeyi direkt söylüyordu. Anne ve babamın kurallarını takip etmiyordu, cezalarından haberdar olsa da. Hatta bazen inadına yapıyordu.

Zeynep yüzümün önünde elini salladığında kupasındaki kahveyi bitirmek üzereydi, ayılmış gibi görünüyordu. "Daldın gittin..." Kocaman kahverengi gözlerini merakla birkaç kez kapayıp açtı. "İyi misin?"

Zorla hafifçe gülümserken koltuğa sırtımı yasladım ve bacaklarımı kendime çekip kollarımı etrafına doladım. "Ben de yemek yemeyi seviyordum."

Zeynep'in kaşları derin bir konuşmaya gireceğimizi anlar gibi hareketlendi. Kahve kupasını kucağına alarak benim gibi koltuğa yaslanıp bacaklarını kendine çekmişti. "Sen osun, değil mi?"

"O, derken?"

"Şu, ağzına giren her şeyin kalorisini hesaplayıp her ay kuaföre yüzlükler dökerek saçını yenileyen, bir giydiğini bir daha giymeyen, partilerinin vazgeçilmez kızı... Hani, aileden zengindirler, boş zamanlarını alışveriş yapıp kafelerde arkadaşlarıyla dedikodu yaparak geçirirler. Her erkeği elde edebilirler, sadece istesinler. Her sabah smoothie bardaklarıyla fotoğraf atıp boy aynası karşısında poz verirler ve sosyal medya hesapları renk renk, panayır gibidir."

Dudaklarımı birbirine bastırıp sustum. Belki de hayatımda ilk defa susuyordum.

"Instagram hesabını buldum da geçen gün," diyerek devam etti. "Arkadaşlarımla oturuyorduk. Aynen böyle dediler görünce."

Kafamı ona çevirdim. "Bunları onlar mı söyledi?"

Kafasını salladı. "Öyle değil misin yoksa?"

Önüme döndüm ve bir süre parmaklarımla oynadım. Düşününce... Tam da öyle bir kızdım; ama öyle olmak kötü değildi ki... "Ne kadar mutsuzsan o kadar şaşırıyorsun ne yapacağını," diyerek güldüm ve başımı eğdim.

"Beni yanlış anlama, öyle olmak kötü değil Alena... Sadece... Öyle biri değilsin. Yani, gerçek hayatta... Dışarıdan göründüğün gibi değilsin."

Buğulu gözlerimle ona bakarken hafifçe gülümsedim. Bu sefer içimden gelmişti, engel olamamıştım.

Zeynep gülerek doğruldu ve kupayı sehpanın üzerine bıraktı. "Aaaah! Ben de iyice ayıldım valla, ayıldım da ne laflar ediyorum!"

Gülerek önüme döndüm. "Kimse göründüğü gibi değil; herkes, içinde sakladıkları kadar."

"Alınmadın, değil mi?" Zeynep tekrar geri yaslanıp bana döndüğünde utanmışa benziyordu. "Ya, cidden dilimin ayarı olmuyor bazen, bir de o kadar içtikten sonra... Seninle tartışmak istemiyorum gerçekten, Milas'ın ilk kız arkadaşısın sonuçta."

Şok içinde oturduğum yerde biraz geri gittim. "Ne?"

"Değil misin?" Kaşlarını çarttı. "Seninle Zifi'te tanıştığımız günden sonra Gökay'la Milas kavga edince ben de aranızda bir şeyler var sandım."

Ellerimi kaldırdım. "Bir dakika bir dakika... Neyden bahsediyorsun sen? Bilardo oynadığımız akşam, değil mi? Kardeşim aradığı için gitmek zorunda kalmıştım hani..." Babam kalp krizi geçirdiği için hastaneye kaldırılmıştı.

Bunu öğrenmeden dakikalar önce ise Milas'ı bar çıkışında öpmüştüm. Kendi isteğimle değildi... Hâlimden her ne kadar memnun olsam da ona borçlu olduğumdan onu öpmemi istemişti. Sonrasında Gökay'la kavga mı etmişti?

Zeynep kafasını salladı. "Siz gittikten sonra Gökay aşırı takındı. Han biraz konuştu, konu derinmiş. Bizim grupla bir daha takılacağını sanmıyorum."

"Konu derin miymiş?"

"Gökay normalde o akşam tanıştığın kişi değildir, sırf güzel diye bir kıza yavşamaz. O akşam yavşağın tekiydi, hepimiz fark ettik; ama bir şey söylemedik. Bilerek sana asıldı; bir nedenden Milas'la aranda bir şeylerin olduğunu sezmiş olmalı. Sen gördün mü Milas'ın ne yaptığını?"

Evet. Çok net bir şekilde. "Beni öptü," dedim seslice nefes vererek.

Zeynep'in kaşları alnına kadar yavaşça havalandı. "Hadi be, ciddi misin? Zift'te bir de?"

Gökay'la bir düşmanlığı varsa gerçekten de onu sinir etmek için onu öpmemi istemişti. Benimle girdiği temasın onun için hiçbir anlamı yoktu, öyle ki bir bar köşesinde sırf geçmişinden gelen sevmediği bir çocuk sinirlensin diye bile öpebilmişti.

Benimse atlamak için çıktığım bir kayanın tepesinde düşündüğüm kişi oydu. Burada da salonunda dikilmiş, onun kıyafetlerini giyiniyordum. *Aptalın tekiydim.*

"Milas'ın Zift'te sırf Gökay'ı sinir etmek için bile olsa bir kızı öpebileceğini düşünmüyorum," dedi Zeynep kafasını olumsuz anlamda sallayarak, kafamın içindekileri sezmiş gibi.

"Zift'i bu kadar özel yapan ne?"

"Adin malı. Aileye ait."

Kafamı eğdim. "Aileye ait derken? Babası falan mı işletiyor?"

Güldü. "Koskoca Alparslan Adin'in gelip de büyük cad. dede bile olsa bir barı işleteceğini düşünmüyorsun herhalde? Milas yurtdışından döndükten sonra orada takılmaya başlamıştık, babası da oraya sık sık gittiğimizi öğrendiği an avukatları yollayıp sözleşme yaptırmış. Önce çalışanlar değişmediği için fark etmedik; ama daha sonra benim bir arkadaşım çalışmak için başvurduğunda benim sözleşmeyi şans eseri görmemle anladık her şeyi."

Alparslan Adin mi?

Ağzım açık kaldı. Benim babam da takıntılıydı ve her zaman kredi kartı kullanmamı şart koşuyordu, böylelikle parayı nereye harcadığımı ve neler yaptığımı kontrol ediyordu; ama sırf düzenli gidiyorum diye bir kafe ya da herhangi bir mekân aldığı olmamıştı.

Ama... Alparslan Adın mıl İsim kafamda dönüp duruyordu. Tesadüf olamazdı. *Olabilir miydi?* Annemin bana oynadığı küçük oyunlardan sonra hiçbir şeyin tesadüf olmadığına kendimi inandırmıştım, şimdi bu ismi öylece pas geçemezdim.

"Milas'ın ailesinin bu kadar varlıklı olduğunu bilmiyordum," dedim sakince. Annemin onu kapıda gördüğü ilk günden sonra saydırdıkları aklıma gelmişti. Eğer babasının böyle şeyler yapabilecek güçte biri olduğunu bilseydi, boynuna bir Meryem Ana kolyesi daha takıp çocuğun üzerine fırlatırdı herhalde.

"Dalga mı geçiyorsun? Adin soyadını hiç duymadın mı gerçekten?" Zeynep geriye eğilip kapıyı kontrol etmekten sonra kocaman gözlerini bana tekrar çevirdi. "Bu çocuğun bir kuzeni var..." Ağzını açarak gözlerini tavana kaldırdı ve sesliee nefes alıp verdi. "Şanslıysan bir gün tanışırsın. Milas'tan beter olduğunu duydum. Yalnız, sana bunları anlattığımı Milas'a sakın belli etme. Babasıyla arası pek iyi değil, bir de sana anlattığımı öğrenirse canıma okur."

"Milas öyle biri değil."

Güldü. "Sen Adin erkekleriyle daha tanışmadın galiba."

"Nasıl?"

Kapının açılmasıyla Zeynep cevap vermek için açtığı ağzını kapatırken ben de nefesimi tuttum. Sanki gizli saklı çok önemli bir şey konuşmuş da yakalanmış gibi hissediyordum, halbuki sohbet ediyorduk.

"Zeynep, gidiyoruz," dedi Han, yanına gelip ceketini aldıktan sonra giymesi için tuttu.

Tamay telefonundan gelen bir mesaj sesiyle herkese baş selamı verip kapıya geçerken ceketi giyen Zeynep topuklularıyla çantasını alıp bana el salladı ve Han'la birlikte Tamay'ın peşinden çıktılar.

Bakışlarımı Milas'ın üzerinde gezdirdim. "Ben eve gidiyorum."

"Bu saatte mi?"

"Kahvaltıya bir saat var," dedim ayaklanarak. "Hazırlanmam da vaktimi alır. Okulda görüşürüz."

Kapıya doğru yürürken Milas bileğimden yakaladı, beni kendine çekip yüz yüze gelmemizi sağladı. "Nereye kaçıyorsun?"

"O salak elbiseyi çöpe atabilirsin. Üzerimdeki kıyafetlerini yıkayıp öğleden sonra sana getiririm."

Masanın üzerindeki telefonuma uzanırken Milas yeniden önüme geçti. "Kıyafetler umurumda değil."

"Öyle mi? Ne yapayım o zaman, ben de mi çöpe atayım?"

Uyarı verircesine bileğimdeki elini sıktığında kaşlarımı çatıp, "Bırak kolumu," diye homurdandım.

"Zeynep sana bir şey mi söyledi?"

Komik geldiği için bir anda gülmeye başladım. "Çok komik ya... Zeynep'in ağzından çıkacak herhangi bir şeyin bile şu birkaç haftada senin hakkında öğrenebildiklerimin toplamından daha fazla olması yani. Biz seninle bayağı yabancıyız Milas. Yabancıları evine almamalısın."

Bir şey söylemedi, kızgın ifadesiyle suratıma öylece baktı. Söyleyemezdi, bunu o da biliyordu.

"Sen kimsin Milas Adin?" Kolumu çekip elinden kurtardım. "Önce bana bunu söyle. Kimsin sen?"

Bir şey söylemesine fırsat vermeden kapıyı açıp dışarı çıktıktan sonra merdivenlerden hızla inmeye başladım. Saçlarım hâlâ kurumadığı için ve dışarısı da soğuk olduğundan kapüşonu kafama geçirmiştim. Arabamın yanına geldiğinde kilidi hızlıca açıp ön koltuğa bindim ve eve sürdüm. Yağmur yağıyordu.

Yağmur durmadı, eve geçip ıslak bir köpek yavrusu gibi

merdivenlerden hızlıca çıkarken de üzerimdekileri çıkarıp sinirle yere fırlatırken de. En nefret ettiğim şeydi benim de içinde olduğum birtakım olaylar dönerken her şeyden habersiz olmak. Bana bunu yapamazlardı. O toplantıya gitmemem istenmişti ve alıkoyulmuştum. Ben salındıktan sonra babamın korkmadan işlerine devam etmesinin tek bir sebebi vardı, o da bu işi kimin yaptığını ve isteseler de zarar bana verememeyeceklerini bilmesi. Bütün bunlar gözümün önünde gerilliyken de atar yapıp evden kaçmış, sahilde saçma salak şeyler düşünmüştüm.

Biz bir aile değildik... Küçük bir toplumduk, dört duvar içerisinde. Kurallarımız vardı. Daha kızına hiç sarılmamış bir babadan duygu kırıntıları beklemek acınasıydı. O hep aynıydı. Yoğun bakımda toplantıya gitmem için sergilediği oyunculuğu, bir şovdan ibaretti. Bu evdeki herkes, ama herkes, istediği olana kadar profesyoneldi. Küçücük bir kız çocuğunun sahil kenarında kumdan inşa ettiği kalelerini yerle bir etmek, onlar için bir zahmet bile değildi.

Saçlarımı kurutup hafif dalgalı bir şekil verdikten sonra yüksek belli kumaş bir siyah pantolon ve omuzları düşük, göbeği açık bir ince beyaz üst giyindim. Pantolonun beli sürekli düşüyordu, kemer kullanmak zorunda kalmıştım.

Açıkta kalan belime aynanın karşısında baktığımda Milas'ın ne demek istediğini anlamamak mümkün değildi. Eğer ayaklarımın üzerinde kalkmak ve bir daha düşmemek istiyorsam, bundan sonra sağlığıma da dikkat edecektim.

Hayatım boyunca evdeki kurallar yüzünden kendi içimdeki korku ve ezilmişlik duygusunu, girdiğim her ortamdaki insanları potansiyel düşmanım olarak değerlendirerek bastırmaya çalışmıştım. Şimdi ise o evin içindekilere de sırtımı dönüyordum.

Belki de bu kadar öfkelenmeden önce annemle konuşmalıydım.

Biraz makyaj yaptıktan sonra uzun beyaz bir kabanı üzerime geçirip çantamla aşağı indim. Kahvaltı masası hazırlanıyordu. Kabanımı ve çantamı sandalyemin arkasına astıktan sonra yerime geçip oturdum ve diğerlerinin inmesini beklemeye başladım.

Alparslan Adin mi?

Cevaplara ihtiyacım vardı.

Aral merdivenlerden inerken elindeki basketbol topunu, çantasını ve montunu kenara fırlattı. "Ooo, prensesimiz geri dönmüş."

"Hiç havamda değilim Aral, sakın bana bulaşma."

Aral omzuma dokunduktan sonra sanki yanmış gibi üfleyerek geri çekti elini. "Oov, yanıyorsun kızım. Yukarıda da üçüncü dünya savaşı çıktı zaten." Yanıma oturup ellerini çırptı. "Neyse ki sorun değil, kaos severim."

Merdivenleri kontrol ettikten sonra ona döndüm. "Ne oldu ki yukarıda?"

Aral ağzına salatalık atarken, "Bir şey hakkında tartışıyorlar, ama anlamadım," diye mırıldandı. "Kulaklıklarım takılıydı."

Eline vurdum. "Salak mısın? Kulaklık takacak zaman mı şimdi?"

Kaşlarını çatıp elini çekti. "Ya, ne be?"

"Sen annemle babamın kavga ettiğini ne zaman gördün?"

Bir düşündü. "Yani... Görmedim."

"Aral, aptallığın mı tuttu?"

"Hayır, sadece umurumda değil."

Derin bir nefes alarak önüme döndüm. "Benimle dalga geçiyorsun."

Suratı düştü. Ağzındaki salatayı hızlıca çiğneyip geriye yaslandı ve seslice nefes verdi. "Dalga geçmiyorum Alena. Sadece bu evden sıkıldım, o yüzden de bu evde geçen hiç-

bir şeyle ilgim olsun istemiyorum. Vakti geldiğinde çantamı alıp çıkacağım."

"Babamın buna izin vermeyeceğini biliyorsun."

Önüne döndü. "Çok kolay hallolur o iş."

Şokla gözlerim açıldı. "Nasıl yani?"

Aral, elinde bir koz yoksa babamı evden gitmeye hayatta ikna edemezdi. Ona karşı bir şeyi mi vardı elinde? Bu konu aramızda sürekli açılırdı ve gitmekten bahsederdi; ama daha önce bu kadar net konuştuğunu hiç duymamıştım.

"Vakti geldiğinde sen de gideceksin," diye fısıldadı ve ikimizin bakışları da sanki az önce Aral'ın gördüğüne göre deli gibi kavga etmemişler gibi uyum içerisinde merdivenlerden inen anne ve babama odaklandı.

Bilerek çatalımı yere düşürdüm ve masanın başında bekleyen hizmetçi önce davranmadan ona elimi kaldırıp halledeceğimi belli etim. Masanın altına eğilirken, "Bir şeyler mi biliyorsun?" diye sordum Aral'a, kısık sesimle. Annem ya da babam fısıldayarak konuştuğumuzu öğrenirse ertesi gün odalarımızdan dinleme cihazları bile çıkabilirdi.

"Sen ne biliyorsun, ablacığım?" Aral suya uzanıp kendine bir bardak doldururken hiç keyfini bozmadan, gayet normal bir sesle ve saklamadan cevap verdiğinde küçük dilimi yutmak üzereydim. Çatalı alıp kalkarken bacağına bir çimdik attım ve suratına öfkeyle baktım.

"Günaydın çocuklar," dedi annem karşıma geçerken. Temkinli bakıyordu, bu da demek oluyordu ki kahvaltıdan sonra konuşacaktık. Babam da baş köşeye oturmuştu.

"Günaydın," dedim gülümseyerek.

Bir an masadaki herkes durup bana baktı. Kahveleri dolduran kadın bile şaşırıp masaya damlatmıştı. Babamın tepkisini görmek için kafamı kaldırdığımda tabletinde gezinen gözlerinin artık üzerimde olduğunu fark ettim. Kadın bozuk

aksanıyla özür dileyerek damlattığı kahveyi silmeye başladı. Annem onu gitmesini işaret edince yemek odasındaki iki hizmetçi de dışarı çıkıp kapıyı kapattılar.

Babam boğazını temizleyip kollarını her zamanki gibi masaya yerleştirdi ve bir yudum su içtikten sonra bana baktı. "Alena, yaşananlardan sonra yanına bir koruma almanı istiyorum. Okul giriş ve çıkışlarında sana eşlik edecek. Bundan sonra da bir süre, önemli olmadığı sürece de dışarı çıkman doğru değil."

"Polise ihbarda bulunmadınız mı? İfade vermem gerekmiyor mu?" Bu soruların cevaplarını çok iyi biliyordum; ama tepkilerini gözlemlemek istediğim için yine de sordum. İş tabii ki polise gitmeyecekti, en azından doğruların yüzdüğü kısmı. Bu olay, şirket içinde yaşanan bir darbeydi ve babamın ya da yönetim kurulunun karıştırmak istediği son şey polisti.

"Bir daha böyle bir şeyin yaşanmadığından emin olacağım," dedi her zamanki ifadesiz suratıyla. Babamın suratı gayet sertti, her zaman olduğu gibi. İşkolik olmasından hep nefret etmiştim. Hiçbir zaman bana ya da Aral'a vakti olmamıştı. Aile yemekleri ya da davetler dışında annemle ilgilendiğini de pek görmemiştim.

"Bir daha yaşanmayacağından bu kadar eminsen neden yanıma adamlarından birini almamı istiyorsun?" diye sordum başımı dik tutarak.

Annem çatalını masaya vurarak hafifçe bir ses çıkarttı ve dikkatimi çekti. "Alena."

Omuz silktim. "Size afiyet olsun, benim dersime yetişmem gerekiyor."

"Hiçbir şey yemedin," dedi annem ben sandalyemden kalkarken.

Kabanımı giyinmeden çantamla odadan çıkarken kendi

kendime homurdanıyordum. "Hiç izin verdin mi ki?"

Ben kendi başıma bir insandım, kendi kararlarımı kendim vermeliydim. Annem bile olsa beni bu kadar kontrol etmesine izin vermemeliydim. O gün o tarnıya çıkmamalıydım. Çıksam da bunun normal olduğunu, çünkü büyüdüğümü ona söylemeliydim. İnsanlar zor zamanlardan geçerken yeme bozuklukları yaşar, kilo alır veya verirdi; böylesine stres içerisindeyken geçen seneki gibi alkole sarmamam mucizeydi.

Garajda arabamı göremeyince bahçeye çıkıp korumalardan birine arabamın nerede olduğunu sordum, yağmur yüzünden çamurla kaplandığı için bakıma gönderildiğini söyleyince de bahçede öylece kaldım. Şunu benden habersiz yapmalarından nefret ediyordum. Arabamın düzenli olarak servise gitmesi gerektiğinin farkındaydım ve zaten böyle şeylerle uğraşan çalışanlarımız olduğundan bir kere bile endişelenmem gerekmemişti.

Babamın iki arabası vardı: biri işe giderken şoförünün kullandığı BMW, diğeri de kendi işi olduğunda kullandığı Audi. Bugün işe gideceğinden Audi'yi kullanmayacağını düşünerek garajdaki anahtarlıkta Audi'nin anahtarlarını aradım, ama bulamadım. Yakın zamanda kullanmış mıydı ki? Çalışma odasında olabilir miydi?

Kabanımla çantamı garajdaki masanın üzerine bırakıp eve geçtim ve Aral'ı apar topar yemek odasından fırlarken gördüm. Yanımdan geçip gideceği sırada kolunu tutmuştum. "Nereye gidiyorsun? Konuşmamız lazım."

"Sonra," dedi telefonuna bakarken. "Acil gitmem lazım."

"Sevgilin falan mı var senin?" diye bağırdım kapıya doğru. Bilerek yapmıştım, eğer annem duyarsa kesinlikle konuşmak isteyecekti.

Aral dilini çıkarıp dalga geçtiğini belirten bir surat ifadesi takındı. "Boşuna bağırma, yukarı çıktılar."

"Yukarı mı çıktılar?" İşte bu sürpriz olmuştu. Kahvaltıdan sonra anne ve babamın yukarı çıkması, babamın işe geç gidecek kadar büyük bir sorunu olması demekti. "Tartışıyorlar mıydı?"

"Bilmiyorum. Sen gittikten sonra bakışlarla anlaşarak yukarı çıktılar. Of, tutma beni, gidiyorum ben!" Aral kapıyı kapatıp dışarı çıktıktan sonra merdivenlere bir bakış attım. Aral'ın kulaklarını tıkadığı tartışmanın bir benzerini ediyorlarsa, onlara fark ettirmeden dinleyebilme şansım yüzde kaçtı?

Mutfakta sessiz sessiz dedikodu yapan hizmetçilere görünmeden topuklu botlarımı çıkarıp elime aldım ve sessizce merdivenlerden çıkmaya başladım. Yatak odasının kapısına çok yaklaşmama bile gerek yoktu, kapıyı tam kapatmayı unutmuşlardı ve sesleri koridorda yankılanıyordu.

"Sana yapmayalım dedim," deyişini duydum annemin sinirle. "Sen kızını salak mı sanıyorsun? Nasıl anlamasın?"

"Şüphelense bile ona anlatabilecek kimse yok etrafında. Sakin olman gerekiyor Filiz, Alena bir şey anlayacak olursa bile ona bu fırsatı veren sen olacaksın şu panik hâlin yüzünden."

"Sen dün gece bizi yalnız bırakmasaydın ben de panik olmazdım! O hâlde evden çıkışını gören sen değilsin! Onu kaybediyoruz Yakut. Alena'yı kaybedersek bunun geri dönüşü olmaz, bunu biliyorsun. Sırf sen işini ilk, bizi de ikinci sıraya koyuyorsun diye ben kızımı kaybetmeyeceğim!"

"Sen kızını kendi başına çok da rahat kaybetmeye başladın bile Filiz; inan, benim yardımıma ihtiyacın yok."

Sessizlik.

"Sen neyden bahsediyorsun Yakut?"

"Gözün kör mü senin be kadın?"

Tam o sırada hizmetçilerden birinin elinde katlanmış kıyafetlerle ve askılarla aşağı indiğini fark ettim. *Siktir.* Girmem gerekiyordu. Daha fazla dinleyemezdim.

Hızlı adımlarla merdivenlerden inerken bir yandan da duyduklarımı kafamda oturtmaya çalışıyordum. Annem söyledikleriyle neyi kastetmişti? Sabah kafamda kurduğum komplo teorilerinden daha fazlasının olması mümkün müydü?

Beni kaçıran Alparslan denen adamın soyadının Adin olması mümkün müydü?

Milas'ın babası olması mümkün müydü?

Fiziksel benzerliklerden yola çıkacak olursak Milas'ın Alparslan'ın bir karbon kopyası olduğunu söyleyebilirdik. Yeşil gözler, keskin hatlar, uzun boy, dudak şekilleri, aynı alaycı yüz ifadeleri...

Olamaz.

Alparslan gerçekten de Milas'ın babasıydı.

Sen kimsin Milas Adin?

Kabanımla çantamı garajdan aldığım gibi koşar adımlarla bahçeden çıktım ve sokaktan aşağı, caddeye yürümeye başladım. Gördüğüm ilk taksinin önüne atlayıp durdurmuş, sanki biri beni takip ediyor gibi kendimi nefes nefese arabanın içine atmış ve okulun adını söyleyebilmiştim.

Bütün bunlar oluyor olamazdı. Daha fazlası olamazdı.

Telefonumu çıkarıp ekrana baktığımda Eylül ve İnci'nin üçlü mesaj grubumuza bir ton şey yazdıklarını gördüm. Dünden beri konuşuyorlardı. Önce beni merak edip teoriler üretmişler, daha sonra da geçen haftaki moda haftasında beğendikleri kıyafetlerden konuşup Yılbaşı partisinde ne giyeceklerini tartışmaya başlamışlardı.

Telefon hâlâ elimdeyken İnci yazdı.

İnci: Alena gördü

Eylül: Sonunda be kızım!

İnci: Öldün sandık

Eylül: Cenazende ne giyeceğimizi konuşuyorduk

İnci: Bence bana siyah yakışmaz. Cenazede beyaz giyil-
mez diye bir kural yoksa beyaz giyebilirim.

Eylül: İnci, kes

Eylül: Şakanın sırası değil

Eylül: Babamdan bir şeyler duydum @ Alena

İnci: Yoksa sonunda Ege'yle evleniyor musunuz?

Alena: Sen o olayı nereden biliyorsun?

İnci: Konuşmuştuk ya

Eylül: Ne zaman konuştuk?

Alena: Ege okula mı geldi?

İnci: Ege kim ya?

Alena: İnci sen sarhoş musun?

Eylül: Ege okula gelmedi

Alena: Kafam çok karışık. Okula geliyorum. Konuşuruz

İnci: Ege okula geldi ya?

Eylül: O haftalar önceki gelişinden bahsediyor @ Alena

Alena: İnci sus

İnci: Tamam ya

İnci: Frappuccino isteyen? Starbucks'ta sıra var

Eylül: Americano

Alena: Cappuccino

Eylül: Oha, ciddi misin?

İnci: Sen kimsin ve sade kahvede ya da bitki çaylarından başka hiçbir şey içmeyen Alena Doran'a ne yaptın?

Alena: Geri kalan hayatı boyunca kapsama alanı dışında.

Eylül: Wow

İnci: Bir Americano ve bir Cappuccino o zaman ;)

Kampüs içindeki Starbucks'a yaklaştığımda herkesin bana baktığını düşünmekten kendimi alıkoyamamıştım. Aslında kimse bakmıyordu, herkes kendi işiyle ilgileniyordu; ama liseden beri kötü günlerimde hissettiğim bir şeydi bu. Kendimi kurtaramıyordum.

Çantama attığım beyaz beremi çıkarıp saçlarımı düzelterek kafama taktım ve deri sırt çantamı sırtıma geçirdikten sonra ellerimi kabanımın ceplerine sokarak kahveciye yürüdüm. Yağmur atıştırıyordu. Havanın kapalılığı içerideki işlerimi hiç de kolaylaştırmıyordu.

Eylül ve İnci'yi Starbucks'ın arka koltuklarına daha yeni otururken gördüğümde yanlarına yürüdüm. Etrafta tanıdık kimse yoktu. Ben kahveciden içeri girdikten sonra yağmur iyice hızlanmıştı.

Elektrikler bir anlığına gidip geldiğinde çantamı koltuğa bırakıyordum.

"Yok artık," diye mırıldandı İnci, gidip gelen ışıklara atıf ederek. "İstanbul'un ortasında kampüste elektriksiz kalmadığımız kalmıştı bir."

"Hoş geldin Alena."

Eylül'ün suratındaki ifade, daha önce hiç görmediğim türden bir şeydi. Oyun yoktu, sinsiliği ya da yapmacık tavırları kaybolmuştu. Bugünlük beni pas geçmiş olmalıydı. *Tam ihtiyacım olan şey.*

Ona yavaşça kafamı sallayıp selam verdikten sonra kabanımı ve beremi çıkarıp koltuğun kenarına bıraktım. İnci kahvemi önüme itti ve geriye yaslandı. "Alena, ne oluyor? İyi misin?"

İyi misin?

"Sia bu soruyu sorar mıydınız ya?" Sessizce mırıldandım kafamı eğmiş kahveme bakarken. Uzun zaman olmuştu bunu içmeyeli. Bir yandan kafama dikmek istiyor, diğer yandan da midem kaldırır mı diye merakla tereddüt ediyordum. "Kahve için teşekkürler."

"Aşk olsun Alena," dedi İnci kızgın bir surat ifadesi takınarak.

Eylül elini İnci'nin koluna koyup onu durdurdu. "Şu

senin sevdiğin fit kurabiyelerden çıkarmışlar fırından yeni, istersen al, birlikte yiyelim."

İnci'nin gözleri Eylül'ün teklifiyle parıldarken aslında bunu neden yaptığını çoktan anlamıştım bile. İnci aramızda hep en saf olandı. Paranın getirdiği rahatlık en çok onu yormuştu. Bu sabah Zeynep'in Milas'ın salonundayken anlamığı kız tiplemesi aslında en çok İnci'ye uyuyordu. Plastik bir bebek gibiydi. Yine de körü bir kız değildi, bunca zamanı birlikte geçirmiştik ne de olsa.

İçimde farklı bir açlık vardı, arkadaş edinmeye karşı. Daha yeni yeni fark ediyordum. *Bir gün dinecek miydi?*

Kahveden bir yudum aldığım an içime dolan sıcaklık hissi, İnci'nin kalkıp kurabiye almaya gitmesiyle Eylül'ün bana dönen bakışlarını fark ettiğim an kesildi. "Sen iyi misin?"

"Neden bugün sürekli bana bu soruyu soruyorsunuz?"

"Çünkü iyi görünmüyorsun."

"Birçok kez iyi görünmediğim oldu Eylül, hiçbir zaman da nedenini merak edip kendinizi beni dinlemekle yormadınız. Bugünü farklı kılan ne?"

Eylül'ün dudakları şok olmuş bir ifadeyle aralanırken ne hissettiğini tahmin etmekte zorlanıyordum. Sürekli bir açığını yakalayan, gözlerimin takıldığı erkekler üzerinde oyunlar kuran ve partilerde arkamdan dedikodu yapan kız değil miydi? Şimdi ne fark etmişti?

"Başına gelenleri biliyorum," diye mırıldandı, dirseklerini iki yana açtığı bacaklarının üzerine koyup elleriyle oynamaya başladı. "Babamlar konuşurken duydum."

Eylül'ün babası şirketimizdeki küçük hissedarlardan biriydi, o yüzden duymuş olmasına şaşırmamıştım.

"Nasıl oldu?"

Bakışlarımı düşürdüm, omuzlarımla birlikte. Kahveden bir yudum daha aldım ve dudaklarımı birbirine bastırdım.

Eylül derlerimi dinleyecek biri değildi, neden endişelenmiş gibi görünüyordu? "Toplantıya giderken oldu. Şoför ve sekreter de benimle birlikteydi; ama onları bırakmışlar. Zaten oradan sonrası karanlık, bir odada saatlerce baygın kaldım. Uyanınca da beni evin sokağına bıraktılar. Hepsi bu kadar."

"Yakut Amca ne dedi? Araştırılıyor mu?"

Suratında, babamın bu işin peşini bırakmayacağını gerçekten düşündüğünün kesin kanıtını gördüğüm an gülmekten alıkoyamadım kendimi. "Yakut Doran'ın yönetim kuruluyla doğrudan ilişkisi olduğu bir olayı şirket dışına taşıyacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Muhtemelen toplantıya kanlıp babamın yerine söz hakkımın olmasını istemeyen birileri beni yolumdan alıkoydu."

"Babanın yakın zamanda kalp krizi geçirdiği için yoğun bakıma kaldırıldığını da duydum, neden bize söylemedin?"

"Size söylemek mi?"

Bir an öyle sesli söylemiştim ki bunu, etraftakiler dönüp bize bakmıştı. Boğazımı temizleyip sesimi alçaltım. "Eylül, yanlışım varsa lütfen düzelt, ama... Ne zamandan beri birbirimizin sorunlarını konuşuyoruz?"

"Ben de ondan bahsediyorum Alena," dedi Eylül tok bir sesle. "Neden konuşmuyoruz?"

Gülerek geriye yaslandım ve kahvemi karnımın üzerine koyup sıcaklığını hissetmeye çalıştım. "Etrafımızdakileri çekiştirmekle ya da moda şovlarındaki elbiselerden konuşmakla çok meşgulüz çünkü. Hiçbir zaman bir kahve içip sohbet etmek için oturmadık kafelere, hep partilere gittik eğlenmeye. Böyle böyle uzaklaştık, hem kendimizden hem de birbirimizden, Eylül. Biz arkadaş falan değiliz. Arkadaşlar bizim birbirimize yaptıklarımızı yapmaz." Kalkıp kabanımla çantamı elime aldım. "Bu oyuna daha fazla devam edemeyeceğim. Şu anda nasıl bu kadar gerçekçi numarası

yapıp beni manipüle etmeye çalışıyorsun bilmiyorum; ama benim için gerçekten endişelenmediğinin de gayet farkındayım. Lütfen bir daha konuşmayalım. Sen de yorulmadın mı bütün bunlardan?"

Kapıdan çıkarken aklımda tek bir şey vardı: *eve gitmek*.

Peki, ev neresiydi? Ne demekti? Dört duvar bir çatı altın alınca evin mi oluyordu orası, yoksa hapishanen mi?

Saat sekizi kırk geçeden üçe on kalaya kadar üç derse girdim, proje sınıfına katılmak için adımı yazdırıp öğle yemeğinde bir şeyler yeme çabamdan sonra da dörtteki günün son dersine yetiştim. Arada çorba içmeye çalışmışım, ama sabahtan beri içtiğim suyla beraber çorbayı da bir şekilde tuvalete koşarak çıkarmıştım. Mideme hiçbir şey girmiyordu. Üşüyordum, biraz ateşim vardı. Gözlerim acıyordu. İçim de acıyordu. Bugün çok kötü bir gündü.

Bir de ben yalnızdım.

Sürpriz. Ha ha.

Kütüphaneden aldığım iki kitabı teslim ettikten sonra merdivenlerden iniyordum ki elindeki kâğıtlarla fotokopi bölümüne koşturan Duygu'yu fark ettim. Duvardan tutunarak merdivenlerden indiğimi fark ettiğinde adımlarını durdurup elindekileri kenara atarak yanıma koşmaya başladı. Durup ne yaptığını sormaya kalmadan kolumu tutmuştu, yanımda dikiliyordu.

"Ne yapıyorsun Duygu?"

"Sen iyi misin Alena?" Gözlerini baştan aşağı üzerimde gezdirdi. "İyi görünmüyorsun. Revire gitmek ister misin?"

"Herkesin derdi ne bugün?" Huysuzca homurdanarak kolumu elinden kurtardım. "Yok bir şeyim, yoluna devam et sen."

"Sizin Milas'la derdiniz ne bugün? İkiniz de deli huysuzsunuz. Biriniz cinayet işleyecek ama hadi hayırlısı." Kolum-

dan tekrar tuttu Duygu. "İzin ver yardım edeyim, inemiyorsun işte tek başına merdivenlerden."

Milas'ın adını duyunca dikkatim dağılmıştı, kolumdan tutup benimle inerek yardımcı olmasına izin verdim. "Milas'ın neyi var?"

"Bütün gün profesörlerle tartışıp durdu, sınıf şok oldu. Her ne kadar kitaplar hakkında ortaya attığı edebi teoriler mantıklı olsa da o kadar agresifti ki neredeyse dersten atıyordu." Kafasını salladı Duygu. Kıvırcık saçları omuzlarına çarpmıştı. "Acaba siz kavga mı ettiniz?"

Elimi ondan hızlıca çekip ters ters baktım. "Seni ilgilendirmez."

"Bak, yine aynı şeyi yapıyorsun, kabuğuna çekiliyorsun." Kafasını tekrar salladı. "Bu böyle olmaz." Telefonunu çıkardı, bir numarayı arayıp kulağına götürürken Milas'ın adını gördüm.

Şok içindeyken kapatması için ona uzandım. "Ya, ne yapıyorsun? Kapat şu telefonu!"

"Alo, Milas! Alena merdivenlerden düştü, bayılacak gibi, çok fena. Kütüphanenin girişindeki koridordayız-" Ben telefona uzanmaya çalışırken Duygu telefonu kulağından şaşkınlıkla uzaklaştırmıştı.

"Ne oldu?" diye sordum kalbim dörtnala koşarken.

"Kapattı." Duygu da şaşırmıştı. "Kapatacağını düşünmemiştim."

"Gördün mü?" Beremi bir hışımla kafama geçirip saçlarımı düzeltmim. "Beni umursadığı falan yok. Ben gidiyorum."

"Ya bir dur, belki o yüzden kapatmamıştır!"

"Ben eve gidiyorum!" Binanın büyük kapısından çıkarken bağırıyordum.

"Ne bağırışıyorsunuz kütüphane kapısında!" O sırada birinin içeriden kafasını uzatıp Duygu'ya patladığını gör-

düm. Kızcağız şokla yanına gidip sessizce özür dilemeyi başlamıştı.

Gülümseyerek önüme döndüm. Tanıştığım en sıcakkanlılardan biriydi, hatta tek kişiydi. Onun gibi biriyle daha önce konuştuğumu hatırlamıyordum.

Ben de gidip kızın üniversitedeki ilk yılını mahvetmiştim. *Chanel takımının canı cehenneme.*

Otoparkın yanındaki kampüs kapısına ilerlerken başım dönüyordu. Etraftaki sesten bıktığım için kulaklığımı çantamın derinliklerinde bulup kulağıma geçirdim ve durup şarkı seçmek için telefonumu çıkardım. *13 cevapsız arama.* Milay!

Telefon tekrar titremeye başladığında dönüp etrafıma baktım. Kütüphanenin yanındaki Öğrenci Binası'ndan buraya koşar adımlarla gelen sinirli bir surat görüyordum. Üzerinde mavi bir kot ve siyah bir kazak vardı. Beni gördüğü an telefonunu kulağından çekti.

Kolumdan tutup çektiğinde kulaklıklarımı çıkarıyordum. "Ne bağırıyorsun?"

"Nereye kayboluyorsun sen ikide bir?"

"Sana ne?"

Bir adım geri çekilip beni başıyla aşağı süzdü. "Bir yerini incitmedin mi?"

"Ne incitmesi?" Duygu ona düştüğümü söylemişti. "Düşmedim ben merdivenlerden, başım döndü bir an sadece. Duygu'nun abartması..."

Sesli bir nefes alıp bir saniye sakinleşmek için gözlerini kapattı ve dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. Gerçekten sinirlenmiş miydi?

"Hastaneye gidiyoruz," dedi bir anda, kolumdaki elini elime indirerek otoparka sürüklemeye başladı.

"Ne hastanesi?" Elimi elinden kurtarmaya çalışım. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Bırak elimi."

Dönüp yüzüme eğildi. "Gidiyoruz dedim."

"Çok beklersin. Seninle hiçbir yere gitmiyorum ben."

"Alena!"

"Bırak dedim elimi!" Tırnaklarımı eline geçirdim. "Yabancılarla konuşmuyorum. Elimi tutamazsın!"

"Sabrımı zorluyorsun."

"Bırakmazsan yardım edin diye bağırırım." *Seni deliysem ben zırdeliyim.*

"Yardım edin diye bağırırsın, ha?" Kaşlarını meydan okurcasına kaldırmıştı. Gerçekten burnundan soluyordu.

"Evet, aynen öyle yaparım." Onaylayarak dikine girtim.

Belki de gitmemeliydim. Elimi bir anda bıraktığında önce kaybolan sıcaklık hissi için pişman oldum, ardından da benden sakladıklarını aklıma getirince arkamı dönüp öyle bakmadan gitmeyi düşündüm. İki düşüncem de o an işlerine koyulamazdı ama.

Milas bir kolunu belimin ve diğerini de bacaklarımın altından geçirip beni kucağına aldığında etraftaki şaşkın suratlara şokla döndüm. Herkes bir anda konuşmayı bırakıp bu tarafa dönmüştü.

Yumruk yaptığım elimi omzuna geçirirken, "Milas, bırak!" diye bağırdım kulağının dibinde. "Milas, bırak bak, bağırırım!"

"Zaten bağırıyorsun," diye homurdandı. "Deli ediyorsun adamı."

"Yardım edin!"

"Yemin ederim bir kere daha yardım dilenirsen bu sefer seni indiririm, herkesin ortasında öperim. Bir ay okulun dedikodu malzemesi olursun."

"Zaten oldum şu an!" Son bir güçle göğsüne vurdum; ona işe yaramıyordu. Taş gibi sertti. Bir de bu zayıf hâlimle işlemiyordum ona.

"Hastaneye falan gitmeyeceğim ben," dedim sakinleşmeye çalıştığım ses tonumla. Otoparka girmiştik. Milas siyah bir spor arabanın koltuğunu açıp beni içeri bıraktığında çıkmak için hareketlendim; ama ellerini kapının iki yanına koyup üzerime eğilince geri çekilmek zorunda kaldım.

Bana o, *deneme bile*, bakışlarından atıyordu. "Kitaplarımla bilgisayarımı amfide bıraktım. Alıp geleceğim, geldiğimde burada olmazsan görüşeceğiz seninle."

"Adam kaçırmak bu!"

"Çocuk musun sen Alena? Hastasın, doktora gitmeyi reddediyorsun. Ne yapacaksın? Öldürecek misin kendini açlıktan? Ölüp gidecek misin? Ölmek o kadar kolay mı sanıyorsun?" İçeri kafasını sokup emniyet kemerimi bağlarken benim gibi derin soluklar veriyordu. "Otur bekle beni. Yemin ederim, uslu durmazsan..."

"Ne?" Yeniden diklenerek yüzümü yüzüne diktim. "Ne yaparsın uslu durmazsam?"

Yeşillikleri koyulaştı. Nefesi nefesime çarpıyordu. Nane kokuyordu. Bir anda aralanmış dudaklarımın arasına dudaklarını yasladığında şoktan istemsizce gözlerimi sertçe kapattım. İtmek için ellerimi göğsüne yerleştirdiğimde alt dudağımı ısırdı. Acıdan inlemiştim. Dudaklarımı kapatmaya kalmadan ağzındaki daha erimeye başlamamış şekeri içeri bırakıp geri çekildi, "Şeker erimeden geleceğim, gelmezsem gidersin," diyerek kapıyı üzerime kapattı.

Ellerimle tutunacak bir yer aradım. Derin nefesler almaktan kurtulamıyor, nefes alışverişimi düzene sokamıyordum. *Ne yapmıştı o?*

Elimi alt dudağıma götürdüğümde hafifçe kanadığını fark ettim. *Piç herif.*

Elimle yüzümü ovaladım, ama sakin kalamıyordum. Benden sakladığı onca şeye rağmen beni nasıl öpebiliyordu? Babasının beni kaçıran kişi olduğunu bilmiyor muydu?

O an bir dalga vurdu zihnimin kıyılarına. Biliyordu, hatta o gece oradaydı.

Salonda Alparslan Adin'le konuşurken gelen kişi oydu. İçeri girmeyi reddetmişti, çünkü onu göreceğimi biliyordu; bu yüzden babasını yanına çağırmış ve beni vaktinden önce bırakmıştı. *Siktir. Siktir. Siktir.* Peki neden?

Emniyet kemerimi çözüp derin nefesler alarak kapıyı açtım ve dışarı çıkıp arabaya yaslandım. Ellerim titriyordu. Nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyordu?

Babası neden beni kaçırmıştı? O kadar güçlü bir adamsa onu durmuş olamazlardı, birinin çıkarı için yapmıştı bunu. Anne ve babamı tanıyor muydu? Tanıyordu. Babam beni kaçıran kişinin o olduğunu biliyor muydu?

Yoğun düşünceler arasında artan baş ağrımla birlikte nefes almak için başımı gökyüzüne çevirdim.

Uzaktan siyah bir minibüs geliyordu. Paranoyak düşüncelerimi bir kenara bırakmak gerekirse bu kadar mesafeden bile minibüsün şoför koltuğunda oturan kişinin yüzü tanıdık geliyordu.

Dilimin üzerindeki şekeri ısırıp çiğnedim. *Milas'ı siktir et.*

Minibüs yan yana dizili arabaların yanında durduğunda kapısı kayarak açıldı ve içerideki adamı çok net bir şekilde gördüm: Alparslan. Deri koltukların üzerinde oturmuş, bacak bacak üzerine atmıştı. Gri bir takım giyiyordu, büyük siyah bir kaban omuzlarındaydı. "Tekrar merhaba, prenses."

Telefonumu çıkardım. "Ne istiyorsun?" Kalp atışlarım yine yoldan çıkmıştı. Bu ailenin kalbime iyiliği yoktu.

"Milas'ın sınıfa döndüğünü ve birazdan burada olacağını biliyorum. Sana bir şey söylemem gerekiyor sadece." Şoför ve içerideki iki adam arabadan inip etrafta dolaşmaya başladıklarında devam etti. "Kapıyı kapatmayacağım. İki dakikalığına karşıma oturur musun?"

"Neden beni kaçıran bir adamın minibüsüne bineyim?"

"Eğer sana zarar verecek olsam, o gece çok rahat verirdim," dedi keskin bir tonla. "Ama oğlumla ilişkime zarar verecek bir şey yapamam."

Omuzlarım düştü. *Gerçekten oydu.* Gerçekten Milas'ın babasıydı ve bunu bildiğimi de biliyordu.

"Evet, bildiğini biliyorum," diyerek devam etti kaşlarını kaldırırken. "Senin gibi akıllı bir kız için çözmesi zor olmasa gerek; ama daha çözmen gereken çok şey var, Doran. Bir yerden başlamak istemez misin?"

Derin bir nefes alarak yavaş adımlarla etrafımı kontrol ederken içeri geçtim ve kapının hemen yanındaki koltuğa oturdum. Yanımızda bir adam daha vardı; ama korumaya benzemiyordu. Yanında bir çanta vardı.

"Ne istiyorsun?"

Gözleri Milas'tan daha açık bir yeşil renkteydi, ortasında sarı haleler vardı. Hatları nasıl bu kadar benzeyebiliyordu? Onu ilk gördüğümde anlamalıydım.

Elini yanındaki adama uzattı. Ona bakmasına bile gerek kalmamıştı, adam çantasından siyah bir dosyayı çıkarıp bana uzattı. "Al bakalım. Seninle ödeşmeye geldim."

"Ödeşmeye mi?" Dosyayı aldım. "Ne var bunun içinde?"

"Yalnızken aç, kimseye gösterme."

Kapağını aralayan elim, sözlerinden sonra durdu. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. "Ödeşmek derken neyi kastediyorsun?"

"Onu da sen çözeceksin."

O sırada dışarıdaki adamlarından biri kapıdan kafasını uzattı. "Milas Bey geliyor, efendim."

Alparslan ellerini birbirine çarpıp, "Hadi bakalım, bugünlük bu kadar Doran," diye söylendi. "Milas'ın bu küçük ödeşmemizden haberinin olmasını istemiyorsan şimdi arabadan in."

Ayağa kalkıp. "Ne biçim insanlarsınız siz?"

"Bana teşekkür etmelisin, küçük kız."

Biraz daha yakından görmek için yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Beni kaçıran adama mı? Yüzüne tükürmem gerekir."

"Hmm..." Gözlerini kıstı. "Naneli şeker mi var senin ağzında?"

Bir anda sanki Alparslan Milas'la aramızdakileri kafasının içinden görebiliyormuş gibi bir hisse kapıldığımda geri çekildim. Adamın tek kaşı kalktı, ardından önüne döndü. "Şimdi anlıyorum."

"Neyi anlıyorsun?"

"Hafaya Fotoğrafçılık Kulübü bir gezi düzenleyecek, ismini yazdırırsan idareden izinli sayılacaksın. Devamsızlık hakkını dün tükettiğini duydum, derslerden kalma sonra."

Kaşlarımı çatarak suratına boş boş bakarken adamın Yıldız'ın geldiğini tekrarlaması üzerine minibüsten indim. Ben inen inmez adamlar bindi, kapı kapandı ve minibüs otoparkı kayboldu. Milas'ı ileride gördüğümde başımı eğip arabaya bindim, çıkarken kendini kilitlemesin diye kapıyı kapatmamıştım.

Dosyayı çantama sıkıştırırken Milas içeri girdi, eşyalarını arkaya bıraktı ve bana döndü. "Emniyet kemerin niye takılı değil senin?"

"Ben de tam gidiyordum," dedim doğrularak. "Şeker bitti. Gelmedin." Ağzımı açıp dilimi gösterdim.

Kafasını yana eğdi. "Başka bir tane daha mı istiyorsun?"

Suratım düşerken geriye yaslanıp ağzımı kapatım ve ses çıkarmadan emniyet kemerimi taktım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Birkaç saat önce
Milas

Büyük bahçe kapısının önünde durduğumda camı yarıya kadar indirdim. Ortaokuldan beri değişmeyen sayılı elemanlardan biri olan Reşit Bey kontrol etmeye gerek duymadan güvenliğe emir verdiğinde kapılar açılmaya başladı. Buradan nefret ediyordum, şehrin göbeğinde koca bir saray gibiydi. O kadın buradayken sürekli odalarla oynar, bahçeyi değiştirirdi. Terasta arkadaşlarıyla verdiği ufak partileri hatırladıkça tüylerim diken diken oluyordu.

Şimdilerde adı bile geçmiyordu.

Havuzun çevresinde bir tur atıp arabayı bıraktığımda hazır bekleyen beyaz gömlekli ve uzun siyah etekli kadın kapıyı açtı. Basamakları ikişerli üçerli atlayıp içeri girerken ceketimi almak istediğiyle ilgili bir şeyler söyleyerek peşimden girmişti; ama onu umursamadan, "Babam nerede?" diye sordum.

"Amcanızla birlikte kapalı terasta efendim. Kahvaltı ediyorlar."

Bu ilginçti. Babamın yemek odası dışında bir yere servis

açıldığını daha önce duymamıştım. Eskiden kapalı terasın kapısı hep kilitli olurdu, temizlemek için bile kimsenin girmesine izin vermezdi. Şimdi ne değişmişti?

Merdivenlerden iki kat çıkıp koridorda sola döndüm. Her ne kadar yıllarca ayak sürmemiş olsam da dün gibi hatırlıyordum.

Açık kapıdan amcamın sesi geliyordu, gündemdeki bir konuşuyorlardı. Kapıdan içeri girdiğimde gördüğüm ilk şey, uzun bir cam masanın bir ucunda oturdukları oldu. Amcam büyük kardeş olduğu için masanın başında oturuyordu, babam da uslu kardeşi oynayarak yanına yerleşmişti. Sadece kahve servisi açılmıştı, bir de naneli limonlu eski tarz kurabiyelerden vardı. Kurabiye tabağına gözüm takıldığında babam bakışlarımı takip etti ve başını sakince bana çevirdi. "Oğlum?"

Yakın yoktu, kısa kestim. "Yakut Doran neden senden Alena'yı kaçırmanı istedi?"

Amcam başını tabletinden kaldırıp kalemini yavaşça masaya bıraktı. Kahvesini bitirdiği için yanında dikilen adam tekrar doldurmak istemişti, ama eliyle verdiği ufak bir işaretle odadaki iki hizmetçiyle birlikte çıktılar ve kapıyı arkalarından kapattılar.

Babam oturduğu yerde doğrularak karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Oturmamı istiyordu.

Sandalyeyi çekip oturdum ve geriye yaslandım. "Kahve içer misin?"

Gözlerimi boş bir tavırla üzerine diktim, ama cevap vermedim. Alparslan Adin'in amcamdan farklı olarak mizahi bir yönü olabilirdi, ama bu eve gelecek kadar gözümü karartmış olduğuma göre oyun oynamaya gelmediğimi de anlaması gerekiyordu. Kahve içip sohbet etmenin ne sırası ne de zamanıydı.

"Ufak bir ricaydı." Omuzlarını ikinci bir deri gibi saran takım elbisesinin kollarını çekip kollarını masanın üzerinde birleştirdi. "Borç defteri de böylece kapanmış oldu."

Demek ki doğruydu. Yakut Doran gerçekten de [illegible] darbe yapmak için kızını kendi elleriyle yolladığı [illegible] yolunda kaçırtmışın. Böylelikle yönetim kurulu üzerinde bir oyun oynayıp küçük hissedarların paylarını piyasa değerlerinden düşük bir fiyata satın alabilecekti. Aşağılık herif. "O adama hiçbir borcun yok senin."

"Hesap kitap mı yapacağız şimdi, oğlum?" Kafasını hafifçe yana eğdi. "Var diyorsam vardır."

Yakut Doran ve babam arasında ne gibi bir alışveriş olmuş olabilirdi? O adamın burada dönenlere el uzatması, hayatında yapabileceği en büyük hata olurdu ve bunu o da biliyordu.

"Alena kim olduğunu biliyor," diye mırıldandım dişimin bu sabah evden ayrılırkenki tavrını göz önüne alarak. "Yani bilmiyorduysa da birkaç saate kafasında kurup anlar."

"Kardeşine nazaran kafası çalışıyor yani?"

Masaya oturduğumdan beri ilk defa konuşan amcama babamla aynı anda kafamızı çevirdiğimizde ikimizin de bu işe karışmak istemediği anlaşılıyordu. Balamir Adin, ötekiyken sakinliğini korurdu en çok. O bu masadayken Alena'nın konusunu açmanın yanlış olduğunu biliyordum; ama babamın benden önce harekete geçmesini göze alamazdım.

"Ben diyorum ki ona bir isim verelim, yardımcı olalım," diyerek aramızdaki gerginliği kırdı babam. "Küçük bir kız çocuğunu Yakut Doran'ın inisiyatifine bırakamayız."

Amcam geriye yaslanmışın, elindeki kalemi parmaklarının arasında ustaca çeviriyordu. "Kıza ipin ucunu verirsen bütün düğümü çözer, Alparslan."

"Senin istediğin de bu değil mi, Balamir? Asıl adamı ve

ona getirmek istemiyor musun? Yakut'u devir, kızını kullan. Agâh uranın ona geldiğini anlar."

Bir süre sessizlik oluştu. Ardından amcam elindeki kaleği döndürmeyi bıraktı. "Bir şartım var. Kardeşine değmeyecek bu işin ucu."

"İşte onu çok beklersin." Elimi masaya vurup ayağa kalktım.

"Milas."

Amcam babama sessiz bir bakış attıktan sonra bana döndüğünde gözlerinde yeniden alev alan o yangını gördüm. O yangın hiç durmuyordu; bunca yıl arka planda yanmaya, kafasının içinde insana ait ne kadar duygu varsa yakmaya devam etmişti.

"Oğlun ne diyor bu işe?" Ellerimi masanın üzerine koyup amcama eğildim. "Kabul etti mi?"

"Benim oğlum benim sözümden çıkmaz."

"Senin oğlun o kızın saçının teline zarar veremez." *Vermez.*

"Sadece ipin ucu," diyerek ayağa kalktı Balamir Adin. Karamış gözlerini babamla aramda dokudu ve odadan çıkmadan önce tekrar etti. "Sadece ipin ucu."

Akşam saatleri
Alena

"Sekiz kiloyu nasıl kaybettiğin hakkında bir fikrin var mı?"

Kliniğin çıkışında Milas'ın elinde doktordan aldığım test sonuçlarının olduğunu fark ettiğimde yırtarcasına çekip aldım. Kolum acımıştı, serum intraketinin girdiği yer acıyordu.

Saat akşam dokuz civarıydı. Saatlerdir buradaydık. Randevusuz gelmiştik; ama beklemeden testlerden sonra dokto-

run odasına geçmiştik ve kadının Milas'ın aile doktoru olduğunu böyle öğrenmiştim. Sonuçlar iç açıcı değildi; artık ağzımdan hastaneye yatmanın kıyısından dönmüştüm. Düzenli randevular oluşturmuştuk, kaçırmamam gerekiyordu ve beslenme listesi hazırlanmıştı, öğünlerimi atlamamam gerekiyordu. Kilo almam için hazırlanan listede spor ayakkabıdan bile vardı. Tabii, belli bir kilonun üzerine ulaştıktan sonra.

Kırk iki kiloydum. Öğrendiğimden beri sinirlerim bozulduğu için sürekli gülüyordum. Annem burada olmalıydı. Benimle gurur duyardı. *Ha ha.*

"Yediğin şeylerin fotoğrafını istiyorum, emin olmak için." Arabanın kapısını açarken kâğıtları çantama tıkıştırmamamı izliyordu Milas.

"Rüyanda görürsün," diye mırıldandım. "Ben taksiye bineceğim."

Otopark çıkışına doğru birkaç adım atmıştım ki Milas elini bileğime doladı. Serum takılan kolumdu, acıtmıştı. Hafifçe inleyerek kaşlarımı çattım ve durduktan sonra ona döndüm.

"Acıdı mı?" İki eliyle kabanımı sıyırarak bileğimi açtı. İntraketin takıldığı yer kızarmıştı. Biraz aşağısı da morumuştu. Parmaklarını üzerinde hafifçe gezdirince tüylerim diken diken oldu. "O kadar acıtıyor mu ya?"

"Moraran yer, dün akşam açılan damar yolundan," diye mırıldandım ve kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım. *Hani, baban beni kaçırdıktan sonra hâlsiz düşüp bayıldığımda eve gelen doktorun açtığı damar yolu. Sen hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranırken sırf çıkarmamamı söyleyip diye bitene kadar beklediğim serum.*

Parmakları moraran yer üzerinde gezinirken kolumu elimden çekip kabanımı düzeltim. "Her neyse. İyi akşamlar."

"Alena..."

Döneceğim sırada adımı tekrar söylemesiyle öfkeyle ona döndüm. "Ne?"

"Ben bırakırım seni. Niye böyle yapıyorsun?"

Güldüm. "Niye mi böyle yapıyorum?" Gözlerinde bir işaret aradım. "Bilmiyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Sana söyledim Milas, bana bir şeyler anlatmadığın sürece bir yabancısın. Evime kadar giriyorsun; ama konu sana gelince adından öteye gidemiyorum. Yakın arkadaşlarını bile mekân basarak buldum. Altını çiziyorum, sen davet etmedin; ben adresi ödev partnerin olan kızdan alıp kendi ayaklarımla geldim. Sonra sen ne yaptın?" Kaşlarımı kaldırarak kafamı salladım. "Geçmişten öfke duyduğun bir çocuk bana yürüyor diye mekânda seni öpmemi sağladın, hem de gidip partide alakan bile olmadığını söylediğin bir kızı öptüğün günün ertesi. 'Göründüğü gibi değil,' diyorsun, sıyrılıyorsun!" Elimi kaldırıp yüzüne götürdüğümde kafasını hafifçe geri çekti. "Bak, yüzüne dokunmama bile izin vermiyorsun! Şimdi beni eve bırakmak mı istiyorsun? Hayır, Milas. Hayır."

Gözleri çok şey söylüyordu; ama aralanan dudaklarından tek bir söz çıkarabilecek kadar cesur olduğunu düşünmüyordum. Hayır, cesur olmadığından değildi, sadece yapamazdı. Yapamazdı işte. "Biliyor musun Milas? Keşke sana olan o iki borcumdan birini eve gidince kustuğum çikolataya, diğerini de Gökay'a yaptığın şov için öpüşmeye kullanmamış olsaydın. En azından beni bu gece eve bırakmaya zorlayabilirdin; ama sen o şansını da kaybettin."

Sonunda beni rahat bırakacağını düşünerek yanından sıyrılacağım sırada iki bileğimden de hafifçe tutmasıyla kendimi bir anda arabayla arasında buldum. Arabanın soğuk yüzeyini kabanımın altından hissedebiliyordum, yağmur

çiseliyordu. Bileklerimi ellerinden kurtarmaya çalışırken morlukları acıtıyordum. "Milas, bırak beni."

"Bırakmam."

"Milas, bırak!"

"Bırakmıyorum."

"Ya neden?" Yüz yüzeydik. Sokak lambasının ışığı yüzüne yansıyordu. Tekrar ettim. "Neden?"

"Çünkü yeterince yalnız kaldın."

Çünkü yeterince yalnız kaldın. "Birkaç hafta önce gelseydin, tutsaydın beni böyle, bırakmasaydın? O zaman neredeydin Milas? Ya, yalnızca bir hafta önce ya, bir hafta Yamaç'ın yatında sarhoş hâlimle seni banyoda sıkıştırdığımda bırakmasaydın? Duygu'yu eve bırakmak için gittiğinde yalnız bırakmasaydın? Eve gelip partiye gitmem için beni kışkırttıktan sonra peşinden son cesaret kırıntılarımla gelip arkadaşlarıma kafa tuttuğumda Duygu'yu öpmek yerine beni yalnız bırakmasaydın? Zift'e geldiğimde, 'Arkadaş mısınız?' sorusuna bile hayır dedin sen, o zaman evet cevabımı yalnız bırakmasaydın bari..." Kollarımı zorladım, ama bırakmıyordu. "Bırak Milas. Bu sefer de bırak; çünkü beni en çok sen yalnız bıraktın."

Gözlerim dolmuştu, artık gözlerine bakamıyordum. Bakışlarımı yüzünden boynuna, oradan da göğsüne indirdiğim sırada bileklerimi bırakıp ellerini iki yanımdan arabaya yasladı. Alnını alnıma dayamıştı. İkimiz de bakışlarımızı eğmiştik. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Sesi çok kısık çıkmıştı. Ben o kadar bağırmıştım, boğazım acımıştı; ama o kısık bir özrü mü bana layık görüyordu? "Sesin çok kısık çıkıyor Milas Adin," diye mırıldandım. "Hep böyle mi özür dilersin sen?"

Kafasını sağa sola salladı. "Özür dilemem ben. Özür dileyecek durumlara düşürmem kendimi. Seninleyken düşe-

yorum ama, Alena. Çok sert düşüyorum. Sesimin kısıklığı gerimün hafifliğinden değil, artık kendimi savunmak istemediğimden."

Artık kendimi savunmak istemediğimden. Bir gözyaşı kirpiklerimden düştüğünde çeneme kadar ilerleyip boynumdan içeri kaydı. Milas'ın gözleri de o gözyaşını takip etmişti. Aynı gözümden bir yaş daha düştüğünde bu sefer yanağımdayken dudaklarıyla yakaladı. Dudaklarını yanağımda hissettiğimde her ne olursa olsun hâlâ ona kızgın olduğumdan ellerimi göğsüne dayayıp onu ittirmeye çalıştım; ama ellerini bileklerime tekrar sarıp avuçlarımı yüzüne çıkarmıştı.

Avuçlarımı yüzüne çıkarmıştı. Avuçlarımda dünyayı tutuyordum sanki. Sadece ellerimi yanaklarına çıkarmıştı, neden göğsüme ateş etmiş gibi hissediyordum? "Milas?"

Burnumu çektikten sonra, "Hayır, Milas, hayır... Yapma, hayır," diye mırıldandım ve ellerimi çekmeye çalıştım; ama üşüyen soğuk ellerimin üzerine sıcak ellerini koyduğu için hareket ettiremiyordum. Bilmek istemiyordum. Şu an olmazdı, bütün savunma mekanizmamı yok ederdi.

"Ellerini yüzüme sürebilen tek bir kişi vardı." Boğazını temizleyip dudaklarını yaladı. Konuşmakta zorlanıyordu. "Öyle tanıyabiliyordu çünkü. Öyle emin oluyordu sadece. Sonra gitti. Dünyanın altını üstüne getirsem, bulamıyorum onu şimdi. Yüzüme dokunulmasından bu yüzden nefret ediyorum. Böyle seninkiler gibi küçük, yumuşak eller dokunurunca onu hatırlıyorum. Bir de çok derinden dokunursan, gidersin diye korkuyorum."

Dünyanın altını üstüne getirsem, bulamıyorum onu şimdi. "Milas..."

"Ben de aptal olmadığını biliyorum," diye mırıldandı. "Zeynep'le konuştuktan sonraki hareketlerinin ardındakileri, otoparkta bindiğin siyah minibüsün babama ait oldu-

ğunu biliyorum. Sana ne vermiş olabileceğini tahmin edi-
rum. Neden sana yabancı kaldığımı da biliyorum; ama
bil, ben uzun zamandır kendime bile yabancıyım, Alina.

Ben kendime bile yabancıyım.

Bana o kadar tanıdıksın ki...

Ellerimi yüzünden yavaşça indirdim, iki yanıma düştü.
Dolu gözlerimle gözlerine bakıyordum, onunkiler de kıza-
mışlardı. O mimiksiz suratında daha önce hiç görmediğim
duygular asılıydı. *Korku, endişe, öfke...*

Bir kaybın kırıntılarıydı bunlar. Milas Adin kaybetmiş,
birini kaybetmişti.

Milas Adin karşımda ilk defa savunmasız duruyordu. İs-
teğim bu değil miydi işte?

Öyleyse neden ondan daha savunmasız hissediyordum?

Milas kapalı bir kutu olabilirdi. Yapıklarının arkasını
nedenler dizip beni kendine inandırabilir ya da kandırabi-
lirdi. Saklamış olabilirdi bir şeyleri; ama kötü biri değildi.
Çabalayan biri, kötü olamazdı. Kaybının geri gelmeyeceği-
nin farkında olan biri kötü olamazdı.

Gözlerimde tutmuğum yaşlar yanaklarımdan son kez in-
ken ağladığını daha fazla görmek istemiyormuş gibi geriler
yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve dudaklarını benimkilerin ara-
sında aldı. Ellerimi kaldırıp onu durdurmaya çalışsam da
çok direnemedim, kollarımı omuzlarına bırakmıştı. Kolla-
rımı boynuna sarıp ona karşılık verirken beynim alarm si-
yalleri veriyordu; ama mantığımı dinleyecek hâlim kalma-
mıştı. O sıcak his yine göğüskafesimden aşağı ilerliyordu,
sanki damarlarım genişliyor ve kanım içeride kaynıyordu.

Öğlen kanattığı alt dudağını tekrar esir aldığında dur-
ması için saçlarını çektim; ama bu onu daha da üzerime
çekti, kolunu belime dolayıp arabayla arasında sıkıştırmış-
tı. Kolunu boynundan çekip üzerime tekrar geleceği sırada

elimi dudaklarının üzerine kapattım ve göz göze geldik. Elimin tersi dudaklarıma değene kadar üzerime eğilmiş, elimin içini öpmüştü.

Gözlerinin içine baktım. Elimi indiriyordum. "Milas?"

"Hmm?"

"Bana anlatacak mısın?" Temkinli bakıyordum. Anlamaması imkânsızdı.

Derin bir nefes aldıktan sonra kafasını sallayarak geri çekildi ve arabanın kapısını açtı. Kafasıyla içeri geçmemi işaret ettiğinde bu sefer sorun çıkarmadım, koltuğa oturdum. Eğer bana gerçekten neler döndüğünü anlatacaksa arabasından hiç inmeyebilirdim ve yollar hiç bitmeyebilirdi de.

Milas gaza basıp kliniğin otoparkından ayrıldığımızda ellerimi birbirine sürtüyordum, gerçekten üşümüştüm. Hava çok soğuktu. Milas bir bakış attıktan sonra elini birbirine sardığım ellerimin üzerine koydu. Eli ne kadar büyüktü, her zaman sıcaktı...

Arabadan üzerime sıcak hava üflenmeye başladığında geriye yaslanıp yolu izlemeye koyuldum. "Kendim bulmasaydım da bana söyleyecek miydin babanın kim olduğunu?"

"Çözeceğini biliyordum; ama hiçbir şeyi anlamamış olsaydın da önünde sonunda öğrenmeni sağlardım."

"Önünde sonunda ne zaman, Milas?" Başımı hafifçe ona çevirdim, yola odaklanmıştı. Birkaç saniyeliğine dönüp yüzüme baktı. Hâlâ sol gözümden yaş akıyordu, gözlerim çok acıdığı için ağlamamaya çalışsam da engel olamıyordum.

Ellerimdeki elini yüzüme kaldırıp tersiyle gözümdeki yaşı sildikten sonra bir anda şerit değiştirip gittiğimiz yoldan sağa döndü. Kaşlarım çatılmıştı. "Eve gitmiyor muyuz?"

"Önce bir yere uğrayacağız."

"Nereye?"

"Geldiğine pişman olmayacağın bir yere."

Milas, şehrin göbeğine sürüyordu. Bir anda caddeden ayrılıp bulutlara kadar uzanan plazalardan birinin otoparkına girdiğinde ışıklarla aydınlanılmış karanlık alanda gözlerim gözlerini gördü. "Burası neresi?"

Arabayı asansörlerin yakınında bir yere park ettikten sonra geriye yaslandı ve bana döndü. Yeşilliklerinin önüne pus perde inmişti, hiçbir şey görünmüyordu. "Sen burada kal."

Suratımı buruşturdum. "Oldu. Hem, 'Geldiğime pişman olmayacağın bir yere gidiyoruz,' de hem de kalmamı söyle. Otopark mıydı geldiğime pişman olmayacağım yer?"

"Sen serumu yiyince bayağı bir enerji kazandın ya, nefessiz konuşuyorsun yine."

Saniyelik gülümseyip tekrar somurttum. "Ben de gelmeyorum."

"Öğünlerinin fotoğraflarını atacak mısın?"

Ağzım açık kalmıştı. O konuda ciddi miydi? Ben de Duygu'ya işkence etmek istediğim zamanlar yediği şeylerin fotoğraflarını isteyerek kıza can çekiştirmiştim; ama bu bambaşka bir şeydi. Yediğimden emin olmak istiyordu.

"Tamam, oldu mu? Atacağım. Şimdi gidiyor muyuz?"

Gülümsedi. "Şimdi gidiyoruz."

Aynı anda arabadan inip köşedeki asansörlere yürüdük. Dört tane büyük asansör vardı. Dördünün de düğmesine basıp beklemeye başladığımda Milas telefonuna bakıyordu. Birine mesaj yazıyor gibiydi.

Kollarımı göğsümde bağlayıp, "Zaten birlikte yukarı çıkacaktık," diye homurdandım. "Sırf fotoğraf atmamı istediğin için blöf yaptın, değil mi?"

"Sen de bir güzel yedin."

Bakışlarını telefondan ayırmadan cevap verdiğinde sinirle nefes alıp önüme döndüm. Bu çocuğa yenilmekten nefret ediyordum, normal birine kaybettiğinizin on katını kaybediyorsunuz gibi bir hisse kapılıyordunuz.

Arkamızdaki asansörün kapıları açılınca içeri geçtik. Saat neredeyse akşamın onuydu. Akşam yemeğini kaçırmıştım ve annem aramamıştı. Büyük bir mucizeydi.

Milas teras katına basınca kaşlarım çatıldı. "Terasta ne var?"

"Biriyle buluşacağım." Telefonunu cebine attı. "Belki tanışmak istersin, çok meraklısın ya aileme."

"Ha ha ha, çok komiksin Milas. Ailene meraklı falan değilim ben. Hakkında öğrenebileceğim şeylerin peşinden aptal gibi koşturuyordum sadece."

"O zaman..." Zaten asansörün köşesindeydim, beni sıkıştırması iki adımını bile almamıştı. Sırtımı asansör duvarına yasladığımda yüzüme doğru eğilmişti. "Bana mı meraklısın?"

"Ne meraklı olacağım sana ben? Peşimden ayrılmayan sensin, sen bana meraklısın asıl."

"Evet," dedi duraksamadan.

Şaşkınlıktan gözlerimi birkaç kere kırpıştırdım. "Ne?"

"Evet," dedi, tereddüt etmemişti. "Sana meraklıyım, Alena."

"Senin çenen mi açıldı? İki kelimeden fazla cümle kuruyorsun, sorduğum sorulara dolandırmadan cevap veriyorsun falan. Kafana bir şey mi düştü senin?"

Kaşlarını kaldırmış gülüyordu, benimle dalga geçiyordu resmen. Benimse kaşlarım çatılıydı, derin nefesler alıp veriyordum. Cevap verecek miydi, bilmiyordum; çünkü asansör üst katlardan birinde durdu ve içeri iki adam ve bir kadın bindi. Milas onu izlemekle üzerimden çekilince ellerimi kabanının ceplerine soktum ve kafamı duvara yasladım. Bu çocukta gerçekten değişen bir şeyler vardı. Benim de sorularım birikçe şekil değiştiriyordu. Kafamı toparlar toparlamaz soru işaretleriyle saldırıya geçecektim. Madem artık sorularıma cevap veriyordu, o zaman hiçbirinden kaçamayacaktı.

Birkaç kat sonra adamlarla kadın indi. Milas asansör tuşların kat numarasından daha uzun birkaç sayı girdi ve kapılar sonunda açıldığında kulağıma gelen rap şarkısıyla gözlerimi açar açmaz nerede olduğumuzu anladım. Bu demek oluyordu ki çatı katının kapısı aslında asansördü.

Milas elimden tuttuğu gibi beni asansörden çıkarırken, "Ciddi misin?" diye sordum arkasından; ama duyduğundan emin değildim, müzik çok gürültülüydü. Yine de kaliteliydi.

Bir teras partisine gelmiştik, koca İstanbul manzarası altında bir havuz bile vardı. Çok kalabalık değildi, ama yine de popüler birinin verdiği bir parti olduğu anlaşılıyordu. Zengin de, tabii. Etrafta garsonlar geziniyordu, partidekilerin yaş ortalaması yirmiyi geçmezdi.

İçerisi sıcaktı, teras bile sıcaktı. Açık hava olmasına rağmen havuzdaki suyun sıcaklığının yüksek olduğu belliydi. Kabanımı çıkarmak için elimi Milas'ın elinden çektiğimde ne yaptığımı anlamıştı. Kabanımı çıkarıp koluma asmıştan sonra, "Rezidans terasında nasıl parti verebiliyorlar?" diye sordum biraz kulağına yaklaşarak. Elini belime koyduğu için yakın duruyorduk.

Gittiğim en lüks parti bahçeli bir villadaydı ve burası oradan bile kat ve kat daha iyi görünüyordu. Uzun zamandır bu kadar yükseğe çıkmamıştım, İstanbul'un gece manzarası yukarıdan güzel görünüyordu.

Milas'ın yönlendirmesiyle havuzun yanında konuşan iki çocuğa doğru ilerlediğimizi fark etrim. Çocuklardan birinin arkası dönüktü, diğeri sarışındı. İkisi de uzun boylu ve yapılılardı. Sarışın olan, diğerinin işaretiyle yanından ayrılırken siyah saçlı olan doğrudan bu tarafa baktı.

Milas'ı ayrı bir kefeye koyarsak, hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkeklerden biriydi. Siyah saçları ve çatık kaşlarının altında, rengini çıkaramadığım gözleri bomboş baktı.

yordu. Siyah ince bir tişört omuzlarını, yine siyah bir pantolon da uzun bacaklarını sarıyordu. Milas'ın siyah saçlı ve daha korkunç bakışlı versiyonuydu resmen. Tüylerim diken diken olmuştu. Ben böyle çocuklara nasıl denk gelebiliyordum her seferinde?

"Arkadaşların da senin gibi boş bakışlı, sosyopat," diye fısıldadım kulağına, çocuğun yanına ulaşmadan hemen önce.

Milas keyiflenmiş gibiydi, dudakları yukarı kalktı. "Arkadaşım değil, kuzenim."

Şaşkınca ona baktım, ardından çocuğa döndüm. Yanına ulaşmıştık. Kuzen mi? Zeynep bahsetmişti. O çocuk bu çocuk muydu?

Milas, henüz ağzını açmamış siyah saçlı çocuğa beni tanıttı. "Varis, Alena."

Dalga geçiyorsun. "Varis mi?"

"Alena," dedi tok bir ses. Elini uzatmıştı. Gözlerindeki bakıştan korkmamış değildim. "Memnun oldum."

Çatık kaşlarım ve şüpheci tavırlarımla sıkmakla sıkmamak arasında kaldığım elini kavradım. Biraz fazla güçlüydü ya da bilerek elimi sıkmıştı. Elimi geri alırken diğer elimle ovaladım. *Manyak herif.* Az önce tanışmıştık, bana garezi neydi? *Kesinlikle psikopat.*

"Amcam nasıl?" diye sordu Varis; ama umurunda bile olmadığı o kadar belliydi ki. Milas'la aralarında bir şey geçiyordu ve düşmanlar mıydı dostlar mıydı, net değildi. Gerçi kuzeniyle arkadaş olmak zorunda değildi, ben de kuzenlerimi sevmezdim.

"İyi." Kafasını salladı Milas. "Burada durumlar nasıl?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Varis'in suratı bomboştu.

Asıl sen dalga mı geçiyorsun?

"Hayır, bakınıyorum," diye mırıldandı Milas, etrafa bakarken. "Yok galiba."

"Onun ne işi olacak burada?"

Varis beni kastetmiyordu, Milas kime bakınıyorsa o kişiden bahsediyorlardı. Yine de sormaktan alıkoyamadım kendimi. "Kimden bahsediyorsunuz tam olarak?"

İkisinin bakışları da sanki çok önemli bir şey söylemişim gibi bana döndü. Gözlerimi ikisi arasında dokurken Milas'ın Varis'e sanki beni desteklercesine baktığını fark ettim. Varis sakinliğini korurken ifadesinde herhangi bir belirti göstermiyordu.

O sırada Milas'ın gözleri, Varis'in arkasında kalan ve içeriden çıktığı gibi telaşla etrafa bakan kumral bir kıza takıldı. Ona baktığını çok net anlayabilmiştim; çünkü kız çok hızlı hareket ediyordu, muhtemelen birini arıyordu. Üzerinde ince, omuzları düşük beyaz bir bluz ve yüksel bel kot pantolon vardı. Kumral saçları omuzlarından dökülüyordu. Benim boylarımda, zayıf bir kızdı. Partiye ait olmadığı o kadar belliydi ki... Bir yandan da absürt durmuyordu ama. Bu tarafa bakınca bir an göz göze geldik, yeşil gözlerini o mesafeden fark ettim. *Sıktır.* Gerçekten çok güzeldi. Gözlerimi kaçırdım.

Güzel kız görünce gözlerimi kaçırma huyumu tamamen unutmuştum; ama oradaydı işte, hâlâ yapıyordum.

Birden içim öfkeyle doldu. Milas niye o kıza bakıyordu? Kimdi ki o?

Kaşlarımı çatıp ona döndüğüm sırada Milas gülerek önüne baktı. "Emin misin, kuzen?"

Varis'in kaşları çatıldı. Arkasını dönüp oradan oraya koşuşturan kızı anında fark etmişti. Ellerinin yumruk olduğunu gördüğümde Milas'a biraz daha yaklaşıp kolunu dürttüm. "O kız kim?"

Varis öfkeyle Milas'a döndü. "Bunun burada ne işi var?"

"Parti veriyorsun, okuldaki favorini davet etmiyorsun

kendi gelince de kızıyor musun?" Milas cıklayarak güldüğünde Varis iyice öfkelenmişti. Neden çocuğu tahrik ediyordu? O kız ve iki kuzen arasında önceden bir şey mi geçmişti?

Bu düşünceyle kanım çalkalandı. Milas Adin buraya gelmekten pişman olmayacağını söylemişti; ama ben pişman olmaktan öteye gitmiştim, onu bile pişman etmek üzereydim.

Varis son bir kez Milas'a bakıp kızın peşinden büyük adımlarla girmeye başladı. Milas'a tekrar soracaktım ki bar kısmındaki kapıdan içeriden gelen, uzun sarı saçları gözünün önüne gelmiş bir çocuğu fark ettim. Etrafa bakınıyordu. Hayır. *Birine bakınıyordu.*

"Aral?"

Milas saniyesinde bana dönüp Aral'ı fark etti. Koşar adımlarla yanına giderken kafam patlayacak gibiydi. Aral'ın burada ne işi vardı? Burada ne dönüyordu böyle?

Kolundan çekip gideceği yerden alıkoydum onu. "Aral, senin burada ne işin var?"

Suratındaki şaşkın ifadeyle bana baktı. O da şaşırmıştı, beni burada beklemiyordu. "Alena?"

Kolunu çekip baştan aşağı beni süzdü. "Senin burada ne işin-" Milas'ı görünce sesi kesilmişti. "Şimdi anlaşıldı."

"Siz benden gizli bir şeyler mi çeviriyorsunuz yoksa?" İkisi arasında öfkeyle gezdirdim bakışlarımı.

Milas kaşlarını kaldırdı. "Şüphecilikte dünya markası haline gelmek üzeresin, Alena."

"Okul parnisi," dedi Aral gözlerini kısarak Milas'ı süzerken. "Sen o çocukla tanışıyor musun?"

Aral'ın dudakları aralandı. Doğrudan Milas'a bakıyordu. "Hangi çocuk? Varis mi?" Gözlerini kaçırdı. Adını duymuş bile sinirlenmiş gibiydi. "Şu piçi biriniz de ağzınızdan düşürün ya. Varis oraya Varis buraya... Adı gibi hastalık resmen çocuk."

"Siz aynı okulda mısınız?" diye sordum şaşkınlıkla. "Ve ris lisede mi?"

Milas kafasını salladı. "Son sınıfta."

"Mezun olup siktirip gitmesini bekliyorum büyük bir sa bırsızlıkla."

"Baksana sen bir bana..." Aral'ın kolundan tutup çim dik attım. "Senin o çocukla derdin ne tam olarak?"

"Ah! Ya Alena, çimdik atmasana yal Partideyiz, rezil ediyorsun insanı." Kolunu kendine çekip çimdik attığım yeri ovaladı. "Hiçbir derdim yok o çocukla. Her tarafındaki pislik hâlleri işte."

Şok içerisinde Milas'a döndüm. Ellerini ceplerine sok muştu, kalkık kaşlarıyla masum bir ifade takınmaya çalışarak omuzlarını silkti.

Aral'a döndüm yeniden. "Sen biliyor muydun ikisinin kuzen olduğunu?"

"Anlamamak için aptal olmak lazım. İkisinin de soyadı Adin. İkisi de uzun boylu. İkisi de zengin. İkisi de piç."

"Ayıp oluyor Aral," diyerek araya girdi Milas.

"Tamam tamam, sen biraz daha katlanılabilir bir Adin modelisin."

"Allah razı olsun, ablası yetmiyormuş gibi bir de kardeşinden ayar yedik ya." Milas gülerek kafasını sallıyordu.

"Sen de bizimle gel, eve gidiyoruz," dedim Aral'a ciddi bir tonla. "Ben sevmedim o siyahlar içindeki çocuğu. Sen de tersmişsin. Bir sakatlık çıkacak, hissediyorum."

Aral omzuma hafifçe vurduktan sonra Milas'a başıyla selam verdi. "Çıkmaz çıkmaz, benim işim var daha. Siz gidin. Hadi eyvallah." Saniyeler içinde kalabalığın arasında kaybolmuştu.

"Hadi," dedi Milas elini arkama koyup beni asansöre yönlendirirken. "Biz de gidelim artık."

"Nasıl yani? Bu kadar mıydı?"

Kafasını salladı. Kabanımı giyinirken zaten bu katta olan asansörün kapıları açılmıştı. İçeri girdikten sonra verdiği cevap da beni tatmin etmemişti. Anlamıyordum, kuzeniyle konuşmaya geldiyse konuşması gerekmiyor muydu? Tek yaptığı beni onunla tanıştırıp çocuğun sinirlerini zıplatmak olmuştu. "O kız kimdi?" diye sordum yeniden. "Konusu geçince kafayı yedi kuzenin."

"Yer tabii." Milas yeniden mesaj yazıyordu.

"Ona mı yazıyorsun?"

Kafasını salladı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Gerilmiştim. Kaç kere sorarsam sorayım Milas o kızın kim olduğunu söylemiyordu. "Eski sevgilin falan mıydı? Aşk üçgeni gibi bir şey mi vardı aranızda?"

"Ne?" Telefonunu cebine atarken gülerek kafasını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, tanışmıyoruz biz. Belki bir kere karşılaşmışızdır."

"Ha, platoniktin yani?"

Milas bir elini asansörün kenarındaki tutunma kısmına koyarak üzerime hafifçe eğildi. "Kıskanıyor musun sen? Tanışmadığımızı söyledim ya." Geriyi işaret etti. "Ama istersen gidip tanışabilirim hemen."

"Hemen?" Kaşlarımı kaldırıp dilimi yanağıma içten bastırdım. "Hazırsın yani hemen gidip tanışmaya?"

"Hayır, Alena. Değilim. Ayrıca kafam bana omuzlarımın üzerindeyken lazım. Kuzenimle aramı bozmak istemem."

"Kuzeninle aranı bozmak istemez misin? Bayağı birbirinizin yakasına yapışacaktınız az önce." Gergince kıkırdadım.

"Ufak bir iyilik yapım ona," diye mırıldandı kendi kendine.

Ufak bir iyilik mi? "Platonik olan o mu?"

Asansörün kapıları otoparka açıldığında Milas keyifli ol-

duğunu gösteren bir surat ifadesiyle elimden tuttu ve birlik-
te çıktık. "Öyle mi?" diye sordum ısrar ederek. Varis hiç de
platonik olacak bir erkek gibi görünmüyordu. Daha ziyade
kızları peşinde süründürüp spor arabasıyla okulda hava
atacak sosyal medya çocuklarına benziyordu.

"Düşündüğün gibi biri değil," dedi Milas kapıyı açar-
ken. "Güven bana, bir gün ona teşekkür edeceksin."

İçeri geçecekken durdum. "Teşekkür mü?"

"İçeri geç."

Gözlerine baktım. Aslında gayet keyifliydi, her şey yo-
lunda gibi davranıyordu; ama ben hiç de öyle hissetmiyor-
dum. Ben içeri geçtikten sonra arkamdan kapıyı kapattı ve
şoför koltuğuna geçti. Otoparktan çıkarken dönüş yolunu
sapmıştı.

"Kuzeninin yanında bayağı keyifleniyorsun," diye mırıl-
dandım. Sabahtan beri bir kahkaha atmadığı kalmışsın. Şa-
rekli dalgalı bir ifadeyle gülümsüyordu.

"Çok eğlenceli bir insandır." Telefonu bir mesaj sesiyle
çınlayınca ekrana bakıp gülerek bana çevirdi. "Bak."

Varis Adin: Senin kafanı sikeyim ben.

Gözlerimi devirerek güldüm. Milas'ın eğlenceli insan ta-
nımı da ancak bu kadar olurdu zaten.

Bir süre yolu izledim. Serum yediğimden beri yorgun-
dum, uykum vardı. Milas da acelesi hiç yokmuş gibi yavaş
sürüyordu.

"Aslında seninle konuşmamam gerekiyor, biliyorsun," diye mırıldandım çevre yavaş yavaş tanıdık gelmeye başla-
dığında. Yaklaşmıştık.

"Neden?"

"Bilmiyorum, senin söylemen lazım. Babası kız kaçıran yeniçeri sonuçta." Ona baktım. Profili çok hoş görünüyordu. Yaklaşınca ademelması oynadı. "O gece geldin, değil mi? Yoksa beni biraz daha tutacaktı."

Kafasını salladı.

"Nasıl haberin oldu? Böyle bir şey olacağını biliyor muydun?"

Bahçe kapısının önünde durduğunda derin bir nefes aldı ve bana döndü. Dalgalanan gülücüklü surat ifadesi eski hâline dönmüştü. "Bilmiyordum."

"Neden yaptığını biliyor musun?"

Durdu. Tereddüdün yeşilliklerini esir aldığını görebiliyordum. Biliyordu ve bana söylemeyecekti.

"Babamla bir ilgisi var, değil mi?" Alt dudağımı esir aldım, ısırdım, kanın metalik tadı dilime yapıştı. Aslında hayır, bu sorunun cevabını duymak istemiyordum.

"Babalarımızın tanıştığını bilmiyordum," diye mırıldandım. "Sen biliyor muydun?"

Bundan sonra ne kadar derine inersem o kadar suskunlaşacağını hissediyordum ve o da bunu onaylarcasına cevap vermeyi bırakmıştı. Biliyordu yani. "Milas... Neler oluyor?"

"Hadi gel, akşam yemeğini hazırlayalım," dedi ve emniyet kemerini çözüp dışarı çıktı Milas. Arabanın önünden dolaşıp kapımı açmasını izledim ve emniyet kemerimi açarak dışarı çıktım.

"İçeri gelemeyeceğini biliyorsun, değil mi? Annemler evde."

"Hayır, değiller." Kafasını olumsuz anlamda salladı evin ışıklarını işaret ederken.

Kimse görünmüyordu. Herkes odasına çekilse de genelde en azından salonun ışıkları açık olurdu. "Nereden biliyorsun?"

"Yönetim kuruluyla yemeğe çıktılar."

Elimle kolunu tuttum. "Milas? Nereden biliyorsun bunu?"

Bir anlığına kafasını geriye atıp seslice nefes verdi. Sıcak nefesi dışarı bir duman olarak çıkmıştı. "Babam yönetim kurulu üyelerinden biri."

Elimi ondan çekip bir adım geriye gittim. Milas'ın babası holdingde hisse sahibi miydi? Bu gerçek miydi? O zaman beni kaçırmasının sebebi kendi yararına mıydı? Toplantıya katılmamı mı istememişti? "Mi-Milas?"

"Düşündüğün gibi değil; içeri gel, konuşalım." Uzanıp elimden tuttuğunda öylece peşinden yürümeye başladım. Bu doğru olamazdı, Alparslan Adin beni kendi yararına kaçırmış olamazdı. Milas buna dâhil miydi? Belki de planı bütün şirketi ele geçirmekti, belki Milas'ı benim çevreme itmiştiydu, belki de...

"Kafanda kurmayı bırak." Milas kafasıyla kapıyı işaret etti. *Sen kimsin Milas Adin?*

Cebimden anahtarımı çıkarıp kapıyı açtım, içerisi karanlıktı. Hizmetçiler bile gitmişti.

"Milas, bana bir şey söyle, lütfen. Kafamın içi çok karışık." Elinden tuttum, iki elimle de elini tutuyor ve gözlerinin içine bakıyordum. "Lütfen."

"Önce yemek," dedi ve tuttuğum elimi avucunun içine alıp koridorda ilerledi. Merdivenlerin yanında mutfağı görmüştü. İçeri girip ışıkları yaktığında etraf aydınlandı.

"Üzerindekileri çıkar da bana yardım et." Milas ceketini çıkarıp kenara bıraktıktan sonra kazağının kollarını sıvayıp buzdolabını açtı. Çift kapılı büyük dolabın içi ağzına kadar doluydu. Bana baktı, hâlâ kapının önünde dikiliyordum. "Sen şu listeyi bana versene bir, hangi tarifler yazıyormuş bakalım."

Çantamı tezgâhın üzerine yavaşça koyup bar sandalyelerinden birine oturdum ve fermuarı açıp kâğıtlara bakındım. Öğlen Alparslan Adin'in otoparkta verdiği dosya önümde duruyor, açmam için beni bekliyordu.

Doktorun verdiği yemek listesini çıkarıp Milas'a uzattım. Dolabı kapatıp omzunu yasladıktan sonra listeyi karıştırmaya başladı. "Kabak sever misin?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Resmen kapsama alanı dışındaydım. "Ben-"

"Her neyse, sevsen de sevmesen de yiyorsun. Yemek seçecek hâlin kalmadı."

Ağzımı açık bırakmıştı. Kabak sevmiyorsam kimse bana kabak yediremezdi. Neyse ki seviyordum; ama ona öyle söylemedim. "Sevmiyorum, yemem kabak falan ben."

Buzdolabından karnabahar çıkardı. "Tamam o zaman, biz de başka bir tarif yaparız."

Sorun etmemesine sinirlenmiştim; ama ağzımı tekrar açıp da yemek üzerinden tartışmaya girecek gücüm yoktu. Milas haklıydı, yemek yemem gerekiyordu.

Kabanımı çıkarıp yanımdaki sandalyeye bıraktıktan sonra kollarımı çantanın üzerine koyup başımı da üstüne yasladım. Milas dolaptan çıkardığı sebzeleri tezgâha bırakıp önce ellerini, sonra da sebzeleri yıkadı. Dolapları karıştırıp tava ve birkaç şey daha çıkarırken onu izliyordum.

Ne olursa olsun buradaydı ve bana yemek yapıyordu. Birinin bana yemek yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Önceden aynı ortamda bulunduğum hiçbir erkek böyle şeylerin peşinde değildi, genelde beni gece için yanlarında tutmaya çalışırlar ve istemediğimi söyleyip rest çektiğimde de maskemi düşürürlerdi.

Milas sebzeleri doğrarken ben esniyordum. "Yemek yapmayı seviyor musun?"

"Hayır."

"Ama bana yapıyorsun."

Dönüp bana baktı. Ters de olsa göz göze geldik. "Dinlenecek yacın var."

"Kendim de yapabilirim."

"Sana bıraksam şu an yukarı çıkıp uyursun."

Doğru söylüyordu. Güldüm. Beni ne zaman bu kadar iyi tanımıştı, bilmiyordum; ama haklıydı. Bıraksa yukarı çıkmaya bile üşenir, burada uyurdum ben.

Bir süre sonra Milas yanıma iki kişilik servis açtığında koyduğu bardaklarından birine uzanıp içindeki sudan birkaç yudum aldım. Gerçekten susamıştım.

Yaptığı yemek sebzeli bir şeydi, daha çok lapa gibiydi. Küçük lokmalarla çiğneyip mideme gönderdim. Milas işe çıkardığı işle gurur duyuyordu ki benimkinin beş katı kadar doldurduğu tabağını iki dakikada bitirmişti.

Yarım saatin sonunda son lokmayı da ağzıma alıp çiğnedikten sonra yuttum. Kendi yemeğini bitirdiğinden beri geriye yaslanmış beni izleyen Milas, "Sonunda," diye mırıldanarak tabaklarımızı lavaboya bıraktı.

"Artık uyuyabilir miyim?" Kabanımla çantamı alıp ayağa kalktım.

"Soruların var sanıyordum."

"Var," dedim. "Ama gözlerimi açık tutamıyorum."

"Yediğin serum yüzünden." Kafasını salladı ve kabanımla çantamı elimden aldı.

Birlikte mutfaktan çıktıktan sonra merdivenlere yöneldik. Odam çatı katındaydı, ilk kattan sonra çıkmaya devam etmemiz gerekiyordu; ama babamın çalışma odasının aralık kapısı dikkatimi çekti.

Milas birkaç basamak yukarıda dikilip bana bakarken, "Ne oldu?" diye sorduğunda bir kez ona baktım, ardından

boyunca hiç açık görmediğim çalışma odasına doğru yürüdüm. Evde kimse yoktu ve çalışma odasının kapısı açıktı. Hiç bu kadar cezbedilmemiştim.

Kapıyı itip loş ışıklandırmayı açıktan sonra etrafa baktım. Kitaplıklar düzenliydi, pencerenin önündeki büyük masa ve deri koltuk da düzgün duruyordu. Önünde iki tane karşılıklı yerleştirilmiş deri koltuk daha vardı. Yerdeki halıyı çocukluğumdan hatırlıyordum, eski evdeki çalışma odasındaki bütün eşyaları değiştirmişti; ama halıyı aynı bırakmıştı. Göl kenarındaki evden buraya getirilen nadir şeylerden biri olabilirdi.

"Alena?"

Milas arkamdan girip kabanımla çantamı bırakmıştı.

Halıya bakarken gözlerim doldu. *Neden?*

"Alena?" Milas beni kolumdan çekip yüzümü ellerinin arasına aldığında ağlıyordum. Ellerimi yüzüme çıkarıp gözlerimi silmek istedim; ama gözyaşlarım durmuyordu.

"Alena, iyi misin? Neden ağlıyorsun?"

"Bilmiyorum..." Burnumu çektim ve ağzımdan kaçan hıçkırık yüzünden avucumla ağzımı kapattım. "B-ben... Bilmiyorum," derken tekrar hıçkırdım, neden olduğunu bilmiyordum. Başım ağrıyordu.

Milas başımı göğsüne bastırıp kollarını etrafıma dolarken, ben de dişlerimi sıkarak ellerimi kafama sarmıştım. Başım çatlayacak gibiydi. Neden ağlıyordum? Bu hali neyi ifade ediyordu? Neden hatırlamıyordum?

Tekrar hıçkırdım, ağzımı kapayıp göğsüne bastırdığım için sesi çok boğuk çıkıyordu. "Şşş..."

O sırada aşağıdan gelen sesleri duydum. Milas da kabanını kaldırıp sese kulak kesilmişti. Hâlâ şokta olduğum için olanları iyi algılayamıyordum, ama buradan çıkmamız gerektiğini biliyordum. Annem ve babam gelmişti.

Milas elimi tutup kapıya yürüdü ve kapıya yaslanıp temkinli bir hâlde koridora baktı. Merdivenlerden çıkıyorlardı. Hızlıca odaya döndüğünde ben de gözlerimi silip doğru düzgün görmeye çalıştım. Babamın bir dolabı vardı, içerisine bazı kabanlarını ve takımlarını asıyordu. O an aynı şeyi düşünmüş olmalıydık ki ben ışığı kapatırken Milas da kapıyı ittirdi ve bulduğumuz gibi bıraktı. Babamın ahşap dolabının kapağını açıp dolabın içinde aşağıdaki şeyleri ve kıyafetleri kenara sıkıştırdık. Milas içeri girdiğinde boyu çok uzun olduğu için kafasını eğmek zorunda kaldı, ben de dolapla arasına girip sırtımı ahşaba yaslayınca çektiği kapak üzerimize kapandı.

İkimiz de yakalanma korkusuyla nefes nefeseydik.

Babam, anneme, "Bu konu hakkında tek bir şey daha duymak istemiyorum!" diye bağırarak odaya girdiğinde ışıkları yaktı. Dolap kapaklarından içeri sızan ışık, Milas'la aramızdan geçiyordu. Hıçkırık tutmuştu, sessizce hıçkırdığımda gözlerim kocaman oldu. Milas'ın eli ağzıma hızlıca kapandığında başım da ahşaba yaslanmıştı. Karanlıkta Milas'ın da gözlerinin büyüdüğünü görebiliyordum, üzerime eğilmişti ve yüzlerimiz hizalanmıştı.

"Yakut, bunu yapamazsın! Bunu bize yapamazsın!"

"Niye Filiz? Sen yapmıştın! Yıllar yıllar önce daha yeni evliyken Agâh denen o herifle yatmıyor muydun? Bizi aldatmıştın sen!"

Annem ağlıyordu. "Yakut, ben bilemedim... İşine o kadar âşıktın ki eve haftalarca gelmediğin oluyordu! İş arkadaşı dediğin kadınlarla fotoğraflarını görüyordum hep!"

"Ben senin hayatını o çöplük yuvasından kurtardım, Filiz! Seni kurtardım! Beni anlıyor musun? O kadınlarla ilişkim olsaydı ne fark eder!"

O an annem babama öyle bir tokat attı ki olduğum yerde

uçradım. Milas eliyle ağzımı kapatmıyor olsaydı ufak bir çığlık dudaklarımdan kaçmış olurdu.

"Bunca yıl... Alena'ya babalık ettim. Hiçbir eksiklik çekmedi, yediği önünde yemediği arkasında büyüdü ve sen bana böyle nankörlük mü ediyorsun?"

Bunca yıl Alena'ya babalık ettim.

Milas ses çıkarmamam için gözlerini benimkilere dikmişken yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. O an o dolaptan çıkıp babama hesap sormak istedim. *Siz ne demek istiyorsunuz,* diye bağırmak istedim; ama Milas'ın bir eli arkamda, diğeri ağzımdaydı. Bacaklarıyla bacaklarımı esir almıştı, ondan kurtulmak için göğsünü ittirmeye çalışsam da bana izin vermiyordu. Sanki, *sessiz ol, sessizce acını içine çek,* diyordu. Öğrendiklerin zayıf bedeninin kaldıramayacağı şeyler olabilir; ama yine de başa çıkmak zorundasın. Hayatta kalmak zorundasın. Kimse sana yaşa demeyecek, ama sen yaşamak zorundasın.

"Öğrendiğin zaman kızımı da alıp çekip gitmeliydim," diye fısıldadı annem.

"Ne oldu? Oğlun benden diye pabucu dama mı atıldı?"

"Aral senin eline kalmayacak kadar akıllı bir çocuk, bütün bunları bilse de bilmese de bir şey değişmez. Senin yanında kalmayacağını sen de biliyorsun. Kaybettiğimiz onca şeyden sonra..."

Adım sesleri odanın dışına taşıyordu. Annem gidiyordu. Babam da-

Yakut Doran da onu takip etti.

Işıklar kapandı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Dışarıda bir yerlerdesin, soğuktan üşümüş ellerini ceketinin cebine tıkıştırıyorsun. Durakta bekliyorsun; önünden insanlar geçiyor, kaldırımlara ayak izleri kazınıyor. Gözün yolda. Otobüs her an gelebilir ve seni eve götürebilir... Gökyüzünü önüne seren pencerenin kenarında oturup içeceğin kahvenin dumanı burnunda.

O his, o tanıdıklık, o huzur çok yakında.

Otobüs gelmiyor.

Ne zaman gelecek, bilmiyorsun.

Bekliyorsun.

Kaldırımda beklemekten ayak izin çıkmış. Seni bir gece olsun kucaklamayan bu dünya, bir gün gelir diye beklediğin otobüsü de sabahlarınla birlikte yakıp yıkmış.

Artık biliyorsun. Otobüs gelmeyecek.

Bekliyorsun.

Belki gelir diye.

Milas

Kapıyı ses çıkarmadan kilitledikten sonra ışıkları kapatıp gece lambasını açık bıraktım. Odadaki üç büyük penc-

rken de bahçe net görünüyordu. Çimenler ıslaktı, yağmu
hâlâ yağıyordu. Yine de şeffaf şemsiyeli iki koruma bahçey
sürekli turluyor, gözlerini açık tutuyorlardı. Bu mesafeder
atlayabilirdim; bu mesafeden çok rahat atlayıp onları atla
yabilir ve bahçe duvarına tırmanıp arabama ulaşabilirdim
Sonra? Eve gider, sıcak bir duş alır, sonrasında da Yakut
Doran'ın evinin ortasında açık ve net bir şekilde Alena'nın
üvey kızı olduğunu bas bas bağırmasının hesabını ondan
sorardım. Babam yönetim kurulundaki kritik oylardan biri-
ne sahipti ve şimdiye kadar kendini tutmuştu; çünkü Yakut
Doran'ı deviren kişi olmak istemiyordu. Sıktır, tek beklediği
amcamdan gelecek ufak bir işaretti, ardından Yakut Doran
yolsuzluk ve kaçakçılıktan demir parmaklar ardına gidecek-
ti, bütün itibarıyla birlikte.

Henüz zamanı değildi ama. Amcamın da beklemesinin
bir sebebi vardı, o da bir sinyal bekliyordu... Daha sonra
tuvaletine girecek tek piç Yakut Doran olmayacaktı. Ha-
yır, ortakları vardı. Kapalı kapılar ardında gece toplantıla-
rına girdiği ortaklarıyla beş çayı için bir kafeye oturmuşlar
gibi birlikte gireceklerdi içeri.

Son penceredeki perdeyi de çekip gözlerimi odanın içe-
risinde gezdirdim. Toz pembe duvarlar, beyaz ahşap, kitap-
lıkların raflarında vanilya kokulu mumlar ve sayısız kar
küreleri... Çalışma masasının yanında küçük bir kedi sepeti
vardı; ama içinde beyaz, küçük bir pelüş ayı oturuyordu sa-
dece. Bir kedi sahiplenmek istediğini, ama sivri topukluları-
mı her sabah ayağına geçiren annesinin ona izin vermediğini
düşündüm. Kaşlarım çatıldı. *Küçük, sarışın bir kız çocuğu-
nu, ona eşlik edecek minik bir hayvan sahiplenmesine bile
izin vermeyecek kadar yalnız mı bırakmışlardı?*

Sekiz yatak odalı, beş banyolu, koca bir kütüphanesi ve
projeksiyon odası olan kocaman bir evde büyümüştüm. Bu-

rası bana orayı hatırlatıyordu. Bazı odaları her zaman kilitli tutulurdu; çünkü içeride küçük bir oğlanın görmesini istemedikleri ya da hizmetlilerin dahi erişiminin olmaması gereken şeyler dönüyordu. Teras da her nedense o odalardan biriydi. Bazen babamın kendi keyfi için de odaları kapattırdığını düşünüyordum; çünkü annemin hayaletinin dolaştığı tek yer olan çiçekli terası bile yasaklamıştı. "Ölenle yerin altına girmen sana sadece toprak yutturur," demişti bir keresinde, hizmetçilerden birinin düşen tel tokasını filmlerde gördüğüm gibi deliğe sokup kapıyı açmaya çalışırken yakalanmışım. Ben toprak yutmak istiyorsam bu onu ilgilendirmezdi. Bizzat kendisi, bir anneye sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bilmeyen bir çocuğu çok daha kötü bir kâbusa itmişti. *İki. İki çocuk.*

Burası, Adin adının yaşadığı o büyük evi anımsatıyordu. Sadece koyu renk ahşap yerine beyaz renk kullanılmıştı.

Omzumu duvara yaslayıp kollarımı göğsümde birleştirdim ve yatağa dağılan saçlarını izledim. Onu eve getirmek yanlıştı. Burası onun evi bile değildi. Hayır. Parriden çıktıktan sonra onu kendi evime götürmeliydim. Zorla da olsa götürmeliydim, en azından kendini biraz hazırlardı; sonra yavaş yavaş öğreneceği bir gerçek suratına böyle fırlatılıp atılmamış olurdu. *Kendini hazırladıktan sonra mı?* Sikim oradan, yıllarca emri altında büyümüş ve ona ilgisini hiçbir zaman göstermemiş bir adamın biyolojik babası olmadığını öğrenmek için kendini hazırlayabileceği bir dünya yoktu.

Çalışma odasının ışıkları kapandıktan sonra onu dolapta daha fazla tutamayacağımı biliyordum, bu yüzden uslu kalacağı ve ses çıkarmayacağı sözünü alarak elimi ağzından çekmiştim; ama gözyaşlarını istese bile durduramıyordu. Beni yanında istemiyordu, elleriyle göğsümü sürekli itmesinden bunu net bir şekilde anlamıştım, yine de o an orada

ve yanında olmaktan başka hiçbir işim yoktu. Varis beni İstanbul'a geldiğim ilk gün uyarmıştı, şerefsiz, daha ilk günden Balamir'in her şeyi kendi kitabına uygun halledeceğini ve karışmamam gerektiğini söylemişti. *Diyene bak.* Sanki kendisi uzak kalabilmişti.

Etrafındakileri eleştirip dedikodu yapan, farklı kıyafetler giyen ve kabarık saçlı kızlara ezici bakışlar atan zengin bir sarışından başka bir şey değildi Alena Doran. Starbucks'tan uzun isimli kahveler alsa da içmiyordu, derslere son dakikalarda girip istediği yere oturmak için insanları kaldırıyordu; partilerde çakırkeyf sarhoş olup oyunlar oynarken etrafındaki kızları tahrik ediyor, sinirlendiriyordu. Versace'lerinin, Chanel kıyafetlerinin ve Yves Saint Laurent ayakkabılarının fotoğraflarını çekiyor, moda haftalarında vitrinlere daha yeni çıkmış çantalarıyla sosyal medyaya gönderiler atıyordu. *Okul, parti, alışveriş.* Kendi arabasını kullanmasına izin yoktu, babasının işe aldığı şoför onu gideceği yerlere bırakıyordu. Evde olmamayı asla göze alamadığı bazı saat dilimleri vardı, mesela kahvaltılar ve akşam yemekleri.

Tipik zengin bir sarışındı işte.

Hayır, değildi.

Alena Doran o gün kampüste arkadaşlarıyla güneşin tadını çıkarıyordu. Ne zaman çimenlere örtü serip dinlenmek için otursalar, meyve ve küçük çikolatalı kek gibi atıştırmalıklar oluyordu. Esmer olan kız Eylül'ün ya da saf sarışın Inci'nin elinin hangi tabağa gittiğiyle ilgili bir sorunu yoktu; ama Alena bilgisayarındaki bakışlarını başından sonuna kadar sürekli yiyeceklere kaçırıyor, su içerek kendine engel oluyordu.

Çantasına attığı göstermelik gibi duran kitapları kısa ders aralarında bilgisayarının üzerinden okuyor, bazen beğendiği cümlelerin altını çizerken gülümsüyor ya da yüzü

düşüyordu. Partilerde canı o kadar çok sıkılıyordu ki kendini ara sıra tuvalete kilitleyip klozetin üzerinde uyuyakalıyor, arasını bozmak istemediği arkadaşlarının uzattığı içki bardaklarını gözlerini kapatıp tek seferde kafasına dikiyordu.

Eleştirdiği şey, kot pantolon ve kazakla takılan kabarık saçlı kızların moda anlayışı değildi, hiçbir zaman olmamıştı; onların özgürce giyinip etrafta dolaşmalarını kıskanıyordu. Sabah sekiz buçuktaki dersine yetişmek için altıda kalkmak zorunda olmasına sinirleniyordu. Topuklular ayaklarını bazen o kadar çok acıtıyordu ki evden çıktığı an çantasından spor ayakkabılarını çıkarıyordu.

Bir de okuduğu bölüm ya da gittiği üniversite... O kadar istemiyordu ki... Yine de derslerden kalmamak için en öne oturup ayık kalmak için birkaç hap atıyordu. Bütün hayatını mutsuz geçireceğini bilse de yapacağı işe onu hazırlayan konulara geç saatlere kadar çalışıyordu. O kadar istemiyordu ki konular kafasına girmiyordu, kütüphanede ne zaman sıkılsa kısa hikâye kitaplarından birini alıp biraz ara veriyordu.

Dik duruyordu, özellikle gözlerinin altındaki siyah halkaları makyajıyla çok iyi saklıyor ve kimsenin onun zayıflığını görmesine izin vermiyordu. Güçlü duruyordu, ama ne zaman kendisinin olamadığı ve hiçbir zaman da olamayacağı kadar rahat birini görse özgüven mekanizması devre dışı kalıyordu. Duygu'nun yanında bile o kadar savunmasız hissediyordu ki... Sırf geçmişinde orospu çocuğunun tekine rastlayıp kalbini kırmasına izin verdiği için hayatının sonuna kadar ucuz aşk romanlarındaki ikinci kız rolüyle kalacağını ve ayarlanmış bir evlilik yaşayıp annesi gibi duygusuz bir makineye dönüşeceğini düşünüyordu.

Alena Doran birçok şey olabilirdi, ama ikinci kız değildi. Bütün hayatını derinden etkileyecek derecede büyük bir

haber aldıktan sonra elini kanatacak kadar ısıracak da olsa sesini çıkarmadan ayakları üzerinde odasına gidebilmeyi başarabilmiş biriydi. Ben böyle bir şey öğrensem evi onların üzerine yıkardım. Etrafıma verdiğim fiziksel zarar içimdeki fırtınaya denk düşebilene kadar gördüğüm her şeyi ve herkesi parçalar, daha sonra da kırıntılardan kendime bir kalkan inşa ederdim. Kimsenin dokunamayacağı, geçemeyeceği, lafını bile edemeyeceği... *Öyle yapmıştım.*

Daha geçen hafta parıldayarak bakan koca mavi gözler, Alexa'nın ölü gibi duran bedeni yatağına oturduktan sonra karşısındaki duvara bakarken çok boş gelmişti. Artık hıçkırmıyordu, acıdan inlemiyordu; ama gözlerinden akanları da durduramıyordu. Maskarası gözlerinin her yerindeydi. Birinin dünyası paramparça olmuştu. Şimdiye kadar bildiği ne varsa yalandı. *Siktir.* Ondan aldıkları çok şey vardı ve daha yarısını bile bilmiyordu. Bir an önce toparlanıp ayağa kalksa iyi ederdi, yoksa bu işe karışanların listesini çıkarıp kendi kanlarında boğulana kadar suratlarının ölüsünü çıkarmaya hazırdım. Sabaha kadar çok vakit vardı.

Kalkıp odasındaki banyosuna girmiş, yüzünü yıkamış ve yatağının içine girip yorganı üzerine kadar çektikten sonra gözlerini kapatmıştı. Gözleri kıpkırmızıydı, göz çevresi bile pembeleşmiş, çok daha hassaslaşmıştı.

Odanın altını üstüne getirene kadar yıkıp dökmesini beklemiştim. Dolabın içinde beni teklemeyip dışarı çıkmaya çalışan ve bağırmak için elimi bile ısıran kızla odaya geldiğinde, etrafına sardığı kabuğun arasında çok büyük bir fark vardı ve duygu değişimlerini takip edememiştim bile. Kafasında kurduğu her neyse çok tehlikeli olduğu durgunluğundan anlaşılıyordu. Bana hiçbir şey sormamış, hiçbir şey söylememişti.

Sonra öylece uyumuştu.

Ben uyuyamazdım.

Çalışma masasının yanındaki büyük ve yumuşak beyaz koltuğa oturduktan sonra birkaç dakika önce titreşen telefonumu çıkarıp mesajlarımı kontrol ettim.

Han: Zeynep ona babanın Zifi'i satın aldığını anlatmış ve ismini vermiş. Haklıymışsın.

Geçtim. Bunu olduğunu zaten biliyordum, başka türlü Alena'nın hiçbir fikri olmazdı.

Zeynep: Milas... Özür dilerim.

Zeynep her zaman renkli kıyafetler giyinip farklı şapkalar takan ve durum her ne olursa olsun etrafındaki insanları sakince yola getirmeye çalışan iyi bir insan olmuştu. Gecenin bir vakti sarhoş bir hâlde evime gelip salonumda hiç söylememesi gereken şeyleri hiç duymaması gereken birine söylemesi ekstra bir sürpriz olmuştu; ama kendim de alkolü kaçırdığımda neler yaptığımı çok iyi bildiğimden bu planlanmamış ufak bilgilendirmeyi gözden gelebilirdim. Ne olursa olsun, Zeynep günün sonunda en yakın arkadaşlarımdan birinin sevgilisiydi ve bizimle geçirdiği zaman boyunca her zaman aramızdaki en iyi insan olmuştu. Han ve Tamay'la ortalığı dağıttığımızda ve köşe barlardan birinde kavga çıkardığımızda bile kendini ortaya atıp polisi denklemden çıkarmıştı. Karşı tarafı tacizle suçlamakla bile tehdit etmiş, kendi kafasında kurduğu planı da açıkça anlatmıştı.

Geçtim.

Varis: Senin kafanı sikeyim ben.

Dudaklarım istemsizce yukarı kıvrıldı. Piç, hiç değişmiyordu.

M: Tavrından yola çıkarak kızı bulduğunu tahmin ediyorum.
Varis: Eve gitti.
Varis: Alena?
M: Öğrendi.
Varis: Siktir oradan. Kim kaçırdı ağzından?
M: Yakut Doran.
Varis: Gerçek babasının peşine düşmesine izin verirsen ertesi sabah kalktığında sikini çamaşır sepetinde bulabilirsin.
M: Nah. Bir süre onu düşünemeyecek kadar meşgul olacak.
M: Şu kafana kazıdığın dokunulmazlar listesine Aral'ı da al. Dokunduğun an ufak bir ziyaret için bütün planlarımı iptal edebilirim; sadece senin için, kuzenim.
Varis: Ben dokunmadım. Kendisi suratını yumruğuma çarptı.

Sırtım gerilirken oturduğum koltuktan kalkıp banyoya geçtim ve kapıyı kapatır kapatmaz Varis'i aradım. Şerefsiz, telefonunu üçüncü çalışta açtı. "Ne var?"

"Aral'a ne yaptın?"

"Geç kalmış bir hediye. Karanlıkta tam seçemedim, ama yüzünün bir kısmının göçmüş olması lazım."

Elimi gergince saçlarımdan çekiştirerek geçirdim. "Lan, tutamadın mı yumruğunu cebinde! Alena senin, kardeşine yumruk salladığını öğrenirse ne olacak sanıyorsun? İlk yapacağı şey kapının önünde bitmek olacak."

"Niye? Kızı gözümün içine sokmakta bayağı gönüllü görünüyordun. Ayrıca o sarı piç arkasını kollamak için ablasını gönderecek kadar taşaksızsa, belki de hayatının geri kalanını huzurla geçirmesi için kaydını başka bir okula aldırmasına yardımcı olabilirsin. Belki, bir ihtimal, küçük bir ihtimal de olsa kafasını koparılmaktan kurtarabilir."

O an öfkesinin sebebini aklayacak bir sebep aradım ve belki, hayatında bir defa olsun, bir şeyi dolandırmadan, kafasında kurmadan açıkça cevaplayabileceğini düşündüm. En azından bir ipucu. "Niye? Kızı mı götürdü?"

"Siktir git, Milas. Doran bana ait hiçbir şeyi alamaz, kapımın önündeki çöpü bile."

Kaşlarım havalandı. "Sana ait?"

"Senin oralarda ilgilenmen gereken kalbi kırık bir aptal sarışının yok mu? Kapatıyorum."

Varis Adin, birçok şey yapabilecek biri olabilirdi. Çocukluğundan sonra öfkeli ve açık sözlü birine dönüşmüştü, birini öldürse bile cezasından kolayca sıyrılmasını sağlayabilecek kadar güçlü bağlantıları olan bir ailenin tek oğluydu. *Siktir*, umursamaz piçin tekiydi; ama kızları sahiplenmezdi. Kimseyi sahiplenmezdi, özellikle de onu bu hâle getiren, ama henüz bundan haberi olmayan birini.

Banyodan çıkıp loş ışıkla aydınlatılmış odaya bir bakış attım. *Kuzen, biz seninle fena batıracağız.*

Alena

Gözkapaklarım aralandı.

Saat sabahın altısıydı. Hava yeni aydınlanıyordu.

Yatağın içinde rahatsızca hareket edince kıyafetlerimle

uyuduğumu fark ettim. Dün gece olanlar teker teker berraklığa kavuşuyordu kafamın içinde.

Baba.

Oradaydı.

Düşüyordum, beni kaldırıp üzerimdeki tozu silkeliyordu. Ödevlerimi bitirip çalışma odasının kapısına dayanıyordum, önemli işleri olduğunu söyleyip beni başından defediyordu. Yaz kampına gidiyorduk, sahilde Aral'ı omzuna alıyordu; ama benim elimi bile tutmuyordu. Kaçırılıyordum, iş ortaklarıyla yemeğe çıkıyordu.

O zaman kalp krizi geçirip yoğun bakıma kaldırıldığındaki şov niyeydi? Gerçekten toplantıya gitmemi mi istemişti yoksa kaçırılmam için mi beni oraya göndermişti? Aral, eğer babam ölürse annemi mirastan men ettiğini söylemişti; ama annemin öfkeli olduğu tek konu bu olamazdı. Kızı olmadığını bildiği birini bunca sene yanında tutup şirketinin başına geçirmek için mi istemediği bir bölüm okutmaya zorlamıştı? Hayır. İpler bağlanmıyordu, kopukluk vardı.

Karşımdaki koltukta, bacaklarını ileri uzatmış, kollarını göğsünde bağlamış ve kafasını geriye atmış bir hâlde uyuyan Milas Adin, o boşlukları tamamlayacak kişiydi. Peki o kimdi?

Benim bile bilmediğim aile sırlarımızdan haberdar olan bu çocuk kimdi?

Üzerimdeki yorganı atıp ayağa kalktım ve dolaptan eşyalarımı alıp banyoya geçtim. Yakut Doran, acımasız bir adamdı. Bunca zaman anneme psikolojik şiddet uygulamış, babalık edemediği çocuklarının hayatlarını sömürmüş ve kendi çıkarları için kullanmıştı.

Ödeşme vakti.

Hızlıca duş alıp iç çamaşırlarımı ve seçtiğim kıyafetleri üzerime geçirdim. Bugün açık renkli yüksek bel bir kot pan-

tolonla lila renginde salaş, ince bir kazak giyip düz taban siyah botlarımı seçecektim ve bana kimse karışmayacaktı. Bugün, nefret ettiğim o ten makyajını yapmayacaktım ve bana kimse karışmayacaktı. Bugün, Yakut Doran'ın zamanında o çok istediği yönetimle ilgili dersler için Öğrenci İşleri'ne başvurumu verecektim ve tek yapacağı beni izlemek olacaktı. Gitmem için Oscar ödülüne layık oyunculuk sergilediği o toplantılara katılacak, uzaktan izleyecek ve yavaş yavaş öğrenecektim.

Öğrenecektim; çünkü daha fazlası vardı. Biliyordum. Göldeki evden buraya gelen o halının yanında getirdiği anılar, kafamın içinde küçücük bir alana sıkışmıştı ve ben hatırlayamıyordum. Bir şeyler olmuştu ve bana söylemiyorlardı.

Saçlarımı kurutup kulaklarımın arkasına attıktan sonra botlarımın bağcıklarını bağladım ve çantamın içine bilgisayarımla gerekli birkaç şeyi daha attım. Milas koltukta gerinerek doğruldu, uyanıyordu.

"Alena?" Ayağa kalktı, pencerenin çekilmiş perdelerini biraz daha sıyırıp dışarı bir bakış attıktan sonra bana döndü.

"Biliyordun," diye mırıldandım suratına bile bakmadan, telefonumu almak için yanımdan geçerken. Geri çekileceğim sırada kolumu tutup bana engel oldu ve gözlerimiz buluştu.

"Biliyordun." Tekrar ettim bu sefer gözlerine bakarak. Bu bir soru değildi.

"Biliyordum."

Elimdeki çantamı yatağın üzerine bıraktım ve karşısına dikildim. "Nereden biliyordun? Neden biliyordun? *Nasıl* biliyordun?"

Gözlerini benden kaçırıp odada gezdirirken derin bir nefes aldı. "Biliyordum sadece."

"Daha neler biliyorsun Milas?" Kolumu çekip elinden kurtardım. "Baban beni neden kaçırdı Milas? Neden dün

akşam öylece kuzeninle tanıştırdın beni? Babanın yönetim kurulunda olduğunu, babamla ortaklıkları olduğunu neden bunca zaman söylemedin? Siktir ya, resmen beni kimin kandırdığını biliyordun ve beni orada bırakıp eve geri döndün! Babamın üvey olduğunu bile biliyordun ve bana söylemedin! Planlı mıydı bütün bunlar? Amacın neydi? Eve sızıp bilgi kaçırmak mı? Aklıma girip babama bir şeyler yaptırmak mı? Ah, pardon, babam dedim, üvey babam!"

O kadar çok bağırıyordum ki her an içeri annem ya da hizmetçilerden biri dalabilirdi. Sabahın köründe odamda birine bağırdığımı duysalar ortalık karışırdı.

Milas gözlerini büyültüp eliyle ağzımı kapadı ve beni dolaba yaslayıp gözlerini kapının üzerinde gezdirdi. "Aptal mısın? Ne bağırıyorsun, bütün evi başımıza mı toplayacaksın?"

"Bırak ya!" Ellerimi tutup arkamda birleştirdiğinde ağzıma kapanmış elinin altından boğukça sesimi duyurmaya çalışım. O, benim aksime sakin ve alçak sesle konuşuyordu.

"Alena, beni dinle." Çırpınıyordum, tıpkı dün gece dolapta olduğu gibi; ama Milas o kadar güçlüydü ki bir karınca koca bir koltuğu yerinden kaldırmaya çalışıyormuş hissi veriyordu bana. "Alena..." Sürekli salladığım kafamı gözleriyle benimkileri yakaladığında durdurdu. Öfkelenmişti. Öfkelenmeye hakkı olduğunu mu sanıyordu?

"Alena," dedi bir kez daha, kısık sesle ismimin üzerine basıra basıra. Hareket etmemem için kendini de üzerime yaslamıştı. Ayağımla ayağının üzerine basma ya da onu tekmelerme çabalarım artık işe yaramıyordu.

Gözlerinin içine baktım, yeşilliklerin içine. O güzel yüzünün arkasında kim bilir neler gizliydi... Bunca zaman bildiği şeylerle beni karanlıkta bırakıp arkamdan gülmüş müydü? Alay etmiş miydi? Yakut Doran'ın babam olmadığını ve tam bir hödük gibi davrandığını öğrenmemiş olsam,

Alparslan ve Milas Adin'in bana düşman olduklarını ve holdingde üstünlük sağlamak için oğlunun beni kafeslemeye çalıştığını düşünürdüm; ama Yakut Doran'la, sevgili üvey babamla, aynı safta değildik. Gerçi bu demek olmuyordu ki Milas Adin'le öyleydik... Onu da hayatımdan çıkaracaktım. Ellerimi bıraksa onu şuracıkta camdan aşağı atacaktım. İki adım yakınıma gelemeyecekti bir daha.

"Seni toplantıya giderken kaçıran, üvey babandı," diyerek dikkatimi çekti. Debelenmem durmuştu, bir anda bütün gücümü kaybetmiştim. Bu ihtimali düşünmüştüm, ama... Doğru olamazdı. O yüzden mi bu kadar sakindi Yakut Doran? O yüzden mi ben odamda serum yerken yemeğe çıkmıştı iş arkadaşlarıyla?

"Yalan söylüyorsun," dedim hâlâ ağzımın üzerine kapalı elinin altından. Baskıyı azalttığı için sesim anlaşılabilir çıkmıştı.

"Bağırmayacağına söz verirsen elimi çekeceğim."

Kafamı salladım. Elini çeker çekmez sıcak nefesi yüzüme çarptı. Çok yakınımdaydı, bu kadar yakınımda olmaması gerekiyordu.

Elini çekti. "Yalan söylüyorsun, beni senin baban kaçırdı."

"Babamın Yakut Doran'a bir şekilde ufak bir borcu vardı, seni toplantı yolunda kaçırıp şirkete gitmemen için o evde tuttu. Bunu baban istedi. Anafikir, yoğun bakımda yattığı için toplantıya katılamayan büyük hissedarın koltuğuna geçmek için hazırlanan kızını holdinge gitmekten alıkoymaktı. Doran ailesinden birinin o toplantıda o koltuğa oturmaması, şirketin zarara uğraması demek oluyordu, tam da İngiltereli ortakların yatırım yapmak için geldiği sırada. Anlamıyor musun?" Durdu. Ne hissedeceğimi bilmediğim için kalbim göğüskafesimden fırlayacakmışçasına atıyordu. Yakut Doran, beni kendi gönderdiği toplantı yolunda kaçırtmıştı.

"Küçük hissedarları sıkıştırmak için," diye fısıldadım cümlelerim düşerken. Tabii ki öyleydi. Şirket, yolsuzluk ve daha bir ton davayla uğraşıyordu, ismi medyaya düşmüştü. Bunu da mı babam planlamıştı?

"Neden?" Kafamı salladım. "Mantıklı gelmiyor, neden kendi şirketini zarara uğratsın?"

"O küçük hissedarların sahip olduğu payları piyasa değerlerinden daha düşük bir fiyata kendisi satın alıp bir sonraki yönetim kurulu toplantısında oturduğu koltuğu sağlamlaştırmak, *hayır*, kesinleştirmek için. Şirkete gerçek anlamda sahip olmak için, yönetimde tek adam olmak için..." Milas arkamda birleştirdiği ellerimi bırakınca gözlerimi göğsünde birleştirdim. Boşluklar böyle mi birleşiyordu? İnsanın içindeki güveni parçalayarak mı? "Baban hiçbir zaman kalp krizi geçirmedi, Alena."

"*Hepsi bir oyundu.*" Ben de onun için yoğun bakım odasının önünde ağladım, *böyle bir adam için.*

Milas kafasını hafifçe salladı. Çenemi iki parmağıyla yukarı yönlendirip aşağı indirdiğim gözlerimi kendininkilerle tekrar buluşturduğunda yeşilliklerindeki tereddüdü görebiliyordum.

"Peki baban?" diye sordum. "Alparslan Adin bile bile bunlara nasıl göz yumabilir?"

"Doran Holding, babamın umurunda bile değil. Kendi işiyle ilgileniyor, lojistik."

Histerik bir şekilde gülüp gözlerimi kaçırdım. "Evet, gördük, tırlarıyla yaptığı şeyi yani."

Milas bir şey söylememişti. Gözlerimi onunkilere tekrar çıkarırken sorup sormamak arasında kaldığım bir şey aklımı yiyordu. "Ba-baban insan kaçakçısı falan mı?"

Milas gülüp başını eğdi birkaç saniyeliğine. Bir an o kadar tatlı görünmüştü ki göğsümün içinde dörtnala koşan

kalbimi ellerimle sıkarak durdurmak istedim. Şu an Milas Adin'e düşmenin sırası değildi, hele de hayatımın akışını değiştirecek şeyler öğrendikten sonra hiç değildi. Yine de güldüğü zaman dudaklarının kenarlarında beliren gamzeler dikkatimi dağıtıyordu. Gözlerine baktığımda gözkapaklarını çevreleyen kirpikleri de dikkatimi dağıtıyordu. Çenesinin kenarındaki küçük ben de dikkatimi dağıtıyordu. Siktir ya, Milas Adin benim dikkatimi çok dağıtıyordu.

"Öyle değil," dedi Milas. "Belki bir gün öğrenirsin."

"Birini kaçırmaya ihtiyaç duyduğumda mı? Kalsın."

"Kimseyi kaçırdığımız yok, Alena."

"Öyle mi? İki gün önce dört tır da etrafımı çevreleyip adamlar akıl almaz bir hâlde beni kaçırdığında da aklınızda bu mu vardı? 'Kaçırmıyoruz, sadece birkaç saat esir alıyoruz?'"

"Babamın seni kaçıracağından haberim yoktu, normalde birine borcu olsa bile böyle bir şey yapmayı kabul etmez. Arkasında gerçekten sağlam bir sebebi olması lazım." Kafasını salladı.

"Babamın üvey olduğunu nereden biliyordun? Başka şeyler de mi biliyorsun?"

Bir anda üzerimdeki sıcaklığı gitti, bir adım geri çekilmişti. Göz temasını kesip dudaklarını yaladığında göğsüme ağır bir bomba bıraktığını hissettim. Pimi elindeydi, henüz çekmemişti ama bu çekmeyeceği anlamına da gelmiyordu. "Ne var?"

"Halı," dedi. "Neden görünce ağlamaya başladın?"

"Bilmiyorum." Elimi saçlarımdan geçirdim gergince. "Sadece üzüldüm, çok üzüldüm. O kadar üzüldüm ki kontrolsüzce ağlamaya başladım." Gözlerimi onunkilere çıkardım. "Bu bir kriz miydi?"

"Muhtemelen." Etrafa baktı. "Babamın otoparkta sana verdiği ipucu neydi?"

"Babanın bana ipucu verdiğini nereden biliyorsun?"

"Benim haberim olmadan kılına bile dokunabileceğini gerçekten sanmediyorsun?"

Bütün tüylerim ayağa kalktı. Bir adım atıp ona diklendim. "Ne demek o?"

"Ne demekse o demek."

"Madem o kadar eminsin kendinden, ne verdiğini de bilmem gerekir." Kollarımı göğsümde birleştirdim. Ona söyleyeceklerim.

"Biliyorum zaten," dedi omuz silkerek. "Sadece ne kadarını söylediğini bilmem gerek."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Madem biliyorsun her şeyi, otur up anlatsana!" Sesimi tekrar yükseltmemle Milas'ın eli yeniden ağzıma kapandı, bir elini belime dolayıp beni kendine yaklaştırırken, "Şşş," diye fısıldadı. "Bağıracak giderim. Sana benim vereceğim bilgileri başka kimse vermez."

Elini ısırdığımda inledi, ama yine de geri çekmedi. "Tehdit mi ediyorsun beni?"

Elini sakince çekti, belimi de bırakmış ve gerilemişti. "Tehdit mi edilmek istiyorsun?"

"Saçmalıyorsun."

"İstiyorsun," diye fısıldadı ve yüzüme yaklaşıp çattığı kaşlarının altındaki yeşilliklerini benim gözlerime kilitledi. "İçinde bir yerlerde, sen de her şeyi hemen öğrenmek istemiyorsun. Bir anda olsun bitsin istemiyorsun. Kaldıramayacağını biliyorsun; ama yine de gururun ve dik kafalılığın o kadar ağır basıyor ki sırf karşı çıkmış olmak için karşı çıkıyorsun. Basamakları teker teker inmek yerine aşağı mı atlamak istiyorsun? Senin paraşütün falan olmayacağım; ama şunu unutma, atlarsan yine benim kollarıma atlarsın."

Ellerime engel olamayıp onu göğsünden ittirmek istedim,

bunu pek de beklememesi yüzünden gözlerinde oluşan şaşkınlık haleleri dışında pek de yerinden kımıldamadı. Tehdit edilmek falan istemiyordum; ama eğer o halının üzerinde ağlamamın altında derin bir neden varsa, ki öyleydi, bunu çok derinlerde hissediyordum. O zaman gerçekten de hiçbir şeyi öğrenmek istemiyordum. Bırak yavaş yavaş öğrenmeyi, bilmek istemiyordum.

Buna rağmen, kulaklarımı tıkayıp gözlerimi kapattıktan sonra pembe tavşan kostümümü giyip de hayatıma kaldığım yerden devam edeceğimi de zannetmiyordum.

Milas Adin haklıydı ve onun haklı olmasından nefret ediyordum.

"Çık odamdan."

"Bensiz oraya gidemezsin."

"Çık dedim sana! Orası neresiyle tek başıma giderim!"

"Gidemezsin." Göğsüne indirdiğim darbeleri durdurmak için bileklerimden tutup ellerimi indirdi. "Gitsen bile bir şey bulamazsın."

"Bulurum!" Bileklerimi çekmeye çalıştım. "Yalnız bırak beni."

"Rüyanda görürsün ancak yalnız kaldığını."

"Bunca zaman da yalnızdım! Şimdi ne değişti!" Bileklerimi ellerinden kurtardıktan sonra çenemi kaldırıp suratına baktım. "Neden hepiniz bir anda bana acıyormuş gibi davranıyorsunuz! Ne biliyorsunuz?" Eylül de bir anda dostum gibi yaklaşmaya çalışmıştı.

"Sana acıdığımı mı düşünüyorsun?" Şaşkınlıkla gözlerime baktı. Gözlerindeki bu ifade beni biraz olsun yatıştırmıştı.

Bir adım üzerime geldi. İstemsizce geri gittim. Sırtım dolaba yeniden yaslanana kadar durmamıştı. "Sana karşı hissettiğim birçok şey var Alena; ama acıma duygusu bunlardan biri değil. Asla olmadı. Sen güçlü bir kızsın, bunu

biliyorsun. Şimdi kendine gel, seni düştüğün yerden kaldırmama ve yanında olmama izin ver." Ellerimi aramıza çıkardığımda onu itmireceğimi anlamıştı; bir anda yine bileklerimden yakalamak yerine parmaklarını parmaklarıma geçirdi, ellerimi başımın üzerine kaldırıp dolaba dayadı ve ufak bir adımla dibime girdi. Benden uzun olduğu için başını eğmiş, yüzüme bakıyordu, alınlarımız değmek üzereydi. "Sikeyim, Alena, yanında olmama izin ver."

"Hangi sıfatla?" Dün geceden beri ilk defa sesimi kısarak konuştum. Milas sınırlarımı ihlal ediyordu, hayır, onları yıkıyordu; kolayca deviriyor, eziyor, yok ediyordu. *Milas Adin, Alena Doran'ı yok ediyordu.*

Zincirleme bir kaza gibi dudakları dudaklarıma çarptığında göğsümdeki hava sıkışıp yok oldu. Milas'ın öpüşü hiç bu kadar yoğun olmamıştı, nefes aldırmıyordu. Esir aldığı ellerimi ellerinden kurtarmama izin vermiyordu. Bütün vücudu vücuduma yaslıydı, kaçmama izin vermiyordu. Sıcak dudakları benimkilerle hiç bitmeyecekmiş gibi dans ediyordu. Ona direndim, ne olursa olsun bunca zaman yanında durup üvey olduğumu benden saklamıştı. Çok daha fazlasını da biliyor, ama söylemeyi reddediyor; ben üzerine geldikçe de aklımla oynuyordu. Onun gibi biri için kızların aklıyla oynamak çok kolaydı. Yakışıklıydı, uzun boyluydu, soğuk duruşu kendine çekiyordu, iyi bir fiziğe sahipti ve cümleleri insanın tüylerini diken diken ediyordu. *Siktir ya*, en kötüsü de bunu biliyordu.

Ağzımı aralayıp içeri girmesine izin verdiğim an ona karşılık verdiğimi sandığından gülümsedi; ama ona bir öpücük verişimin hemen ardından alt dudağını sertçe ısırdığımda inleyerek geri çekilmişti. Bir elimi bırakıp elinin tersiyle dudağını silerken bulaşmış kanı gördüm. Gerçekten sinirlenmişti. Öpüşmekten şişmiş dudakları ve çatık kaşlarının

altındaki yeşilliklerıyle önümde öylece dikiliyordu. Beni öpmekten şişmiş dudakları, ben ısırdığım için kanayan alt dudağı...

O önümde böyle dururken kalbime giden damarlar daralıp genişliyor, göğsüm sıkışıyordu.

"Ne sikim yaparsan yap, buradayım. Bir yere gitmiyorum."

Yüzündeki dümdüz ifadeyi korudu. Kollarım iki yanında sallanırken nefes nefeseydim, çatık kaşlarımla nuranın izliyordum. Niye gitmiyordu?

"Eğer gitmezsen çığlık atarım ve herkes odaya toplanır."

Histerik bir şekilde güldü. "Bu evdeki herhangi birinden korktuğumu mu sanıyorsun?"

"Polisi ararım."

Cümlemi bitirir bitirmez bir adım yaklaşınca nefesi nefesime tekrar çarptı. "Öyle bir şey yapmazsın."

"Bana yalan söyledin Milas, gerçeği benden sakladın. Öyle bir yaparım ki..."

O kadar sinirlenmişti ki sol gözü anlık seğirdi. Yutkununcа âdemelması oynamıştı. Gözünün boynuna bir anlık kaymasından sonra tekrar gözlerine baktığımda her şeyi yapabilecek gibi görünüyordu. *Sakın beni öpme. Sakın beni öpme. Daha fazla dayanamam.*

"Lanet," dedi bir anda, bütün öfkesini kapı dışarı ederek bomboşluğa geri dönerken. Parmide Varis'in gözlerinde gördüğüm boşluk da böyle korkunçtu, bakışları bomboştu ve gözbebeklerinde hayaletler yüzüyordu. Geçmişin hayaletleri.

"Kim?"

Gözlerini kapattı, diliyle dudaklarını ıslattıktan sonra yeşilliklerini çantama çevirdi; dün kullandığım çantama, içinde Alparslan Adin'in verdiği dosyanın olduğu çantama.

Dolapla arasından çekilip çantamın yanına gittim ve içindeki dosyayı çıkardıktan sonra Milas'a boş bir bakış

atarak kapağını açtım. Birkaç kâğıt ve bir adres vardı. Soyhan.

"Soyhan mı?"

Gözlerimi kâğıtların üzerinde gezdirdim. Bir kliniğin fotoğrafı vardı, kapıda da kırklarındaki kıvırcık saçlı beyaz önlüklü bir kadın sigara içiyordu. Altına not düşülmüştü.

50 mg./ 13m

"Elli miligram, on üç ay mı?" Bakışlarımı kaldırıp Milas'la göz göze geldim. "Bu ne demek oluyor?"

"Soyhan'a gidiyoruz demek oluyor."

"Bu kadın kim?" diye sordum fotoğrafı çevirip ona göstererek. Daha önce hiç görmemiştim.

"Yakında öğreneceksin." İlerleyip dolabımı açtı ve beyaz şişme montumu çıkarıp bana doğru attı. "Giyin. Çıkıyoruz."

"Nereye gidiyoruz?" Cevap vermedi, çantamı alıp kitaplarımı çıkardıktan sonra hafifllediğine emin olunca onu da kucağımdaki montun üzerine bıraktı. "Dalga geçiyorsun, değil mi? Ta Karadeniz'e mi gidiyoruz?"

"Cevaplar istedin," dedi Milas, kapının kilidini açarken bana dönerek. "O cevapları bulmaya gidiyoruz. Gitmek istemiyor musun?"

Karşısında daha fazla dikilmedim. Çantamı yatağın üzerine bırakıp montumu giyindim ve beremi alıp birkaç gerekli şeyi de çantama sıkıştırdıktan sonra yanına yürüdüm. O cevapları istiyordum ve gidip alacaktım. Devamsızlık yüzünden derslerden kalmakla gerçekleri aramak arasında bir seçim yapacaksam, buna seçim bile demiyordum, hiç düşünmeden gerçekleri seçerdim.

Merdivenlerden sessizce inerken yemek odasının kapısının kapalı olduğunu fark ettim. Kahvaltı saati olmasına rağmen etrafta kimse görünmüyordu. Milas kapıya yürürken dönüp bana baktı, "Neye bakıyorsun?" diye sordu.

"Bu saatte kahvaltı yapılır."

"Bu sabah geç kalkmışlardır."

"Milas, hayır." Etrafıma baktım. "Ne olursa olsun bu saatte kahvaltı vardır; ama yemek odasının kapısı kapalı. Mutfaktan ses gelmiyor. Evde kimse yok."

Milas bana bir bakış attı. Bir şeylerin yanlış olduğunu o da anlamıştı. "Bekle burada," dedikten sonra ilerleyip mutfağı kontrol etti, kimse yoktu. Yemek odasının kapısını açıp kafasını içeri uzattığında da kimseyi görememiş olmalıydı ki kapayıp geri döndü ve merdivenlerden yukarı baktı. "Aral'ın okulu yok mu?"

"Var," diye mırıldandım ve saate baktım. On dakikaya okula gidecekti; ama etrafta yoktu. Merdivenlerden çıkmaya başladığımda sessiz olmak artık umurumda değildi. Nefes nefese yukarı tırmandım ve Aral'ın kapısını tıkladıktan sonra beklemeden içeri girdim.

Yerde kanlı peçeteler vardı. Yatakta, yorganın içinde uyumuş dönmüş yatıyordu. Komodinin üzerinde sürekli ertelemekten kendini otomatiğe almış alarmının uyarı kutusunu görüp kapattım ve yerdeki kanlı peçetelere endişeyle bakarak ona seslendim. "Aral?"

Burnundaki kılcal damarlar hassas olduğu için bazen burnu kanıyordu; ama başka bir şey var gibiydi. Her zaman vaktinden önce aşağıda olur ve kahvaltı ederdi, ortamın gerginliği umurunda bile olmazdı. Hizmetçiler yok ve alarmı kapatmasına rağmen gelmediler diye okula gitmemeye mi karar vermişti?

"Aral, annemle babam nerede? Neden kahvaltıya inmedin? Çalışanlar nere-" Aral'ın kolunu dürttüğümde yorgan başına hızlıca geçirdi ve kendini sakladı.

"Ne oluyor?" Milas'a baktım. Kaşlarım çatılmıştı. O da etrafına bakıp yerdeki kanlı peçeteleri işaret etti.

"Aral, sen iyi misin?" Uzanıp yorganı çektim. Hızlıca

kalkıp yorganı ellerimden alarak, "Git başımdan," diye homurdandığında suratını görmüştüm.

"Sen kavga mı ettin?" Şokla durdum. Yorganı suratına kapmaktan vazgeçti, oflayarak doğruldu ve yatakta oturdu.

Sol gözünün altı mosmordu, dudağının kenarı çatlamıştı. O kadar kan burnundan değil de ağzından mı gelmişti?

"Aral, bunu sana kim yaptı?"

Gözünün önüne gelen saçları yukarı üfleyerek, "Kavga ettim işte biriyle," diye homurdandı. "Karşı taraf daha kötü."

"Aral..."

Milas araya girip onun adını söylediğinde kocaman olmuş gözlerimi Aral'dan Milas'a çevirdim. Öyle bir ses tonu kullanmıştı ki her şeyi anlatıyordu.

"O mu yaptı?" diye sordum Aral'a dönüp. "O çocuk mu yaptı?"

"Saçmalama Alena, kavga ettik. Beni dövdüğünü falan mı düşünüyorsun?"

"Herif nasıl görünüyor, farkında mısın sen?" Kafamı eğip Aral'a yüz yüze geldim. "Nasıl bakıyor, farkında mısın peki? Sence ona şu gözündeki morluğun beşte birini verebilir misin sen?"

"Alena!"

"Alena..." Milas kolumdan tutup beni geri çekmeye çalışırken Aral, "Bu meselenin dışında kalacaksın," dedi tersleyen bir ses tonuyla. Tehditkâr konuşuyordu.

"Hayır Aral, ben bundan sonra hiçbir meselenin dışında kalmayacağım!" Milas'tan kolumu çekip kapıya yürüdüm. "Gidiyoruz."

"Nereye?"

"Nereye?"

Milas ve Aral aynı anda sorduğunda içimdeki öfkeyi dizginlemek zorunda kaldığımın farkındaydım. Eğer şimdi

doğruyu söylersem Aral buna asla izin vermez, öğretmeni beni asla affetmezdi.

Derin bir nefes aldım ve Aral'a döndüm. "Biz Milas'la şehirdışına çıkıyoruz, bir işimiz var. Annemle babam gelirse okul gezisine gittiğimi söylersin."

Aral kafasını salladı. "Ne kadar kalacaksınız?"

"Belli olmaz," dedi Milas, Aral'ın yüzünü süzüyor, ama onu belli etmemeye çalışıyordu. *Kızeninin yaptığını beğendin mi?*

Aral'ın yorum yapmadan kafasını sallayıp kabul etmesinin, suratının bu hâle gelmesinin ardındaki nedeni sorgulamayıp onu bu hâle getirenin peşine düşmemesinden kaynaklandığını biliyordum. Aklı sıra kurtulduğunu sanıyordu.

Ortaokuldayken öğretmenlerden biri Aral'ı tokatladığında bir hafta konuşmamıştı. Annem konuşmamasının ardındaki nedenini asiliğine bağlıyordu ve haklıydı, Aral çok asi bir çocuktu ve birçok şeyi normal insanlar gibi yapmazdı. Normal tepkiler vermez, işlerini normal yoldan halletmezdi, ama ben başka bir şeyler olduğunu biliyordum. Bu yüzden umursamıyormuş gibi davranıp zayıf bir anında, uykuya dalacağı sırada yanına gelip ağzındaki baklayı çıkartmasını sağladım. Ertesi sabah okula gittiğimizde derslerime girmemiştim. Müdür'ün odasına girip öğretmenlerin öğrencileri uyguladığı şiddet davalarının sonunda ne gibi cezalar verildiğini anlatmış, ardından bir de bu davanın Doran gibi güçlü bir ailenin avukatlarının elinde ne hâllere gelebileceğinden bahsetmiştim. Babamın çok güçlü ve meşgul bir adam olduğunu, onu özellikle de böyle bir konuyla rahatsız edersem sonucunun nereye gideceğini ikimizin de kestiremeyeceğini söylemiştim.

Müdür gençti, toydu ve en önemlisi manipüle edilebilirdi. Anne ve babama, öğretmeninin Aral'a şiddet uyguladığını hiç söylemedim. O öğretmen ise referanssız kalarak okuldan atıldı.

On dört yaşında bir genç kızın yapabileceğinin daha iyisini yapmıştım. Çünkü yalnızdık. Çünkü babam İngiltere'ye gitmişti ve annemi de yanında götürmüştü. Suratlarını haftalarca görmemiştik.

Benim üvey çocuğu olmam ve Aral'ın öz çocuğu olması bile bazen bir şey fark etmiyordu.

Aral o günden sonra şiddetten korkması gerekenden daha fazla korkmuştu hep. O kadının ona başka şeyler yapmış olabileceğinden korkmuştum; ama hiçbir zaman dile getirememiştim. Şimdi ise orospu çocuğunun teki gelip kardeşime yumruk atabiliyordu. *Siktir oradan.*

Milas'la sessizce evden çıktığımızda bahçe yolundayken ona dönüp, "Direkt Soyhan'a mı gidiyoruz?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Hayır, önce eve uğrayacağız. Duş alıp üstümü değiştirmem lazım."

"Evine kadar arabanı kullanabilir miyim?" diye sordum vereceği cevabı kestiremeden.

Kaşlarını kaldırdı. Bahçeden çıkmış, arabanın önüne gelmiştik. Siyah spor araba Lamborghini markaydı. Aslında gerçekten kullanmak istediğimi söylesem yalan olmazdı, daha önce kendi Cooper'ımdan başka bir araba kullanmamıştım ve bu araba bir canavar gibiydi. Buna rağmen şimdilik bu isteğim, başka bir amaca hizmet ediyordu.

Milas arabanın anahtarlarını kucağıma attığında suratındaki belirsizliği gördüm. Arabalara gerçekten ilgim olmadığını biliyordu, neden evine kadar sürmek istediğimi merak ediyordu.

Ön kapıyı açıp kendimi içeri attıktan sonra çantamı arkaya koydum ve emniyet kemerimi taktım. Pekâlâ, okul buraya pek uzak değildi. Biraz İstanbul dışına doğruydu, ormanlık bir alanda kocaman bir kampüsü vardı. Benim de mezun olduğum, Aral'ın gittiği lise, dünya sıralamalarına gi-

ren özel bir okuldu. Ders programları, öğretmenler, sınıflar, genel sistem... Her şey farklıydı. Güçlü ailelerin çocuklarını gönderdiği bir okuldu; ama sadece para konuşmuyordu, hayır, giriş sınavları çok zordu. Kafası çalışmayan bir öğrenciye hiçbir miktarın kapılarını açamayacağı bir okuldu.

"Yolu biliyorsun, değil mi?" diye sordu Milas, ben gaza basıp caddeye inmeye başladığımda.

"Hm-hm," diye mırıldanarak kafamı salladım. *Mezun olduğum okulun yolunu tabii ki biliyorum Milas.*

Sabahın erken saatleri olduğu için cadde boştu. Arabanın çok hoş bir sessizliği vardı, daha önce fark etmemiştim. İçinde seyahat edebilir, uyuyabilirdiniz ve hiçbir tümsek sizi uyandırmazdı.

"Sen iyi misin?"

"Hayır." Gaza bastım. Milas'ın evinin olduğu yere varmak üzereydik, ama durmayacaktım, devam edecektim. Başka bir yere gidiyorduk.

"Alena, hayır," dedi Milas, evinin önünden geçişimizi camdan izlerken. *Anladı.*

Kafamı yavaşça salladım. "Milas, evet."

"Varis düşündüğün gibi bir çocuk değil."

"Bu kardeşimi dövmesini haklı çıkarır mı?"

"Tabii ki hayır!" Milas'ın gözleri hız ibresindeydi. "Alena, yavaşla."

"İkimiz de biliyoruz ki Aral, Varis'in dengi değil. Peki, Varis denen o çocuk bunu biliyor muydu? Biliyordu. Bunu neşmen ne yaptı? Kardeşime yumruk attı!" Gaza tekrar yüklendim. Dersleri başlamadan önce onu bahçede yakalayacaktım.

"Alena, kardeşinle aranı bozacak bir şey yapmadan önce onunla konuşman gerekiyor!" Milas boştaki elimi yakalayıp elinin içine aldığında gözlerimi yoldan çekmedim. Çok yaklaşmıştık.

"Kardeşimle aramız çok yakında zaten bozulacak!" diye bağırdım elimi onunkinden çekerken. "Babalarımızın aynı olmadığını öğrendiğinde hedef alacağı ilk kişi annem olacak. Daha sonra da annemden de benden de nefret edecek!"

"Alena bak, çok öfkelisin, sağlıklı düşünemiyorsun."

Çok geçti. Okulu görebiliyordum. Şehirden uzaklaşmıştık. Tek sorun, otoparkın girişinde okul kimliği kartı okutulması gerektiğiydi; ama önemli değildi, içeri girmek zorunda değildik.

Otopark girişinin engelinin önünde bir anda durduğumda Milas koluma uzanmaya çalıştı ve bana seslendi; ama emniyet kemerimi çözüp dışarı atladım. Milas peşimden çıkarken ben bahçeye doğru koşuşturuyordum ki otoparka girip park etmiş, kapıları açılan iki pahalı arabayı gördüm.

Siyah olanın içinden çıkan Varis'ti. Siyah pantolonu, beyaz tişörtü, kravatı ve lacivert okul ceketiyle oldukça iyi görünüyordu. Diğer arabadan çıkan iki çocuğun bu tarafa yürüyen Varis'in yanına gitmesiyle arkadaşları olduğunu tahmin ettim. Sarışın olan partideki çocuktu, arkası dönük olduğundan görememiştim. Elinde bir basketbol topu ve çantası vardı. Diğeri biraz daha kumraldı ve kolunun altında birkaç kitap taşıyordu.

"Varis!" diye bağırdım, bahçeyle otoparkın arasında bir yerde. Okula girmekte olan öğrenciler bahçede durdular, hatta sınıftakiler de pencerelere yönelmişlerdi. Milas'ın artık beni durduramayacağını anladığı için yavaş adımlarla yanıma yürüdüğünü düşündüm. "Alena!" diye bağırdı, ama bu noktadan sonra bir etkisinin olmayacağını o da biliyordu.

Partide tek bakışıyla korktuğum çocuğun okulunu bastım alt tarafı, ne var ki bunda?

Değil mi?

Varis'in gözleri beni buldu, suratındaki donuk ifade beni

baştan aşağı süzdükten sonra yoğunlaşmıştı. Benden nefret ediyordu. *Neden?*

Yanıma yürümeye başladığında önce Milas bana ulaştı ve bileğimden tuttuğu gibi otoparka geri yönlendirdi. "Yürü, gidiyoruz."

"Ya, bırak!" Olduğum yere çivilenerek elinden kurtulmaya çalıştım. Dün geceden beri sürekli aynı noktaya nasıl gelebiliyorduk, aklım şaşıyordu. "Milas, bırak!"

"Milas, bırak," dedi Varis yanımıza ulaştığında. Dudağının kenarı kanayıp kabuk bağlamıştı. Aral'ın ona en azından bu kadar yaklaşabilmiş olması bir mucizeydi. *Hasta herif. Piç kurusu.*

"Siktir git, Varis. Yoluna devam et." Milas bileğimi bırakıp önüme geçtiğinde ikisi yüz yüze geldi.

Aralarına girip Milas'ı ittirdim. "Milas, çekil şuradan."

"Alena..." Burnundan soluyordu, gerçekten çok sinirlenmişti. Onu ilk defa böyle kendini kaybedecek derecede öfkeli görüyordum.

Yeşilliklerine odaklanırken, "Hayır," dedim. "Bana beş dakika ver."

"Evet Milas, sarışına beş dakika ver." Varis dalga geçer bir ses tonuyla söylemişti. Hasta herif eğleniyordu.

"Kardeşimden uzak dur!" diye bağırdım Varis'e dönerken. "Son senen; mezun olur, siktirir gidersin! Eşkıya gibi kendinden küçüklerin etrafında mı dolanıyorsun? Adam mı sanıyorsun sen kendini?"

Varis rahat bir ifadeyle ellerini ceplerine soktu ve dilyle dudaklarını ıslatıktan sonra gözlerini benimkilere dikti. Bomboştu, hayatımda bu kadar ölü bakan biriyle karşılaşmamıştım. Gözleri o kadar soğuktu ve gri'nin öyle bir tonuydu ki... "Ben başlatmadım."

Yaklaşıp yüzüne konuştum. "Aral öyle bir şey yapmaz!" Yapmaz. *Öyle biri değil. Bundan da öte, travması var.*

Varis güldü. "Siz ailece bayağı komiksiniz ya."

Milas'ın yaklaştığını hissettiğimde, "Beş dakika," deyip yüzüne baktım ve elimle onu karnından ittirdim. Küfrederek gözlerini kaçırdı ve elini saçlarından geçirdi.

"Kardeşimden uzak duracaksın," diyerek Varis'in üzerine yürüdüm. Benden daha uzundu, Milas'la aynı boyda gibilerdi. "O senin gibi birine bulaşacak bir çocuk değil. Kendine kurban arıyorsan git başkasını bul. Umarım zorbalığın sırasında yakalanır, okuldan atılırsın."

Bu göt kafalı, benim kardeşime el kaldırmıştı.

"Ben?" Kaşlarını kaldırarak sordu Varis. "Benim kurbanlarım olmaz, sarışın. Kardeşin gibi birine de boş yere yumruk sağlayacak değilim. Git, o korkak piçe kendin sor. Kendi kıçını kendi koruyamıyorsa bu kendi sorunu."

"Aral hakkında doğru konuş!"

Yan taraftan bir kızın videoya çekmek için telefonunu çıkardığını fark ettiğimde, "Cebine sok şu sikik telefonu!" diye bağırdım. Korkuyla telefonunu cebine attı ve bir adım geri çekildi. O sırada diğer tarafta dikilen tanıdık yüzü fark etmiştim: o kız. Saçlarının uçları sarıya çalan, yeşil gözlü, kumral kız. Okulun gri eteği, beyaz tişörtü, kravatı ve ceketi içinde çok asi görünüyordu. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı, çantasını tek omzuna geçirmişti ve siyah mat botlar giyiniyordu. Göz göze geldiğimizde yeşil gözlerinin biraz maviye çaldığını fark ettim. Dudakları aralandı, o da beni tanımıştı. Bakışları yanıma kaydı ve Varis'i buldu. Varis'e döndüğümde kızı nefessiz izlediğini fark ettim.

"Aral'a yaklaşma," dedim dikkatini çekmek için yüzüne doğru, ama kızla aralarındaki elektrik o kadar yoğundu ki dikkatini bir daha bana vereceğinden şüpheliydim.

"İstediğim kişiye yaklaşırım, seni ilgilendirmez." Bana dönmeden konuştu.

"Okulda olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Yani?"

"Okulun sahibi gibi davranmayı kes."

İşte o zaman ruh emicilerinkini andıran koyulaşmış gri gözleri yavaşça bana döndü ve kafasını tehditkâr bir eğerek, "Ama öyleyim," diye mırıldandı.

Kaşlarımı çattım. Bu doğru olamazdı. Olabilir miydi? Bilmiyordum. Kahrersin, babamın gerçek babam olmadığını bile daha yeni öğrenmiştim. "Piç kurusu."

Sakince, çok sakince ve yavaşça eğildi. Yüzlerimizi hizaladı, dudaklarını araladı ve buz gibi bir ses tonuyla fısıldadı. "Bunu bir kevaşenin dudaklarından duymak etki etmiyor."

Şokla suratını izlerken Milas'ın önüme geçtiğini hissettim.

Bir saniye sonra Varis suratında patlayan yumrukla geriye sendeledi. "Beş dakika doldu."

ON ALTINCI BÖLÜM

Kendi hayatımın oynandığı sahnede figüran olmayacağım.

Varis suratında patlayan yumrukla geri sendelediğinde etrafa toplanan herkes nefeslerini tutmuştu. Kalp krizi geçireceğimi sandığım birkaç saniyenin sonunda kuruyan boğazımı ıslatıp şokla Milas'a baktım, konuşma yetimi henüz geri kazanabilmiş değildim.

Varis'in kabuk bağlamış dudağı yeniden kanıyordu. Elinin tersiyle kanayan yeri sildikten sonra çenesini oynattı. Kuzeninden yediği yumruğun acısı beş kilometre ötedeki caddeden duyulmuştu, bunu kanıtlayamazdım; ama üzerine yemin edebilirdim. Sesi gelmişti. İşin garip tarafı, Varis karşılık verecekmiş gibi durmuyordu.

Sessizliğin içinde bir kızın, "Varis Adin, Aral'a mı vurmuş?" diye fısıldadığını duydum. Gözlerim kalabalığın içinde dikkatle arandı, sesin kaynağı çok da uzakta değildi. Renkli gözlü kumral kızın yanına gelen, koyu kahverengi saçlı ve beyaz tenli kız söylemişti. O sessizlikte duyulabileceğini düşünmemişti, göz göze geldiğimizde ve duyulduğunu anladığında kızardı ve bakışlarını kaçırdı. Aral'ı tanıyor muydu?

Neden bütün bunların bir şekilde o kumral kızla bağdaştığını düşünüyordum?

Varis ağzındaki kanı tükürüp sendelediği birkaç adım geri yürüdü, Milas'la yüz yüze geldiğinde ikisinin suratındaki ifade de taş gibi sertti. Kuzen olduklarına şüphe yoktu, ikisinin de ayırt edici belirgin yüz hatları vardı ve özellikle kızdıklarında çeneleri kalın uçlu kalemle çizilmiş gibi duruyordu.

"Milas," dedim dikkatlerini çekme umuduyla. Birbirlerini parçalayacakmış gibi öfkeli bakıyorlardı ve evet, eğer bakışlar yumrukların yerine iş görseydi, şu an muhtemelen parçalarını yerden topluyorduk birbirlerinin; ama hiçbir şey yapmıyorlardı. "Gidelim."

Milas hiçbir şey demeden ve bakışlarını Varis'ten çekerken kolundan tuttuğumda onu otoparka yönlendirmeme izin verdi. Dönüp bakınca Varis'in bakışlarının kumral kıza döndüğünü fark ettim. O sırada kız şaşırtıcı bir şey yaptı, Varis'e baktı ve bakışlarını çekmeden önünden geçip bu tarafa doğru yürümeye başladı. Varis'in gözleri de onunkileri takip etmiş, kız arkasını döndükten sonra bile bakmayı devam etmişti. Yanındaki kahverengi saçlı kız da peşinden, Varis'ten uzak bir yoldan onu takip etmeye başladığında etraftakilere baktım. Buradakilerin bu zorbadan korktuklarını çok belliydi, kimsenin çıtı çıkmıyordu.

Varis'in sarışın arkadaşı, "Dağılın!" diye bağırana kadar kimse kıpırdamadı, ardından herkes okul binasına doğru yöneldi ve fısıltılar başladı.

Milas kolunu elimden çekerken, "Anahtarlar," diyerek elini uzattı. Sesi o kadar sert ve tok çıkmıştı ki bu bir anda yeni yeni tanıştığımız günleri anımsatmıştı. Hiçbir şey söylemeden arabanın anahtarlarını ona verdim, kapıları açtığımız sırada kumral kız bize yetişti.

"Pardon, Aral'ın ablası mısınız?"

Kıza döndüm. Suratında hiçbir ifade yoktu, kardeşimi yanıyor olduğuna şüphe yoktu; ama hislerinin ne olduğunu tahmin etmek imkânsızdı. Kafamı salladım. Kahverengi saçlı kız da yanına ulaşmıştı.

"Bugün okula gelecek mi, biliyor musunuz?" diye sordu, bahçedeki gösteriden sonra manyak bir kız olduğumu düşünüyor olmalıydı ki temkinli bakıyordu.

"Sanmıyorum," diye mırıldandım. "Evde uyuyordu."

Kahverengi saçlı kızın yüzü düştü. Dudaklarını birbirine bastırıyordu, en azından biri üzgün olduğunu belli edebiliyordu.

Milas'a baktığımda ikimizi gözünü kırpmadan izliyor olduğunu gördüm. Bu kız Aral'dan mı hoşlanıyordu? Aral bu kız için mi yumruk yemişti yoksa? Milas neden öyle bakıyordu? O an dank etti. *Varis bu kızdan hoşlanıyordu.* Her şey yerine oturmuştu.

Kevaşe, ha? İzle beni Varis Adin. "Ev boş, adresi verebilirim. Belki ikiniz bugün okulu asıp Aral'ı ziyaret etmek istersiniz. İsterseniz, tabii."

Kahverengi saçlı kız kafasını sallayarak kumral olana döndü. İkisinin gözleri buluştuğunda ikna olmuş gibilerdi. Uzattıkları telefona adresi hızlıca yazdım ve el salladıktan sonra arabaya bindim. Milas yatışmış gibiydi, eve yaklaşana kadar hiçbir şey söylemedi. Ardından arabasını garajın önüne bıraktı ve kapıyı açıp dışarı çıktı.

Peşinden gittim. Evine girene kadar sessizliğimi korudum. İçeri girdiğinde ceketini ayakkabılığın üzerine bırakıp mutfağa yöneldi ve dolabı açıp birkaç şey çıkarmaya başladı.

"Acıktın mı?" diye sordum kollarımı sıvayarak. "Ben bir şeyler hazırlayabilirim."

"Sen yiyeceksin, ben duştan çıkana kadar."

Bana bakmıyordu. Onu gerçekten çok sinirlendirmiştim.

İki kuzeni birbirine kırdırmıştım, tabii ki sinirliydi. Buna rağmen, bu sabaha geri sarsak o okulu yine basar, Varis'e Aral'ın arkasında bir ablası olduğunu gösterirdim.

"Bana kızgın mısın?" diye sordum başka hiçbir şey söylemeden beyaz ahşap masanın kenarına otururken.

"Monrunu çıkar ve ellerini yıka."

Tabii ki bana kızgındı, ama onunla konuşmam gerekiyordu. En azından beni dinlemeliydi. Ona Aral'ın başından geçenleri anlatacak değildim, ama en azından empati kurmasını sağlayabilirdim. "Senin kardeşin de kendisinin iki kat bir zorbadan yumruk yese sen de delirirdin."

Milas küçük domatesleri kesmeyi bıraktı. Bir an çok yanlış bir şey söylediğimi düşünerek dondum ve kelimelerimi gözden geçirdim. Kuzenine zorba dediğim için mi kızmıştı? "Kuzenine hakaret edip durduğumun farkındayım, ama-"

"Varis'le alakası yok, Alena," dedi ellerini tezgâhının iki kenarına uzatırken, omuzları genişlemişti ve bu mesafeden gerildiğini görebiliyordum. "Sadece, düşün. Erkek kardeşin girdiği kavgada yumruk yedi diye okul basıp hesap soracak kadar deliriyorsun, birileri yüzünden onu kaybetmiş olduğunu düşün. Bir daha geri gelemeyeceğini, onu asla göremeyeceğin bir yere gittiğini düşün. Ne yapardın?"

"Aklımı kaybederdim," dedim refleks olarak. "Eğer buna biri sebep olduysa onu mahvederdim."

"Değil mi?"

Kaşlarım çatıldı. Milas bana dönüp hazırladığı büyük kahvaltı tabağını önüme bırakırken, "Çay mı kahve mi?" diye sordu.

"Ilık su iyi olur," dedim yutkunarak. "Milas?"

Durdu ve bakışlarını gözlerime çevirdi. Göz göze gelmiştik mizde yeşilliklerinden bir sürü duygunun geçtiğini gördüm. "Söylediklerin..."

"Çok düşünme Alena, sana sadece zarar verir." Dönüp bir bardak su doldurdu ve önüme bıraktı. "Bu tabağı bitirmek için yirmi dakikan var. Geldiğimde hâlâ çiğniyor olursan bozuşuruz. Fare gibi kemirme, insan gibi ye."

Kafamı salladım. Tam mutfak kapısından çıkarken dönüp bana baktığında bir şey söyleyeceğini anladığım için gözlerimi tabağımdan çekip tekrar ona diktim. "Yaşananlar konusunda... Sana kızgın değilim," diye ekledi. "Varis'in farklı biri olduğunu söylerken onu savunmuyordum. Sana hakaret ettiği için ona vurdum, çünkü bunu hak etti; ama okulu basmadan önce erkek kardeşinle konuşmalıydın, çünkü çok daha büyük bir şey başlatmış olabilirsin. Okuluna girdiğini duyduğunda hiç memnun olmayacak."

Suçlu bir ifadeyle kafamı eğdim. "Biliyorum..."

"Güzel," dedi. "Şimdi ye."

Düşündüğümün aksine tabağımdakileri birkaç dakikada bitirdim. Dünkü serum muydu yoksa sabah harcadığım efor muydu beni bu kadar acıktıran, bilmiyordum; ama yeniden iştahlı olmak güzeldi. Tabağımı, çatalımı ve bardağımı lavaboya bırakıp hızlıca yıkadıktan sonra kurulayıp yerlerine bıraktım. Mutfaktan çıktığımda Milas odasında giyiniyordu. Montumu ve çantamı alıp yanına yürüdüm. Pantolonunu giymişti, kazağını üzerine geçiriyordu ki karnının yanındaki dövmeyi fark ettim. "Bu yeni mi?"

Henüz kollarını geçirdiği kazağı aşağı indirmedi ve eğilip dövmeye baktı. Bütün dövmeleri modernti, herhangi bir şekil üzerinde basitleştirilmemişti. Kendini özgün bir dövmecinin eline bırakıyor gibiydi daha çok.

Kafasını salladı. "Beğendin mi?"

Birkaç adım atarak yanına yürürken Dizel'in dolabının yanında oturduğunu fark ettim. Ardından gözlerim tekrar dövmeyi buldu. Üçgenlerin içinde çiçek desenleri ve başka bir şeyler daha vardı. "Çok orijinal duruyor."

"Ben çizdim."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Kazağını geçirip dövme. nin üzerini kapattı. "Eh," dedim. "O kadar da güzel değil."

"İltifatını geri almak için çok geç," dedi ve suratını bu. ruşturup bir saniyeliğine gülerek yanımdan geçti. Montunu aldı ve giyinirken odanın kapısının önünde durdu.

"Dizel ne olacak?"

"Bizimkiler gelir gider."

Arabaya bindikten sonra çantamı ayaklarımın dibine bırakıp emniyet kemerimi bağladım ve biraz hava gelmesi için camı araladım. "İstanbul Soyhan arası kaç saat ediyor arabayla?"

"On beş saat civarı, molasız."

"Şaka yapıyorsun..." Milas garajın önünden arabayı çe. kip sürmeye başladıktan sonra otoyola sapmıştı. "Uçakla gidemez miydik?"

"Soyhan'da neden havaalanı yok, biliyor musun?" diye sordu, ben Soyhan'ın havaalanı olmadığını bile bilmezken.

"Neden?"

"Çünkü şehrin havası sürekli kapalı. Uçakların inip kalkmasına elverişli değil." Bana bir bakış attıktan sonra önüne döndü, ben de diyeceklerini merakla dinliyordum. "Geçenlerde bir patlama oldu, yaklaşık iki yıl önce, politikacılar dahil birçok işadamının yatırım yaptığı bir bilim şirketinde. O günden beridir de şehrin üzerindeki hava gökyüzünden teknolojik herhangi bir aracın geçmesine uygun değil, bunun için fazla yoğun."

"Havaalanı olmadığını bile bilmiyordum," diye mırıldandım. "Yakın bir şehre inip araç kiralayamaz mıyız? Trabzon'a insek mesela?"

"Olmaz. Arabayla gidiyoruz." Gülerek bana döndü. "Ne oldu? On beş saat benimle arabanın içine tıkılmaya dayanamayacağını mı fark ettin?"

"Çok doğru bir noktaya parmak bastın," diye mırıldandım doğrulup kafamı sallayarak. Milas başka bir şey söylemedi.

Bir süre sonra kulaklıklarımı kulağıma geçirip botlarımı çıkardım ve bağdaş kurup telefonumdan bir film açtım. Milas kendi düşünceleri arasında boğulmuş, yolu izliyordu.

Öğlen iki gibi göl kenarında bir yerde durduğumuzda hava güneşliydi. İzlediğim ikinci filmi kapayıp şarjı bitmek üzere olan telefonumla birlikte kulaklıklarımı cebime tıkadım ve Milas'ın ardından arabadan çıktım. "Haberin olsun diye söylüyorum, ben yemek seçerim."

"Sen yemek seçme hakkını kaybettin," dedi Milas, işaretparmağını burnuma değdirip elimden tutarak beni yönlendirdi. Şaşkınlık içinde gözlerimi burnuma indirmeye çalıştım, ama gözlerim acıyınca birkaç kere kırpıp kendime geldim. Burnuma mı dokunmuştu o?

"Doktorun verdiği yemek listesi ne olacak?"

"Çorbalar ve hafif yemekler tüketebiliyorsun. Mideni bulandırıp kusmanı sağlayan şeyler ağır yemekler, ki onları sen de bu kafayla ağzına sokmazsın diye düşünüyorum. Zaten kahvaltı da etmedim bak, kurt gibi açım. Daha fazla konuşturma beni."

Gözlerimi devirerek beni arkasından sürüklemesine izin verdim. Durduğumuz restoranın bahçesindeki birkaç bakış bize dönmüştü. Gözlerimi kısıp ilerideki üç genç kızın yemek yemeyi bırakarak Milas'ı yiyecekmiş gibi izlediklerini fark ettiğimde arkasında sürüklenmeyi bırakıp elini tuttum ve yanında yürümeye başladım.

"Dışarıda mı oturmak istersin içeride mi?" diye sordu Milas.

"İçeride."

"Hava çok güzel değil mi? Niye içeride oturmak istiyorsun?"

"Güneş gözümü alıyor." Girişte durup sorduğu soruyu yanıtladıktan sonra içeri geçerken bu sefer ben onu sürüklemeye çalıştım.

İçeri geçtiğimizde restoranın arka masalarının göle baktığını fark etmiştim. Milas nereye baktığımı anlamış gibi oraya yöneldiğinde peşinden yürüdüm ve karşılıklı oturduk. Tarhana çorbası ve tavuklu salata söyledim, Milas tabii ki et tipsiriş etmişti. Yemeklerimiz hızlıca geldi, gölü izleyerek sessizlik içerisinde yedik. Çorbayı da salatayı da bitirememem dışında hiçbir sorun yoktu, sonuçta biraz yiyebilmiştim.

Aslında vardı. Garson hesabı getirdiğinde Milas kendi ödemek istedi.

"Ne kadar zengin olduğun falan umurumda bile değil, kendi yediklerimi kendim ödüyorum," dedim, elimde cüzdanımla garsonun fiş kutusunu alıp gitmesine izin vermeyerek. Garson genç bir çocuktu, aramızda kaldığı için kenara çekilip tartışmayı bitirmemizi uzaktan beklemeye karar vermişti.

"Alena, cidden o saçma tartışmaya girecek miyiz?"

"Ben de onu diyorum Milas, girmeyeceğiz. Herkes kendi yediğini ödüyor."

"Şurada yediğin kırk liralık yemeğin hesabını mı yapacaksın?"

Kutunun içine kartını bırakıp karşıya uzattı. Garson çocuk almaya geliyordu ki gözlerimle onu korkutup kaçırdım.

Geriye yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "Tamam, sen öde; ama Soyhan'a tek başıma giderim."

"Saçmalıyorsun."

Biraz daha direndi; ama gözlerimdeki kararlılığı görünce hesap kutusunu masaya geri koydu. Fişe bakıp kutuya bir ellilik koydum ve garson çocuk gelip aldı. *Sıktır.* İstanbul'dayken daha fazla nakit çekmeliydim, nakdim yoktu. Kartımı kullanamazdım, babam nerede olduğumu anlardı.

"Kartını kullanamayacağını ve yeterince nakdin olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Milas. Garson çocuk kutuyu geri getirdiğinde Milas kartını alıp cüzdanına atmıştı.

Montumu giyip çantamı aldıktan sonra ayağa kalktım ve kafamı salladım. Saklayamayacağım bir şeydi. "Babam anlar."

"Akşam yemeğinde de aynı zırvalığı yapmayacağını bilmek güzel," dedi restorandan çıkarken.

Ona gözlerimi devirdim. "Zırvalık olduğunu mu düşünüyorsun? Bak, senin üzerinden geçinemem, tamam mı? Kardeşin falan değilim. Çıktığım erkeklerin bile bana bir şey ısmarlamasına izin vermiyorum. Herkes kendi yediğini öder. Kimse kimseninkini ödemek zorunda değil."

Bahçeye inen ufak basamaklardan geçtikten sonra otoparka yürüyordum ki Milas'ın geride kaldığını fark ettim. Bana baktı, gözlerimiz buluştuktan sonra küçük merdivenden indi ve yanıma geldi. "Kaç kişiyle çıktın daha önce?"

Önünde yürüyordum, ona bakmadan önüme dönüp ses çıkarmadan güldüm. *Cidden mi, Milas Adin?* "Sen kaç kişiyle çıktın?"

"Önce ben sordum."

Arabanın önüne geldiğimizde durduk. Ciddi ciddi düşündüm. "Bilmiyorum... Lisedeyken birkaç iyi çocukla çıkmıştım."

"Kaç tane?"

"Dört, sanırım."

"Şu çocuk?" diye sordu. "Mete miydi neydi..."

Gözlerimi devirdim. "Baş ağrısı biri. Takıntı hâline getirmiştim; elde edemedim. Bir şeyi çok isteyip elde edemeyince insanların ne kadar ileri gidebileceğini biliyorsun. Piç herif başkasını seviyordu ve beni onu kıskandırmak için kullandı. Mezuniyet balosunda onun önünde sinirden ağlamıştım, o günden beri gördüğü yerde bu zayıflığımı yüzüme vuruyor."

"Ağlamak zayıflık değildir," dedi Milas. "İnsan olduğunu gösterir."

Omuz silktim. "Her neyse işte."

"Bir," dedi, ben arabanın kapısını açarken. Güneş yüzünden kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Ne, bir?"

"Bir kişiyle çıktım," dedi gözlerini etrafta gezdirdikten sonra bana bakarak.

Bir kişiyle çıktın ama. İçime bir anda dolan kıskançlık dürtüsüyle hiçbir şey söylemeden arabaya bindim ve kulaklıklarımı kulağıma geçirdim. Yemek yerken telefonumu şarj etmiştim, o yüzden filme devam edebilirdim.

Milas gaza basıp otoparktan çıkarken hiçbir şey söylemedi. Filmin her saniyesini heyecanla izliyordum; ama Milas'ın bana verdiği gereksiz bilgiden sonra odaklanmamın imkânı yoktu. O kız kimdi acaba?

Yoksa...

Onu yüzüne dokunarak tanıyan kişi miydi? Ölmüş müydü?

Başımı yavaşça yana çevirdim ve Milas'a baktım. Üzerindeki ince kazak bütün vücuduna biraz büyük geliyor ve salaş duruyordu. Gözleri yola odaklanmıştı. Bir anda banyo dönünce derste hoşlandığı çocuğu izlerken yakalanıp kızaran liseli kızlar gibi önüme dönmüştüm. Ölmüş birinin hayaletiyle başa çıkamazdım.

Filmin sonuna doğru yemek yemenin de verdiği doygunluk hissiyle gözlerim kapanmıştı, ama her şey bir saniye sürmüş gibi Milas'ın ismimi fısıldayışıyla uyandım. Gözlerim açıldı, hava henüz kararmamıştı; ama güneşin yakında batacağını söyleyebilirdik. Her ne kadar görmesek de... Çünkü hava kapalıydı.

Milas'ın yüzü yakınımdaydı. Doğrulmaya çalışıp gözlerimi ardı ardına kırptığımda, "Mola mı verdik?" diye sordum, ama bir sokağın ortasında durmuştuk.

"Hayır," dedi Milas. "Geldik."

Kaşlarımı çatarak etrafı süzdüm. Binalar vardı yalnızca. "Nasıl bu kadar hızlı geldik?"

"Benim harika şoförlüğüm sayesinde," dedikten sonra çenesiyle ileriyi işaret etti. "Kliniğin önünde duruyoruz."

Jet hızıyla ona baktım etrafta gezinerek tembellik eden gözlerimle. "Nasıl yani? Fotoğraftaki klinik?" Uykum hâlâ açılmamış gibiydi, gerçekliği sorgulayan sorular soruyordum.

Milas kafasını salladı. "Ne yapmak istiyorsun?"

"İçeri girmek istiyorum." Emniyet kemerimi çıkarıp kapıyı açacağım sırada Milas'ın eli bileğime dolandı ve bana engel oldu.

"Baban izliyor olabilir Alena, emin misin?"

"Bu kadar yolu o kadınla konuşmak için geldim Milas. O kâğıtta yazanların ne olduğunu ve beni neden buraya yönlendirdiğini öğreneceğim. İster arabada kal ister peşimden gel." Kapıyı açıp dışarı çıktığımda serin hava montumu delip geçti. Önümü kapatıp çantamı koluma taktım ve Milas arabadan çıkarken kliniğin beyaz duvarlarını süzerek kapıya doğru yürüdüm. Bahçe bomboştu. Milas peşimden gelip yanımda durdu.

Gözlerim bahçede gezinirken binaya bakıp bir şeyler hatırlamaya çalışıyordum, ama buraya ilk defa geldiğimi biliyordum. Burayla ilgili hiçbir şey tanıdık değildi. "İçeri gireceğim," dedim Milas'a bakmadan.

"Yanındayım."

"Yanımda olduğunu biliyorum. Olmasan da ayaklarının üzerinde girerdim."

"Ama ayaklarının üzerinde çıkamayabilirdin," diye mırıldandı.

Başımı ona çevirdiğimde gözlerime baktığını gördüm. *Ne biliyorsun, Milas! Neden sadece söylemiyor ve beni bu dertten kurtarmıyorsun? Neyi bekliyorsun?*

"Milas?"

Yeraltı otoparkından gelen sesle ikimizin başı da o tarafa döndü. Otoparktan üç çocuk geliyordu. Gerçi çocuk demek pek de doğru olmazdı, bizden birkaç yaş büyük olduklarını söylemek için nüfus cüzdanlarına bakmak gerekmiyordu. Üçü de simsiyah giyinmişti. Önde olanın dağınık uzun saçları, koyu mavi gözleri ve boynundaki dövmesi özellikle dikkat çekiyordu. Yanındaki daha kumraldı, sarıya çalan saçları vardı. Diğerinin ise çene hatları Varis Adin'i hatırlatıyordu, boş baktığını biliyordum; ama öyleyken bile sinirli görünüyordu.

Sinirli görünen, diğer ikisine kısaca bir şey söyledikten sonra direkt kapıya yönelirken mavi gözlü ve kumral olan gençler bu tarafa yürümeye başladı.

"Bu taraflarda arkadaşların olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandım kısık sesle.

Çocuklar bana bir bakış attıktan sonra sırayla Milas'la yakın olduklarını belli eden bir selamlaşma gerçekleştirdiler. El sıkışıp omuz tokuşturmak ve sırta pat pat vurmak, erkekler arasında havalı bir selamlaşma biçimi olmuştu her zaman.

Dövmeli olan neler döndüğünü anlamak için Milas'a bir bakış atıp bana döndü. Boyu kaçtı bu çocuğun, iki metre falan mı?

"Doktor Lamen'i görmeye geldik," dedi Milas dudaklarını birbirine bastırmadan önce kafasıyla beni işaret ederek. "Alena, tanıştırayım. Pars, Pamir."

"Memnun oldum," diye mırıldandıktan sonra kolumu hafifçe salladım. İkisi de aynı şekilde karşılık verdiler. Ama Pamir olan Pars'a bir bakış attığında bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydım.

"Milas," dedi Pars, âdemelmasını oynatacak şekilde yutkunarak. Kafasını olumsuz anlamda salladı. "Lamen..."

Milas'ın kaşları çatıldı, bunu beklemiyordu. "Ne zaman?"

"Bir iki gün önce," dedi Pamir, sonra ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Bir hırsız otoparkta bıçaklamış gibi görünüyor. Kan kaybından... Liva buldu."

Liva kim?

Milas'ın suratındaki ifade değişti. Bunu gerçekten beklemiyordu.

Ben de beklemiyordum. "Bu bir tesadüf mü?" diye sordum kaşlarımı çatarak bakışlarımı Milas'ın üzerinden diğer ikisine çevirirken.

Pars kaşlarını kaldırıp bana baktı, bu sırada eliyle alnını ovalıyordu. Seslice nefes verdi. "Soyhan'da tesadüf diye bir şey yoktur."

Milas'ın yeşilliklerini üzerimde hissettiğimde yutkunmak zorunda kalmıştım. Bunu babam yapmış olabilir miydi? Ya da burada ne bulacağımı bilen biriydi? Birkaç gün önce gelseydim burada olurdu; ama cevaplar alabileceğim kişi artık ortada yoktu ve Milas Adin de bana söylemeyi reddediyordu. Eğer babam yaptıysa, bu, bana itiraf etmesi gereken birkaç şeyden çok daha fazlası olduğu anlamına geliyordu.

"Yani geri mi dönüyoruz?" diye sordum Milas'a. "Burada hiçbir şey bulamaz mıyız?"

"Sanmıyorum." Milas'ın cevabı netti.

O an Pars, Milas'a bir bakış attı. Mavilikler yeşilliklerle çarpışıyordu. Gözlerle ne konuşulabilirdi ki? Pars bana döndüğünde dudaklarından dökülecek kelimeleri bekledim. "Bu gece dinlenmeye ne dersiniz? Sabah dönersiniz."

Milas'a döndüm. Yaşadığım hayal kırıklığı sonucunda direkt eve dönmek istediğim bir gerçekti; ama arabayı kullanan ben değildim. Gücüm yerinde olmadığından kendim sürmeyi de teklif edemiyordum, zaten sabah olanlardan sonra bana anahtarlarını bir daha vereceğini düşünmüyor-

dum. Ne olursa olsun, daha henüz gelmişken Milas'ı on beş saatlik yeni bir sürüşe itecek değildim.

Milas, suratımdaki ifadeyi gördükten sonra kafasını salladı ve dördümüz birlikte kliniğin bahçesinden çıktık. Milas'la arabaya tekrar binip siyah Porsche'yi takip ettik. Akan bir caddenin önüne park ettiklerinde Milas da arabayı arkalarına bıraktı ve yağan yağmurun altında dışarı çıktık. Bir kulübe mi gelmiştik yani?

"Pusula" yazan tabelayı okurken Pamir'in arabadan çıkmadığını fark ettim. Ona el salladık, ardından Pars önde ilerlerken kapıdan içeri girdik.

Etraf loş, içerisi sıcacıktı. Klasik bir bardan farklı olarak kenarlarda fazladan deri koltuklar ve masalar vardı, ama güzel görünüyordu. Bar kısmındaki çocuk bardakları siliyordu. Muhtemelen birkaç saate burası dolardı.

Pars, "Ne içmek istersiniz?" diye sorduğunda ağzımı açıp favorilerimden birini söyleyecektim ki Milas, "Sen sadece su içiyorsun," diyerek koltuklardan birine montunu atıp oturdu.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ne içeceğime karışmazsın."

"Doktorun ne dediğini hatırlıyorsun, değil mi?"

Kafamı ondan başka bir yere çevirip kollarımı göğsümde birleştirdim. Doktorun ne dediğini çok iyi hatırlıyordum, alkol tüketmek yasaktı; ama Milas öyle söyleyince karşı çıkmam gerekiyormuş gibi hissetmiştim.

"Yemek de söyleyebiliriz," dedi Pars yanımda dikilirken. "Atıştırmalık bir şeyler hazırlanabilir."

Milas'ın yanındaki koltuğa oturduktan sonra montumu çıkardım. "Sağ ol, bir şey yiyecek hâlde değilim." Milas'a baktım. "Ama belki Milas ister."

"Bir şey yiyecek hâlde olup olmaman önemli değil, bir

saate yemek yiyorsun," dedi tekrar beni sinir edecek bir ses tonuyla. Koltuğun ağır deri yastığını alıp suratına fırlattım.

Pars gülmüştü. Geriye yaslanıp sinirlerimin bozulduğunu belli edecek bakışlar attım etrafa. "Siz nereden tanışıyorsunuz?"

İkisi de birkaç saniye bekledikten sonra aynı anda, "Lojistik," dedi.

Ağzım açık bir hâlde ikisini de süzerken birbirlerine baktılar. "Dalga mı geçiyorsunuz?"

"Yoo," dediler aynı anda.

Kaşlarımı çatarak ikisine de bakarken ayağa kalkıp, "Lavabo nerede?" diye sordum. Pars koridorun sonundaki kapıyı gösterdikten birkaç saniye sonra ellerimi yıkıyor, suyla yüzümü serinletiyordum. Burada ne işim olduğunu bilmiyordum, burası neresiydi ya da o çocuklar kimdi, onu da bilmiyordum.

Siktir ya. Doktor Lamen denilen kadının öldüğünü biliyordum. Ondan bir şey öğrenebilecek olsaydık bile bu artık mümkün değildi. Milas'ı sıkıştırsam bana anlatır mıydı? Ne kadar bildiğini bilmiyordum; ama sonuçta benden daha çok şey bildiği kesindi. Belki de onu terk etmekle tehdit etmeliydim. Birlikte bile değildik. İyice saçmalıyordum.

Ellerimi kuruladıktan sonra lavabodan çıkıyordum ki Pars'ın Milas'la konuştuğunu fark ettim. İkisi de ciddi görünüyordu.

"Hatırlamasını istiyorsan onu nereye götüreceğini biliyorsun," dedi Pars. O ne biliyordu ki?

"Hazır olduğuna emin değilim."

"Hiçbir zaman emin olamazsın."

"Kartel işi ne oldu? Babamla konuştun mu?"

Pars kafasını salladı. "Biraz daha zamana ihtiyaç var."

Birkaç saniye daha bekledim. Devam etmeyeceklerdi.

Lavabodan yeni çıkıyormuş izlenimi vererek yanlarına yürümeye başladığımda Milas ayağa kalkıyordu. "Alena, öyle geçelim istersen. Orada yemek yeriz."

Kafamı salladım. Cevap veremeyecek kadar kafam bulanmıştı. Montumu giyinip çantamı aldıktan sonra Pars bizi kapıya kadar geçirdi, buranın onun mekânı olduğunu anlamam zor olmamıştı. Kapıya çıktığımızda yağmur çoktan hızlanmıştı. Pars havaya bakarak iç çekti ve bize döndü. O sırada dikkati omzumun üzerinden ileriye takılmıştı.

Pars ikimize de veda ettikten sonra biz arabaya binerken kapıda durdu ve ileride bir yere bakmaya devam etti.

Milas park ettiği yerden çıkarken camı indirip kafamı çıkardım ve yağmurun altında yürümekten sırılsıklam olmuş kızı fark ettim. Milas da gördüğünde arabayı durdurdu. Pars merdivenlerden inerken kızın adını tahmin etmeye çalıştım, "Liva bu kız mı?" diye sordum sessizce. Milas kafasını salladı.

"Çok... Şey görünüyor..."

"Şey, ne?"

"Mahvolmuş gibi," diye fısıldadım, sesim istemsizce kısılmıştı.

Pars yağmura aldırmayıp merdivenlerden indikten sonra kızın karşısına dikildiğinde bir anlığına gözlerimiz buluştu. Araba yanlarından giderken kız bana bakmaya devam etti ve hayalet görmüş gibi bakan suratındaki o ifadeyi süzdüm. Bana karşı değildi, beni görmeden önce de suratı aynı şekildeydi.

Sonra Pars'ın kliniğin önünde söylediklerini hatırladım. Doktor Lamen'i Liva bulmuştu, bıçaklanma olayı olduğuna göre de çok fazla kan görmüş olmalıydı.

Milas bir otelin önünde durdu ve arabadan indik. Valiz anahtarı verdikten sonra içeri girerken, "Aynı odada kalıyoruz," diye mırıldandı.

"Kartımı kullanamıyorum diye sana cevap veremeyeceğimi düşündüğünden mi emir verir gibi konuşuyorsun?"

Bana baktı, yan yana yürüyorduk. "Hayır, gözümün önünde dur diye."

Başımı önüme çevirip resepsiyona yürümeye devam ettim. Kafam o kadar karışıktı ki onunla uğraşacak hâlim yoktu. Önce Pars'ın Pusula'da Milas'a söylediklerinin altındaki anlamı çözmeliydim.

Hatırlamasını istiyorsan onu nereye götüreceğini biliyorsun. Benden bahsettiklerine şüphe yoktu, ama Milas unuttuğum bir şeyler olduğundan hiç bahsetmemişti ki. Babamın çalışma odasındaki halıyı gördüğümde nasıl ağladığımı biliyordu. Aklım almıyordu, eğer Milas bütün bunlardan haberdarsa neden tek bir kelime söylemiyordu?

Milas odanın ücretini ödedikten sonra asansöre bindik. Otel odası büyüktü, siyah ve kahverengi ahşapla döşenmişti. Büyük camları kapatarak yere uzanan perdelerin yanında iki ayrı yatak vardı, köşelerde de gece lambaları. Banyo girişteydi. Küçük bir mutfağı da vardı.

Cam kenarındaki yatağın üzerine çantamı ve montumu bıraktıktan sonra perdeleri açıp şehrin manzarasını izlemeye başladım. Soyhan ne kadar büyüktü ve nüfusu ne kadardı bilmiyordum; ama şehrin merkezinde olmalıydı ki her yer aydınlıktı ve büyük binalar vardı. En güzel tarafı sahiliydi. Gelirken görmüştüm. Özellikle sahil kenarındaki evler çok hoştu. "Soyhan güzel bir şehir."

"İlk defa mı geliyorsun?" diye sordu Milas, montunu ve cebindekileri çıkarırken.

Ona dönüp kafamı salladım. "Genelde İstanbul çevresinde gezerdik. Birkaç kere arkadaşlarımla Antalya'ya ya da Bodrum'a gittiğim oldu tatil için; ama Türkiye'yi o kadar çok gezmedim. Yurtdışında birkaç ülkeyi gezdim, babam

kendine bir haftalık tatil verdiğinde ailecek giderdik." "Ailecek" kelimesi artık sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

Milas bir şey demedi, sadece kafasını salladı. Eşyalarımızı bıraktıktan sonra yemek yemek için otelin restoranına inmek istedi; ama midem öğlen yediğimiz şeylerden hâlâ doluydu. Yine de yatağa uzanıp telefonumu karıştırırken odadaki telefondan aşağıyı arayıp yemek siparişi verdiğini fark ettiğimde onu bozmadım. Yaklaşık yarım saat sonra kapı çalındı. Milas banyoda olduğundan kapıyı açtım ve servisin geldiğini gördüm. Adam televizyon ünitesinin karşısındaki yuvarlak masaya yemekleri servis etti ve gitti.

Yemeklerden birinin kapağını kaldırdığımda Milas telefonuyla uğraşırken buraya yürüyordu. Yemeklerden birinin değişik sebzeli bir şey olduğunu görünce eğilip kokladım. Hoş kokuyordu, zeytinyağlıydı. "Bu ne?"

"O senin," diyerek yanıma geçti ve bileğimden çekip yanına oturttu, telefonunu bırakmıştı. "Şu doktorun verdiği listeden sebzeli bir şey."

"Otelde de mi varmış o yemekten?"

"Hayır," dedi Milas bir bardağa su doldurup önüme koyarken.

Durdum. O gayet doğal bir hâlde kendi yemeğinden bir çatal alırken ben ona dik dik bakıyordum. Sonunda bakışlarımı görmezden gelemeyeceğini fark ettiğinde çatalını bırakıp geriye yaslandı ve bana baktı. "Mutfağa tarifi yolladım, yaptılar. Çok zor değil."

"Yemek tarifi listesi kâğıtlarını odamda bırakım Milas. Nereden biliyorsun bu yemeğin o listede olduğunu?"

"E-posta kutumda da var. Doktordan aldım. Oldu mu, yiyecek misin şimdi?"

"Cidden anlamıyorum seni," diye homurdanarak önüme döndüm ve yemekten bir çatal aldım. Tadı gerçekten

çok güzeldi. Önümdeki bardaktan bir yudum su alırken Milas da önüne döndü.

Kafayı yemek üzereydim. Soyhan'a geldiğimizden beri her şey iki katı kadar karışmıştı kafamda. Sözde cevaplar almak için geldiğim yeri daha da karışmış kafamla mı terk edecektim gerçekten? *İnanılmaz.*

Servis elemanı bir saat sonra bulaşıkları almaya geldiğinde aynanın karşısında ikiye ayırdığım saçlarımı örmeye çalışıyordum. Üzerimde otelin müşterilerine verdiği pijamalar vardı, lacivertti. Milas da aynısını giyinmişti. İkimiz de aynı takımı giyince bir hapishaneden kaçmışız gibi hissetmiştim.

Milas içeride telefonla konuşuyordu. Onu duymak için banyodan çıkıp dinlemeyi denemiştim; ama pek de işe yarar bir şey söylediği yoktu. *Evet, hayır, biliyor muydun, sonra hallederiz, bakarız, yarın dönüyoruz.*

Yamuk yumuk da olsa saçlarımı örmeyi başardığımda banyodan çıkıp yanına yürüdüm. Telefon konuşması bitmişti. "Kiminle konuşuyordun?"

"Han," dedi kısaca ve başıyla saçlarımı gösterip otuz iki diş gülümsedi. "Kafana ne yaptın sen?"

"Ördüm." Elimle kontrol ettim. "Niye? Olmamış mı?"

"Savaştan çıkmışsın gibi görünüyor."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Sabahtan beri bunun için uğraşıyordum ve yorumu bu mu oluyordu? Milas yatağına uzanıp bir kolunu başının altına alırken lastikleri çıkarıp örgülerimi bozdum ve iki yatak arasındaki boşluktan geçerek yatağıma oturdum. Sadece iki gece lambası açıktı ve ortamı loş olarak aydınlatıyordu.

Bana döndüğünde ne yaptığımı gördü. Kaşlarını çattı. "Niye bozdun?"

"Gereksiz yorumun yüzünden." Açıkça cevap verdikten sonra yorganı açmak için ayağa kalkmıştım ki bileğimden yakaladı. Ona döndüm. "Ne var?"

Hiçbir şey söylemeden ayağa kalkıp beni yatağının üzerine oturttuğunda başucuma fırlattığım ince siyah lastiklerimi aldı ve arkama geçip bir dizini yatağın üzerine yasladı. "Milas, ne yapıyorsun?" diye sorarak ona döndüm; ama iki eliyle kafamın iki yanından tutup beni önüme çevirmişti.

Ellerini saçlarımdan geçirdiğinde bütün tüylerimi ayağa kaldıran bir his karnımı gıdıklamaya başlamıştı. Saçımı ortadan ikiye ayırdı, bir kısmı yanıma bıraktı ve diğerini alın çizgimden başlayarak örmeye başladı. "Dalga geçiyorsun. Örmeyi biliyor musun?"

Hiçbir şey söylemedi. Odaklanmış olduğunu düşündüm, bu yüzden konsantrasyonunu bozmak istemedim. Sağ tarafı bitirdikten sonra sol tarafa geçerken yatağın üzerine tamamen çıkmıştı. Uzun parmakları saçlarımda geziniyor, yanağıma değiyordu. Kulağımın yakınında dolanırken ürpermemek için kendimi zor tutuyordum. Bana hissettirdiği şeyler daha önce hiç tatmadığım duygulardı ve belki ilk olduğu için bu kadar yoğun hissediyordum.

Bittiğine emin olduğumda nefesini kulağımın yakınında bir yerde hissettim, parfümünün silik kokusu ciğerlerime dolmuştu. "İşte, bitti."

Dönüp ona baktım, ardından elimi örgülerden geçirdim. Hiçbir yerden saç teli çıkmamıştı, benim gibi yamuk yumuk da örmemişti. Gerçekten çok iyi bir iş çıkarmıştı.

Arkamdan çıkıp yanıma oturdu, kollarını geriye atarak kafasını hafifçe eğdi ve beni izlemeye başladı. Biraz geri çekip ellerimi kucağıma koydum ve tamamen ona döndüm. "Böyle örmeyi nereden öğrendin?"

Hiçbir şey söylemedi, yüzümü ve saçlarımı izliyordu öylece. Önce annesinin öğrettiğini düşündüm, daha sonra başka birinin saçlarını örmek için kendi kendine öğrendiğini. Hatta belki o kişinin ona öğrettiğini... O *kız*... *Çıktığı tek kız mesela*...

Aferin Alena, yine moralini kendi kendine bozmayı başardın.

"Niye yüzün düştü?" diye sordu Milas.

"Çünkü sana sorular soruyorum ve bana cevap vermiyorsun."

Dudaklarını birbirine bastırıp bakışlarını kaçırdığında gamzeleri belirginleşmişti. "Şöyle yapalım," diye mırıldandım. "Bir oyun oynayalım."

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. Oyunları sevdiğimi biliyordu, ama soru şuydu: Oyun oynamayı kabul ederken bana o cevapları verecek miydi? Karşılığında alacağı şeye göre belki yola gelebilirdi.

Biraz daha yaklaşıp yeşilliklerine baktım. "Ben sana soru soracağım, sen cevaplayacaksın. Karşılığında da istediğin bir şeyi yapacağım ya da belki bir sorunu cevaplarım. Açık bir şekilde, kandırmaca yok."

"Hmm..." Mırıldanışı, kabul edeceğini gösterir gibiydi. "Tamam."

"Tamam mı?" Cevabına inanamıyormuş gibi gülümsedim.

Kafasını salladı ve yüzümü süzdü. Mutlu olduğuma sevinmiş gibiydi, onun da dudakları yukarı kıvrılmıştı.

"Tamam," diyerek avuçlarımı birbirine sürttüm ve merak ettiğim şeyleri düşünmeye başladım. İyi düşünmem gerektiğini biliyordum, ama kabul etmiş olmasına hâlâ inanamıyordum ve bunun heyecanı içindeydim. "Unuttuğum bir şeyler mi var?"

Milas'ın dudakları bir çizgi hâlini aldı. Sorudan hoşlanmamıştı, ama böyle şeyleri soracağımı biliyor olmalıydı. Kafasını salladı.

Biliyordum, biliyordum, kahretsin ki biliyordum ama göğsüme salınan acıya yine de engel olamadım. Bakışlarımı kaçırırken kafamı salladım ve sindirmeye çalıştım.

"Daha önce âşık oldun mu?"

Kafamı kaldırdım ve göz teması kurdum. "Hayır. Sen?"

"Hayır."

Siktir. Gaza gelip sıramı savmıştım.

Milas bunu fark ettiğinde sırıttı. "Sakin ol, güzellik. Şa-ranı harcıyorsun."

Şerefsiz ya, diye mırıldandım içimden. *Güzellik mi?*

"Neyse ne işte, devam et."

Neyse ki o kıza âşık olmadığını öğrenmiştim. Belki de durumu abartıyordum, sonuçta Milas yakışıklı bir çocuktu ve şimdiye kadar yalnızca bir kişiyle çıkmış olması bile mucizeydi.

"Ailen seni Bilgisayar Mühendisliği okumaya itmeseydi ne okurdun?"

Alt dudağımı emdim ve gözlerimi ellerime diktim. Bunu çok sorgulamıştım, özellikle Milas hayatıma girdiğinden beri hakkında daha da düşünür olmuştum. "Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Bana hiç seçim şansı sunulmadığından alternatifini düşünme fırsatım da olmadı. Sanırım aklımda başka bir bölüm olmadığı için kabullenmem de kolay oldu, ama bir şeyler çizmeyi ya da okumayı hep sevmişimdir. Özellikle küçükken çizerken çok mutlu oluyordum. Büyük kafalı bebekler çizip bütün gün onları boyuyordum. Annemler iş gezisi için uzağa gittiklerinde salonun her yerine kâğıtlar yayıp bütün boyalarımı kullanarak etrafı batırdığımı hatırlıyorum. Eğer dadımız başımızda olmasaydı hizmetçilere tek başlarına bile toparlamayacağı kadar batırıyordum bence de. Kendi vücuduma bile çiziyordum, karnıma ve bileklerime. Çok eğlenceli olduğunu hatırlıyorum, ama ortaokuldan beri yapmıyorum."

Anlatırken anılarımın içine o kadar derin girmişim ki gözlerimin yaşardığını ve dudaklarımın kocaman bir gülümsemeyle açıldığını fark etmemiştim bile.

"Ortaokuldan beri hiç çizmedin mi?" diye sordu Milas şaşkınlıkla. "Bu kadar tutkulu olduğun bir konuda hem de?"

Kafamı eğdim ve olumsuz anlamda salladım. "Başka kurslarım vardı, vaktim olmuyordu. Eve geldiğimde ölü oluyordum. Liseyi bitirene kadar spor ve dil derslerinden ya da başka ek derslerden nefes alamadım. Sayısal, ait olduğum yer olmadı hiçbir zaman, o yüzden ekstra bir çaba gerektiriyordu."

Şimdi fark ediyordum, aslında düşündüğümden çok daha fazla şey feda etmiştim babamın bir sözüne. Lisedeyken akşama kadar annemin gidip gitmediğimi kontrol ettiği programıma uyuyordum ve yatma saati geldiğinde de bazen evden sıvışıp arkadaşlarımla eğleniyorduk. Hem kendi istediğimi hem de ailemin benden beklediklerini karşılayabilmek için çok çalışmış, çok uykusuz kalmıştım.

Milas biraz geriye eğilip oda telefonunun olduğu masanın üzerindeki kalemi aldı ve kapağını açıp bana uzattı.

Kalemi alırken, "Bu ne için?" diye sordum.

"Bilek ve karın demiştin, değil mi?" Pijamasının kolunu sıyırıp bileğini uzattı. "Bakalım ne kadar paslanmışsın..."

"Dalga geçiyorsun." Açtığı bileğine istemsizce yaklaşırken elimde kalemle gülümsüyordum aslında. "Pekâlâ, tamam, bunu geri çeviremeyeceğim. Eee..." Dudaklarımı birbirine basıp kafamı kaldırdıktan sonra ona baktım. Dibine girmiştim. "Ne çizmemi istiyorsun?"

"Eskiden çizdiğin şeylerden."

"Büyük kafalı bebeklerden mi?" Biraz düşündüm. "Aslında... Jetgiller'deki uçan arabalardan ve roketlerden de çizerdim."

"Kafana göre takıl."

Tek kaşımı kaldırarak baktım. "Emin misin? Bak, bu kalem bayağı sağlam görünüyor, mürekkebi günlerce çıkmazsa görürsün."

Milas güldü. Bir şey söylemedi. Ben de bir şey söylemedim ve aptalca sırıttığımın farkında olarak bileğine geri döndüm. Bileği boştu, ama kolunun belirli kısımlarında dövmeler vardı. Bileğini tutup dizinin üzerine koyarken Milas'ın nefesini saçlarımın üstünde hissediyordum. Önce roketin etrafını çizdim, çok basit bir şekli vardı. Yine de bunca yıllar sonra bile unutmamış olmam bir mucizeydi. Ardından elimi titretmemeye çalışarak çizgileri çektim. Milas'ın teni çok hoştu, özellikle bileğinin içini öpmek için anlamsız bir istek doğmuştu içimde, ama kafamın karışmasına izin vermeden çizimi tamamladım.

"Oldu mu?" diye sordum geriye çekilirken. Milas kaşlarını kaldırmıştı ve dudaklarına hafif bir gülümseme konduruştu.

Bileğine çizdiğim rokete bakarken biraz geriye yaslandı ve ellerini az önceki gibi yatağa koyup destek aldı. Pijamasının üstünü karnı görünecek şekilde yukarı sıyırmıştı.

"Bileğine çizdim ya," diye homurdandım; ama kafasını sağa ve sola sallayarak itiraz etti. "Küçük Alena'yı takip ediyoruz, bilek ve karın. Karın olmadan olmaz."

"Karnını batırdığımda pişman olacaksın," diye mırıldandım, o da tişörtünü karnının yukarısında tutmak için dişini çekti. Karnındaki kaslar elimi koymamla kasıldığında bakışlarımı kafamı oynatmadan Milas'a çevirdim. O da bana bakıyordu, göz göze geldik. Gözlerini kaçıran ilk ben oldum. Bu, benim onun dokunuşundan etkilendiğim kadar onun da benim dokunuşumdan etkilendiği anlamına mı geliyordu?

Gülerek kafamı sallarken, "Karnını gerçekten mahvedeceğim," diye mırıldandım.

Kafasını geriye atarak tekrar etti. "Karnını gerçekten mahvedeceksin ve ben de izleyeceğim."

Karnına bir denizyıldızı çizdim, küçükken sesten kaçınıl

istediğimde burnumu kapatıp suyun altında gördüklerimden. Bir iki küçük versiyonunu da yanına ekledim. Hiçbir zaman bir tanesini elleyecek kadar cesaret bulamamıştım kendimde ya da kıyıya dönüp bana bir tane alması için annemi ikna edememiştim; ama hep bir tanesine sahip olmak istemiştim. Büyük denizyıldızının kenarına Süngerbob'dan hatırladığım kadarıyla bir tane de yüzen denizanası çizdiğimde geriye çekilip kalemin kapağını kapattım ve şaheserime uzaktan baktım. "O kadar da kötü olmadı."

Milas kalkıp karnına baktı. "Karnımı mahvetmişsin."

Kalemle koluna vurdum. Güldü. Dalga geçtiğini biliyordum, ciddi değildi. "Her neyse, şimdi sıra bende."

"Tamam," dedi. "Çabuk sor."

Önceki oturuşumuzdan daha yakındaydık. Bir kolunun üzerine ağırlığını vererek, biraz da yatar pozisyonda oturmuştu yatağa, yüzü yüzümün hemen aşağısında duruyordu. "Niye? Aklına zor bir soru mu geldi sonunda?"

Kafamı salladım ve derin bir nefes verdim. "Tamam... O zaman... Çıktığın o kız kimdi?"

Milas dudaklarını birbirine bastırarak, "Hmm..." diye mırıldandı. "O kadar uzun zaman oldu ki hatırlamıyorum."

Koluna vurdum. "Ya, anlat işte. Soru hakkımı harcamayacağım."

Milas gülerek kafasını salladı. "Tamam tamam," dedi ve biraz düşündükten sonra ekledi. "Hmm... Piknik yapıyorduk, sanırım. Sandviçler ve meyve suyu vardı. Kızın kız kardeşiyle kuzenim de oradaydı, aslında her şeyi de kuzenimi tavlamak isteyen o kız ayarlamıştı."

"Çifte randevu gibi mi?" Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Kafasını salladı. "Aslında ben de kızdan hoşlanıyordum, o yüzden o kızın Varis'i kapmak için hazırladığı tezgâh işime gelmişti."

"Ya..." Kafamı salladım sakince. "Ama kapamamış anladığım kadarıyla. Zaten piknik ne ya, lisede miyiz?"

"İlkokuldaydık."

"Ne?" Gözlerim sonuna kadar açılırken kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. "İlkokuldayken mi oldu bu?"

Kafasını salladı. Surat ifademden bunun ilkokulda olmasına sevinmemi çıkarabiliyordu ve bu açıkça hoşuna gitmişti. Eh, benim de hoşuma gitmediğini söyleyemezdim.

"Sıra sende," diye mırıldandım kendime hâkim olmaya çalışarak. Sevindiğimi saklamak için çok geçti; ama daha fazla utanmadan konuyu değiştirebilirdim. Esnedim. "Ya da... Uyusak mı? Çok uykum geldi."

"Mızıkçılık yok." Aklından geçeni söylemek için dudaklarını aralarken gözlerini dudaklarımdan gözlerime çıkardı. "Beni öp."

Ciğerlerime giden oksijenin çıkışında bir sorun vardı, yapmamı istediği şeyi söylediği saniyeden beri nefes alıp verişlerim sıklaşmıştı. Ne? Onu öpmemi mi istiyordu?

"Fazla düşünürsen yapamaz-"

Avucumu yatağa yaslayıp yüzümün hemen aşağısındaki dudaklarına dudaklarımı bastırdığımda gözlerim yarı yolda kapanmıştı. Ben ona bir öpücük bırakırken o üzerime geldi ve alt dudağımı esir aldı. Sırtım yatağa değmeden hemen önce bir yerden tutunmam gerekiyordu, kollarımı boynuna dolayıp sıkılaştırdım ve elimi ensesine yerleştirdim. Dudaklarının tadı diş macunu gibiydi, yeni fırçalamıştı.

Bir eli üst pijamamı sıyırarak karnıma çıktığında elinin kocaman olduğunu düşündüm, her yerde hissediyordum. Eli çıplak tenime değdiği andan itibaren bütün vücudum yanmaya başlamıştı.

Nefes almama izin vermiyordu, üzerime çok geldiğinden saçlarını çektim; ama bu sadece dudaklarımın üzerine ilk

mesine ve beni daha sert öpmesine neden oldu. Beni daha önce hiç böyle öpmemişti. Sanki dudaklarımdan oksijen emiyordu ve uzun zamandır havasız kalmıştı, çölün ortasında susuz geçirdiği günlerden sonra buz gibi bir bardak suyu kafasına dikiyordu.

"Milas..." Sesim durmasını istediğimi değil de, fazlasını istediğimi belli ediyordu daha çok, ne istediğimi bile bilmiyordum. Tek bildiğim, dudaklarının üzerimde çok iyi hissettirdiğiydi.

Dudakları dudaklarımdan boynuma kayarken başımı yana çevirdim, tenime öpücükler bırakırken, "Durmamı mı isteyeceksin?" diye sordu. "Biliyorum..."

"Durma." Saçlarından çekip onu dudaklarıma tekrar yönlendirirken bacaklarımı kaldırıp beline doladım ve bir elimi az önce çizdiğim denizyıldızının olduğu karnına sürterek teninde gezdirdim. O üstünlük sağlarken benim öpüşüm tecrübesiz hissettiriyordu, sanki ilk kez birini öpüyordum. Dili araya girdiğinde dudaklarımdan kaçan iniltiye engel olamadım; öpüşü kontrolsüzdü, akıldışıydı ve saniyede bir tüylerimi diken diken ediyordu. Doğruydu. Bunu biliyordum. Bu yeterdi.

Eli karnımdan inip pijama altımın kumaşıyla oynamaya başladığında vücudumun kontrolünü ele geçirdiğini hissettim. Çok farklı hissettiriyordu, vücuduma dokunuşu ve tenimde bıraktığı öpücükler çok farklı hissettiriyordu. Parmaklarını karnımın aşağısında, iç çamaşırımın üzerinde hissettiğimde dudakları çenemden aşağı kaydı. Nefes almak için ya da başka bir şey... Ağzımı kapatamıyordum.

Kulağımın arkasındaki hassas bölgeye dudaklarını bastırırken bir parmağını içime kaydırdığını hissettim ve gelen hisle inledim. Diğer parmağı içime kaydığında sırtım gerilmişti. Milas'ın sıcak nefesi kulağımı gıdıklıyordu. "Alena..."

Parmakları içimde hareket ediyordu, kendime hâkim olmak için dudaklarımı dişleyip duruyordum; ama daha fazla kendimi tutamayacağımdan korkuyordum. Üçüncü parmağı da dahil olduğunda saçlarını öyle bir çektim ki dudaklarıma doğru kükürdadığını duydum. Bu ses gerçek miydi? Neden daha önce hiç çıkmadı dudaklarından? *Bunca zaman kendine saklaman bencillik değil mi?*

"Milas... B-ben..."

"Beni kovma, beni itirme Alena. Beni göndermeye çalışma, çünkü senden gitmeyeceğim. Beni anladın mı?" Kafamı sallamaya çalıştım, yüz yüzeydik ama gözlerim dudaklarındaydı. "'Düşersen, yine benim kollarıma düşersin,' demiştim, değil mi? Ben seninle atlarım da Alena."

Parmakları içeride hassas bir noktayı bulduğunda daha fazla dayanamadım. Kalp krizi geçirecektim, olacak olmuş buydu. Milas sesimi yutmamı sağlayarak dudaklarını dudaklarıma yapıştırdığında boynuna o kadar sıkı tutundum ki onu boğacağımdan korktum; ama yine kollarımı çekmedim. Beni öperken aradan kaçırdığım inleme sesi boğuk çıkmıştı.

Alnını alnıma yasladığında nefeslerimi sık sık ve kesik kesik alıyordum. "Şimdi uyuyabiliriz."

Kesik nefeslerimin arasında güldüm. Manyağın teki! İlk deneyimimdi ve bu kadar hassas olacağını düşünmemiştim. Kalbim sanki büyüyerek bütün vücudumu kaplamış ve bütün olarak atıyorduk. *Küt. Küt. Küt.*

Milas yastığa başını koyup uzanarak yorganı kaldırdığında kalçama düşmüş pijamamı çekmeden kendimi kaldırıp yorganın altına girdim. Kolunu omzuma sarmışı. Kafamı göğsüne yaslayıp kafamı kaldırdım. "Madem birlikte uyuyacağımızın farkındaydın, neden iki ayrı yataklı oda tuttun?"

"Farkında değildim," dedi diliyle dudaklarını ıslattıktan sonra. Ne zaman şu hareketi yapsa gamzeleri belirip kayboluyordu. "Umuyordum."

"Umuyordun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Ben esnerken gülerek kaydı ve boştaki koluyla uzanıp gece lambalarını kapattı. "Hadi uyu. Sabah kalkamayacaksın."

"Kalkarım."

"Orasını göreceğiz."

"Milas?"

"Hmm?"

"Bunu söylemek için doğru zaman mı bilmiyorum, ama... Eğer soru oyununa devam edebilsek... Sana Pars'la Pusula'dayken konuştuklarınızı duyduğumu söyleyecektim."

Karanlıkta hafifçe kafasını kaldırıp gözlerime baktığını hissettim. Ben de kafamı kaldırıp ona baktım. Sakindi. "Ne kadarını?"

"Çok değil, ama yine de Pars'ın, 'Hatırlamasını istiyorsan onu nereye götüreceğini biliyorsun,' deyişini yakaladım," diye mırıldandım. "Milas, orası neresi?"

Elini yanağımın üzerine çıkarıp örgüden kaçan birkaç parça saçı kulağımın arkasına ittiğini hissettim. "Yarın gideceğimiz yer."

"Beni oraya götürecek misin?"

Kafasını salladı.

"Orası... Burada mı? Soyhan'da mı?"

"Hayır," dedi Milas. "İstanbul'da. O yüzden şimdi uyumalısın, yarın yine yola çıkacağız."

"Yine bir on beş saat..."

"Bana dayanması bu sefer zor olmasa gerek?"

Ben gülerek göğsüne vururken tekrar kıkırdadı.

Ertesi sabah uyandığımda gözümü açıp kapamam bir saniye gibi gelmişti. Rüya ya da kâbus görmemiş, gece

uyanmamıştım. Yumuşak yastığın altına elimi sokup sırtüstü döndüğümde yatakta yalnız olduğumu fark etmem çok sürmedi. Doğrulup etrafa baktım, Milas yoktu. Banyoda olduğunu düşünerek ayağa kalkıp kapıyı tıklattım, ama ses gelmiyordu. Kapıyı açtım ve içeri bakındım. Milas yoktu.

Geri dönüp duvardaki saate baktığımda saatin öğlen bire geldiğini gördüm. O kadar saat uyumuş muydum gerçekten? Hem de bebek gibi?

Komodinin üstündeki kâğıdı fark edince ancak rahat bir nefes alabilmiştim.

Bir saatliğine dışarı çıkıyorum, uyandırmak istedim; ama çok huzurlu görünüyordun. Sıcak bir duş al, kahvaltı et ve beni bekle. Milas

Notu elimde katlayıp çıplak ayaklarımla banyoya yürüdüm. El yazısı çok hoştu. Bir an beni burada bırakıp gittiğini düşünecek kadar endişelendiğime inanamıyordum, Milas öyle biri değildi.

Yine de ilk defa bu kadar yakınlaştığımız bir gecenin sabahında yanımda uyansa iyi olurdu.

Notta yazdığı gibi sıcak bir duş aldım, dün gece ördüğü saçlarımı her ne kadar bozmak istemesem de ince telli saçlarım gece boyunca zaten örüklerden fırlayarak kafamı süpürgeye çevirmişti bile.

Kot pantolonumu ve ince salaş lila kazağımı üzerime geçirdim, neyse ki çantamda yedek iç çamaşırı ve ekstra bir pantolon daha getirmiştim. Burada gelişimizle dönüşümüzün yirmi dört saat bile sürmemesi beni o on beş saatlik yolculuktan sonra sinirlendirse de en azından Milas'tan bir şeyler ifade edecek o yere gitme sözünü almıştım; bu sakin kalmamı sağlıyordu.

Saçlarımı kurutum, eşyalarımı çantamın içine tıkıştırdım. Montumu giyindim ve otel odasına son bir kez baktıktan sonra koridora çıktım. Milas'ın eşyaları görünürde yoktu, zaten burada bırakacağı bir şey de almamıştı yanına. Aşağıda kahvaltı ederdim, daha sonra da yola çıkardık muhtemelen.

Restorana indiğimde kahvaltı saatinin bitmemiş olmasına sevinerek açık büfeden sevdiğim birkaç şeyi tabağıma koydum ve bir kupaya kahve doldurduktan sonra arka bahçenin yeşilliğine bakan bir masaya geçip oturdum. Burası kalabalık ve popüler bir oteldi, ona şüphe yoktu. Müşteriler büyük restoranın her yerindeydi ve çokça garson onlara hizmet ediyordu.

Arka bahçede yer alan kapalı çocuk parkındaki çocukların kaydıraktan düşüp trambolinde zıplayışlarını izleyerek tabağımı ve kahvemi bitirdikten sonra telefonumu çıkarıp Milas'ı aradım. İkinci çalışta açtı. "Günaydın sarışın."

"Günaydın," diye mırıldandım, sırtım bir anda gerilmişti ve sandalyeye yaslandığım o rahat hâlim kaybolmuştu. Bana ne oluyordu be? "İşin bitti mi? Ne zaman geliyorsun?"

"Birii," dedi, arabada olduğu belliydi. "On dakikaya oradayım. Kahvaltını yaptın mı?"

Önce salak gibi kafa sallayıp bekledim, daha sonra göremeyeceğini akıl ederek, "Evet, evet," dedim hızlıca. *Alena, acilen kendine gelmen lazım. Hem de acilen.*

"Resepsiyonun önünden seni alırım."

"Tamamdır." Telefonu kapatıp ayağa kalktım.

Restorandan çıkıp otelin girişine yürüdüğüm sırada telefonuma gelen mesajları kontrol ediyordum ki biriyle çarpıştım. Çarpışmanın etkisiyle bir anda kendimi yerde bulduğumda kalçam o kadar çok acımıştı ki çarptığım kişinin insan mı yoksa Hulk mı olduğundan şüphe etmiştim. İnle-

yerek buruşturduğum suratımla kafamı kaldırdım ve bana çarpan kişiye baktım.

Yüzümü gördükten sonra hiçbir şey söylemeden kalkmam için elini uzattı. Esmer bir çocuktu, siyah saçlarının üzerine dümdüz siyah bir beyzbol şapkası geçirmişti. Üzerinde siyah bir kazak ve pantolon vardı. Benim yaşlarında olduğunu düşündüm. Soyhan'da yaşayan bütün erkekler böyle uzun boylu ve yakışıklı mıydı? *Milas'ın memleketini hiç sormamıştım...* O da mı buralıydı acaba?

Uzattığı elini tutmadım ve ayaklarımın üzerine kendi kendime kalkıp üzerimi silkeledim. "Önemli değil."

Bir an bakışları benimkilerle buluştu, ardından yanımdan geçip gitti. Dönüp baktığımda ortadan kaybolmuştu bile.

Resepsiyona ilerlerken asansörden Pamir'in ve çikolata kahvesi uzun düz saçlarını tepesinde toplamış bir kızın çıktığını görünce, "Yok artık," diye mırıldandım. Herkes her yerdeydi.

Koltuklara yönelmek için ortada durmuştum ki Pamir'in beni fark ettiğini anladım. Zaten bu tarafa yürüyorlardı, bozmadılar. Pamir yanıma geldiğinde, "Alena?" diye seslendi.

Kızın, "Hah, bir bu sarışın eksikti," diye sessizce homurdandığını duydum. Sevgilisi olduğunu düşündüm ve gülmemek için kendimi zor tuttum. Gerçekten kıskanç bir tipti.

"Merhaba." Gülümseyerek selam verdim. "Ben de tam çıkıyordum." Kıza elimi uzattım. "Alena ben."

"Duydum," dedi kız. Pamir ona gözlerini belerterek baktı; ama kız sinirlenmişti bir kere. "Nil ben de," diyerek yapay bir gülümsemeyle elimi sıktı. Bir anda elim çarpıldığında şokla inleyerek elimi geri çektim.

"Kusura bakma ya," dedi Nil. "Yanımdaki sağ olsun, dünden beri negatif enerjiyle doluyum. Bazen istemeden çarpıyorum insanları."

Elimi havada sallayarak hissiyatımı geri kazanmaya çalışırken, "Yok, önemli değil," diye mırıldanıyordum; ama *şiktir ya*, kızda nasıl elektrik varsa elimi kızartmıştı.

"Eee," dedi Nil. "Siz nereden tanışıyorsunuz?" Ellerini deri ceketinin içine soktu. Nil'in Pamir'le baştan aşağı siyah giyinmiş olmaları dikkatimi çekmişti, çok havalı görünüyorlardı.

"Pek tanışmıyoruz aslında." Yeterince salladığıma emin olduğum elimi montumun cebine soktum.

"Aynen," dedi Pamir.

O sırada otelin otomatik kapısının açıldığını duydum. Dışarıda sağanak yağıyordu. Dönüp baktığımda elini ıslanmış saçlarından geçiren Milas'ın yanında kızıl saçlı bir kızla geldiğini gördüm. *Yok artık*. Şaka mıydı?

Kız uzun siyah bir tişörtü elbise niyetine giymiş, beline kemer bağlamış ve ince siyah bir çorap giyinmişti. Montunun arasından bile bütün vücudunun dövmelerle kaplı olduğunu tahmin edebiliyordum. Bakışlarımı yüzüne çıkardığımda kocaman mavi gözlerinin çevresine yaptığı ağır makyajı ve koyu bordo ruja boğduğu dudaklarının kenarındaki pirsingleri gördüm. Resmen Milas'ın kız versiyonuydu, ikisi de vücudunu bol bol karalatmıştı.

Kızıl saçlı kız gülerken başını kaldırınca bizi gördü, ardından Milas da bakışlarını bize çevirdi. Bana baktı, ardından Pamir ve Nil'i gördüğünde dudakları aralandı.

Beni burada beklemiyor muydu? Hayır, bekliyordu. O zaman bu kız kimdi? Bilerek mi getirmişti?

O kız kim, Milas, diye sormaktan zor tuttum kendimi. Ağzım aralanmıştı, ama zor tuttum.

"Alena..." Milas'ın ağzından ismim dökülürken kızla yanımıza yürüdü. Belirsiz bir kıskançlık hissi içimi de dışımı da ele geçirmişti. Ne dememi bekliyordu? Dün geceden sonra kalkıp gidiyor, "Lobide buluşalım," diyordu; ama yanın-

da bu kızla geliyordu. Bir an önce bir şey söylese iyi ederdi, çünkü çekip gitmemek için çok büyük çaba sarf ediyordum.

Milas yanımıza ulaştığında elini belime atıp beklemediğim bir hâlde kısa bir öpücük için dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve ardından Pamir ve Nil'e döndü. Nil'in, Milas'ın beni öptükten sonra rahatlayarak verdiği nefesi çok net görebilmiştim. Bu kız Pamir'in sevgilisiydi ve sevgilisini çok fena kıskanıyordu.

Milas ve Pamir selamlaştıktan sonra Pamir kızıl saçlı kıza dönüp kısaca sarıldı, Nil'le birlikte benim de gözlerim kocaman açılmıştı. Tanışıyorlar mıydı?

"Gökçe, n'aber? Nasıl gidiyor?"

"İyi ya. Sizden n'aber?"

Milas'ın elini elime kaydırıp bana rahatlatıcı bir bakış attığını fark edince ona döndüm. Sabahın köründe bu kızla ne işi vardı ki onu buraya getirmişti?

"İyi bizden de... Pardon," diyerek araya girdi Nil. "Siz kimsiniz?"

"Milas ben." Milas ona elini uzattı. Bir an, *o kızın elini sıkma, seni çok pis çarpar*, demek istedim; ama öyle bir hızla el sıkışmışlardı ki söyleyeceklerim boğazıma takıldı.

"Bir arkadaş," dedi Pamir, Milas'ı tanıştırırken. "İstanbul'dan."

"Gökçe ben de." Gökçe elini önce bana, sonra da Nil'e uzattı. El sıkıştıktan sonra geri çekildik. Gülümsüyordu. "Dövmeciyim. Dükkânım hemen büyük caddede, pasajın içinde."

"Dövmeci mi?" Şaşkınlıkla Milas'a baktım. Dövme mi yaptırmıştı? Neresine? O an şaşkınlıkla ve istemsizce boştaki elimle kolunu sıyırdım ve süreci gördüm. Elimi kaldırdığımda o da kolunu otomatikman kaldırmıştı. "Dövme mi yaptırdın?" Bileğine çizdiğim roketi dövme mi yaptırmış yoksa ben hayal mi görüyordum?"

"Valla kızım, erkek arkadaşın sabahın köründe kapıma dayandı. Neymiş, çizdiği mürekkep silinecekmiş. 'Sileyim, daha güzelini yapayım,' diyorum, kabul etmiyor."

Gökçe'nin söylediklerine o kadar sağırdım ki o an. Şoktan dolayı kulaklarım hiçbir sesi algılayamıyordu. Pamir ve Nil'in gülerek ayrıldıklarını ve Gökçe'nin de onlarla çıktığını fark ettim; ama tepki veremedim. O an lobide önüne geçip aralık montunun içinden kazağını kaldırdığımda dün akşam karnının kenarına çizdiğim denizyıldızının ve çevresindeki küçük ayrıntıların olduğu gibi kalıcılığa geçirildiğini gördüm. "Mi-Milas?"

Parmaklarıyla çenemden tutup kafamı kaldırdı. Gözlerim buğulanmıştı, göremiyordum. "Efendim?"

Sesini duyduğum an gözlerimde birikenler düştü. "Sen ne yaptın?"

Kulağıma eğilerek sıcak nefesi boynuma kadar bulaştırırken fısıldadı. "Küçük Alena'yı vücuduma kazıdım."

"Milas..."

"Şşş..." Kollarını belime sararak kafasını saçlarıma gömerken önünde hıçkırarak ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Dişlerimi birbirine geçirmiş, ağzımı sımsıkı kapatmıştım. O kadar büyük bir şok yaşıyordum ki ellerimi kaldırıp ona saracak gücüm yoktu.

Sakinleştiğimde hiçbir şey söylemedi, sadece yanaklarımı sildi. Elinden tuttum ve yüzüne bakmadan onunla otoparka yürüdüm. Valeden anahtarları aldıktan sonra arabaya binmiştik. Emniyet kemerimi bağladıktan sonra geriye yaslanıp koltukta kaydım ve gözlerimi dizlerime çevirdim.

"Alena?"

"Gerçekten şu an çok utanıyorum. Sadece önüne bakıp süremez misin?"

Aptal çizimlerimi gidip dövme yaptırmıştı. Aptal çizim-

lerimi, sabahın köründe, dövmecinin kapısına dayanıp dövme yaptırmıştı. Mürekkep silinmesin diye sabahın köründe kalktığı gibi gitmişti. Küçük Alena'nın hayal dünyasını bileğine ve karnının kenarına çizmiştim, o da gidip dövme yaptırmıştı. Bunu yaptığına inanamıyordum.

Milas gülerek önüne döndü, ardından müzik çalarını açtı ve Spotify listelerinden biri çalmaya başladı. Gürültülü bir müzikti, ama çok iyiydi.

Akşama doğru bir yerde durduk ve bir şeyler yiyip kalktık. Milas'la normal şeyler dışında konuşmuyordum, özellikle dövme konusunun açılmasını hiç istemiyordum. Arabadan çıkıyorduk, ne yemek istediğimize karar verip ortamdan konuşuyorduk, yiyorduk ve kalkıyorduk.

Akşam yemeğinden sonra mola vermek için bir daha durmadık. Hava kararırken birkaç saat sonra koltukta uyuyakalmıştım. Bir an gözlerim açıldı ve Milas'ın tanıdık sahil yolunda ilerlediğini fark ettim. Saat sabahın dördüydü, birazdan gün ayacaktı.

"Eve gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordum uykulu sesimle. Koltukta doğruldum ve yanımdaki su şişesinden birkaç yudum alıp uykumu açmayı denedim.

"Eve gidiyoruz, Alena," dedi bir saniyeliğine bana dönüp. "Saat sabahın dördü."

"Umurumda değil, beni götürmen gereken yere götür."

"Alena..."

"*Milas.*"

Milas bir anda kenara çektiğinde, "Hayır," diyerek oturduğum koltukta ona döndüm. "Beni öylece eve götüremezsin. Bütün gün uyudum zaten, inan hiç uykum yok ve oraya gidiyoruz Milas. Bu kadar yeter, seninle birlikte onca yolu sabahın dördü oldu diye eve gidip yatağa yatmak için gelmedim ben."

Milas uzanıp elimi elinin içine alırken, "Bak güzelim," dedi. "Saat henüz bunun için çok erken. Bir şey hatırlayacak olsan bile hatırlamazsın. İzin ver, seni eve götüreyim, gün aydıktan sonra gideriz."

"Milas, hayır." Elimi tuttuğu elinin üzerine diğer elimi koydum ve yaklaşıp yüz yüze geldim. Gözlerimdeki kararlılığı görmesi gerekiyordu. "Hayır."

Bir süre gözlerimin içine baktı. Gerçekleri duymam gerektiğini biliyordu, hayır, gerçekleri duymaya ihtiyacım vardı.

Milas önüne döndü ve gaza tekrar bastı. Dönüyordu. Oraya gidiyorduk. Orası her neresiyse, oraya gidiyorduk.

Müzikçalarda açık kalan duygusal şarkının eşliğinde İstanbul'un buz gibi sabah havasını içime çekmek için camı yarıya indirdim ve etrafa baktım. Kimse yoktu. Yollar bomboştu.

Milas şehirdışına sürüyordu. Orman yoluna saptığında, "Bir şeyler tanıdık geliyor mu?" diye sordu; ama burayla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum. Kafamı iki yana salladım.

Araba gittikçe yukarı çıkıyordu. Sonunda ağaçların içinde kocaman bahçesi olan, panjurlu büyük bir eve geldiğimizde durdu.

"Niye durduk?" diyerek ona döndüm.

"Geldik."

"Burası mıydı geleceğimiz yer?" Emniyet kemerimi çözdüm ve kapıyı açıp dışarı çıktım.

"Hatırlamıyor musun?" diye sordu Milas, dolanıp yanıma gelirken. Elimi tuttuğunda etrafa bakıyordum. Evin önündeki yoldan aşağı baktığımda köpek sesleri duydum. Kaşlarım çatıldı. "Köpek mi var?"

"Hayır."

"Ama havlıyor..." Onu da peşimden sürükleyerek yolun ortasına çıktım ve etrafa baktım. Gerçekten havlama sesi geliyordu.

Milas boştaki eliyle yüzümü kavrayarak, "Zihninden sesler duyuyor olabilirsin," diye mırıldandı. "Dikkat et, tamam mı? Sadece bana duyduklarını anlat."

"Sadece köpek havlıyor," derken çitlerin etrafında ilerledim. Milas yanımdaydı, benimle yürüyordu. Elimi bırakmıyordu. Eski kapıyı açmak için ittirdiğimde zincirli olduğunu gördüm.

Milas, "Geri çekil," dedikten sonra kapıya bir tekme geçirdi. Bir kere daha. Üçüncü tekmesinde paslanmış kilit kırılarak düştü ve zincir koptu. Milas kapıyı ittirirken gıcırdamıştı. Suratımı buruşturdum.

Birlikte bahçeye girdiğimizde hava hafiften mavileşmişti. Koyu bir mavi. Her şey net değildi, ama görülüyordu. Her yerde yapraklar vardı. Rüzgâr yaprakları sürekli savuruyordu. Ev üç katlıydı, beyaz panjurlar çok kirlense de güzel görünüyordu. Eski olduğu her hâlinden belliydi.

Merdivenlerden inerek gülüşen çocukların seslerini duyduğumda adımlarım durdu ve kaşlarım çatıldı. Buradan bizden başka kimse yoktu. "Ne duydun?"

Kesik kesik görüntüler gözümün önünden geçti. Üç tane küçük çocuk, iki erkek bir kız, merdivenlerden koşa koşa iniyordu. Eski dadımızın da giyindiği kahverengi tulumlu bir kadının, *"Koşmayın çocuklar!"* sesi yankılanmıştı arkada. *"Kim tarçınlı cevizli kek ister?"*

O hoş tat ağzıma geldiğinde görüntüler de gitti. "Milas!"

"Alena, iyi misin?"

Başımı yavaşça ona çevirdim. Yeşillikler karanlığın içinde bana odaklanmıştı. "Burası... O ev mi?"

Milas sessiz kaldığında devam ettim. "Eskiden yaşadığımız... Göl kenarındaki?"

Kafasını sakince salladığını gördüm. Gözlerim dolduğunda başım o kadar ağrıyordu ki gözlerim doluyordu. "O zaman

neden hatırlamıyorum? Öyle bir evde yaşadığımızı, gölde yaşananları biliyorum; ama neden burayı orası olarak hatırlamıyorum?"

Milas kollarını etrafıma yavaşça dolayıp bana sarıldı ve saçlarımı öptü. "Sakin ol, kendini zorlama."

Göl.

Kollarını ittirdim ve çimenlerin üzerinde koşturmaya başladım. Milas'ın arkamdan ismimi çağırdığını bilsem de ayaklarıma engel olamıyordum. *Göl.* Aral'ın düştüğü göl. Evin hemen yanındaydı... Ağaçlık bölgenin yanında...

Küçükken piknik yaptığımız ağaçlık bölgenin yanında...

"Milas?" Başka bir şok dalgasıyla göle ulaşamadan durduğumda Milas birkaç adım uzağımdaydı. Elimi kaldırıp onu durdurdum. "Dur!"

"Alena! İyi misin?"

"Hayır! Milas, hayır!" O sarışın küçük çocuğu hatırlıyordum, elindeki küçük zıplayan topla etrafta dolanıyordu. Sandviçleri ve meyve suyunu hatırlıyordum. *Siktir.* Siyah saçlı bomboş bakan çocuğu bile hatırlıyordum.

Göle döndüm. *Su sesi.*

Bir çift yeşilliğe döndüm. *Milas!*

Milas, sen... Kimsin?

"Alena!"

Göle koştum. Etraf bomboştu. Gün aydınlandıkça her şey netlik kazanıyordu. Oradaydım, yeşilliklerin arasında yatıyordum. Üzerinde bir pantolon ve gömlek vardı, başında bir şapka. Kocaman gözleri vardı; mavi miydi yeşil miydi, ayırt edemiyordum. Aral değildi, başka bir çocuktu. Aral olamazdı, Aral'ın yüzü öyle değildi... *Başka bir çocuk vardı.*

"Başka bir çocuk vardı, Milas!"

Gölün sınırına gelene kadar koştum, bir adım kala durdum. Milas birkaç adım ötemdeydi ve ayakları hareketini kesmişti. "Alena, dur! Düşeceksin!"

"Milas, benim başka bir erkek kardeşim mi vardı?" Gözlerimi ona çevirdim. Bana suratında öyle bir ifadeyle bakıyordu ki ölsem unutamazdım. Yüzümdeki dehşetin farkındaydım; çünkü içimde gelip gidenlerin beni dehşetten daha büyük bir duyguya, korkuya ittiğini hücrelerimde hissediyordum. Gözyaşlarım durmuyordu. "Milas..." Titriyordum. "Milas... *Öldü* mü?"

Kalp atışlarını hissetmiyordum. Bir adım geriye gittim.

Milas bana doğru yaklaştığında, "Alena, hayır!" diye bağırdı. "Bak, tamam. Tamam, yanına gelmiyorum; ama lütfen dur! Düşeceksin!"

"Öldü mü, Milas!" Çığlık attım. Sesim bütün gölün çevresinde yankılandı.

"Alena! Lütfen dur, yalvarıyorum." Onun da gözleri dolmuştu. Milas Adin de ağlıyordu.

"Kimdi o, Milas... Kardeşim miydi gerçekten?" Göğsüm sıkıştı.

Abla?

Burada daha çok taş var. Bunlarla daha çok sektireceksin, söz.

"Alena, dur orada. Gelmeme izin ver."

Göle çevirdim başımı. Yanımda bacak boyum kadar bir çocuk vardı. Eğilmiş taşları topluyordu. Konuşuyordu.

Şuna bak! Mükemmel taşı buldum!

Adı neydi? A ile başlıyordu... Hatırlayamıyordum.

Çocuk ilerledi, taşı almak için eğildi. Ona bağırdım, *düşeceksin*, diye bağırdım; ama duymadı. Göle yuvarlanırken etrafta bir çığlık yankılandı. Arkadan geliyordu. Benim çığlığımdı.

Ayağım kaydı.

"Alena!"

FİNAL

Bunca zaman, bana ait olmayan bir hayat yaşadım.

Bu kabuğun içinde sıkışmıştım. Kabuk ıssız geldi; süsledim onu, giydirdim bir şeyler, makyaj yaptım, sahte gülümsemeler takındım. Bir şeyler eksikti, yanlış anladım, çok yanlış anladım; çünkü eksikliğimi başka insanlarda aradım.

Aradım, taradım... Yine de kimsede bana ait bir şey bulamadım.

Gerçek şuydu ki kendi yapbozumun eksik parçası bendim; benim kanımdan, canımdandı eksik parçam. Sadece zihnime gömülmüştü, *gömmüştü birileri*, acımasızdı o birileri.

"Ne kadarını hatırlıyorsun, Alena?"

Milas'ın boynuma dolanmış kolları, üzerimize sardığı battaniyeden daha çok ısıtıyordu beni. Arabanın ön koltuğundaydık, bacaklarımı kalçasının iki yanına koyup kucağına oturmuştum ve boynuyla göğsü arasına gömmüştüm kafamı. Saçlarım ıslaktı hâlâ, kıyafetlerim ise nemli.

Göle düşmüştüm. Yüzmeyi biliyordum; ama bir anda unutmuştum ya da şoktan hareket edememiştim bedenimi. Milas beni çıkarıp çimenlere uzanmamı sağlamışın, gitmek istemiştim buradan. Arabaya koşmuştum.

Gözlerimi açmadan, "Çok zayıfı," diye mırıldandım. Yaşlar gözlerime dolmuştu ve gözkapaklarım kapalıyken

bile akıyorlardı. "Zayıflığını gizlemek için o zamanlar tombul olan Aral'ın kıyafetlerini giyiyordu çoğu zaman. Erkek kıyafetleri giymeye bayılırdı."

"Adını hatırlıyor musun?"

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "A ile başlıyor, sadece bu."

"Kendini zorlama, yavaş yavaş gelir. Kullandığın ilaç kötü bir şey değildi."

Gözlerimi açtım ve doğrularak yüzüne baktım. Onun da saçları hâlâ ıslaktı ve dağılmışlardı. Uykusuzluktan mı yoksa yorgunluktan mı kızardığını bilmediğim yeşil gözleri odaklandım. "Doktor Lamen'in verdiği ilaçlar, değil mi?"

Milas kafasını salladı. "Travma geçirmiştin. Uyuyamıyordun. Yemek yemiyordun. Çığlıklar atarak uyanıyordun bayıldığın uykulardan. Babanın o dönem Doktor Lamen'in ilaç tedavilerini duyduğunu ve seni Soyban'a götürdüklerini biliyorum. Seni krizlere sokan ve geceleri uyutmayan ne varsa masallarla bezediler aklını. Unutmadın, ama hatırlayacak bir şey olduğunu bile bilmiyordun."

"Nasıl böyle bir şey yapabilirler?" Gözlerimi sildim elimin tersiyle. "Aral'ın neden haberi yok bunlardan?"

"Küçük Aral hiç öğrenmedi çünkü."

Küçük Aral... *Hiç öğrenmemişti*. Bir kız kardeşi, ablası daha olduğunu hiç öğrenmemişti. Bu sırrı benimle gömmek istemişti annemler. Tek sebep benim kâbuslarım mıydı peki? Hiç inandırıcı gelmiyordu kulağa.

Bir dakika. "Küçük Aral derken ne demek istedin? Neden '*Küçük Aral*' dedin?" Kalbim bir anda göğüskafesimin içinde deli gibi atmaya başlamış, ritmi bozulurken ses alışverişlerimi de hızlandırmıştı. "Aral biliyor mu?"

Milas kafasını salladığı an bütün dünyanın başına yıkıldığını hissettim. Elimle ağzımı kapatırken ağlamaktan kızarmış gözlerim artık acıyordu. "Nasıl öğrenmiş?"

"Bu meseleyi birlikte konuşmanın daha iyi olur. Birlikte karar almanın için."

"Neyden bahsediyorsun sen, Milas?"

Karar alınacak ne var, Milas?

Derin bir nefes aldı, gözlerini kaçırdı, ardından seslice verdi aldığı o nefesi. Gözlerimin içine baktı. Yeşillikleri koyulaşıyordu. *Milas öfkeli miydi? Neden?*

"Seni bir yere götürmem gerekiyor."

"Tamam," dedim kafamı sallayarak burnumu çekerken. "Gidelim."

"Şimdi olmaz. Saat çok erken, gideceğimiz yer şu an kapalı."

Dudaklarımı birbirine bastırarak bakışlarımı göğsüne eğdim. *Tamam, pekâlâ.* Düşüncelerimi sabit tutabildiğim söylenemezdi, başım çok kötü ağrıyordu ve soğuk su yüzünden muhtemelen hasta olmak üzereydim. *Bunların hiçbiri umurumda değildi.* Benden saklanan asıl benliğimi öğrenmiştim az önce. Küçük kız kardeşimi nasıl kaybettiğimi ve anılarımı nasıl değiştirdiklerini öğrenmiştim. *Böyle bir teknoloji var mıydı bile?*

Milas iki elinin arasına yüzümü alıp kendininkine yaklaştırdıktan sonra gözlerimin içine baktı. "Bundan sonra ne olursa olsun tereddüt etmeyeceğin iki şey var Alena. Birincisi, biz bu işte beraberiz. Benden bir şey saklayamazsın. İkincisi de bundan sonra öğreneceklerinin hiçbirini sana ben anlatmayacağım. Eline kazma kürek alıp kendi geçmişini kendin kazmak zorundasın."

Dudaklarımı birbirine bastırmaya çalışıyordum. Sözlerine odaklanmaya çalışırken gözyaşlarımı gözlerimin içinde tutmaya çalışıyordum; ama bir işe yaramıyordu yaptığım hiçbir şey. Milas dudaklarımızın arasında kalan birkaç santimi aşıp sanki *dik dur, Alena*, dermiş gibi beni öptükten sonra başparmağını alt dudağımda gezdirdi ve alnını alnıma yasladı.

Bit bu işte beraberiz.

Hep öyleydik.

Küçük Alena, Jetgiller'i oturma odasında küçük Milas'la izliyordu çünkü. Milas sürekli Süngerbob'u açmak istese de sırf ona gıcıklık olsun diye benimle bir olan kuzeni sayesinde Süngerbob'u açtırmıyorduk; ama onlar girmekten sonra izlediğim tek çizgi film Süngerbob oluyordu. Patrick'in aptal yıldız şeklini çizmeye çalışıyordum bulabildiğim her yere. Süngerbob'u çizmek çok zordu. Delikleri vardı, peynire benziyordu... Peynirden nefret ederdim.

Yüzü her ne kadar silik olsa da ne kadar güzel bir kız kardeşim olduğunu hatırlıyordum. Aral'ın erkek kıyafetlerini giye giye iyice kaba bir çocuğa dönüştüğünü, Varis'in peşinden ayrılmayıp sürekli dibinde dolaştığını da hatırlıyordum. Varis o kadar somurtuyordu ki küçük kız kardeşim pastel boyalarıyla kendi suratını palyaçoya çevirerek onu güldürmeye çalışıyordu. Yüzü hep boyalı dolanıyordu ortalıkta, annem de ona hep kızıyordu.

Palyaçolardan bu yüzden nefret ediyordum.

Yaklaşık bir saat süren sessiz bir yolculuğun ardından Milas'ın apartman dairesine girdiğimizde bana gri bir eşofman takımı verdi üzerimi değiştirmem için. Sıcak bir duş aldıktan sonra üzerimi değiştirip salona geçmiştim, beyaz bir tepsinin üzerinde koca bir kahve kupası ve sandviç duruyordu.

Dizel koltuğun altına kıvrılmış, öylece etrafı izliyordu. Onu biraz sevdikten sonra koltuğa oturup sandviçten birkaç ısırık aldım, aslında hiç yiyesim yoktu; ama bu ısırık izleri olmasa Milas'ın laf edeceğinden emindim. Boğazım ağrıyordu. Kahve hem sıcaklığıyla hem de verdiği enerjiyle bana iyi gelmişti.

İyi mi gelmişti? *Ne saçmalıyordum!* Hiçbir şeyin iyi gelmediği falan yoktu.

Milas odasındaki duştayken kapıyı aralayıp içeri girdim. Banyodan gelen su sesi odada yankılanıyordu. Çift kişilik geniş yatağının kenarına oturduktan sonra başımı yastığa yasladım ve ellerimi başımın altına koyarken bacaklarımı kendime çektim çekebildiğim kadar. Cenin pozisyonundaydım, anne karnındayken bebeklerin olduğu pozisyonda. Keşke aynen böyle dönebilseydim anne karnına.

İsteyince *tamam, yeter,* deyip unutabilseydim, vazgeçebilseydim, yeniden başlayabilseydim ya da.

Milas banyodan çıktığında belinden aşağı siyah bir havlu sarılıydı sadece; ama dikkatim onda değildi. Kafamın içinde olup bitenlerle o kadar meşguldüm ki Milas sırtımı döndüğüm dolabının kapaklarını açıp üzerini değiştirdikten sonra yatağın diğer tarafından yanıma gelene kadar geçen zamanı algılayamadım. Her şey bir saniyede olmuştu.

Arkamdan kollarını kollarımın üzerine sararak sırtımı sırtına yasladı. Naneli şampuan ve duş jeli kokuyordu. Islak saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra, "Birkaç saat uyuyabilir misin?" diye sordu kısık ses tonuyla.

Kafamı olumsuz anlamda salladım.

"Eğer uyursan seni kardeşine götüreceğim."

Gözlerimi sımsıkı kapattım. *Mezarına mı?* Mezarının yerini biliyor muydu Milas? O küçücük bedenini yıllar önce koymuşlardı toprağa. Toprak biliyor muydu onun benim kardeşim olduğunu, ellerimden kayıp gittiğini, acımasızların da onu zihnimden söktüğünü?

Bunca zaman bir hayalet soluklanmıştı omzumda, *bak abla,* demişti. *Burada daha çok taş var, bunlarla daha çok sektireceksin. Söz!*

Milas kulağımın altındaki hassas bir bölgeye dudaklarını bastırıp bir öpücük bıraktığında tepki veren bedenimle kafamı biraz kaldırdım ve arkama çevirmeye çalışarak ona

baktım. Kafasını kaldırmış, bana bakıyordu o da. "Götüre. cek misin gerçekten?"

Kafasını salladı. "Söz."

Söz.

Daha çok sektireceksin, Söz!

"Söz verme..."

"Uyu, Alena."

İçtiğim bir kupa dolusu sert kahve işe yaramamış. Yumuşak kıyafetler, Milas'ın sıcak göğsü ve bedenimdeki ağrı kafeini defetmişti vücudumdan.

Ne yaptığını hatırlıyor musun, Alena?

Milas'ın sesini duyup durdum rüyamda. *Ne yaptığını hatırlıyor musun, Alena?*

Seni oraya götürmezsem beni affetmezsin, Alena...

Çok fazla oyuncak vardı, oyun oynuyorduk. Sıra babamın odasına sıvışıp kalemlerinden çalmaya geldiğinde üç kâğıt makas oynamıştık. Uzun ipeksi saçlarını şapkasının altına itip sıvışmıştı odasına. Döndüğünde elinde kalem yoktu, başka bir şey vardı. Televizyon kumandası gibiydi, ama daha küçüktü. Hem çok fazla düğme de yoktu üstünde.

Ortadaki dışında.

Küçük kumanda için savaştık.

Her türlü günün sonunda birimiz o düğmeye basacaktık.

Gözlerimi açtığımda saat öğlen vaktüydi. Hatta öğlen geçmişti bile, uzunca uyumuştum. Her yerim ağrıyordu, üstelik boğazım da tutulmuştu. Hasta olmuştum veya olmak üzereydim.

Doğrularak etrafa baktım. Perdeler kapalıydı, ama içeri sızmak için can atan güneş ışığını görebiliyordum. Başımı yan tarafa çevirince koca yatakta tek başıma olduğumu hatırladım. Susamıştım. Dudaklarım kupkuruydu. Milas nereye gitmişti?

Yatakta kalkıp kapıya doğru yürüdüm, ne odadaki kapıdan ne de koridordan ses geliyordu. Çıplak ayaklarımla salona yürürken Dizel'i de göremediğimi fark etmiştim. *Nereye gitmişlerdi?*

Etrafta çantamı aradım, telefonumu bulduktan sonra onu aramak için kilit ekranımı açarken kapının açılma sesi kulaklarımdan içeri doldu. Dizel hevesle bir kere havlayarak üzerime doğru koşuyordu kafamı kaldırdığımda. Milas içeri girdi. "Uyandın mı?"

"Nereye gittiniz?"

"Ufak bir yürüyüşe," diye mırıldandı yanıma gelirken. Üzerinde bir eşofman ve beyaz tişört vardı. Üşümemiş miydi? *Ben çok üşüyordum.*

Paranoyak düşüncelerim aklımı ele geçirmek için savaş verirken gözlerimi gergince etrafta gezdiriyordum ki Milas'ın önümde durmadan hemen önce ellerini uzatıp yüzümü avuçlarının içine aldığını hissettim. Başımı kaldırarak yeşilliklerine baktığımda gözlerini yüzümde gezdirdiğini gördüm. "Alena, ne oluyor?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. Çok rahatsızdım, bir şey beni çok rahatsız ediyordu. "Milas... Sen benden bir şey mi saklıyorsun?"

Yüz ifadesi gevşedi. "Alena, eğer soruların varsa..."

"Belki sorusunu bile soramayacağım kadar bilmediğim bir şeydir," diye fısıldadım yeniden, yüzümdeki ellerini bileklerinden tutarak indirdim ve gözlerinin içine baktım. "Beni nereye götüreceksin Milas?"

Ellerini indirdi, iki yanına bıraktı kollarını. Gözlerini kaçırdı, elini ensesine attıktan sonra, "Giyinip geliyorum," dedi. "Üzerini değiştirecek misin?"

Kafamı salladım. Kıyafetlerim kurumuştu.

Birlikte üzerimizi değiştirdik. Aşağı indiğimizde güneş

değdiği yeri yakıyordu artık. Hiçbir şey söylemeden arabada yanına bindim, kapıyı kapattım ve emniyet kemerimi taktım. Milas garajdan çıkıp sahil yolunda dümdüz ilerlemeye başladı, beş dakika geçmeden sağa döndü ve sosyal medyada fotoğraflarını sürekli gördüğüm estetik kafelerin olduğu bir caddeye girdi.

"Beni kafeye mi getirdin?" diye sordum gözlerimi etrafta gezdirirken.

"Önce yemek."

"'Önce yemek,' mi? Gerçekten mi Milas?" İnanamadığımı belli eden gözlerle ona bakarken öfkelenmemeye çalıştım. Tamam, bir yere kaçtığı yoktu, değil mi? Her ne söyleyecekse ya da her ne gösterecekse bunu daha fazla erteleyemezdi zaten.

On bahçesi çiçeklerle donatılmış geniş bir kafenin önüne park ettiğinde ondan önce arabadan inip tabelayı süzdüm. *Begonya*. Daha önce hiç duymadığım bir yerdi.

Ya da duymuş muydum? İnci bahsetmiş olabilirdi. Instagram'ında bu kafede olduğu bir fotoğrafı olabilirdi, çiçekler çok tanıdık geliyordu.

Milas elimden tutup beni kafeden içeri sürüklerken biraz gerisinde kalarak bahçedeki masaları süzdüm. Bir sabah koşusundan sonra bahçesinin bir köşesindeki masalardan birine oturup kahve içme isteği uyandırıyordu insanda.

İçeri girdiğimizde dikkatimi çeken ilk şey, güzel kız garsonlardı. İster istemez Milas'ın elini sıktım, bakışları anında bana döndü. "Ne oldu?"

"Yok bir şey."

Gülerek ilerideki masayı gösterdi. "Şuraya geçelim."

"Bir şey yiyebileceğimi gerçekten düşünmüyorum."

"Alena..."

Seslice nefes verdim ve itiraz etmeden peşinden yürüdüm.

Belki de haklıydı, o kadar hâlsizdim ki birkaç lokma bir şey soksam boğazımdan içeri, daha mantıklı düşünebilirdim.

Her masada farklı bir çiçek vardı. Bizim oturduğumuz masadakinin ne çiçeği olduğunu bilmiyordum. Ben çiçeğin yapraklarına dikkatle bakıp onları koklarken Milas gözlerini üzerime çevirdi. Bir bana bir de çiçeğe baktı. "Çok açsın ve çiçeği yemeyi düşünüyorsun?"

"Saçmalama," diye mırıldandım.

Garson siparişlerimizi almak için geldiğinde salatalardan birini söyleyip su istedim. "Başka bir isteğiniz var mı?" diye sordu kızıl saçlarını süzdüğüm çilli kız gülümseyerek. Milas'a yandan bakmasına sinir olmuştum, ama bir sorum vardı.

"Pardon," dedim kızın dikkatini üzerime çekerken. "Bu ne çiçeği acaba?"

Milas başını kaldırıp yeşilliklerini bana çevirmişti, suratındaki gerginliği anlayamamıştım.

"Ah, o mu?" Kızıl garson gülümseyerek, "Açelya," dedi. "Beğendiniz mi?"

Açelya.

Ona kafamı salladım. Kız gittiğinde geriye yaslandım, çiçeğin yapraklarına dokunmayı kesemiyordum. Kokusu, görüntüsü ve dokusu o kadar tanıdıktı ki... "*Açelya*," diye mırıldandım. Milas bakışlarını bir süredir üzerimden çekmiyor, sanki suratımda oluşacak ani bir ifadenin izini sürüyordu.

"Alena," dedi Milas, kollarını masanın üzerine çıkarıp ellerime uzanırken. İki elimi de avuçlarının içine aldığında gözlerim açelyalardan ona çevrildi. Parmaklarıyla avuçiçlerime daireler çizmeye başlamıştı, sanki beni rahatlatmaya çalışıyordu.

"Kusura bakmayın, böldüysem özür dilerim," diyerek araya girdi bir ses.

Abla.

Bakışlarımı kaldırırken maviye çalan yeşil gözleri gördüm, bir çift elmas sanki yüzünün ortasına konuşlanmıştı. Hafif dalgalı kumral saçları omuzlarından dökülüyor, küçücük burnu ve dolgun dudaklarıyla Barbie bebeklere benziyordu. Üzerinde Begonya'nın önlüğü yoktu, garson olamazdı.

O an *tak* etti. Bu kız, Varis Adin'in gözlerini üzerinden alamadığı, nereye gitse bir hayalet gibi takip ettiği kızdı. Safir'i bastığımda bahçede o da vardı. Aral'ı kontrol etmesi için adresi hiç tereddüt etmeden vermiştim ona, Soyhan'a gitmeden önce.

Adı neydi?

Abla, burada daha çok taş var.

Zihnimin gerisinde fısıldayan sesi görmezden gelerek bir gülümseme yerleştirdim yüzüme ve Milas'tan ellerimi çekip ayağa kalktım. "Sen?" diye sordum kafamı hafifçe eğerek.

"O gün Çisem'le Aral'ı kontrol etmemize izin verdiğin için teşekkür etmek istemiştim. Varis'in yaptığı şey yüzünden ben de özür dilemek istiyorum. Konu neydi bilmiyorum, ama kimin haksız olduğunu tahmin etmek zor değil." Gülümseyerek elini uzattı. "Ben Ada bu arada, tanışmamıştık."

Milas'ın gözleri Ada'nın uzattığı ele takılırken ona kaşlarımı çattım, daha sonra tekrar gülümseyerek Ada'nın elini sıktım.

Ada.

Daha çok sektireceksin.

Söz.

Gülümsemem suratımdan silinirken elim Ada'nınkinde asılı kaldı, daha sonra kendiliğinden yanıma düştü. Maviye çalan yeşil gözlerine baktım onun, o güzel gözlerini çevreleyen kirpiklerine; omuzlarına düşen kumral saçlarına daha dikkatli baktım, küçük burnuna, dudaklarına ve gülümseyince kısılan gözlerine.

Ada.

Hayır.

Açelya.

Haklıydım. Milas beni kardeşimin mezarına getirmişti.

KAKTÜS TEAM

Eylül'den,

Alena.

Ne zaman tanıştığımızı bile hatırlamıyorum seninle.

Annem bir akşam sırf o güzel beyaz elbisesinin içinde senin kadar güzel görünmüyorum ve notlarım hiçbir zaman seninkiler kadar yüksek olmadı diye bana bağırdığında, bütün geceyi seninle tanıştığımız günü hatırlamaya çalışarak geçirdim; ama hatırladığım tek şey her seferinde tek bir bakışınla beni nasıl nakavt ettiğindi.

Seninle gerçek arkadaşlar olmayı istedim, *yemin ederim*. Yüzünün düştüğü anlarda ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum, gerildiğinde elini kaşına nasıl götürdüğünü ya da istemediğin ortamlarda sıkıldığında ama oralardan kaçamadığında sinirini herkese bulaşarak nasıl çıkardığını biliyordum. Moralini yerine getirebilirdim, gerginliğini kuş edip omuzlarından uçurabilirdim, seni gitmek istemediğin o partilere sürüklemeyebilirdim; ama bunu her gün bir sanatçının kaleminden çıkmış gibi mükemmel ve kusursuz duran suratına bakarken nasıl yapabilirdim?

Ne zaman yan dönsem anneme, estetik ameliyatı olmam söylerken senin sosyal medyadaki fotoğraflarını gösterir ve her hafta başka bir cerrahın kartını getirirdi. Benim gövderilerimi beğenmeyen annem, seninkilerin altına çiçekler

kalpler ve güzel sözler bırakır, biliyor musun? Sen onun her zaman hayal ettiği, sahip olmayı dilediği ve arkadaşlarına övmek için can attığı o kusursuz kızsın. Keşke onun kızı olarak doğsaydın... Onu çok mutlu ederdin.

Seni dinlemedim, üzgün olduğunu gördüğümde yönümü değiştirdim, içtiğimiz hiçbir kahveden tat alamadım bu yüzden. Sana söylemeyi isterdim, ama bütün bunları yapmak için çok yoğun nefretin vardı göğsümde.

Çok nefret ettim senden.

Her davete ne kadar iyi hazırlandığımı, elbisemin ya da saçımın ne kadar güzel olduğunu düşünürken, annemin hiçbir yorumunu duymadım; *ama sen*... Senin hakkında hiç susmadı Alena. Beni hiç anlatmadı annem, ama seni konuşmaktan hiç bıkmadı.

Sen ve ipek saçların.

Sen ve pürüzsüz bebek tenin.

Sen ve tatlı mavi gözlerin.

Sen ve zehirli kelimelerin.

Sen ve güçlü duruşun.

Sen ve sorunlarını gizlemedeki profesyonelliğin.

Sen ve... *Sen*, Alena.

Sen benim nefret ettiğim, ama terk edemediğim idolümdün.

Sonunda beni özgür bıraktın.

TEŞEKKÜRLER

Ben Alena'yı yazarken, okuduğu kitaplardaki bütün Alena'lara anlayışla yaklaşan okurlarıma, her türlü destek olan arkadaşlarıma ve aileme teşekkürler.

Bu kitabı yazmadan önce gelen ilham, okuduğum birkaç kitap sayesinde aklımda yeşermişti. Başrollerin işlerine çomak sokan, bazen bağlarını sıkılaştıran ve bazen aralarını bozan yan karakterlere okurlar olarak genelde öfkeleniriz; ama herkesin kendi kafasının içinde yaptıklarının bir sebebi olduğunu ve bütün bunları yaparken kendilerinin haklı olduklarını düşündüklerini unuturuz. Biz de gireriz böyle durumlara; ama işte, kurgu dünyalarını okurken empati kurmak zorlaşabiliyor. Halbuki bizim daha çok öğrenmemiz gerekir, daha güçlü empati kurmamız gerekir.

Alena başka bir kitaptaki o sarışındı, başrolün yanına yazılmamış; ama hikâyelerini güçlendirmek için eklenen, sonunda okurların elinin tersiyle ittiği bir süs... Buna rağmen onların da hikâyeleri var, size anlatmak isterler, yalnızca dinlerseniz.

Okuduğunuz için teşekkürler.

Not: Seri, gelecekte Kelebeği Öldürmek ile devam edecek ve Ada'ya, yani Açelya'ya odaklanacağız.

BEYZA AKSOY

7 Nisan 2000 doğumlu
yazar, İstanbul'da yaşıyor.

beaowl

bea.kso

vaenoctis

KAKTÜS TEAM